

FORGOTTEN REALMS

Инфо ДАР

Наследството на мрака

Книга 3

Обсадата на мрака

Р. А. Салваторе

Р. А. САЛВАТОРЕ
ОБСАДАТА НА МРАКА

Превод: Вера Паунова

chitanka.info

Нека проклетите мрачни елфи да дойдат!

Навсякъде около себе си Виждах Възбуда. У джуджетата, у Катибри, дори у Риждис — полуръста, известен повече с любовта си към храната и дрямката, отколкото към войната.

Аз също го усещах. Това горящо очакване, това дружеско чувство, което караше мен и всички останали да се потупваме по гърбовете, да се хвалим и за най-малкото допълнение към общата защита и заедно да извисяваме радостно гласове при всяка добра новина. Какво бе това? Бе нещо повече от споделения страх, повече от благодарността за онова, което имахме, докато осъзнавахме, че скоро може да ни го отнемат. Тогава не го разбирах — в онова време на ярост, в онази еуфория на трескави приготовления. Сега, когато погледна назад, виждам всичко ясно.

Беше надежда.

Посвещение

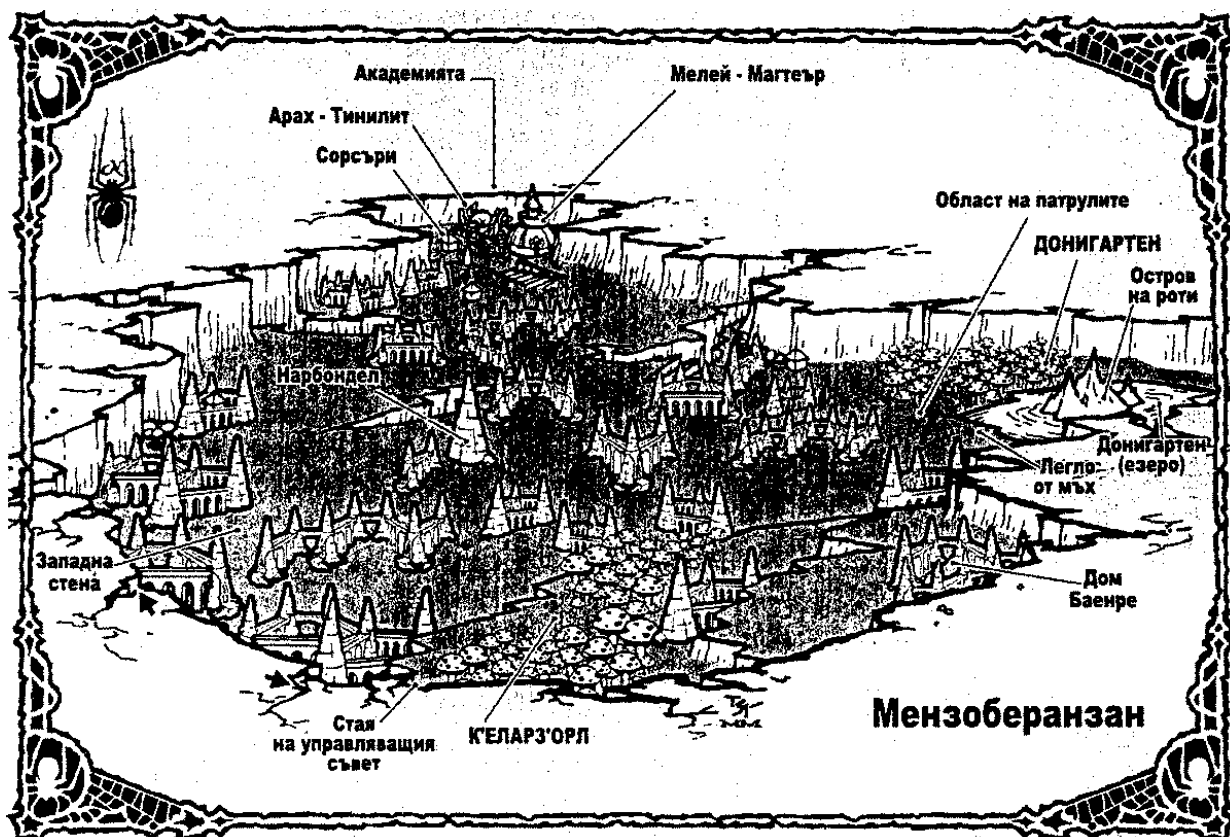
Но Даян — сподели го с мен!

И на първия ден Ед създаде света
на *ForgotenRealms*

и моето Въображение Вече имаше дом.

На Ед Грийнуд, с цялата ми благодарност и възхищение.

Но най-добрия учител, Люси Скарамуци,
която ме научи как се създава една книга —
макар тогава, в класната стая на началното
училище, да отмъквах всичките си идеи от Снупи!

ПРОЛОГ

Тя беше прекалено красива, за да броди из този слой на Бездната, където тихото клокочене на зловонна тиня не спираше и за миг, удавяно единствено от валмата оловносив пушек, които се кълбяха неспирно над мочурищата. С изваяните си, деликатни черти и абаносовочерна кожа, тя сякаш не бе живо същество, а изящна обсидианова статуя, излязла изпод ръцете на древен скулптор.

Страховитите твари, които пъплеха наоколо или пореха небето с прилеповите си криле, следяха всяко нейно движение и нито за миг не я изпускаха от поглед. Дори най-едрите и силни чудовища, които с лекота можеха да срутят цели градове, гледаха да стоят далече от нея — външният вид, отдавна бяха научили те, често пъти бе измамен. Прекрасната жена, която изглеждаше така крехка сред ужасяващите обитатели на Бездната, можеше само за миг да унищожи десетки от могъщите демони, които я наблюдаваха скришом.

Те го знаеха не по-зле от нея и затова се разбягваха във всички посоки, щом я зърнеха да приближава. Защото това бе Лолт, Кралицата на паяците, богиня на мрачните елфи. Тя бе възплъщение на първичен хаос и разруха, чудовище, скрито зад нежно лице.

Постепенно из тресавищата около нея започнаха да се появяват неголеми островчета, покрити с гигантски гъби. Лолт стъпваше толкова леко, че бълбукащата тиня не успяваше да измокри дори връхчетата на изящните и черни пантофки. Видя не един и двама от най-могъщите обитатели на тази равнина (сред тях имаше дори няколко танари) да спят между огромните гъби и грубо ги разбуди. Всеки път чудовищата скачаха от сън разярени и готови да разкъсат дръзкия натрапник и всеки път въздъхваха с облекчение, когато опасната богиня ги оставеше на мира, след като им зададеше един-единствен въпрос.

— Къде е той? — питаше тя и макар че никой не можеше да ѝ каже точно, отговорите им бавно, но сигурно насочваха стъпките ѝ, докато най-сетне я отведеха при страховития демон, когото търсеше

огромен двукрак танари с кучешка муцуна, рога на бик и големи прилепови крила на гърба. Подпрял брадичка е ръка, звярът седеше в издълбаното пънче на една гигантска гъба и отегчено се почесваше с мръсните си, закривени нокти. От време на време изплющяваше с многоглавия камшик, който стискаше в другата си ръка, и го стоварваше върху гърба на един от по-низшите демони, имал нещастieto да се превърне в „развлечението“ му за деня.

Окаяното създание жално изскимтя, но това само накара мъчителят му да го удари отново.

Внезапно чудовището се сепна и рязко вдигна глава. Кървавочервените му очи напрегнато се взряха в оловносивия пушек, който тегнеше между пънчетата на гъбите. Там имаше нещо, усещаше той с цялото си същество, нещо могъщо и зло.

Миг по-късно Лолт излезе от мътната прегръдка на дима и се приближи към него, най-страховития танари в този слой на Бездната, без дори да трепне.

От гърдите на демона се откъсна гърлено ръмжене, зла усмивка разкриви лицето му и той жадно преглътна, докато изучаваше съблазнителната „хапка“, която съвсем сама му падаше в ръцете. В началото я помисли за елфическа жрица, имала злощастieto да се отдалечи твърде много от Материалната равнина и да се озове право в бърлогата му. Трябваша му само няколко мига, за да осъзнае грешката си.

Щом разбра кого всъщност вижда пред себе си, той скочи на крака и огромното му четириметрово туловище се извиси над дребничката натрапница.

— Сядай, Ерту! — нареди Лолт и нетърпеливо махна с ръка. — Не съм дошла, за да те унищожа.

Гордият танари изръмжа сподавено, ала не посмя да се приближи повече — твърде добре знаеше, че тя наистина може да го убие с едно махване на ръката си. В жалък опит да спаси поне частица от достойнството си, той остана прав.

— Сядай! — яростно повтори Кралицата на паяците и с едно мълниеносно движение, което Ерту дори не успя да забележи, го запрати обратно на земята.

Разкъсван от безсилен гняв, той започна да бичува злощастната си жертва с удвоена ярост.

— Какво търсиш тук? — гърленият му глас внезапно изтъня и застърга като нокът върху плоча за писане.

— Чу ли за безредиците в Пантеона? — попита Лолт.

Демонът не отговори веднага. Разбира се, че знаеше какво се случва — боговете се караха, бореха се за власт и често използваша някои от по-низшите същества като пионки в своите съзаклятия. В подобни времена много от обитателите на Бездната (дори могъщи танари като него), обикновено ставаха неохотни участници в политическите им междуособици.

А както вече се досещаше (и опасяваше) — именно това бе на път да му се случи сега.

— Задават се дни на люти битки, когато боговете ще трябва да плащат за собственото си безразсъдство — обясни тя.

Ерту се изсмя — груб, стържещ кикот, който накара Лолт да го изгледа недоволно.

— Нима това те тревожи, теб — върховната повелителка на хаоса? — попита той.

— Онова, което ни очаква този път, вероятно ще се окаже свръх силите на мнозина от нас, навярно дори и на мен — отвърна тя. — Аз самата нямам нищо против да наблюдавам отстрани как глупците от Пантеона губят властта и жалката си гордост, а някои тях и живота си, ала всяко божество, което не внимава достатъчно, рискува да се окаже въвлечено в безредиците.

— Лолт никога не се е славил със своята предпазливост — сухо вметна Ерту.

— Лолт никога не е била глупачка — поправи го тя.

Демонът кимна и се облегна в издълбаното гъбено пънче, размишлявайки над думите ѝ.

— Какво общо имам аз с всичко това? — проговори най-сетне — като танари, той не беше божество и не черпеше силите си от молитвите, отправени към него.

— Мензоберанзан — отвърна Лолт без колебание.

Ерту наклони уродливата си глава на една страна и я изгледа учудено. Мензоберанзан, прословутият град на Мрачните, мястото, където бяха събрани най-много от нейните поклонници?

— Там вече цари хаос — поясни Кралицата на паяците.

— И той несъмнено е твое дело — подсмихна се демонът.

Лолт дори не се опита да го отрече.

— Ала това крие и своите опасности — продължи тя. — Ако бъда засегната от безредиците в Пантеона, молитвите на моите жрици ще останат нечути.

— Нима очакваш аз да се погрижа за това? — слиса се Ерту.

— Правоверните ще имат нужда от закрила.

— Но аз не мога да сляза в Мензоберанзан! — изрева той, давайки воля на гнева, който го бе разяждаше през цялото това време на изгнаничество от Материалната равнина.

Мензоберанзан се намирал в Подземния мрак на Фаерун и макар от Повърхността да го делиха стотици мили яка скала, той си оставаше част от Материалната равнина. Преди няколко години Ерту бе откликнал на призива на един незначителен магьосник от Фаерун и се бе задържал там известно време, в опит да се сдобие с Креншинибон, кристален отломък, надарен с извънмерно могъщество, останка от една отдавна отминала епоха на велики заклинателите и страховити магии. А колко малко не му бе достигнало, за да го притежава! Беше проникнал в кулата, която Креншинибон бе създал по свое подобие, и се бе съюзил с тогавашния му господар — жалък човек, след чиято смърт той най-сетне щеше да сложи ръка на така жадуваното съкровище. Ала точно тогава демонът срещна един мрачен елф, беглец от същия този Мензоберанзан, който боготвореше Лолт и за който тя искаше да го накара да се погрижи!

Дрифт До'Урден беше надвил Ерту, а за един танари всяко поражение, понесено в Материалната равнина, означаваше стогодишно изгнание в Бездната.

Демонът вече трепереше от едва сдържана ярост и Лолт направи крачка назад, готова да го посрещне, ако се осмели да я нападне.

— Прав си, ти не можеш да отидеш там — съгласи се тя. — Но твоите слуги могат. Ще се погрижа между двете равнини винаги да има отворен портал, дори ако се наложи да изпратя всичките си жрици да го поддържат.

Свирепият рев на Ерту заглуши последните й думи.

Кралицата на паяците прекрасно разбираше какво го измъчва — за един демон нямаше по-голяма наслада от това да броди на воля из Материалната равнина и да си играе със слабите души на тамошните

раси и още по-слабите им тела. Лолт го разбираше, ала не му съчувстваше. Злата богиня не знаеше що е съчувствие.

— Нима мога да ти откажа! — горчиво рече Ерту и изпъкналите му, кървясали очи злобно се присвиха.

Прав беше — за да си осигури помощта му, на Лолт ѝ бе достатъчно да му предложи в замяна собствения му живот. Само че тя бе прекалено умна, за да постъпи така. Ако сега използваше сила и заплахи, за да подчини Ерту на волята си, а после се окажеше въввлечена в надвисналата буря, той можеше да се измъкне от властта ѝ и дори да се обърне срещу нея. Богинята на Мрачните бе невъобразимо зла и безмилостна, ала наред с това беше и умна, и вече бе приготвила меда, с който да примами тази муха.

— Не те заплашвам — искрено отвърна тя. — Правя ти предложение.

Демонът не я прекъсна, ала яростта и отегчението от годините, прекарани в изгнание, заплашваха да вземат връх и да го накарат да избухне.

— Имам подарък за теб, Ерту — измърка тя. — Дар, който ще ти позволи да сложиш край на прокудата, наложена ти от Дризт До'Урден.

Демонът дори не се опита да скрие недоверието си:

— Няма дар, нито магия, която да ме освободи от изгнаническите окови! — изръмжа той. — Единственият, който е в състояние да го стори, е онзи, който ме изпрати в Бездната.

Лолт кимна — дори една богиня не можеше да наруши това правило.

— Именно! — възкликна тя. — С подаръка, който ти предлагам, Дризт сам ще поиска да се върнеш в Материалната равнина, там, където ще може да се добере до теб.

Ерту все още не изглеждаше особено убеден.

Кралицата на паяците вдигна ръка и стисна изящните си пръсти в юмрук. Гъстата тиня заклокочи от мощния взрив, който последва; оловносивата пелена се вдигна за миг, отстъпвайки място на водопад от пъстроцветни искри; разнесе се страховит тътен.

Окаян и прекършен, със сведена глава (на Лолт никога не ѝ трябваше много време, за да сломи гордостта на пленниците си), той

излезе от мъглата. Ерту не го познаваше, но не му бе никак трудно да се досети колко ценен е дар като този.

Кралицата на паяците стисна юмрук за втори път и затворникът отново изчезна под мрачния покров на дима.

Демонът подозрително се взря в гостенката си. Не можеше да отрече, че интересът му е пробуден, ала прекрасно знаеше, че всеки, посмял да се довери на подлата богиня на Мрачните, рано или късно плаща прескъпо за глупостта си. Само че примамката бе прекалена съблазнителна, за да ѝ устои. Кучешката муцуна бавно се разтегна в жестока, уродлива усмивка.

— Грижи се за Мензоберанзан — рече Лолт и махна към масивното пънче на една от близките гъби, което бързо избледня, отрази сивите валма, кълбящи се наоколо, и им показва образ от прочутия елфически град. — Ролята ти в цялата тази история ще бъде малка, ала жизненоважна. Не ме разочаровай, могъщи Ерту!

Думите ѝ бяха не толкова молба, колкото и предупреждение, усети демонът.

— А подаръкът? — попита той.

— Когато всичко се оправи — отвърна Лолт и по лицето на Ерту отново пробяга сянка на съмнение. — Дрифт До'Урден е просто една дреболия — опита се да го успокои богинята. — Домът Н'а'шезбаернон вече не съществува и той не означава нищо за мен. Все пак, ще ми бъде забавно да видя как великият Ерту му отмъщава за всички неудобства, които ми причини.

Само че демонът съвсем не бе глупав. Думите на Лолт звучаха убедително, ала той не можеше току-така да пренебрегне факта, че не друг, а тя, страховитата Кралица на паяците, повелителка на хаоса и разрухата, му прави тези изкусителни предложения.

Не можеше да пренебрегне и факта, че подаръкът ѝ му даваше възможност да се спаси от скуката.

Тук, в Бездната, той можеше да пребива по хиляда от по-слабите демони на ден, да ги измъчва и да ги накара да пълзят в краката му. Но дори да го правеше непрекъснато, в продължение на милион години, пак не би изпитал същото удоволствие, което щеше да му донесе един-единствен час в Материалната равнина, прекаран в сеене на болка сред онези, които с нищо не бяха заслужили скверната му злост.

Огромният танари се съгласи.

РАЗНОГЛАСИЯ

ЧАСТ ПЪРВА

Наблюдавах как в Митрил Хол се готвят за война. Наистина, двамата с Кати-Бри бяхме нанесли жесток удар на дом Баенре и все пак, никой от нас не се съмняваше, че рано или късно Мрачните отново ще се изпречат на пътя ни. Не биваше да забравяме и матрона Баенре — тя със сигурност кипеше от яд, а годините, прекарани в Мензоберанзан, ме бяха научили колко опасно е да си навлечеш гнева на първата матрона — майка.

При все това, не можех да отрека, че онова, което ставаше в Сребърните зали, ми харесваше. А най-много от всичко ме радваше гледката на Бруенор Бойния чук.

Бруенор! Най-скъпият ми приятел. Джуджето, с което се биехме рамо до рамо още от първите ми години в Долината на мразовития вятър... времена, които сега ми изглеждаха толкова далечни! Боях се, че гибелта на Уолфгар завинаги е прекършила духа на Бруенор; страхувах се, че огънят, който гореше в гърдите му и му помогна да превъзмогне всички привидно непреодолими пречки по пътя към древната твърдина на предците му, е погаснал навеки. За щастие, не бях прав. Белезите му бяха все така страшни — едното му око го нямаше, дълга синкава резка разполовяваше лицето му — ала старият плам отново бе лумнал и пръскаше искри в зрящото му око.

Бруенор лично ръководеше приготовленията — от укрепването на долните

тунели до изпращането на посланици в съседните градове в търсене на съюзници. Не молеше за ничия помощ във вземането на решения, а и не се нуждаеше от такава, защото беше Бруенор, ветеран от безброй бойни приключения, осми крал на Митрил Хол, който напълно бе заслужил титлата си.

Тъгата си беше отишла и кралят се бе завърнал, за радост на поданици и приятели.

— Нека Мрачните псета заповядат! — честичко се провикваше той, като никога не пропускаше да срещне погледа ми, сякаш за да се увери, че не съм се засегнал.

Всъщност, тази решителна закана галеше слуха ми като най-нежна музика.

Какво ли, не спирах да се чудя, бе извадило скърбящия Бруенор от блатото на отчаянието? А и не само него. Навсякъде около себе си виждах трескава възбуда — у джуджетата, у Кати-Бри, та дори у Риджис, който винаги бе предпочитал приготовленията за едно добро похапване и сладка дрямка след него, пред подготовката за война. Дори самият аз го усещах, онова трепетно очакване, онова топло другарско чувство, по-силно откогато и да било, което ни караше да се потупваме одобрително по гърбовете дори при най-малките подобрения в защитата и да надаваме радостни възгласи при всяка добра вест.

Това бе нещо повече от страха пред общата опасност, повече от признателността за всичко, което имахме и което съвсем скоро можеше да ни бъде отнето. Тогава, в онези напрегнати, еуфорични времена на трескави приготовления, не го разбирах, ала сега, когато се връщам назад, отговорът е повече от ясен.

Била е надеждата.

За всяко разумно същество няма нищо по-важно от надеждата.

Заедно или поотделно, ние всички трябва да се надяваме, че бъдещето ще е по-добро от миналото; молим се светът на нашите деца и внуци да се доближи още мъничко до онова идеално общество, което сме изградили в представите си. Разбира се, надеждата за бъдещето на един варварски войн няма как да не се различава от тази на миролюбивия земевладелец. А и кое ли джудже би искало да живее в мечтания свят на един елф! Ала сама по себе си, надеждата е една и съща за всички. Именно в такива моменти, когато чувстваме, че с действията си допринасяме за едно по-добро бъдеще (а точно това се случваше в Митрил Хол, когато очаквахме битката с Мрачните и вярвахме, че веднъж завинаги ще си разчистим сметките с тях и ще сложим край на заплахата на Мензоберанзан), изпитваме подобно възвишено и чисто въодушевление.

Ключът към всичко е надеждата, вярата, че утрешният ден ще бъде по-добър от днес и от вчера. Без тази вяра ни остава само себично, лишено от съдържание съществуване, чиято едничка цел е собственото ни удоволствие и дребни стремежи, или отчаянието на живот, изгубен в очакване на смъртта.

Бруенор, а и всички ние, вече имахме цел и аз не помня някога да съм се чувствал по-жив, отколкото в тези дни на приготовленияа в Митрил Хол.

Дризт До'Урден

ГЛАВА 1

ДИПЛОМАЦИЯ

Гъстите червеникавокафяви къдрици се мятаха около раменете ѝ, докато Кати-Бри трескаво отбиваше свистящите ятагани. Със своите почти шестдесет килограма железни мускули, калени от живота сред джуджетата, тя беше кораво момиче и прекрасно се справяше с тежкия ковашки чук.

Както и с меча. А този в ръцете ѝ, освен че бе наистина красив с бялата си дръжка, изваяна във формата на глава на еднорог, беше и най-добре балансираното оръжие, което бе хващала някога. Въпреки това, Кати-Бри бе сериозно притисната от противника си. Малцина в Царствата можеха да се мерят с Дризт До'Урден, легендарния скиталец.

Той също не бе едър, може би само един-два килограма по-тежък от нея, ала жилав и със стоманено яки мускули. Гъстата му бяла коса, досущ като нейната червеникавокафява грива, се спускаше под раменете, абаносовочерната кожа на лицето му лъщеше от тънки струйки пот, доказателство за военските умения на младата жена.

Елфът кръстоса двата ятагана пред себе си (единият от тях бе обгърнат от мек синкав светлик, който се процеждаше дори през предпазната калъфка, надяната отгоре му), после отново ги раздалечи, предизвиквайки Кати-Бри да използва пролуката помежду им.

Само че тя бе твърде опитна, за да се улови в подобен капан. Дризт беше прекалено бърз и щеше да пресрещне върха на меча ѝ с единия си ятаган, като в същото време стовари втория в основата на нейното оръжие. Крачка напред и леко встрани... и скиталецът щеше да я победи.

Затова, вместо да се възползва от „удобния случай“, Кати-Бри отскочи назад и вдигна меча пред себе си. После предпазливо надникна иззад удебеленото острие на оръжието и срещна лавандуловите очи на приятеля си.

— Една пропусната възможност — подразни я той.

— По-скоро избегната клопка — не му остана дължна тя.

Дризт се хвърли напред и кръстосаните ятагани отново се раздалечиха — единият политна нагоре, а другият се спусна ниско. Кати-Бри светкавично приклепна, отби стрелналото се надолу острие и наведе глава, за да избегне другото.

Всъщност, нямаше нужда да го прави — Дризт замахна прекалено рано, още преди краката му да успеят да „настигнат“ ръцете, и ятаганите изсвистяха твърде далече от целта си.

Кати-Бри побърза да се възползва от пролуката в защитата му и се втурна към него с високо вдигнат меч.

Невъобразимо бързи, оръжията на елфа се върнаха обратно и заклешиха острието ѝ помежду си. Само че краката на елфа и този път не бяха там, където бе необходимо, за да може той да довърши нападението, както трябва.

Младата жена направи стъпка напред и встрани, освободи оръжието си и замахна към бедрото на противника си.

Сиянието се стрелна назад с мълниеносна скорост и отклони меча ѝ.

Двамата се отдръпнаха един от друг, без да се изпускат от поглед. По устните на Кати-Бри заигра хитра усмивка — никога досега през всички тези месеци на тренировки, не се бе доближавала толкова много до възможността да нанесе удар на изкусния и пъргав елф.

При вида на сянката, която легна върху лицето му, задоволството ѝ бързо се изпари. Дризт сведе оръжия и раздражено поклати глава.

— Предпазители? — досети се младата жена.

Имаше предвид магическите предпазители, които скиталецът бе взел от тялото на Дантраг Баенре, Повелител на меча в първия дом на Мензоберанзан. След като го надви, Дризт бе свалил от ръцете му обточените с митрилни халки черни ленти, за които се говореше, че придавали невъобразима бързина на ръцете на Дантраг, давайки му по този начин преимущество в боя.

Когато се изправи срещу първия Повелител на меча, скиталецът със собствените си очи се убеди в невероятните им способности, а няколкото седмици, през които носеше двата предпазителя, му дадоха възможност още по-добре да разучи предимствата им. Само че Дризт съвсем не беше убеден доколко полезни всъщност са те. Та нали в двубоя си с Дантраг той бе успял да обърне нещата в своя полза и да използва предимството, което те даваха на притежателя си, в негов

ущърб! Ръцете на Дантраг бяха толкова бързи, че, веднъж започнал едно движение, той не можеше нито да спре, нито да го промени, в случай че противникът му прибегне до някой неочакван ход. А сега, по време на тренировките с Кати-Бри, скиталецът бе открил още една слабост на предпазителите.

Краката му просто не смогваха да се движат така бързо, както ръцете.

— Ще се научиш — уверено рече Кати-Бри.

Дризт обаче не бе толкова сигурен:

— Истинско умение в боя се постига единствено със свършена хармония между движенията — обясни той.

— Вече си по-бърз — отвърна младата жена.

— По-бързи са само ръцете ми — поправи я той. — Войнът не побеждава с ръцете, а с краката си, като застава така, че най-лесно да се възползва от пролуките в защитата на противника си.

— Краката ти ще ги настигнат — опита се да го успокои тя. — Дантраг беше най-добрият боец в цял Мензоберанзан, а ти сам каза, че това се дължи именно на предпазителите.

Така си беше — магическите ленти наистина бяха допринесли много за майсторството на Дантраг, но Дризт не можеше да не се запита доколко полезни биха били за войн като него или като Закнафейн например. С един посредствен боец предпазителите можеха да извършат чудеса, давайки му бързината, с която да компенсира липсата на особени умения. Ала на истинския майстор, съумял да постигне свършен синхрон между всички свои мускули, те щяха повече да пречат, отколкото да помагат, разрушавайки хармонията, придобита от него с толкова труд. Или пък биха били от полза за биещия се с нещо по-тежко, някой масивен боен чук като Щитозъб например. Изящните ятагани на Дризт обаче (никой от тях не превишаваше и един килограм), бяха прекрасно балансирани — както на ковашкия тезгях, така и от магическо заклинание — и разсичаха въздуха с такава лекота, че ръцете на скиталеца изпреварваха краката му и без помощта на предпазителите.

— Хайде! — подкани го Кати-Бри и като размаха меча си, заканително присви сините си очи.

Усетила е, че е дошъл нейният час, разбра Дризт. Знае, че противникът ѝ е в неизгодно положение и сега твърдо е решила да се

възползва от преимуществото си, за да си върне за всички поражения, които бе претърпяла през месеците, прекарани в тренировъчни двубои с него.

Елфът си пое дъх и вдигна оръжия. Дължеше ѝ го и нямаше нищо против да ѝ достави това удоволствие, ала тя трябваше да си го заслужи!

Преминал изцяло в защита, той бавно пристъпи към нея. Мечът на Кати-Бри се стрелна напред, но двата ятагана се стовариха от лявата му страна и го спряха много преди да успее да се доближи до тялото му.

Младата жена се олюля под напора на оръжията му и трябваше да опише пълен кръг, за да се задържи на крака. Както и очакваше, когато отново си възвърна равновесието, ятаганите на Дризт вече свистяха край лицето ѝ.

Все пак нападението на елфа бе доста сдържано, нито прекалено бързо, нито твърде яростно. Остриетата му се кръстосаха, после отново се раздалечиха — той очевидно си играеше с нея.

Кати-Бри изръмжа и замахна, твърдо решена да открие пролука в защитата му. Двата ятагана и този път връхлетяха отляво и тя политна на другата страна, където Дризт вече я очакваше.

Младата жена приклепна и се отдръпна назад. Ударът на противника ѝ отново дойде твърде рано и двете остриета изсвистяха пред лицето ѝ, без да я наранят.

Когато миг по-късно елфът си възвърна синхрона между движенията на ръцете и краката, с изненада установи, че Кати-Бри вече не е пред него.

Този ход се наричаше „призрачната стъпка“ и той ѝ го бе показал едва преди седмица. Тънкостта на „призрачната стъпка“ се криеше в мълниеносното придвижване напред и встрани под прикритието на размаханото противниково оръжие. Така онзи, който я използваше, успяваше незабелязано да се озове точно до опорния крак на неприятеля си.

Сиянието политна назад и с острието надолу, тъй като Кати-Бри беше приклепнала. Макар и съвършено насочено, то отново дойде твърде рано и не успя да спре връхлитащия меч.

Дризт неволно сви лице в болезнена гримаса, когато тъпата му страна се стовари върху бедрото му.

За Кати-Бри това бе миг на върховна наслада. Разбира се, тя не бе забравила, че магическите ленти спъват движенията на приятеля ѝ и го принуждават да прави грешки, каквито иначе никога не би допуснал. И все пак, дори с неудобните предпазители, скиталецът си оставаше страховит противник, с когото малцина в Царствата можеха да се мерят.

Нищо чудно, че Кати-Бри изпита такова въодушевление, когато новият ѝ меч необезпокоявано срещна тялото на елфа.

Чистосърдечната ѝ радост внезапно бе помрачена от грозен порив, тласкащ я да забие острието в плътта на Дризт; в гърдите и заклокочи гняв, насочен, необяснимо защо, към приятеля ѝ.

Скиталецът вдигна ръка, за да ѝ даде знак, че е ударен и когато младата жена най-сетне се съвзе и се огледа наоколо, го видя да стои недалече от нея и да разтрива насинения си крак.

— Съжалявам — извини му се тя, осъзнавайки, че е попрекалила.

— Не се притеснявай — успокои я Дризт и по устните му заигра пакостлива усмивка. — Незначителната драскотина, която ми нанесе, е смешна дреболия в сравнение с всички поражения, които си понесла от моите ятагани... както и с тези, които тепърва ти предстои да изстрадаш.

— На мен пък ми се струва, че започвам да те догонвам, Дризт До'Урден — не му остана дължна тя. — Несъмнено ще получа още не един и два удара от твоите оръжия, ала сега вече и моят меч ще има какво да ти каже!

Двамата избухнаха във весел смях и Кати-Бри отиде в другия край на стаята, за да свали тренировъчните си дрехи.

Скиталецът махна предпазната обвивка от острието на Сиянието и се замисли над думите ѝ. Кати-Бри наистина ставаше все по-добра. Тя имаше сърце на истински войн, ала огънят, който бушуваше в гърдите ѝ, бе всякога смекчаван от уравновесения нрав и нежната ѝ душа — едно наистина опасно съчетание. Тя, също като Дризт, предпочиташе да избегне битката, ако е възможно, но когато добрите думи и увещанията не вършеха работа, когато единственият начин да оцелее, бе да извади оръжие, тогава тя се биеше с чиста съвест и истинска страст. Биеше се с цялото си сърце и с цялото си умение, а при нея и двете бяха достойни за възхита.

А бе едва на двадесет години! Ако принадлежеше към неговия народ, сега щеше да учи в Арах-Тинилит, където високите ѝ идеали всеки ден щяха да се сблъскват с грозните лъжи, насаждани от жриците на Кралицата на паяците. Дрифт тръсна глава, за да прогони тези мисли — дори не искаше да си я представя в онова скверно място! Какво ли би станало, запита се той вместо това, ако Кати-Бри се бе обучавала в Мелей-Магтеър, военската школа на Мензоберанзан? Как ли би се справила срещу младите елфически бойци?

Добре, отговори си той сам. В Мелей-Магтеър тя несъмнено щеше да бъде сред най-добрите в класа, със своя плам и самоотверженост непременно би попаднала в първите десет или петнадесет процента. Докъде ли можеше да стигне под неговото наставничество, запита се Дрифт и неволно се намръщи, когато си припомни несъвършенството на нейната раса. Той бе едва на шестдесет години, още младеж по стандартите на Мрачните, които нерядко доживяваха седем столетия, ала когато. Кати-Бри навършеше неговата възраст, щеше да бъде прекалено стара, за да се бие добре.

Тази мисъл всякога караше скиталеца да потръпва от болка. Освен ако вражеско острие или челюстите на гнусно чудовище не прекъснеха живота му преждевременно, Кати-Бри щеше да остарее и да си отиде от този свят пред очите му.

Погледът му отново се задържа върху нея. Тя свали подплатения ремък на сабята си и откопча металния нагръдник, който бе надянала върху тънката си риза, сега мокра от пот и прилепнала плътно по тялото ѝ.

Тя бе истински войн и никой не можеше да отрече това, ала освен това бе и много красива жена, стройна и силна, с жизнерадостта на младо жребче, пуснато да тича на воля за първи път, и сърце, изпълнено с благороден плам.

Внезапно усилилият се звън на ковашки чукове би трябвало да подсказва на Дрифт, че някой е отворил вратата, ала той бе прекалено погълнат от противоречивите си мисли, за да му обърне внимание.

— Хей! — разнесе се гневен вик откъм другия край на стаята и той се обърна тъкмо навреме, за да види как Бруенор нахлува в помещението.

Скиталецът вече очакваше, че кралят, воден от прекалената си привързаност към Кати-Бри и бащинското желание да я защитава от

всичко и всекиго, ще го скастри, затова въздъхна с истинско облекчение, когато, вместо да го попита какво, в името на Деветте пъкъла, зяпа, той с почервенияло от ярост лице се впусна в гневна тирада за Заселническа твърдина, варварското поселище близо до Митрил Хол.

С надеждата, че черната му кожа ще скрие издайническата руменина, която опали бузите му, елфът отметна гъстата коса от лицето си и се зае да сваля тренировъчните си дрехи.

Кати-Бри изцеди капчиците пот от червеникавокафявите си къдрици и се приближи.

— Берктгар ти създава проблеми, нали? — досети се тя.

Берктгар Храбри беше новият вожд на варварите от Заселническа твърдина.

— Както винаги! — изсумтя Бруенор.

Дризт вдигна поглед към лицето на Кати-Бри. Не искаше да си го представя как повяхва, макар да бе сигурен, че тя ще остарее благородно и красиво.

— Горд е — отвърна младата жена. — Освен това се бои.

— Ха! — възкликна джуджето. — Че от какво толкоз се бои? Има си цяла армия от силни мъже и нито един враг наблизо!

— Бои се, че е обречен завинаги да остане в сянката на предшественика си — обясни Дризт и Кати-Бри кимна в знак на съгласие.

Бруенор млъкна по средата на гневния си изблик и се замисли. Берктгар беше станал вожд след смъртта на Уолфгар, най-великия герой, раждал се някога сред варварите от Долината на мразовития вятър. Уолфгар бе войнът, надвил смразяващия, страховития бял дракон; едва двадесетгодишен, той бе обединил враждуващите племена на тундрата и им бе осигурил много по-добър живот от номадското съществуване, което бяха водили до този момент.

Кралят бавно кимна, твърдо убеден, че няма човек, пък бил той и най-безстрашният боец, който да не бледнее, сравнен с Уолфгар. Тъмна сянка помрачи лицето му, стоманеносивите му очи овлажняха — той никога нямаше да престане да скърби за момчето, което приживе му бе като син.

— Какво го притеснява? — попита Дризт, за да смени темата.

— Целият проклет съюз! — изпуктя приятелят му.

Скиталецът и Кати-Бри се спогледаха многозначително — Бруенор със сигурност не им казваше истината. Съюзът вече беше факт — джуджетата на Бруенор обработваха скъпоценния митрил, а варварите от Заселническа твърдина продаваха в съседните градове прекрасните предмети, излезли изпод ръцете им. Двата народа заедно бяха прочистили Сребърните зали от злите дуергари, след което хората на Уолфгар се бяха заселили наблизко именно заради крепката дружба, която ги свързваше с джуджетата. Ето защо бе толкова невероятно Берктгар да недоволства срещу съюзничеството с рода Боен чук, не и сега, когато опасността от нападение на Мрачните ставаше все по-реална.

— Искя чука — призна Бруенор най-сетне, виждайки недоверието в очите на двамата си приятели.

Това вече обясняваше всичко. Чукът, за който ставаше дума, бе могъщият Щитозъб — оръжието, което Бруенор бе изковал за Уолфгар през годините, прекарани от варварина в служба при джуджетата, за да откупи свободата си. Годините, през които Бруенор, Дризт и Кати-Бри бяха научили необуздания младеж на истински стойностните неща в живота.

Скиталецът изобщо не бе изненадан, че Берктгар е пожелал да притежава Щитозъб, който отдавна бе много повече от обикновено оръжие. За хората от Заселническа твърдина той бе символ на могъщество и сила, съхранил завинаги спомена за Уолфгар, и ако успееше да склони Бруенор да му го даде, Берктгар със сигурност щеше да се издигне неимоверно в очите на поданиците си.

Само че джуджетото никога, никога нямаше да се съгласи някой друг да носи Щитозъб.

Дризт и Бруенор безмълвно се възряха в младата жена, чудейки се дали пък тя не одобрява идеята да дадат бойния чук на Берктгар. Какви ли мъчителни чувства я разкъсват в този момент, питаше се скиталецът. Тя и Уолфгар се канеха да се оженят; двамата заедно бяха оставили детството зад гърба си и бяха навлезли в младостта; рамо до рамо бяха усвоявали уроците на живота, нерядко по най-трудния начин. Дали сега Кати-Бри бе в състояние да превъзмогне тези чувства, да потисне мъката си и да отстъпи в името на един по-здрав съюз между двете племена?

— Не! — отсече тя най-сетне. — Берктгар няма да получи чука!

Дризт кимна в знак на съгласие, доволен, че младата жена отказва да се раздели със спомените си за Уолфгар и да загърби любовта си към него. Самият той също бе обичал младежа, усещал го бе като роден брат и не можеше да си представи Щитозъб да попадне в ръцете на някой друг, пък бил той и самият Темпос, варварският бог на войната.

— Не съм си го помислял и за миг — съгласи се Бруенор и гневно размаха юмрук във въздуха. — А ако този син на въшлив северен елен отново се осмели да ми го поиска, ще получи нещо, дето никак няма да му се понрави!

Задават се сериозни неприятности, каза си Дризт. Берктгар горещо желаше чука, което беше напълно разбираемо, дори естествено, ала младият, амбициозен вожд очевидно не осъзнаваше какво точно иска от приятелите на Уолфгар. Положението лесно можеше да прерасне в нещо повече от напрежение между съюзници, не бе изключено да се стигне и до открита война между двата народа. Скиталецът нито за миг не се съмняваше в заплахата на Бруенор — ако поискаше Щитозъб като възнаграждение за помощта, която трябваше да даде на джуджетата безусловно, Берктгар щеше да извади голям късмет да се прибере в поселището си здрав и невредим.

— Дватамата с Дризт ще отидем в Заселническа твърдина — предложи Кати-Бри. — Ще го накараме да се съгласи с плановете ни, без да му дадем нищо в замяна.

— Прекалено е глупав! — изсумтя Бруенор недоверчиво.

— Ала хората му не са — отвърна младата жена. — Искане чука, за да се издигне в очите на поданиците си, ала много скоро ще научи, че ако посяга към нещо, което не му принадлежи, това може единствено да разклати положението му.

Силна, пламенна и толкова мъдра, възхити се Дризт, без изобщо да се усъмни в думите ѝ — тя наистина щеше да стори онова, което обещаваше.

Кати-Бри отиде да прибере нещата си от другия край на стаята, а баща ѝ се насочи към вратата. Скиталецът неволно въздъхна, докато наблюдаваше приятеля си да крачи с предишната жизненост в походката. Истинският Бруенор отново се бе завърнал сред тях, старият огън пак гореше в гърдите му. Колко ли години щеше да царува рижобрадото джудже, запита се Дризт. Сто? Двеста?

Ако вражески меч или ноктите на някое чудовище не съкратяха дните му, Бруенор също щеше да види как Кати-Бри остарява и си отива от този свят.

Мисъл, която скиталецът не можеше да понесе, докато я гледаше да се движи из стаята с леката стъпка на младо жребче.

* * *

Казид'еа спокойно почиваше на кръста на Кати-Бри. Моментната ярост си бе отишла, отстъпвайки място на търпеливо довольство. Жената напредваше забележително добре, наистина си я биваше и все пак Посичащия нямаше да се примири, докато не увисне на кръста на най-добрия боец.

А в този момент това несъмнено беше Дризт До'Урден.

Мечът бе разбрал, че иска да бъде негово притежание още в мига, в който скиталецът уби предишния му господар. Без да губи време, той прибягна до обичайната си хитрина и преобрази дръжката си — от демонска глава (с която бе подмамил Дантраг), тя се превърна в красивата глава на еднорог, символ на богинята, която Дризт До'Урден почиташе. Какво бе разочарованието му обаче, когато, вместо да го вземе, елфът реши да го даде на приятелката си, обяснявайки, че самият той предпочита ятагана.

Предпочитал ятагана!

Де да можеше да променя и острието си, така както правеше с дръжката! Само да можеше да го извие, да го скъси и удебели...

Ала той не можеше, а пък Дризт не искаше меч. От друга страна, жената наистина си я биваше, а и с всеки изминал ден ставаше все по-добра. Расата ѝ не бе особено дълголетна, мислеше си Посичащия, и тя надали щеше да живее достатъчно, за да постигне майсторството на Дризт, но ако успееше да я убеди да убие скиталеца...

Имаше много начини да стигнеш до върха.

* * *

Матрона Баенре, съсухрена и прекалено стара дори за жена от нейната раса, стоеше в светилището на първия дом — нейния собствен дом — и наблюдаваше как робите ѝ се опитват да измъкнат огромния сталактит от куполовидния покрив. Много скоро мястото щеше да стане досущ като преди. Отломките, посипали се по пода след рухването на гигантската скала, отдавна бяха изчистени, измита бе и кръвта на десетината елфи, убити при това злощастие.

Ала споменът за онзи момент все още бе тук. Никога нямаше да забрави унижението, нанесено ѝ пред повелителките на всички важни родове в Мензоберанзан и то точно в мига, когато бе достигнала върха на своето могъщество. Сталактитът се бе забил в покрива на светилището, ала старата матрона имаше чувството, че е пронизал сърцето ѝ. Тя бе успяла да обедини вечно враждуващите елфически домове, съюз, скрепен допълнително от мисълта за славата, която ги очакваше след завземането на Митрил Хол.

Още слава за Кралицата на паяците. Още слава и за Ивонел Баенре.

А ето че всичко се бе срутило, разрушено от бягството на Дризт До'Урден. Той бе отговорен за смъртта на една от дъщерите ѝ, злата Вендес; пак той бе погубил и Дантраг, най-големия син в семейството и може би най-добрия Повелител на меча в цял Мензоберанзан. Ала онова, с което старата матрона не можеше да се примири, бе, че с бягството си изменникът и приятелите му бяха станали причина за рухването на съюза и ѝ бяха отнели възможността да се сдобие със славата и могъществото, които щеше да ѝ донесе превземането на Сребърните зали. След като със собствените си очи бяха видели как сталактитът се сгромолясва върху светилището, това обречено на Лолт място, и то не кога да е, а по време на церемония в нейна чест, матроните от Съвета, както и останалите жрици, събрани за ритуала, напълно бяха изгубили вярата си, че Кралицата на паяците подкрепя съюза и предстоящата война. Всички се бяха втурнали обратно по домовете си, където зад здраво заключени врати се бяха заели лично да прозрат каква точно е волята на богинята.

Положението на първата матрона бе пострадало значително.

Старата Баенре бе убедена, че може да се съвземе дори след този провал и отново да обедини най-могъщите родове. Тя носеше окачен на врата си пръстен, издялан от зъба на древен джуджешки крал, някой

си Гандалуг Бойния чук, основателя на Митрил Хол. Тя бе подчинила духа на Гандалуг и щеше да изкопчи от него и най-малките подробности за джуджешката твърдина. Въпреки бягството на Дризт, Мрачните все още можеха да поемат на поход срещу Митрил Хол и да накажат вероотстъпника и неговите приятели.

Съюзът можеше да бъде възстановен, ала по някаква причина, която матрона Баенре не разбираше, Лолт ѝ бе забранила да го стори. Веднага след злополучната церемония матрона Баенре бе получила предупреждение лично от няколко йоклоли (най-приближените слугини на богинята), които я бяха предупредили да изостави всякакви планове за война и вместо това да обърне повече внимание на собствения си дом и да подсигури защитата му. Това бе заповед, на която една жрица не можеше да не се подчини.

Зад гърба ѝ се разнесе звучно чаткане, съпроводено от звън на многобройни украшения, и тя нямаше нужда да поглежда назад, за да разбере, че току-що в стаята бе влязъл Джарлакъл.

— Направи ли онова, което ти наредих? — попита тя, без да откъсва поглед от трудещите се роби.

— Добра среща и на теб, първа матрона на Мензоберанзан — саркастичен както винаги, отвърна наемникът.

Дързостта му накара старата Баенре да се обърне и да го изгледа с онова гневно изражение, което често се изписваше по лицата на повечето от матроните — повелителки, когато си имаха работа с Джарлакъл.

Той се перчеше — надали имаше друга дума, която да му подхожда по-добре. Обитателите на Мензоберанзан, особено мъжете, обикновено носеха скромни и практични дрехи: тъмни одежди, с извезани по тях паяци, или прости, черни куртки, върху които надяваха фини, гъвкави ризници. И преди всичко, почти нямаше елф, бил той мъж или жена, който да не се загръща с пиуафуи, магически плащ, който ги скриваше от зорките погледи на враговете им.

Ала не и Джарлакъл. Върху гладко обръснатата си глава той винаги нахлупваше екстравагантна широкопола шапка, украсена с гигантско перо от диатрима; вместо наметало носеше лъскава пелерина, която проблясваше във всички цветове на дъгата, както на светло, така и в мрака, в който надарените с инфрачервено зрение елфи виждаха с лекота. Дрехата, която обличаше отдолу, нямаше ръкави и бе

изрязана така, че да открива изваяните мускули на корема му, а от многобройните накити, с които се бе окичил (наред с пръстените, огърлиците и обикновените гривни, той имаше гривни дори на глезените си) се разнасяше пронизително дрънчане... поне когато той решеше. Досущ като ботушите, които бяха изтракали толкова силно върху каменния под на светилището, украшенията можеха да не издават и най-слабия звук.

Този път, забеляза матрона Баенре, наемникът бе избрал да сложи превръзката над лявото си око, но какво означаваше това (ако изобщо зад него се криеше някакъв таен смисъл), тя не знаеше.

А и кой изобщо имаше някаква представа каква магия е заключена в превръзката, в накитите, в ботушите, в двете пръчици, които Джарлакъл носеше втъкнати в колана си, или пък в изящния меч, окачен на кръста му? Старата матрона беше убедена, че поне половината от тези неща, включително и една от пръчките, не притежават никакво вълшебство, освен може би способността да бъдат абсолютно безшумни. Половината от нещата, които наемникът казваше и вършеше, бяха най-обикновен блъф, ала другата половина бяха лукави, изкусни и нерядко фатални за противниците му.

Именно това го правеше толкова опасен.

И именно заради това матрона Баенре го мразеше толкова силно... и имаше такава нужда от него. Защото Джарлакъл беше главатар на Бреган Д'аерте, огромна мрежа от шпиони, крадци и убийци, предимно мъже, останали без дом и семейство след някоя от честите войни между отделните родове. Не по-малко мистериозни от своя предводител, членовете на Бреган Д'аерте не бяха познати на останалите елфи в града, ала бяха наистина силни (дори армиите на някои от най-могъщите родове не можеха да се мерят с тях) и изключително добри в онова, което вършеха.

— Какво знаеш? — рязко попита матрона Баенре.

— Ще ми трябват векове, за да ти разкажа всичко, което знам — отвърна дръзкият наемник.

Очите на старата матрона се присвиха заплашително и той бързо разбра, че моментът не е подходящ за шегички. Тя беше уплашена и то с основание, като се имаше предвид зловещия завършек на церемонията.

— Не открих никакъв заговор — призна той.

Този път очите на матрона Баенре се разшириха от изненада и тя направи крачка назад, слисана от директния му отговор. Естествено, беше направила няколко магии, с чиято помощ да разбере, ако Джарлакъл прибегне до откровени лъжи... което той също знаеше. Само че тези магии като че ли изобщо не го притесняваха — със своето лукавство той умело заобикаляше въпросите и макар никога да не стигаше до явни лъжи, никога не казваше и цялата истина.

Този път обаче, бе отговорил съвсем недвусмислено и, поне доколкото тя можеше да прецени, казваше истината.

Ала старата матрона не го вярваше. Може би магиите не действаха както трябва. Може би Лолт наистина я бе изоставила и сега я заблуждаваше с привидната искреност на наемника.

— Матрона Мез'Барис Армго — продължи Джарлакъл, — все още ти е вярна, на теб и на каузата, въпреки... — сега трябваше внимателно да подбере подходящата дума, — неприятностите по време на церемонията. Дори е наредила на армията си да бъде в бойна готовност, в случай че поемем на поход срещу Митрил Хол. Мога да те уверя, че във втория дом наистина изгарят от нетърпение да тръгнем към Сребърните зали, особено сега, когато...

Тук наемникът замълча и въздъхна престорено тъжно.

Матрона Баенре бързо схвана намека му. Естествено, че в дом Мез'Барис копнеят да тръгнат на войната нали след смъртта на Дантраг, Утегентал, техният Повелител на меча, бе станал неоспоримият първенец в града. Ако Утегентал успее да победи изменника До'Урден, каква слава очакваше дома му тогава!

И все пак точно, това, както и очевидно искрените думи на Джарлакъл, поутоложиха страховете ѝ — старата матрона прекрасно знаеше, че без помощта на Барисон дел'Армго никой съюз между домовете не може да застраши рода Баенре.

— Разбира се, дребните търкания между собствените ти деца вече започнаха — добави наемникът. — Ала те рядко се срещат, пък и дори да замислят нещо срещу теб, ще им се наложи да го направят без помощта на Триел, която след бягството на изменника е прекалено заета в Академията.

Матрона Баенре трябваше да положи немалко усилия, за да скрие облекчението, което я заля при тази новина. Ако Триел, най-могъщата от дъщерите ѝ и със сигурност тази, която се радваше на

най-голяма подкрепа от страна на Лолт, не се канеше да се надигне срещу нея, то тогава вероятността за заговор в семейството ставаше съвсем незначителна.

— Те всички очакват да направиш Берг'иньон Повелител на меча — отбеляза Джарлакъл. — Громф също няма да се възпротиви.

Матроната кимна в знак на съгласие. Громф беше най-големият ѝ син и като архимагьосник на Мензоберанзан имаше повече власт от който и да било мъж в града (с изключение може би на лукавия наемник). Той нямаше нищо против Берг'иньон да бъде новият Повелител на меча в дома, а и положението на дъщерите ѝ също изглеждаше доста стабилно. Триел си бе на мястото като матрона — повелителка на Арах-Тинилит и макар че не бе изключено между останалите членове на семейството да възникнат дразги за това кой да заеме опразненото от Вендес място, те надали щяха да засегнат старата Баенре.

Тя вдигна поглед към сталактита, който Дризт и спътниците му бяха съборили върху покрива и усети, че не е доволна. В жестокия, безмилостен Мензоберанзан, удовлетворението и самодоволството, което идва с него, често предшестваха падението.

ГЛАВА 2

ОТРЯДЪТ НА ИЗКОРМВАЧИТЕ

— Мислиш ли, че ще ни трябва? — попита Кати-Бри, докато двамата с Дризт си проправяха път през долните нива на Митрил Хол.

Скиталецът поспря и се вгледа в нея, после сви наляво, където започваше просторната галерия, побрала в себе си прословутия Подземен град на джуджетата. Прекрачи прага и се озова на второто ниво, високо над каменния под.

Вривата беше невероятна, стотици джуджета тичаха насам-натам, крещейки гръмогласно, за да надвикат неспирния бумтеж на грамадните ковашки мехове и звънтенето на чуковете о митрилните късове. Това бе сърцето на Митрил Хол — огромна открита пещера, в чиито стени бяха вдълбани гигантски стъпала. Долното ниво бе и най-широко и точно там се намираха масивните пещи. Част от джуджетата теглеха колички, натоварени с руда; други се грижеха за съоръженията, които управляваха пещите; трети откарваха готовия метал към горните нива, където изкусни майстори изработваха от него най-различни предмети. Обикновено изпод ръцете им излизаше огромно разнообразие от прекрасни изделия: изящни сребърни прибори, бокали, инкрустирани с безценни камъни, богато украсени шлемове и какво ли още не. Те всички бяха неизказано красиви, ала често това бе и единственото им предназначение. Сега обаче, когато над главите им бе надвиснала заплахата от война, в ковачниците се произвеждаха единствено оръжия и бойни доспехи. Недалече от Кати-Бри и Дризт, едно джудже, изцапано със сажди от глава до пети, тъкмо подпираше на стената поредната двуметрова стрела, изработена от най-яко желязо. То дори не можеше да достигне митрилната обковка на острия ѝ връх, ала въпреки това ѝ се любуваше с такова блажено изражение, че двамата приятели веднага се досетиха — сигурно си я представяше как се врязва в редиците на Мрачните, покосявайки десетки от тях с един удар.

На един от извитите мостове, които свързваха различните нива, на петдесетина метра над главите на Дризт и Кати-Бри, избухна

разпален спор. С целия този шум наоколо, двамата не можеха да чуят какво точно си говорят джуджетата, но все пак разбраха, че става дума да се срути моста (както и голяма част от останалите пътечки между етажите), така че ако нашествениците поискат да достигнат горните нива, да бъдат принудени да поемат по онези тунели, в които може да се заложи засада.

Всички те — и Дризт, и Кати-Бри, и хилядите джуджета — се надяваха да не се стигне дотам.

Двамата приятели се спогледаха многозначително. Много рядко в цялата си история Подземният град на Митрил Хол бе ставал свидетел на подобно трескаво вълнение. Две хиляди джуджета се щураха насам-натам, викаха, размахваха тежките си чукове или пък теглеха товари, които биха затруднили дори някое муле.

И всичко това — заради страха, че Мрачните идват.

Кати-Бри най-после разбра защо скиталецът бе решил да минат оттук и защо бе настоял да говорят с Риджис, преди да се отправят към Заселническа твърдина, както бяха обещали на Бруенор.

— Да вървим да открием малкия хитрец — рече тя, крещейки с цяло гърло, за да надвика оглушителния шум.

Дризт кимна и я последва обратно към относителния покой на сумрачните коридори. Оставиха Подземния град зад гърба си и се насочиха към отдалечените стаи, където според Бруенор щели да намерят полуръста. Движеха се бързо и безшумно и скиталецът с одобрение забеляза колко тихи бяха станали стъпките на приятелката му. Също като него и тя носеше ризница, изплетена от тънки, но изключително яки митрилни халки, пригодена за нейния ръст лично от Бъстър Якоделец, най-изкусния оръжеен майстор в Сребърните зали: Както всичко, което излизаше изпод ръцете му, и ризницата на Кати-Бри бе толкова лека и така сръчно изработена, че следваше движенията на тялото ѝ сякаш беше от най-мек плат.

Ботушите ѝ, също като тези на Дризт, не бяха никак дебели, освен това бяха доста износени и все пак малко хора, пък били те и така облечени, бяха в състояние да се движат по-безшумно. Скиталецът внимателно се взря в нея и дори на мътната светлина, разпръсквана от малобройните фенери, забеляза, че момичето ходи досущ като мрачен елф — при всяка крачка възглавничките на стъпалата ѝ първи докосваха пода, вместо петите и пръстите ѝ, както

правеха хората. Времето, прекарано в Мензоберанзан, ѝ се бе отразило добре.

Дризт забеляза и се зарадва на напредъка ѝ, ала не каза нищо. Кати-Бри вече си бе получила похвалата за този ден и беше най-добре да не се възгордява прекалено.

Коридорите бяха празни и постепенно ставаха все по-тъмни. Това не убягна от вниманието на опитния скиталец и той реши да настрои зрението си към инфрачервената част на спектъра, където топлината на предметите му помагаше да определи формата и местоположението им. Разбира се, Кати-Бри не притежаваше тази способност, ала вместо това на челото си носеше изящна сребърна верижка, в центъра, на която бе инкрустиран бледозелен камък, прорязан от тънка, черна жилчица. Това бе Котешкото око, подарък от самата лейди Алустриел. Вълшебството му бе такова, че дори наоколо да тегнеше най-непрогледен мрак, онзи, който го носеше, виждаше всичко така ясно, сякаш е застанал под обсипания с безброй звезди небосвод.

Но макар да не ги затрудняваше, тъмнината доста ги притесняваше. Защо ли фенерите не бяха запалени, не спираха да се чудят те. И двамата крачеха с ръце върху дръжките на оръжията си, а Кати-Бри започна да съжалява, задето не е взела със себе си своя магически лък Таулмарил.

Внезапно се разнесе страховит грохот, а подът под краката им потрепери. Те мигновено приклекнаха, а Дризт извади ятаганите си така мълниеносно, че Кати-Бри дори не усети, че е помръднал. В началото реши, че невъобразимо бързото движение се дължи на магическите предпазители, но когато хвърли поглед към ръцете на приятеля си, забеляза, че той не ги носи. Тя също извади меча си, като не пропусна да се смърми наум, задето и за миг бе повярвала, че е започнала да се доближава по бойни умения до невероятния скиталец. Бързо прогони тази мисъл (сега нямаше време за нея) и насочи цялото си внимание към тунела пред себе си. Двамата се запрокрадваха напред, оглеждайки се за врагове, скрити в сенките, и умело замаскирани врати. Тайните странични проходи бяха нещо съвсем обичайно тук, тъй като много от джуджетата, с обичайната за расата им недоверчивост, предпочитаха да държат личните си богатства

далече от чужди очи. Нито Кати-Бри, нито Дризт познаваха тази рядко използвана част от Сребърните зали.

Подът под краката им потрепери още по-силно и те разбраха, че наближават източника на страховития грохот. В този миг младата жена се почувства доволна, задето напоследък бе тренирала толкова усилено, още повече се радваше, че елфът бе с нея.

Изведнъж спря и Дризт я изгледа с любопитство.

— Гуенивар? — беззвучно попита тя.

Скиталецът се замисли над предложението ѝ. Напоследък избягваше да призовава пантерата прекалено често, тъй като се боеше, че много скоро ще дойде време, когато присъствието ѝ ще им бъде наистина необходимо. Магията си имаше своя предел — пантерата можеше да остава в Материалната равнина за не повече от десетина-дванадесет часа на всеки два дни.

Не, все още няма да я викат, реши Дризт. Не знаеха с какво точно се занимава Риджис тук долу, ала Бруенор не бе споменал, че може да съществува някаква опасност, затова елфът поклати глава и двамата отново поеха напред с безшумни и сигурни стъпки.

Странният тътен проехтя за трети път, последван от глух стон.

— Главата, идиот такъв! — изгълча някой съвсем наблизо. — Използвай таз' непотребна тиква!

Кати-Бри и Дризт се изправиха и свалиха ръце от дръжките на оръжията си — вече знаеха кой е там.

— Пуент — проговориха те в един глас.

Нямаше как да сбъркаш Тибълдорф Пуент, невероятния бесовойн, най-дразнецото и смрадливо джудже на юг от Гръбнака на света (а вероятно и на север).

— Току-виж и шлем ми поискал след малко! — продължаваше да се гневи той.

Зад следващия ъгъл ги очакваше разклонение. Отляво се носеше гръмогласната тирада на Пуент, вдясно имаше напукана, дървена врата, през която се процеждаше светлина. Иззад нея долетя добре познат тихичък смях и Дризт наостри уши.

Миг по-късно даде знак на Кати-Бри да го последва и влезе в стаята, без да почука. Вътре; облегнат до някакъв лост, който стърчеше до вратата на лявата стена, стоеше Риджис и се подсмиваше развеселено. Доста нисък дори за расата си, той нямаше и метър. За

сметка на това се гордееше с доволно закръгления си корем, който обаче се бе постопил през последните седмици — дори ленивият полуръст взимаше съвсем на сериозно заплахата, надвиснала над мястото, което се бе превърнало в негов дом.

Лицето му грейна, когато видя приятелите си, и той им махна за поздрав, после сложи пръст на устните си и посочи назад. Само един поглед бе достатъчен на Кати-Бри и Дризт, за да се досетят какво става. Механизмът до Риджис управляваше дебел метален лист, който покриваше вратата така, че от нея не се виждаше почти нищо.

— Давай! — долетя гръмовна команда от съседната стая, последвана от яростен рев и тропот на препускащи крака.

Грохотът, който за пореден път разтърси пода, можеше да означава едно-единствено нещо — джуджето от другата страна се бе блъснало в барикадираната врата и естествено бе полетяло далече назад.

— Бесовойнска тренировка — преспокойно обясни полуръстът, при което Кати-Бри хвърли кисел поглед на Дризт, припомняйки си разказа на баща ѝ за планове на Пуент.

— Отряда на изкормвачите — отбеляза тя и елфът кимна — Бруенор и на него бе споменал, че Тибълдорф Пуент има намерение да обучи група джуджета в не особено благородното изкуство на бесовойнството, негов личен отряд от силно надъхрани, необуздани и недотам интелигентни бойци.

Поредното джудже се блъсна във вратата, най-вероятно челно и Дризт си каза, че Пуент не трябва да се тревожи поне за третото си „изискване“.

Кати-Бри поклати глава и въздъхна. Не се съмняваше в ползата, която щяха да имат от един такъв отряд (бесовойнът можеше да надвие и най-опитния боец в Митрил Хол, с изключение на Дризт и вероятно на Бруенор), ала при мисълта, че наоколо ще се разхождат цяла орда същински копия на Тибълдорф Пуент, усещаше как вътрешностите ѝ изстиват.

Междувременно Пуент отново се бе развихрил и сега хокаше учениците си, като ги наричаше с всички джуджешки обиди, за които се сещаше — много от които дори Кати-Бри, прекарала почти целия си живот сред Бруенор и събратята му, не бе чувала. Някои очевидно бяха творение на самия бесовойн — кой друг би нарекъл някого „развъдник

на бълхи“, който се „целува с мулета“ и „пие само вода“ (очевидно най-оскърбително от всичко) и след това да добави, че те до един са банда негодници, които смятат, че „трябва да изстискате проклетата крава, за да получите мляко, вие, безмозъчни буци пясъчник“.

— Тръгнаха сме към Заселническа твърдина — обясни Дризт на Риджис, внезапно обзет от силно желание да се махне оттам. — Берктгар ни създава проблеми.

— Да — кимна полуръстът. — Бях там, когато заяви, че иска чука — при тези думи по херувимското му лице плъзна тънка усмивка. — Имах чувството, че Бруенор ще го посече на място.

— Имаме нужда от него — напомни му Кати-Бри.

Риджис пренебрежително махна с ръка:

— Блъфира — отсече той. — Берктгар също има нужда от нас, а и хората му няма току-така да обърнат гръб на джуджетата, които са им сторили толкова добрини.

— Бруенор не би го убил — доста необедително се обади Дризт.

Тримата приятели се спогледаха и мислите им се насочиха към коравия джуджешки крал, в чиито гърди отново гореше прежният необуздан плам. Пред очите им неволно изплува образът на прекрасния Щитозъб, покрит със свещените руни на джуджешките богове. От едната страна на искрящата митрилна глава бяха издълбани чукът и наковалнята на Морадин Душековец, а от другата — кръстосаните брадви на Клангедон, джуджешкия бог на битките. Изкусната резба се допълваше от скъпоценния камък от планината — символът на Думатоин, Пазителя на тайните. Бруенор бе един от най-добрите джуджешки майстори, ала след като сътвори Щитозъб, това тържество на ковашкото изкуство, рядко слизаше в ковачницата си.

Мислеха си за бойния чук и за Уолфгар, високия, русокос младеж, който бе като син за старото джудже и за когото то бе изработило великолепно оръжие.

— Ще го убие и още как! — Кати-Бри изрази на глас онова, което и тримата почувстваха в този момент.

Дризт се нареди да каже нещо, ала Риджис сложи пръст върху устните си.

— ... а сега си наведи главата! — в другата стая Пуент крещеше поредните си указания.

Полуръстът кимна усмихнат и даде знак на скиталеца да продължи.

— Мислехме си, че може би...

Земята потрепери, откъм вратата долетя нов стон, последван миг по-късно от звучно „Б-р-р-р!“ — очевидно бъдещият бесовоин току-що бе разтърсил глава, за да се съвземе.

— Бързо се оправи! — похвали го Пуент.

— Мислехме си, че може би ще искаш да дойдеш с нас — довърши Дризт, без да обръща внимание на отвратената въздишка на младата жена.

Риджис се замисли. Нямаше да му се отрази никак зле да се измъкне от тази дупка и да се порадва на слънчевите лъчи, все още топли, макар че есента вече бе започнала да измества лятото.

— Трябва да остана — отказа им той с необичайна за него самоотверженост. — Имам работа.

Кати-Бри и Дризт кимнаха, без изобщо да се изненадат. Риджис наистина се бе променил през последните няколко месеца. Когато те двамата поеха към Мензоберанзан (скиталецът — за да сложи край на заплахата, надвиснала над Митрил Хол, а Кати-Бри — за да го открие и върне обратно), той бе поел командването на войските, с надеждата да извади Бруенор от унинието, в което бе изпаднал, и да го подтикне към действие. Полуръстът, за когото най-важното в живота бе доброто похапване и сладката дрямка, се бе справил повече от добре и със своя жар и енергия бе успял да впечатли не само калените джуджешки генерали, но и самия Тибълдорф Пуент. И Дризт, и Кати-Бри знаеха, че Риджис на драго сърце би ги придружил до Заселническа твърдина, но в този миг за него задълженията бяха по-важни от удоволствията.

Дризт се вгледа в лицето на дребничкия си приятел, чудейки се как най-деликатно да отправи молбата си. За негово учудване, Риджис, очевидно досетил се за намеренията му, вече бе изхлузил верижката от врата си и му я подаваше.

Този жест бе поредното доказателство за това колко много бе израснал полуръстът през последните седмици, помисли си скиталецът, докато се взираше в рубина, който проблясваше върху тъмната му длан. Това бе най-голямото съкровище на Риджис, могъщ магически предмет, който той бе откраднал от главатаря на своята

гилдия в далечен Калимпорт и който пазеше като зеницата на окото си... поне до този момент.

Дризт не можеше да откъсне очи от скъпоценния камък; многобройните пламъчета, които играеха в дълбините му, го мамеха при себе си и обещаваха...

Той тръсна глава и се насили да отвърне поглед. Дори без ничия чужда воля, която да го направлява, рубинът се бе опитал да го впримчи! Никога досега не бе виждал толкова могъща магия, а ето че Джарлакъл му го беше върнал доброволно, когато се срещнаха в тунелите край Мензоберанзан. Неочакваната щедрост на наемника със сигурност означаваше нещо, но какво точно, Дризт все още не можеше да разбере.

— Трябва много да внимаваш, ако решиш да го използваш върху Берктгар — думите на Риджис го извадиха от мислите му. — Много е горд и ако усети, че си служим с магия срещу него, като нищо ще развали съюза.

— Прав е — съгласи се Кати-Бри и се обърна към Дризт.

— Само, ако нямаме друг избор — обеща той и окачи верижката на врата си, там, където носеше и снежнобялата глава на еднорог, която полуръстът бе издялал за него още докато живееше в Долината на мразовития вятър.

Откъм другата стая долетя нов грохот, последван от глухо тупване — поредното джудже се бе хвърлило срещу вратата и сега лежеше на пода и стенеше.

— Вие джуджета ли сте или някакви феи с доспехи? — провикна се Пуент. — Дръпнете се да ви покажа как се прави!

Риджис кимна — дошло бе време да действа. Бързо и напълно безшумно, той задейства механизма на стената и тежкия метален лист се прибра.

— Пазете се — предупреди той двамата си приятели, тъй като бяха застанали точно там, където се очакваше да врэхлети Пуент.

— Да се махаме — твърдо рече Кати-Бри и се отправи към вратата, през която бяха влезли.

Нямаше никакво желание да се среща с бесовойна, който я пощипваше по бузата с мръсните си пръсти всеки път, щом я видеше, и я питаше кога най-сетне ще си пусне брада, та да стане „трижди похубава“.

Дризт не чака да го подканят втори път и като докосна рубинения медальон в знак на безмълвна благодарност към Риджис, се втурна след нея.

Не бяха направили повече от няколко крачки, когато откъм стаята зад гърба им се разнесе звук на строшено дърво, последван от гръмогласния кикот на Тибълдорф и възхитените възклицания на наивните му ученици.

— Трябва да ги изпратим в Мензоберанзан — сухо подхвърли Кати-Бри. — Пуент няма да миряса, докато не срина града до основи!

Дори Дризт, който бе отрасъл сред Мрачните и неведнъж бе ставал свидетел на разрушителната ярост на жриците и магиите, много по-могъщи от всичко, което бе виждал след това на Повърхността, не можеше да не се съгласи.

* * *

Съветник Фърбъл прокара ръка по оплешивялата си глава, изнервен от светлината на факлата. Нисичък и набит (не повече от метър и около четиридесет килограма стегнати, железни мускули), той бе типичен представител на своята раса, която се славеше със забележителното си умение да оцелява в Подземния мрак. Малцина се справяха с живота в недрата на земята така добре, както свиърфнеблите, а в каменоделството и способността да проникват в дълбините на скалите, те отстъпваха единствено на рядката раса Печ.

Ала днес, докато крачеше из празните (поне така се надяваше) тунели отвъд границите на Блингденстоун, съветникът изпитваше страх. Той ненавиждаше факли и изобщо каквато и да било светлина, но заповедите на крал Шниктик бяха пределно ясни и трябваше да се спазват от всички: никой гном не биваше да излиза в тунелите без запалена факла, в ръка.

Никой гном, с изключение на един. Спътникът на Фърбъл нямаше факла, защото нямаше и ръце. Преди много години Белвар Дисенгалп бе осакатен от един мрачен елф, всъщност не от кого да е, а от брата на Дризт, Дайнин До'Урден. За разлика от повечето обитатели на Подземния мрак обаче, свиърфнеблите знаеха що е жал и вместо да оставят безпомощния си другар да умре, му изработиха прекрасни

заместители от най-чист митрил, при това надарени с магия — чело на чук за дясната ръка и двуглава кирка за лявата.

— Завършихме обиколката — подхвърли Фърбъл. — Време е да си вървим у дома.

— Още не! — възпротиви се Белвар с дълбокия си, звучен глас, който сякаш извираше от вътрешността на масивния му гръден кош.

— Никакви елфи няма в тези тунели — настоя съветникът. — Цели три седмици минаха от последната битка!

Това беше истина — след дългите месеци, през които нападенията на Мрачните в тунелите край Блингденстоун бяха станали ежедневие, сега се бе възцарило необичайно спокойствие. Белвар бе сигурен, че Дризт До'Урден има нещо общо с тази промяна и се боеше да не би приятелят му да е заловен или дори убит.

— Съвсем спокойно е — доста по-тихо добави Фърбъл, осъзнавайки колко високо е говорил до този момент.

По малкото му свиърфнебълско телце пробягваха неспокойни тръпки. Беше тук единствено заради Белвар. Вярно, че бе негов ред да патрулира, ала за един толкова опитен и уважаван гном не бе никак трудно да се освободи от това задължение. Само че най-почитаемият надзирател бе настоял да тръгнат заедно и по някаква причина, която Фърбъл не разбираше, кралят го бе подкрепил.

Не че съветникът не бе свикнал с тези проходи. Тъкмо напротив — той познаваше тунелите около града на елфите по-добре от всеки друг свиърфнебъл, освен това беше единственият обитател на Блингденстоун, който имаше връзки в Мензоберанзан. Ала именно това, че бе толкова опитен в отношенията с Мрачните, му причиняваше такива тревоги напоследък, особено от страна на Белвар. Когато събратята му плениха предрешената Кати-Бри и откриха коя е всъщност, именно той, излагайки се на голяма опасност, ѝ бе показал най-презрян и таен път до Мензоберанзан.

Нещо подобно ставаше и сега. Белвар не се тревожеше, че наблизко може да има врагове, в това Фърбъл бе сигурен. В тунелите всичко си беше наред. Нито свиърфнеблите, нито някой от тайните им съюзници бе забелязал следи от Мрачните — както изходите край Блингденстоун, така и по обичайните елфически пътища в близост до Мензоберанзан. За всички бе ясно, че там се е случило нещо важно и в него несъмнено бяха намесени както Дризт До'Урден, така и

приятелката му, която според Фърбъл създаваше само неприятности. И точно това беше истинската причина, поради която Белвар го бе довел тук, сигурен бе съветникът. При тази мисъл по гърба му отново пробягаха ледени тръпки — не искаше дори да мисли защо кралят толкова лесно се бе съгласил с надзирателя!

— Случило се е нещо — проговори Белвар изведнъж, сякаш бе прочел мислите му. — В Мензоберанзан.

Фърбъл го изгледа подозрително — вече знаеше какво предстои, знаеше, че ще го помолят отново да се срещне с онзи мошеник Джарлаксъл.

— Неспокойни са самите скали — продължи Белвар.

— Сякаш Мрачните скоро ще поемат на война — сухо вметна съветникът.

— Косим камман деноктусд — съгласи се надзирателят, използвайки стар свиърфнебълски израз, който означаваше буквално „стаената земя преди земетръс“ или, както казваха на Повърхността, „затишие пред буря“.

— Да се срещна със своя информатор от Мензоберанзан, това иска крал Шниктик, нали? — рече Фърбъл — нямаше смисъл да се преструва, че не се е досетил какво ще поиска Белвар от него.

— Косим камман деноктусд — повтори надзирателят мрачно.

И той, и кралят, и мнозина от обитателите на Блингденстоун бяха убедени, че елфите скоро ще тръгнат на война. Наистина, най-прекият път към Повърхността и мястото, което Дризт До'Урден наричаше свой дом, минаваше на изток от града на свиърфнеблите, отвъд Мензоберанзан, ала въпреки това Мрачните първо трябваше да поемат на запад и тогава щяха да минат опасно близо до Блингденстоун. Силно притеснен от тази мисъл, крал Шниктик бе изпратил съгледвачески отряди на изток и на юг, толкова надалече от родните пещери и от Мензоберанзан, колкото гномовете изобщо бяха стигали някога. Носеха се слухове, че е възможно да изоставят поселището си, а в такъв случай щеше да им трябва ново място, където да си построят дом. Никой не го желаше, Фърбъл и Белвар може би най-малко от всички. И двамата бяха вече стари, скоро щяха да навършат двеста години и се чувстваха силно свързани с Блингденстоун.

Ала и двамата прекалено добре разбираха колко страшна е опасността, която ги дебне, и знаеха извън всякакво съмнение, че ако

Мрачните дойдат в града, с тях е свършено.

— Ще го направя — рече Фърбъл с примирена въздишка. — Малко ще науча, няма съмнение. Рядко казва нещо важно, а винаги получава пребогата отплата.

Белвар не отвърна нищо. Цената на една среща с алчния елфически информатор изобщо не го тревожеше — незнанието можеше да им струва хилядократно повече. Фърбъл също мислеше така, в това надзирателят бе сигурен, а мърморенето бе просто начин да си придаде малко важност. Наистина, той обичаше да се оплаква, ала Белвар, който го бе опознал доста добре, истински го харесваше.

А в този момент както той, така и всички останали свиърфнебли, отчаяно се нуждаеха от Фърбъл и неговите връзки.

ГЛАВА 3

КАТО НА ИГРА

Дризт и Кати-Бри подскачаха надолу по скалистите пътеки и се промъкваха между грамадните камъни с пъргавината и жизнерадостта на две деца. Веселият им бяг се превърна в импровизирана надпревара, когато на пътя им се изпречи яма и те едновременно подскочиха, уловиха се за клоните на две тънички планински дръвчета, израснали наблизко, и се залюляха с всичка сила, опитвайки да се приземят колкото се може по-надалече. Следващото препятствие бяха няколко вирчета, над които те прелетяха с лекота (макар че Кати-Бри все пак се поизмокри малко), после се разделиха, за да заобиколят високата скала, която се изправи пред тях. Младата жена сви надясно, а Дризт тъкмо се канеше да поеме наляво, когато му дойде по-добра идея.

Кати-Бри стигна другата страна на камъка и със задоволство видя, че скиталецът още го няма.

— Аз вода! — провикна се тя, но още докато говореше забеляза стройната, тъмна фигура на елфа да прелита над главата ѝ.

— Вече не! — поправи я той и стъпи на земята така меко, сякаш изобщо не бе скачал.

Кати-Бри изръмжа и се хвърли напред, ала не бе направила и две крачки, когато видя Дризт да спира.

— Денят е прекалено хубав — отбеляза той.

И наистина, след като есенните вихри започнеха да брулят листата на дърветата, за южния хребет на Гръбнака на света толкова хубаво време бе същинска рядкост. Хладен повей раздвижваше свежия въздух, пухкави бели облаци — досущ гигантски снежни топки — се гонеха из тъмносиньото небе, носени от бързия планински вятър.

— Прекалено хубав, за да се караме с Берктгар — добави Кати-Бри и се приведе напред с ръце на кръста, мъчейки се да си поеме дъх.

— Прекалено хубав, за да не го споделим с Гуенивар — поясни Дризт и лицето на Кати-Бри светна, когато го видя да изважда черната статуетка от раницата си.

Ониксовата фигурка бе едно от най-изящните творения, които младата жена бе виждала през живота си. Незнайният майстор не само че бе пресъздал изваяното тяло на котката до най-малката подробност, но дори бе успял да улови дълбокия ѝ умен поглед. Ала колкото и съвършена да бе изработката, тя бледнееше пред великолепието на самата пантера.

Скиталецът благоговейно постави статуетката пред себе си и меко каза:

— Ела при мен, Гуенивар.

Очевидно пантерата с нетърпение бе очаквала да я призоват, защото сивата мъгла се завихри мигновено и бързо започна да придобива плътност и очертания.

Освен това дойде съвсем спокойна — явно се бе досетила от интонацията на господаря си, че няма нищо спешно и я викат просто ей така, за да се порадва на прекрасния ден.

— Надбягваме се до Заселническа твърдина — обясни Дризт. — Мислиш ли, че ще издържиш на темпото?

Гуенивар го разбра отлично. С един-единствен скок тя прелетя над главите им и се озова на върха на десетметровата скала. Гръмогласният ѝ рев огласи тишината и тя се възправи над тях, величествена гледка, която изпълни двамата ѝ приятели с ням възторг. Със своите триста килограма Гуенивар бе два пъти по-едра от обикновена пантера, красивата ѝ глава бе широка почти колкото раменете на Дризт, тежката ѝ лапа можеше да покрие човешко лице, а прекрасните ѝ зелени очи гreeха с интелигентност, каквато не можеше да се види у никое животно от Материалната равнина. Тя бе верен спътник и предан приятел и всеки път, когато я погледнеха, Дризт, Кати-Бри, Бруенор и Риджис усещаха как сърцата им се сгряват.

— Мисля, че ни се полага малка преднина — пакостливо прошепна младата жена и двамата с Дризт се втурнаха да бягат.

Миг по-късно Гуенивар отново изрева, все още от върха на скалата. Пътеката бе сравнително чиста и елфът бързо изпревари Кати-Бри. Само че тя бе млада и силна, и нямаше никакво намерение да се предава — неслучайно бе отгледана от раса, която се славеше със своята упоритост и несломим дух.

— Няма да ме победиш толкова лесно! — извика тя, но вместо отговор до ушите ѝ достигна само веселият смях на скиталеца.

Той обаче не можа да се радва дълго време на преднината си — когато сви зад поредния завой, откри, че дръзката Кати-Бри бе избрала по-пряк път и сега с лекота подскача между купчинка натрошени камъни на десетина метра пред него.

Надпреварата започваше да става сериозна. Дрифт наведе глава и побягна с такава главоломна бързина по неравната, камениста пътека, че за малко не се блъсна в едно дърво. Кати-Бри също препускаше лудешки и засега успяваше да удържа преднината си.

Гуенивар изрева за трети път — все още от скалата — и двамата ѝ приятели веднага разбраха, че тя им се присмива добродушно.

И наистина, бяха минали само няколко секунди, когато покрай главата на Дрифт профуча черна ивица. Миг по-късно пантерата бе задминала и Кати-Бри — толкова мълниеносно и безшумно, че в началото младата жена дори не разбра, че вече не е първа.

Не след дълго Гуенивар поизостана нарочно и Кати-Бри си възвърна водачеството... само за да го изгуби почти веднага, когато скиталецът мина напърно и я изпревари. Това продължи още доста време — момичето и елфът се потяха здравата, а Гуенивар просто здравата се забавляваше.

Напълно изтощени (поне Дрифт и Кати-Бри, пантерата дори не се бе задъхала), тримата приятели най-сетне спряха, за да си починат. Избраха си неголямо сечище, обградено от високи скали от север и изток и стръмна клисура от юг. От едрите камъни, разпръснати наоколо, щяха да станат прекрасни столове, а в средата имаше дори импровизирано огнище, направено не от кого да е, а от самия Дрифт, който често лагеруваше тук по време на своите скитания.

Кати-Бри се отпусна на един от камъните, а елфът се зае да накладе малък огън. В далечината пред себе си младата жена видя струйки дим да се вият лениво в кристалночистия въздух над Заселническа твърдина. Тази гледка ѝ подежда доста отрезвяващо, защото ѝ припомни за какво всъщност са тук и колко сериозно е положението, нещо, което като че ли бе забравила, докато се наслаждаваше на хубавата утрин. Ако Мрачните дойдеха, с подобни весели надпревари щеше да бъде свършено.

Тънките струйки дим върнаха мисълта ѝ към човека, който бе довел коравите варвари чак от Долината на мразовития вятър, човека, за когото тя се канеше да се омъжи, преди една йоклола, най-

приближената слугиня на скверната Кралица на паяците, неочаквано да прекъсне младия му живот. И Кати-Бри, и Дризт, носеха известна отговорност за смъртта на Уолфгар, ала не чувство за вина изпитваха те в този миг. Скиталецът също бе забелязал дима и сега стоеше и се взираше в него, потънал в тъжни мисли.

По лицата им вече нямаше усмивки — отново и отново си припомняха многобройните случаи, когато си бяха организирали подобни приятелски надпревари... само че тогава в тях участваше и русокосият варварин, който не можеше да минава през тесните процепи, където те се провираха с лекота, но пък наваксваше с гигантските си крачки.

— Де да можеше... — Кати-Бри не довърши, но Дризт прекрасно знаеше какво има предвид, защото и той изпитваше същото.

— Мъжете от Заселническа твърдина щяха да се бият много по-добре, ако начело им стоеше Уолфгар, син на Беорнегар — съгласи се той и сърцата им се свиха от болка — всичко щеше да бъде по-хубаво, ако можеха да го споделят с Уолфгар.

Това беше. Дризт го бе изрекъл на глас и сега нямаха какво повече да си кажат. Обядваха в пълно мълчание, дори Гуенивар лежеше съвсем неподвижно, без да издава звук.

Мислите на Кати-Бри се върнаха назад към времето, когато още живееха в Долината на мразовития вятър. Струваше ѝ се, че отново вижда пред себе си Грамадата на Келвин, единственото възвишение, което разнообразяваше иначе монотонната сивота на равната тундра. Колко много си приличаха двете места, обгърнати от един и същ кристалночист, изпълнен с живот въздух! Колко далече бяха стигнали всички те — Дризт, Бруенор, Риджис, Гуенивар и, разбира се, Уолфгар! И то за толкова кратко време, което обаче по приключенията и опасностите, по вълненията и добрите дела, с които беше изпълнено, се равняваше сякаш на цял живот. Заедно, те бяха непобедими.

Или поне така си мислеха.

Кати-Бри бе видяла повече, отколкото мнозина старци на преклонна възраст, а бе едва на двадесетина години. Тя минаваше през живота тичешком, със същата лека, одухотворена стъпка, с която се спускаше по стръмната планинска пътечка, безгрижна и дръзка, и с чувството, че е безсмъртна.

Почти.

ГЛАВА 4

ПРОПУКВАНЕ

— Заговор? — попита елфът, използвайки езика на жестовете, който бе толкова богат и сложен, че можеше да предаде и най-тънките нюанси в значението на думите.

Джарлакъл поклати глава с озадачено изражение на лицето (нещо доста необичайно за него), после въздъхна и даде знак на придружителя си да идат на по-сигурно място.

Двамата бързо закрачиха из широките, криволичещи улици на Мензоберанзан, между високите сталагмитови могили, където Мрачните живееха. Тези могили, както и голяма част от внушителните сталактити, които висяха от тавана на мензоберанзанската пещера, бяха кухи отвътре и опасани от тераси и висящи пътеки отвън. Много често сградите в един двор бяха свързани помежду си с мостове, които наподобяваха гигантска паяжина; магически огньове — алени, сини и по-рядко зеленикави — обгръщаха всички домове (особено тези на по-старите и влиятелни родове) и допълнително подчертаваха изкуствената украса. Мензоберанзан, най-импозантният между градовете, будеше няма възхита; смайващ и неземеен, той спираше дъха и ако някой го видеше, без да знае нищо за обитателите му (разбира се, никой, озовал се тук, не оставаше в неведение — а често пъти и жив — дълго време) никога не би предположил, че тази красота е сътворена от най-злата и безмилостна раса в цял Торил.

Много скоро широките улици останаха зад гърба на безшумно промъкващия се Джарлакъл и той навлезе в тесните, тъмни сокаци около къщите на по-низшите родове. Наемникът се взираше пред себе си (този ден беше поставил магическата превръзка над дясното си око), а острият му поглед не пропускаше и най-слабото движение в гъстите сенки край него.

Изненадата му бе пълна, когато се обърна към своя спътник и вместо М'тарл, лейтенанта от Бреган Д'аерте, който го следваше допреди малко, видя друг, невероятно могъщ елф.

Рядко се случваше Джарлакъл да не знае какво да каже, ала появата на Громф Баенре, най-големия син в първия дом и архимагьосник на Мензоберанзан, го хвана напълно неподготвен и го накара да онемее за миг.

— Вярвам, че М'тарл ще ми бъде върнат, когато свършиш — бързо се съвзе той.

Громф безмълвно махна с ръка и над главите им заблещука зеленикава сфера. От нея висеше тънко сребристо въже, чийто край едва докосваше земята.

Наемникът сви рамене и посегна към него. В мига, в който го докосна, усети как нещо го повлича нагоре, към блещукащия портал и магическото пространство отвъд.

Джарлакъл реши, че представлението си го бива, когато се озова вътре и откри не празното и възтясно местенце, създавано обикновено с това заклинание, а пищно обзаведена стая. Тук имаше дори и прислужник — едно зомби, което му поднесе чаша вино, преди още да бе седнал. Отне му няколко секунди, докато успее да настрои зрението си към нормалната част на спектъра, тъй като помещението бе обляно от мек синкав светлик. Това съвсем не бе нещо необичайно — дори един магьосник, привикнал към вечния мрак, царящ в недрата на земята, не можеше да чете пергаменти и заклинателни книги без светлина.

— Ще ти бъде върнат... стига да оцелее там, където го оставих, достатъчно дълго, за да можем двамата с теб да си довършим разговора — нехайно отвърна Громф, докато прекрачваше магическия портал, после притвори очи и прошепна нещо. Маскировъчният плащ и простичките дрехи изчезнаха начаса, отстъпвайки място на пищни одежди, напълно подобаващи на високото му положение. Дългата роба, покрита с десетки гънки и джобове, бе цялата извезана с тайнствени символи и могъщи руни. Също като благородническите къщи, тези руни бяха обвити от магически огън, който Громф бе в състояние да угаси само с мисъл и тогава дрехата го скриваше по-сигурно и от най-умело изтъкания пиуафуи. Две брошки — едната във формата на паяк с червено тяло и дълги, черни крака, а другата — огромен, изкусно шлифован смарагд — красяха великолепните одежди, въпреки че бяха почти напълно скрити от дългите, бели коси

на стария магьосник, които се спускаха не само по гърба, но и по раменете и гърдите му.

Джарлакъл, който се интересуваше от всичко, свързано с магията, бе виждал тези брошки у предшественика на Громф, макар синът на Баенре да бе заемал този пост толкова дълго, че повечето елфи дори не помнеха кога се е възкачил на него. С помощта на паяковата брошка архимагьосникът всяка сутрин запалваше Нарбондел, колоната, която отмерваше времето в Мензоберанзан. Топлината се издигаше до върха на своеобразния часовник за дванадесет часа; също толкова ѝ трябваше, за да се спусне обратно до основата му — със своето инфрачервено зрение Мрачните лесно познаваха кое време е по това доколко е изстинала колоната.

Другата брошка даряваше Громф с вечна младост. Доколкото Джарлакъл можеше да прецени, магьосникът беше живял повече от седем века, а все още изглеждаше така, сякаш бе първокурсник в Академията!

Всъщност — не съвсем, каза си наемникът, докато изучаваше лицето на своя домакин. От него, и най-вече от очите му, се излъчваше сила и достойнство — външен израз на мъдростта, която идва единствено с дългогодишния и често пъти горчив опит. Първият син на Баенре бе коварен и опасен, с лекота стигаше до същината на всеки проблем и под неговия проникателен взор Джарлакъл се чувстваше много по-несигурен и уязвим, отколкото в присъствието на самата матрона.

— Заговор? — повтори магьосникът, този път на глас. — Предполагам, че на останалите домове най-сетне им е омръзнало от майка ми и са се обединили срещу дом Баенре?

— Вече разказах всичко на матрона... — започна наемникът.

— Чух всяка твоя дума — нетърпеливо изръмжа Громф. — А сега искам да чуя истината.

— Интересно понятие — отвърна Джарлакъл и скришом се подсмихна, когато осъзна, че събеседникът му — нещо толкова невероятно за него! — е притеснен. — Истина.

— Рядко се среща, така е — съгласи се Громф, който междувременно се бе овладял и отново се бе облегнал на стола си, потропвайки с пръсти пред себе си. — Но понякога точно тя спасява живота на глупеца, който се бърка в чуждите работи.

При тази недвусмислена закана усмивката на наемника се стопи и той изпитателно се вгледа в събеседника си. Магьосникът беше могъщ — толкова могъщ, колкото изобщо можеше да стане някой мъж в доминирания от жени Мензоберанзан. Само че правилата на Мензоберанзан не важаха за Джарлакъл и това, че Громф поемаше риска да прибегне до заплахи, бе наистина странно...

Почти толкова, колкото и очевидната му тревога. Всъщност, както наемникът внезапно разбра, Громф не бе просто притеснен. Той се боеше.

— Дори няма да си направя труда да ти напомня колко полезен е този глупец — рече Джарлакъл.

— Спести ми го — изръмжа Баенре и наемникът се изсмя в лицето му.

Магьосникът отпусна ръце, при което одеждите му леко се разтвориха, откривайки две пръчки, мушнати в колана му, по една над всеки крак.

— Няма заговор — твърдо отговори Джарлакъл.

— Искам истината — заплашително напомни Громф.

— Това е истината — настоя наемникът, комуто рядко се случваше да прави толкова недвусмислени изказвания. — Разчитам на дома Баенре толкова, колкото и ти самият, Архимагьоснико. Ако останалите родове съзаклятничеха срещу Баенре, или дъщерите ѝ се канеха да я убият, Бреган Д'аерте щеше да застане на нейна страна или поне да я предупреди за подготвяния удар.

Върху лицето на Громф легна сянка, а Джарлакъл, който съвсем преднамерено бе казал просто Баенре вместо матрона Баенре, едва се сдържа да не въздъхне облекчено — магьосникът не бе забелязал очевидния му пропуск. В света на Мрачните подобни грешки често пъти струваха живота на онзи, който ги допускаше, особено ако бе мъж.

— Какво не е наред тогава? — настойчивият, почти умолителен тон на Громф, хвана наемника неподготвен — никога досега не бе виждал могъщия магьосник толкова отчаян. — Ти също го усещаш! Има нещо гнило, самият въздух в града е пропит от неговия дъх!

„Още от незапомнени времена“, каза си Джарлакъл, ала мъдро предпочете да запази тази мисъл за себе си. Вместо това, на глас каза само:

— Светилището пострада.

Громф кимна и свъси вежди. Внушителният параклис на първия дом бе най-святото място в целия град, най-величественият храм на Кралицата на паяците. Преди няколко месеца вероотстъпникът Дризт До'Урден и неговите приятели бяха избягали от Мензоберанзан, при което бяха срутили покрива на светилището с един гигантски сталактит — може би най-унизителната плесница, която могъщата Лолт бе получавала някога.

— Кралицата на паяците е ядосана — отбеляза Громф.

— Аз също бих се разгневил — съгласи се Джарлакъл и магьосникът го изгледа заплашително.

Не толкова заради показаното неуважение към богинята, колкото заради безгрижието и нехайната насмешка.

Вместо да се стресне, наемникът се усмихна развеселено, при което Громф скочи от стола си и закрачи напред-назад като лъв в клетка. Зомбито, лишено от мозък и програмирано да прислужва, се втурна към него с поднос в ръка.

Магьосникът изръмжа и вдигна длан, върху която внезапно лумна Огнено кълбо. След това пусна в него нещо дребно и червено (Джарлакъл реши, че прилича на змийска или драконова люспа) и започна злокобен напев.

Наемникът остана на мястото си, докато Громф изливаше яда си в заклинанието — можеше само да се надява, че то е насочено не към него, а към прислужника.

Дълъг огнен език подскочи във въздуха и запълзя напред. Лениво, но решително, като змия, която вече е вцепенила жертвата си с отровното си ухапване, пламъкът се обви около тялото на зомбито. То, разбира се, нито помръдна, нито се оплака, и само след няколко мига бе обгърнато от огненото влечуго. Когато Громф отново седна на стола си, безмозъчното, горящо същество безстрастно се върна на мястото си. Не бе стояло там повече от няколко мига, когато рухна на земята, останало вече без един крак.

— Тази миризма... — започна Джарлакъл и закри носа си с ръка.

— ... е миризма на власт — довърши магьосникът вместо него.

Червените му очи се присвиха, а тънките му ноздри потрепнаха, докато си поемаше дъх с очевидна наслада.

— Не Лолт е виновна за онова, което се носи във въздуха — неочаквано рече наемникът, не само за да поразклати самодоволството на домакина си, но и защото искаше колкото се може по-бързо да приключи с този разговор и да се махне от това вонящо място.

— Какво знаеш? — сепна се Громф и в очите му отново се появи старото безпокойство.

— Не повече, отколкото ти — отвърна Джарлакъл. — Лолт несъмнено е разгневена от бягството на изменника и повреденото светилище, чиято важност ти разбираш по-добре от всеки друг.

При тези думи ноздрите на магьосника отново потрепнаха неспокойно — наемникът бе улучил болното му място, една от малкото му слабости. Не друг, а сам той бе сътворил великолепната украса на параклиса в двора на майка си — блещукаща зрителна измама, която се рееше над централния олтар и непрестанно менеше формата си, превръщайки се ту в прелестна жена, ту в гигантски паяк. За никого в Мензоберанзан не бе тайна, че Громф не е от най-ревностните слуги на Лолт и че разкошната украса му бе помогнала да избегне безмилостния гняв на матрона Баенре.

— Ала напоследък се случват твърде много неща, за да бъдат дело само на Кралицата на паяците — продължи Джарлакъл, като не пропусна да се наслади на малката си победа. — И доста от тях подкопават влиянието и силата ѝ.

— Друго божество? — предположи магьосникът, разкривайки повече, отколкото бе възнамерявал. — Или бунт в подземния свят?

При тези думи той се облегна назад, повярвал за миг, че се е добрал до нещо. Ако в престъпния свят наистина ставаше нещо, то главатарят на Бреган Д'аерте със сигурност щеше да е научил за него!

Само че Джарлакъл съвсем не беше хванат натясно — дори ако някое от предположенията на Громф беше вярно, той не знаеше за това.

— Нещо не е наред — отвърна наемникът. — Нещо, което заплашва да прерасне в истинска беда. Вече повече от двадесет години различни домове допускат една и съща грешка — надценяват значимостта на Дризт До'Урден и неговото залавяне. Всъщност, именно техните усилия да го пленят, го направиха толкова важен и удесеториха неприятностите, които той ни причини.

— Значи смяташ, че всичко това е свързано с бягството му? — попита Громф.

— Смятам, че много матрони са убедени в това. Така че бягството на изменника наистина ще изиграе роля в предстоящите събития. Ала никога не съм казвал, нито пък смятам, че то е причината нещо да не е наред.

Магьосникът притвори очи и се замисли. Както винаги, Джарлакъл беше прав. В Мензоберанзан непрестанно кипеше от дразги и съзаклятия, тук подозренията бяха по-важни от истината и именно заради това често пъти се оказваха пророчески и се превръщаха в действителност.

— Може би скоро пак ще искам да се срещнем, наемнико — тихо каза Громф и в същия миг Джарлакъл забеляза врата близо до мястото, през което бе влязъл малко по-рано. Недалече от нея зомбито още тлееше на земята — безформена, черна купчинка от овъглени кости.

Джарлакъл се насочи към изхода, но спря, когато чу подигравателния глас на магьосника:

— Уви! М'тарл не издържа.

— Жалко за него — небрежно отвърна наемникът, твърдо решен да не остави у Громф впечатлението, че загубата ще се отрази по какъвто и да било начин на Бреган Д'аерте.

После прекрачи прага, спусна се на земята с помощта на сребристото въженце и безшумно потъна в сенките на града, дълбоко замислен. Рядко му се случваше да разговаря с Громф, още по-рядко архимагьосникът сам бе пожелавал да се срещнат. Това бе наистина важно, сигурен бе той. Ставаше нещо странно, във въздуха витаеше едва доловимо напрежение и Джарлакъл, който обичаше хаоса (най-вече защото винаги излизаше като победител от водовъртежа на безредиците), бе заинтригуван. И (което бе още по-любопитно), въпреки страховете и всичко, което можеше да изгуби, Громф очевидно се чувстваше по същия начин!

Мимолетното споменаване на друго божество бе доказателство за това, неволно разкриване на картите, което означаваше много за опитния наемник. Защото, въпреки че се бе издигнал толкова високо, колкото изобщо можеше да стигне един мъж в Мензоберанзан, Громф не бе нищо повече от обикновен стар нещастник.

Всъщност именно заради това, каза си Джарлакъл, не въпреки него. Вече дълги векове синът на Баенре таеше в гърдите си отровна горчивина — с високото си мнение за своята значимост, той намираще дори поста архимагьосник за безсмислен, ограничение, наложено му от злощастното стечение на обстоятелствата, заради което не се бе родил жена.

Най-голямата слабост на Мензоберанзан, за кой ли път си помисли наемникът, не бе съперничеството между отделните домове, а строгата матриархална система, наложена от последователките на Лолт. Половината население на града беше подчинено на другата, само защото бяха мъже.

Това бе недостатък, тъй като подчинението водеше до огорчение, дори — особено! — у онези, които успяваха да се издигнат като Громф. Защото от високото си място той още по-ясно виждаше колко по-далече би могъл да стигне, ако се бе родил с друго тяло.

Беше намекнал, че отново може да поиска среща с него и Джарлакъл имаше предчувствието, че двамата пак ще говорят, навярно неведнъж. Следващите няколко метра от разходката си из мензоберанзанските улици наемникът прекара, чудейки се каква ли информация ще изкопчи Громф от горкия М'тарл (разбира се, лейтенантът не бе мъртъв... макар че скоро сигурно щеше да копнее да умре).

Джарлакъл се разсмя на напразната си тревога — онова, което каза на магьосника, бе самата истина, така че М'тарл не можеше да разкрие на мъчителите си нищо, което да zlepостави главатаря му. От гърдите на наемника се откъсна тиха въздишка — не бе свикнал да говори истината, не бе свикнал да крачи там, където не го дебнеха капани.

Тръсна глава, за да прогони тези мисли, и насочи цялото си внимание към града. Тук назряваше нещо. Джарлакъл, вечният оцеляващ, го надушваше, усещаше го и Громф. Нещо важно бе на път да се случи съвсем скоро и той трябваше бързо да измисли как да извлече максимална полза от предстоящите събития, независимо какви са те.

ГЛАВА 5

ЗАЩИТНИКЪТ НА КАТИ-БРИ

Когато достигнаха пътеките в подножието на планината, Дризт повика Гуенивар до себе си. Вярното животно седна пред него, готово да изпълни заповедите му.

— Да я вземем с нас — рече Кати-Бри, досещайки се за намеренията му.

Варварите може и да бяха оставили тундрата и стария начин на живот далече зад себе си, но магиите все още предизвикваха подозрение у тях, а присъствието на Гуенивар не само че притесняваше по-голямата част от поданиците на Берктгар, но смущаваше и самия него.

— Стига им това, че аз ще вляза в поселището им — отвърна Дризт и младата жена нямаше как да не се съгласи с него.

Видът на приятеля ѝ — мрачен елф, чиито събратя се славеха с магическите си умения и невижданата си жестокост — навярно тревожеше мъжете на Севера дори повече от черната му пантера.

— На Берктгар никак няма да му се отрази зле да си поговори малко с Гуен — отбеляза Кати-Бри със съжаление в гласа и Дризт се разсмя, представяйки си как Гуенивар ръмжи в лицето на огромния, пребледнял като платно варварин.

— Жителите на Заселническа твърдина ще свикнат с нея, така както свикнаха с мен — каза той. — Спомни си колко години му трябваха на Бруенор, за да се отпусне в присъствието ѝ.

Пантерата тихичко изръмжа, сякаш разбираше всяка тяхна дума.

— Не бяха годините — поправи го Кати-Бри. — А многобройните случаи, в които Гуен е спасявала кожата на упорития ми баща!

Пантерата отново изръмжа и двамата ѝ приятели се посмяха от сърце за сметка на грубоватото джудже. Настроението им поспадна малко, когато Дризт отпрати Гуенивар с обещанието да я повика веднага щом поемеха обратно към Митрил Хол.

Вярното животно не спря да обикаля около ониксовата статуетка, докато материалното ѝ тяло не отстъпи място на сива мъгла, която бързо се разпръсна във въздуха.

Скиталецът вдигна фигурката от земята и обърна поглед към струйките дим, които се виеха в небето над селището.

— Готова ли си? — обърна се той към младата жена.

— Берктгар ще се заинати — замислено рече тя.

— Просто трябва да го накараме да разбере колко много означава Щитозъб за Бруенор — отвърна Дризт и се насочи към градчето.

— По-скоро да си представи как брадвата на Бруенор се спуска към лицето му — мрачно промърмори Кати-Бри. — Точно между очите.

Заселническа твърдина представляваше група каменни къщурки, брулени от вятъра и скупчени в неголяма скалиста долина, от трите страни, на която се извисяваха склоновете на Гръбнака на света. Създаден от предците на Бруенор преди стотици години, някога градецът носел името Крепост на ковачите и бил единственото място, където търговците могли да видят прекрасните изделия, идващи от Сребърните зали — още тогава джуджетата не обичали да приемат чуждоземци в тайните си мини.

У всеки, който го видеше, дори да не бе чувал нищо за историята на това поселище, не оставаше и капка съмнение — то можеше да бъде дело единствено на джуджешки ръце. Никоя друга раса не бе в състояние да вдъхне на камъните такава сила, че да издържат на времето и неспирните ветрове, свирещи между планинските хребети. Макар и необитавани от векове, къщите бяха почти непокътнати и когато хората на Уолфгар се заселиха по тези места, единственото, което трябваше да сторят, бе да вдигнат някоя и друга рухнала стена, да изхвърлят откъртените от вятъра скални отломки и да прогонят животните, превърнали изоставените постройки в свои леговища.

И ето че в града закипя нов живот, досущ като в най-добрите години на Сребърните зали. Единствената разлика бе, че сега се наричаше Заселническа твърдина и в него живееха хора, които търгуваха вместо джуджешките майстори. И двата народа печелеха от това разпределение на работата, но в дързостта си Берктгар бе на път да разруши съюза помежду им.

Вождът на варварите очевидно не разбираше, че ако не се откаже от претенциите си, Бруенор най-вероятно ще нареди на него и на хората му да се махнат от тези земи.

Разбира се, гордите мъже от тундрата нямаше да се подчинят на подобна заповед (земята им бе подарена, а не дадена назаем) и тогава нищо нямаше да попречи на бойците от Митрил Хол да ги прогонят със сила.

И всичко това само заради Щитозъб.

— Уолфгар би се натъжил, ако можеше да види за какво се карат — подхвърли Кати-Бри, докато двамата с Дризт се спускаха по пътеката. — Нали именно той събра двата народа. Колко жалко, че сега споменът за него може отново да ги раздели!

Каква ужасна ирония, мълчаливо се съгласи скиталецът и неволно ускори крачка — разгледана в тази светлина, задачата им ставаше още по-важна. Вече не отиваше в Заселническа твърдина заради дребнавите дрязги на двама твърдоглави владетели. Отиваше в името на мъртвия си приятел.

Когато навлязоха в долината, до ушите на Кати-Бри и Дризт достигна ритмичен напев — някой бавно и тържествено изброяваше подвизите на легендарен герой. Улиците бяха пусти, вратите на къщите зееха широко отворени (жителите на градеца никога не си даваха труда да ги залостват) и двамата веднага се досетиха къде са всички.

Единствената промяна, която хората на Уолфгар бяха направили, след като дойдоха да живеят тук, бе издигането на внушителна постройка, която с лекота побираше не само всичките четиристотин обитатели на поселището, но и още толкова гости. Наричаше се Хенгорот, Залата на медовината — свещено място, където варварите отдаваха почит на боговете си, съживяваха спомена за храбри дела и велики герои, а също така споделяха храната си и вдигаха наздравици.

Хенгорот все още не бе завършен. Наред с якия камък, от който бяха издялани част от дългите, ниски стени, се виждаха и съшити еленови кожи. В очите на Дризт това бе красноречив символ не само на дългия път, който хората на Уолфгар бяха извървели дотук, но и на онзи, който тепърва трябваше да изминат. Докато живеяха в тундрата, варварите бяха номади, следваха стадата на северните елени и затова не строяха къщи, а само кожени шатри, които прибираха в раниците си и носеха на гръб от бивак на бивак.

Дните на чергаруване бяха отминали, животът им вече не зависеше от еленовите стада, които бяха несигурен източник на препитание и често пъти водеха до пререкания и войни не само между отделните племена, но и между тях и жителите на Десетте града.

Скиталецът искрено се радваше на мира и благоденствието, което северняците бяха постигнали, ала в същото време видът на Хенгорот го изпълваше с болка, защото му напомняше колко много бяха пожертвали тези хора. С начина им на живот, който бе оцелял хилядолетия наред, бе свършено, и докато гледаше строящата се зала (само подобие на онзи Хенгорот, който той помнеше) и сивия камък, който обграждаше селището на този горд народ, скиталецът неволно се запита дали наистина промяната бе за добро.

Прекарала почти целия си живот в Долината на мразовития вятър, Кати-Бри бе слушала безброй разкази за варварите — номади и още от самото начало бе разбрала какво им предстои да изгубят. Установяването в Заселническа твърдина не само им бе отнело част от свободата, но и бе нанесло тежък удар върху тяхната самобитност. Наистина, сега събратята на Уолфгар бяха много по-богати, отколкото бяха мечтали някога; вече не им се налагаше да се тревожат колцина от тях ще оцелеят след суровата зима. Ала всичко това си имаше цена. Като звездите например. Тук, в планината, те бяха различни, далечни и студени, не слизаха до хоризонта, въздигайки душата на онзи, който ги съзерцаваше, до глъбините на небето.

С примирена въздишка, в която се долавяше частица от носталгията, която самата тя изпитваше по Долината, младата жена си напомни за какво бе дошла. Берктгар наистина се инатеше, ала тя прекрасно разбираше колко много го бе наранила загубата на Уолфгар и колко силно го болеше от мисълта, че Щитозъб, който се бе превърнал в най-прочутото оръжие в цялата история на племето, ще остане притежание на едно джудже.

Нямаше значение, че именно това джудже бе изковало чука, нито че мъжът, който го бе покрил със слава, гледаше на джуджето като на свой баща. За Берктгар мъртвият герой не бе синът на Бруенор, а Уолфгар, син на Беорнегар от племето на Лоса. Уолфгар от Долината на мразовития вятър, а не Уолфгар от Митрил Хол. Уолфгар, у когото беше vyplътено всичко онова, което варварите почитаха и на което се

възхищаваха. В този миг може би нямаше друг, който по-добре от Кати-Бри да разбира колко тежка в действителност е задачата им.

Двамата високи, широкоплещести стражи стояха край входа на Хенгорот, а от тях се носеше силен дъх на медовина. Те свъсиха вежди, когато чуха, че някой приближава, но побързаха да се отместят встрани, щом разпознаха новодошлите. Единият се втурна към средата на залата и тържествено започна да изрежда подвизите (поне тези, за които знаеше) и родословието им (всъщност, само това на Кати-Бри — родословието на елфа не можеше да бъде повод за гордост, не и в очите на варварите от Заселническа твърдина).

В това време новодошлите търпеливо чакаха край вратата заедно с другия страж, който сигурно тежеше повече от тях двамата взети заедно. Погледите им се спряха върху Берктгар. Седнал начело на дългата маса, той също се възря в тях.

Колкото и глупаво да се държеше в спора си с Бруенор, вождът несъмнено вдъхваше респект. Висок почти колкото Уолфгар, той имаше широки рамене и силни ръце, по-дебели от крака на най-набитото джудже. Рошавата му кестенява коса се спускаше под раменете, а гъстата брада, която си бе пуснал за зимата, му придаваше още по-суров и внушителен вид. Открай време варварите избираха своите предводители според силата им, провеждаха люти двубои, в които можеше да има един-единствен победител. Нямаше войн в Заселническа твърдина, който да е в състояние да надвие Берктгар — Берктгар Храбри, както го наричаха поданиците му — и точно заради това той бе обречен да живее в сянката на мъртвия си предшественик, чието име още приживе се бе превърнало в легенда.

— Заповядайте, пейнете с нас! — покани ги вождът, ала сърдечният поздрав не можа да заблуди двамата приятели — изражението му красноречиво говореше, че не е нито изненадан, нито доволен, че ги вижда.

Вниманието му бе насочено най-вече към Дризт, в очите му проблясваше нетърпение, примесено с безпокойство.

Начаса бяха донесени още два стола (висока чест за Кати-Бри, тъй като на масата нямаше други жени, освен хубавиците, приседнали в скута на някои от пияните бойци). В Хенгорот, както и в обществото на варварите изобщо, жените и децата (с изключение на поотрасналите

момчета) не бяха нищо повече от най-обикновени слуги. Бързи и безшумни, те начаса донесоха медовина за гостите.

Дризт и Кати-Бри подозрително изгледаха питиетата пред себе си — знаеха, че разсъдъкът им трябва да е съвсем ясен, ако искат да се справят със задачата си. Ала Берктгар вече бе вдигнал каната си за наздравица и те бяха принудени да сторят същото. А в Хенгорот не можеше просто да си сръбнеш една глътка!

Двамата приятели опразниха халбите, за радост на домакините си, и в очите им проблесна отчаяние, когато жените сложиха още две кани пред тях.

Неочаквано скиталецът се изправи и скочи върху масата.

— Приемете моите почитания, о, доблестни поданици на Берктгар Храбри! — тържествено започна той, предизвиквайки взрив от възторжени възгласи.

Мъжете вдигнаха чаши във възхвала на своя вожд и започнаха да го тупат по гърба, но той дори не трепна под тежките им удари и нито за миг не свали от елфа изпълнения си с подозрение поглед.

На Кати-Бри не ѝ бе никак трудно да разбере какво става. Макар и неохотно, варварите бяха свикнали с присъствието на Дризт и все пак за тях той си оставаше преди всичко „хилав елф“, при това не какъв да е, а мрачен елф! Да, в техните очи той беше слаб (нищо чудно някоя от жените им, калени от тежкия живот, да бе по-силна от него!) и въпреки това знаеха, че и най-могъщият им войн не е в състояние да го надвие. Най-неловко от всички се чувстваше самият Берктгар, който несъмнено се досещаше за какво са дошли двамата гости и предполагаше, че ще му се наложи да уреди спора за Щитозъб със скиталеца.

— Благодарни сме за щедрото гостоприемство и топлия прием — продължи елфът. — Никой в Забравените царства не би могъл да ни посрещне с по-съблазнителна трапеца!

Нов взрив от възхитени викове огласи Хенгорот. Дризт се справяше добре, пък и повечето варвари вече бяха порядъчно пияни.

— За съжаление — тук гласът му изведнъж стана сериозен, — не можем да останем дълго.

Ефектът от думите му беше мигновен. Онези, които седяха наблизо, бързо изтрезняха, разбрали най-сетне важността на това посещение.

Кати-Бри видя рубинения медальон да проблясва около врата на елфа и разбра, че макар Дризт да не го използваше, магическият предмет все пак бе уловил хората наоколо в хипнотизиращата си прегръдка и ги омайваше като руйна медовина.

— Над нас е надвиснала опасност — мрачно рече скиталецът. — Заплашва ни война. И точно сега е моментът, в който съюз...

Берктгар рязко сложи край на речта му, като стовари халбата си на масата толкова силно, че тя се пръсна на парчета и оплиска мъжете около него с пръски медовина и късчета стъкло. Все още стискайки дръжката в ръка, той скочи върху масата и се възправи над дребничкия елф.

В Хенгорот се възцари мъртвешка тишина.

— Идвате тук с думи за съюзничество — бавно започна вождът. — Идвате при нас, молейки за съюзничество!

Тук той замълча, за да подсили ефекта от думите си, после отново извиси глас:

— А в същото време си присвоявате оръжието, което се превърна в символ на нашето племе, чука, покрил се с легендарна слава в десницата на Уолфгар, син на Беорнегар!

Одобрителни възгласи разтърсиха залата и Кати-Бри вдигна безпомощен поглед към приятеля си. Дразнеше се, когато варварите наричаха Уолфгар по този начин, с името на баща му — това ги изпълваше с гордост, а младата жена никога не бе одобрявала самоцелната гордост.

Освен това Уолфгар бе извършил толкова безстрашни подвизи, че изобщо нямаше нужда от бележито родословие, за да бъде най-великият войн, раждал се някога сред варварите от тундрата. Децата му обаче, (ако бе живял достатъчно дълго, за да стане баща), щяха да имат всички основания да изтъкват името му и да се гордеят с него.

— Ние сме приятели на джуджето, по чиято заръка идваш, мрачен елфе — продължи Берктгар и плътният му глас отекна в просторната зала. — И затова искаме същото и от него, Бруенор Бойния чук, син на Бангор, син на Гарумн. Съюз между двата народа ще има... но не преди да получи Щитозъб. Аз съм Берктгар! — изрева той и гордо изпъчи гърди.

— Берктгар Храбри! — услужливо вметнаха неколцина от съветниците му и всички отново закрещяха одобрително и вдигнаха

чаши в чест на вожда.

— По-скоро ще получиш брадвата на Бруенор, отколкото бойния чук — отвърна Дризт, на когото бе започнало да му писва от перченето на Берктгар.

Вече бе повече от очевидно, че варварите бяха очаквали посещението им — речта на вожда бе не само предварително подготвена, но и добре отрепетирана.

— И недей да си мислиш, че ще я получиш като подарък! — добави Дризт, когато войните най-сетне спряха да крещят.

В Хенгорот се възцари напрегната тишина — думите на елфа можеха да се изтълкуват като предизвикателство, което — сигурни бяха всички — Берктгар щеше да приеме без колебание.

— Ала Бруенор не е тук — отвърна той с равен тон. — Може би Дризт До'Урден ще защити интересите му?

Скиталецът не отвърна веднага, опитвайки се да реши как е най-добре да постъпи.

Кати-Бри също мислеше трескаво. Нито за миг не се съмняваше, че Дризт ще приеме предизвикателството и с лекота ще надвие Берктгар, знаеше също така, че мъжете от Заселническа твърдина никога няма да преглътнат подобно унижение.

— Уолфгар щеше да стане мой съпруг! — провикна се тя, тъкмо когато приятелят ѝ се канеше да заговори. — Аз съм дъщеря на Бруенор Бойния чук, наследница на Сребърните зали и ако някой тук трябва да защитава интересите на моя баща...

— Ти трябва да го посочиш — довърши Берктгар вместо него.

— Наистина — съгласи се Кати-Бри. — Аз ще я посоча!

Хенгорот отново бе огласен от гръмки викове, не една и две от жените, които слугуваха около масите, се засмяха и закимаха обнадеждено.

Дризт обаче съвсем не изглеждаше доволен — лавандуловите му очи красноречиво я умоляваха да потуши огъня, който бе запалила, преди положението напълно да излезе от контрол. Никой от двамата не искаше да се стига до бой, ала в залата кипеше трескаво оживление, отвсякъде долитаха викове „Дай ѝ да се разбере!“, сякаш младата жена вече бе отправила предизвикателството си.

Погледът, с който Берктгар я измери, гореше от люта ярост.

Кати-Бри разбираше затруднението му и му съчувстваше. Планът ѝ всъщност бе да обясни, че възнамерява да брани интересите на баща си, но че не е дошла тук, за да се бие. Само че събитията се бяха развили прекалено бързо и сега бе твърде късно за това.

— Никога! — ревът на Берктгар надвика врявата и поукроти превъзбудените варвари. — Никога не съм се бил с жена!

Е, каза си Дризт, това съвсем скоро ще трябва да се промени — ако Мрачните наистина възнамеряваха да нападнат Митрил Хол, на вожда щеше да му се наложи да се отърве от тези задръжки, тъй като в царството на злите елфи жените бяха по-силни не само в магиите, но и в битките.

— Дай ѝ да се разбере! — провикна се един войн (очевидно доста пъян) и заедно с мъжете около себе си избухна в смях.

Берктгар го изгледа свиреп, после отново спря очи върху Кати-Бри, като си поемаше дълбоко дъх в опит да укроти надигания се в гърдите му гняв.

Вождът не може да спечели, каза си момичето. Ако наистина се стигнеше до битка помежду им, той нямаше да излезе победител, дори да я надвиеше. За варварите от Заселническа твърдина всеки, вдигнал оръжие срещу жена, бе жалък страхливец.

Кати-Бри се покатери върху масата и кимна едва забележимо, докато минаваше покрай Дризт. С ръце на бедрата и тяло извито така, че да подчертае женствените ѝ форми, тя се усмихна на Берктгар.

— Не с оръжие в ръка, може би — рече тя. — Ала има и други начини един мъж и една жена да премерят сили...

При тези думи Хенгорот сякаш изригна. Екнаха наздравици и войните толкова въодушевено вдигнаха халби, че докато ги поднесат до нетърпеливите си устни, половината медовина вече се бе разплискала наоколо. Неколцина мъже подеха цинична песничка, като се поклащаха в такт с мелодията и се потупваха по раменете при всеки по-цветист стих.

Дризт зяпна така, че очите му замалко не изскочиха от орбитите си и Кати-Бри се уплаши, да не би да извади оръжията и да изколи всички в залата. За миг се почувства поласкана, ала после му се ядоса, задето изобщо се бе усъмнил в нея.

Погледът, който му хвърли, докато скачаше от масата, казваше точно това. Време за повече обяснения нямаше и като вирна глава, тя

закрачи към вратата.

Един от мъжете посегна към нея, ала тя го плесна през ръцете и продължи напред, без да се обръща.

— Бива си те! — одобрително възкликна нахалникът.

— Лошо му се пише на Берктгар! — подхвърли друг грубиянин.

Самият Берктгар все още стоеше върху масата и неспокойно пристъпваше от крак на крак (като много внимаваше да не срещне изпитателния поглед на елфа). Не знаеше какво да мисли — дъщерята на Бруенор Бойния чук никога не се бе славил като момиче, което си позволява подобни волности. Не можеше обаче да отрече, че е заинтригуван. Всички мъже в Заселническа твърдина бяха единомисленици, че няма друга жена из тези земи, която да буди такъв интерес като Кати-Бри, принцесата на Митрил Хол:

— Щитозъб ще бъде мой! — провикна се той най-сетне и думите му бяха посрещнати с взрив от ликуващи възгласи.

Когато се обърна, вождът с облекчение установи, че Дризт не стои пред него с извадени ятагани. Всъщност, скиталецът изобщо не беше в залата — докато Берктгар се чудеше какво да стори, той бе скочил от масата и се бе втурнал след Кати-Бри.

Откри я край една празна къща и я улови за ръката, принуждавайки я да го погледне в очите. Младата жена очакваше той да се развика, нямаше да се учуди, ако ѝ бе зашлевил шамар.

Вместо това, Дризт се разсмя.

— Добре измислено! — похвали я той. — Но сигурна ли си, че ще успееш да го победиш?

— Откъде разбра, че не съм намислила онова, за което намекнах там вътре? — сопна се тя.

— Защото се уважавах твърде много, за да го сториш — отвърна елфът, без да се колебае.

Това бе съвършеният отговор, точно думите, които младата жена искаше да чуе в този момент, и тя не настоя повече.

— Сигурна ли си, че ще успееш да го победиш? — повтори Дризт сериозно — Кати-Бри си я биваше, а и с всеки нов урок ставаше все по-добра, ала Берктгар беше огромен и невероятно силен.

— Той е пиян — успокой го момичето. — Освен това е бавен, също като Уолфгар, преди да му покажеш как трябва да се бие.

Сините ѝ очи, дълбоки и вълнуващи като небето призори, заискриха.

— Точно както показва и на мен! — добави тя.

Дрифт я докосна по рамото, сякаш искаше да ѝ вдъхне от своята сила — вече бе разбрал, че за нея предстоящата битка е не по-малко важна, отколкото за Берктгар. В този миг вождът изскочи от Хенгорот, а пияните варвари се скупчиха край вратата, с блеснали от похотливо оживление очи.

— Да го надвия ще бъде много по-лесно, отколкото да измисля как да запазя достойнството му пред неговите поданици — прошепна Кати-Бри на приятеля си.

Дрифт кимна и отново я потупа по рамото, после заобиколи Берктгар отдалече и се запъти към Хенгорот. Младата жена бе поела нещата в свои ръце и той я уважаваше достатъчно, за да я остави сама да довърши започнатото.

Скиталецът влезе в залата с каменно изражение на лицето и решително спусна парчето кожа, което служеше за врата. Последното, което видя, бе как Кати-Бри и Берктгар (колко много приличаше огромният варварин на Уолфгар в този момент!) се отдалечават по брулената от вятъра уличка.

Гледка, която никак не му хареса.

* * *

— Май не си особено изненадан — подхвърли Кати-Бри, докато надяваше предпазна калъфка върху финото острие на меча си.

Внезапно, макар и само за миг, усети как я обзема силно разочарование, дори гняв, който не разбираше.

— Нито за миг не повярвах, че ме доведе тук заради онова, за което намекна преди малко — нехайно отвърна Берктгар. — Макар че, ако беше...

— Затваряй си устата! — рязко го прекъсна тя.

Лицето на вожда се изопна — не бе свикнал да му говорят по този начин, особено пък някаква си жена:

— Ние в Заселническа твърдина не покриваме остриетата на оръжията, когато се бием — пренебрежително рече той.

Кати-Бри издържа погледа му и спокойно свали предпазителя от меч. Заля я вълна на въодушевление и тя отново, както преди малко, се почуди какво ѝ става, но после реши, че Берктгар трябва да я бе ядосал повече, отколкото ѝ се щеше да си признае.

В това време варваринът, който се бе отдалечил замалко, се върна със самодоволна усмивка на устните и ножница, препасана на гърба. Над дясното му рамо стърчеше дръжка на меч, чийто ефес (както младата жена с трепет забеляза) бе дълъг почти колкото острието на нейното оръжие; върхът на канията пък се подаваше зад лявото му бедро и почти опираше земята.

Кати-Бри гледаше с чувство, доста наподобяващо страхопочитание, как Берктгар тържествено издърпва меч си. В какво се бе забъркала този път! Ножницата бе срязана на върха и подплатена с дебела кожа, така че гигантското оръжие да се вади по-лесно.

А то наистина беше гигантско! Извитото острие беше дълго повече от метър и вместо най-обикновен хоризонтален ръб в основата на дръжката, имаше още един, на около двадесетина сантиметра над първия, изработен от закалена стомана.

Берктгар вдигна меч над главата си и започна да описва големи кръгове. Разнесе се заплашително свистене, железните мускули на десницата му се изопнаха до краен предел. После опря върха му в земята и се облегна на дръжката, която стигаше някъде до раменете на почти двуметровото му тяло.

— Смяташ да се биеш с това или да колиш крави? — насмешливо подхвърли Кати-Бри, опитвайки се да посмачка самочувствието му.

— Все още имаш възможност да избереш другия начин — спокойно отвърна вождът.

Без да губи време в повече приказки, тя вдигна своя меч и зае отбранителна позиция.

Противникът ѝ се изсмя подигравателно и също приклекна, ала миг по-късно отново се изправи и я погледна смутено:

— Не мога да го направя — обясни той. — Ако те докосна дори с върха на оръжието, ще разбия не само твоя череп, но и сърцето на крал Бруенор!

Кати-Бри се хвърли към него с протегната напред ръка и го одраска по рамото.

Берктгар сведе очи към срязаната си дреха, после отново спря поглед върху нея, без да помръдне.

— Боиш се, защото знаеш, че не можеш да въртиш този касапски нож достатъчно бързо! — подразни го младата жена.

Варваринът примигна пресилено бавно, сякаш искаше да ѝ покаже колко досадно му се струва всичко това.

— Ще ти покажа стената, на която виси Банкенфуере — рече той. — Както и постелята, над която е окачен.

— На стената май ще стои по-добре, отколкото в ръцете ти! — подигра го Кати-Бри, на която започваше да ѝ писва от детинските му намеци; само за миг тя се озова пред него, перна го през лицето с тъпата страна на меча си и отново отскочи назад. — Ако те е страх, просто си признай!

Берктгар докосна бузата си и когато погледна пръстите си, видя, че са изцапани с кръв. Младата жена неволно потръпна — не бе имала намерение да го удря толкова силно.

Казид'еа обсебваше изкусно и незабелязано съзнанието на своите господари.

— Започваш да ме ядосваш, глупаво момиче! — изръмжа варваринът и се втурна напред, стиснал дръжката на Банкенфуере с две ръце.

Очевидно нямаше намерение да използва острата част на оръжието, ала Кати-Бри прекрасно разбираше, че това няма да ѝ помогне особено — дори един не много силен удар с тъпата страна на огромния меч щеше да натроши костите ѝ на хиляди парченца.

Яростта на Севера се спусна надолу, ала младата жена отдавна бе отскочила назад, като не спираше да се пита дали не се бе забъркала в нещо, което не ѝ е по силите.

Банкенфуере описа широка дъга отляво надясно, после се стрелна напред, само за да промени посоката си миг по-късно и отново да полети настрани. Всичко бе станало по-бързо, отколкото Кати-Бри очакваше — движението бе завършено и оръжието стоеше до тялото на Берктгар, готово за нова атака.

Впечатляваща демонстрация, помисли си тя, ала след като бе преодоляла първоначалното си сепване при вида на огромния меч, не ѝ бе никак трудно да забележи пропуските в защитата на противника си.

Разбира се, трябваше да пресметне всяко свое движение до съвършенство. И най-малката грешка щеше да даде възможност на Берктгар да я превърне в храна за червеите.

Както и очакваше (все пак, с оръжие като Яростта на Севера в ръка, никой войн нямаше особен избор от маневри), вождът отново описа широк полукръг. Тя направи крачка назад, после още една, просто за всеки случай, и се стрелна под връхлитащото оръжие. Целеше се в ръката на варварина, но той се оказа по-бърз и смени посоката на удара толкова мълниеносно, че младата жена се видя принудена да прекрати нападението си и трескаво да отскочи встрани.

Въпреки това бе довольна, тъй като беше разбрала точно докъде се простира обсегът на Банкенфуере. Освен това бе убедена, че и най-малкото забавяне ще ѝ е от полза — челото на пияния Берктгар вече лъщеше от пот, а дишането му ставаше все по-учестено.

— Ако и с всичко останало се справяш толкова зле, колкото с боя, мога само да се радвам, че предпочетох такъв двубой — подразни го тя и гордият вожд се хвърли в нова яростна атака.

Кати-Бри се приведе и избегна страховития му удар, после трябваше да се дръпне назад, тъй като оръжието бързо се върна обратно към главата ѝ. Следващият замах я принуди да отскочи встрани, за да не попадне под спускащото се острие.

— Скоро няма да има накъде да бягаш! — изръмжа Берктгар, докато се обръщаше с лице към нея.

Банкенфуере отново описа дъга отляво надясно и се спря до тялото на господаря си, готов за поредната атака.

Кати-Бри пристъпи напред с единия крак, протегнала меч, сякаш се канеше да го забие в лявото бедро на противника си. В същото време обаче здраво застопори другия си крак в земята и в мига, в който Яростта на Севера се стрелна, за да отклони удара ѝ, тя леко се отмести. После, използвайки крака си като опора, се втурна покрай вражеското оръжие и прониза Берктгар в десния хълбок.

Вождът изрева и се обърна толкова устремно, че едва успя да запази равновесие.

Леко приведена, младата жена стоеше на един-два метра от него и вече го очакваше. Зачервеното лице на варварина красноречиво говореше, че усилието от това да размахва тежкото оръжие си казва

думата, особено след солидните количества медовина, които беше погълнал преди това.

— Само още няколко разигравания — прошепна тя, опитвайки се да запази търпение.

И така двубоят продължи, минутите минаваха, а дишането на Берктгар ставаше все по-тежко и по-шумно. С всяка нова атака Кати-Бри само още повече затвърждаваше и усъвършенстваше първоначалната си тактика, като се възползваше от прекрасното прикритие на огромния меч и масивните ръце на противника ѝ.

* * *

Дризт едва издържа половинчасовите неприлични коментари на варварите в Хенгорот.

— Никога досега не е издържал толкова дълго! — подметна някой.

— Берктгар Корави! — подхвърли друг и всички подеха вика му, вдигайки халби за наздравица.

Няколко от жените, скупчени в един от ъглите, се изкискаха, но повечето се намръщиха недоволно.

— Корави — тихичко повтори Дризт. Думата прекрасно описваше и неговото собствено търпение през тези непоносимо дълги минути.

Колкото и да се дразнеше от грубите шеги по адрес на Кати-Бри, гневът му бледнееше пред страха, че Берктгар може да я нарани, дори да я надвие и после да се възползва от нея.

Трябваше да впрегне цялата си воля, за да не позволи на въображението си да се развихри. Все пак, въпреки хвалбите си, въпреки дръзките шеги на хората си, Берктгар беше мъж на честта. Ала сега беше пиян...

Ще го убия, закле се Дризт, ще го убия с тези две ръце. И наистина, ако онова, от което се боеше, действително се случеше, скиталецът щеше да посече могъщия Берктгар на място.

За щастие, така и не се стигна дотам, защото Кати-Бри и вождът най-сетне се върнаха. Бяха леко поразрошени, а Берктгар имаше засъхнала кръв по брадата, но иначе и двамата бяха добре.

Докато минаваше покрай приятеля си, Кати-Бри му смигна многозначително, но не каза нищо.

Варварите затаиха дъх в очакване на някоя пикантна историйка за „подвизите“ на своя вожд.

Очите на Берктгар се спряха върху младата жена и тя издържа погледа му, без да трепне.

— Няма да нося Щитозъб! — обяви той на всеослушание.

Думите му бяха последвани от гръмогласни викове и дюдюкания, мъжете започнаха да се чудят на висок глас кой ли е спечелил „състезанието“.

Берктгар се изчерви и Дризт се уплаши, че се задават неприятности.

Междувременно Кати-Бри бе скочила върху масата и най-сетне успя да надвика врявата:

— Няма мъж в Заселническа твърдина, който да се мери с него! — заяви тя, при което неколцина варвари се втурнаха към нея, изгарящи от желание да приемат това предизвикателство. — Няма мъж, който да се мери с него! — яростно повтори тя и свирепият ѝ вид накара мъжете да се върнат по местата си.

— Няма да нося Щитозъб заради светлата памет на Уолфгар — обясни Берктгар. — И заради честта на Кати-Бри.

При тези думи по лицата на всички се изписа недоумение.

— Ако искам да заслужа дъщерята на крал Бруенор, наш приятел и съюзник — продължи вождът и Дризт скришом се засмя на начина, по който бе нарекъл Бруенор, — ако искам да бъда достоен за нея, то тогава моето оръжие, Банкенфуере, Яростта на Севера, трябва да се превърне в легенда.

И той вдигна гигантския меч над главата си, предизвиквайки вълна от одобрителни възгласи.

С това въпросът бе приключен и поразклатеният съюз отново бе скрепен. Халбите бяха напълнени за миг, преди още Кати-Бри да успее да скочи от масата и да отиде при Дризт. Докато минаваше покрай Берктгар, тя поспря и го погледна право в очите:

— Ако някога посмееш да излъжеш — прошепна младата жена, като внимаваше никой друг да не ги чуе, — ако само намекнеш, че си се възползвал от мен, знай, че ще се върна и ще те посека пред очите на цялото племе!

Лицето на варварина потъмня при тези думи и съвсем не му стана по-леко, когато се обърна, за да я проследи с поглед, и видя страховития ѝ приятел, с ръце върху дръжките на двата си ятагана и особен пламък в лавандуловите очи, който красноречиво издаваше какво изпитва към дъщерята на Бруенор. Берктгар нямаше никакво желание да си има повече вземане-даване с Кати-Бри и все пак предпочиташе да се бие с нея още сто пъти, отколкото да се изправи срещу скиталеца дори веднъж.

— Ще се върнеш и ще го посечеш? — повтори Дризт, когато с младата жена се озоваха навън.

— Е — поклати глава тя, — дано никога не ми се наложи да изпълнявам това обещание. Да се биеш с него, когато не е толкова пиян, сигурно е същото като да влезеш в бърлогата на свирепа мечка.

При тези думи по лицето на Дризт се разля широка усмивка и той изведнъж спря. Кати-Бри го изгледа любопитно.

— Аз съм го правил — рече той и ето че вече имаха история, която да ги развлича, докато крачат по планинските пътеки.

Няколко часа по-късно тримата (скиталецът побърза да извика Гуенивар веднага щом излязоха от поселището) спряха да си починат. Звездите блещукаха на небето, огънят бавно догаряше, а Дризт замислено наблюдаваше Кати-Бри, която спеше недалече от него.

— Знаеш, че я обичам, нали? — тихо прошепна той на Гуенивар.

Вярното животно премигна, ала с нищо друго не показа, че го е чуло.

— Ала как бих могъл! — горчиво каза скиталецът. — Не, не заради паметта на Уолфгар! — побърза да добави, убеден, че младежът, който го обичаше също толкова силно, колкото той него, не би го осъдил за чувствата му.

— Как бих могъл! — повтори той още по-тихо.

Пантерата изръмжа ниско и протяжно, но дали искаше да изрази нещо повече от съпричастността си, Дризт не знаеше.

— Тя няма да живее дълго — продължи той. — А когато умре, аз ще бъда още съвсем млад.

Внезапно очите му се спряха върху Гуенивар, сякаш току-що се бе сетил за нещо:

— Но ти ме разбираш, нали, безсмъртна приятелко? Какво съм аз за теб? Колко ли такива като мен си имала, преди да откликнеш на моя

повик и колцина ли ще дойдат, след като аз вече няма да съм жив?

И като се облегна на скалата зад гърба си, той отново погледна Кати-Бри, после отправи взор към звездното небе. Горчиви бяха мислите му, ала заедно с тъгата, те носеха и облекчение, като да бяха част от някакъв вечен кръговрат, необозрим замисъл, в който се преплитаха радост и болка, споделени с любими хора, спомени за отминали дни и изгубени приятели. Те политнаха към небосвода и вятърът ги поде, а в сърцето на елфа, пречистено от мъката, се възцари изцелителен покой.

Той заспа и засънува — видя Закнафейн, своя баща, Белвар, подземния гном, капитан Дюдермонт, който го бе приел на кораба си „Морски дух“, Риджис и Бруенор, загиналия Уолфгар и, разбира се, Кати-Бри.

Никога досега Дризт До'Урден не бе спал толкова спокойно и приятно.

Гуенивар дълго гледа своя господар, а после положи глава върху лапите си и затвори очи. В думите му имаше много истина, ала едно не бе вярно — намекът, че времето ще заличи спомена й за него. Пантерата наистина бе служила на много господари, повечето добри, някои, за нещастие, зли. Някои тя още помнеше, други не, ала Дризт...

Никога, никога нямаше да забрави скиталеца, мрачния елф, чието сърце бе крепко и добро и чиято вяност можеше да се мери единствено с нейната към него.

НАСТЪПВАЩ ХАОС

ЧАСТ ВТОРА

В баладите на странстващите певци то завинаги остана с името Смутното време — дните, когато боговете бяха изхвърлени от небесата и, въплътени в смъртни тела, слязоха на земята. Дните, когато кражбата на Съдбовните скрижали събуди разрушителния гняв на Ао, Повелителя на Боговете; когато магиите започнаха да се провалят и когато, в резултат на това, в обществените и религиозни йерархии, крепящи се именно на тях, настана хаос.

Десетки пъти съм срещал фанатизирани жреци, разказващи с благоговение как са срещнали божеството, което почитат; чувал съм екзалтирани излияния от устата на мъже и жени, убедени, че са видели със собствените си очи небесните господари. Мнозина се обърнаха към религията в онези размирни времена, подтиквани от несломимата увереност, че очите им най-сетне са прогледнали за светлината и истината, независимо колко мъглява е тя в действителност.

Аз не отхвърлям твърденията им и не се опитвам да поставям под съмнение значението на тези срещи. Напротив, радвам се за онези, които успяха да открият утеха наред хаоса; радвам се всякога, когато някой познае насладата от духовното пречистване.

Ала къде остава вярата?

Къде остават упованието и верността? Абсолютното доверие? Истинската вяра не се нуждае от осезаемо доказателство. Тя идва от сърцето и душата. Ако някой се нуждае от доказателство за съществуването на своя бог, то той превръща духовното в плътско, приравнява светостта с обикновената логика.

Аз имах щастието да докосна еднорог, това толкова рядко и невероятно същество, символа на Миелики, богинята, която царува в моето сърце. Това се случи, преди да започне Смутното време, но ако разсъждавах по същия начин като онези, които тръбят наляво и надясно, че са срещнали своите божества, въплътени в материални тела, можех да кажа същото. Можех да кажа, че съм докосвал Миелики, че тя е дошла при мен, там, на полянката край Прохода на мъртвите орки.

Онзи еднорог не бе Миелики и все пак тя беше в него, така както може да бъде открита и в изгрева и годишните времена, в птиците и катеричките, в могъщото прастаро дърво, видяло зората и залеза на безброй векове. Тя е част от листата, обрулени от полъха на есенния вятър, и от дълбоките снегове, затрупали скътаната между високи планински склонове долчинка; част е от уханието на прохладния нощен въздух, от блещукането на звездите и от далечния, скръбен вой на самотен вълк.

Не, аз не споря с онези, които твърдят, че са срещнали божество, въплътено в материално тяло, защото те не разбират, че самото му присъствие обезсмисля и обезценява вярата. Та нали ако истинските богове бяха толкова осезаеми и достижими, ние нямаше да бъдем същества със свободна воля, поели по пътя към извечната истина, а просто стадо овце,

нуждаещи се от напътствията на пастира и неговите кучета, немислеци и непознати същинската вяра.

Невидимите напътствия съществуват, разбира се. Не така осезаеми, ала не по-малко истински, те могат да бъдат открити в онова, за което сърцето ни нашепва, че е добро и справедливо. Начинът, по който реагираме на чуждите постъпки, е най-вярното мерило за истинската стойност на собствените ни дела и, ако се нуждаем от недвусмислена проява на своя бог, от веществено доказателство, за да поемем по правилния път, то значи сме най-недостойни окаяници.

Смутно време? О, да! Дори нещо повече, ако решим да повярваме на разказите за всички тези божествени възплъщения, крачеци по белия свят в облик, подобен на нашия. Защото истината е една, постоянна и неизменна, и самата ѝ природа прави тези многобройни (и така различни) прояви невъзможни.

Еднорогът не беше Миелики, ала в същото време беше. И аз убедено мога да кажа, че съм се докосвал до своята богиня. Не, не в някаква материална форма, нито в тялото на еднорога, а с начина, по който съм избрал да живея. Миелики е моето сърце. Аз следвам повелите ѝ, защото те са същите като повелите на съвестта ми. Следвам я, защото Миелики е онова, което наричам истина.

Така е с голяма част от вярващите и, ако се вгледаме по-внимателно в пантеона на Царствата, ще открием, че повелите на „добрите“ богове всъщност доста си приличат, различен е само начинът, по който ги тълкуват отделните религии.

Що се отнася до останалите божества, онези, които насърчават хаоса и войната, божества като Лолт, Кралицата на паяците, обсебила сърцата на жриците, които управляват Мензоберанзан... те просто не си струва да бъдат споменавани. Те даряват само лична изгода, но не и познание, а всяка религия, която се основава на възможността за облагодетелстване, води единствено към задоволяване на дребнави светски страсти, но не и към духовно извисяване. Затова жриците на Лолт, колкото и голямо да е тяхното могъщество, всъщност са кухи, лишени от всякакъв смисъл и съдържание. И в крайна сметка животът им, независимо до какви висоти са се издигнали, е празен — без любов и без радост.

Така че не ми говорете за богове, приели материален облик. Не ми натрапвайте доказателства, че само вашият бог е истинският бог. Аз не оспорвам вярата ви, нито я съдя, ала ако вие сторите същото с онова, което живее в сърцето ми, то такива осезаеми доказателства стават неуместни.

Дризт До'Урден

ГЛАВА 6

ПРОВАЛЕНИ МАГИИ

Оръжията на Берг'иньон Баенре, Повелител на меча в първия дом на Мензоберанзан, описваха кръгове във въздуха с такава мълниеносна бързина, че съперникът му (редник, имал нещастieto да извърши дребно провинение) усети как му се завива свят.

Група стражи от охраната на дома, добре обучени, макар и предимно мъже, бяха описали полукръг около двамата противници, мнозина техни другари наблюдаваха битката от седлата на лепливоноги подземни гущери, които бяха пръснати по отвесните стени на близките сталактити и на гигантските сталагмитени могили.

Войниците надаваха одобрителни възгласи всеки път, когато Берг'иньон (великолепен майстор на меча, макар повечето да смятаха, че не може да се сравнява с брат си, убития неотдавна Дантраг) успееше да нанесе удар на съперника си или пък избегнеше атаката му. Въпреки това, младият Баенре не пропусна да забележи колко вяли са виковете на бойците.

Прекрасно знаеше на какво се дължи това. В продължение на дълги години той бе оглавявал Гущеровия отряд на дома, най-елитните войници сред мъжете, които служеха в стражата на Баенре. След смъртта на Дантраг той бе поел и неговите задължения на Повелител на меча. Огромното напрежение, на което тези два поста го подлагаха, вече си казваше думата, освен това майка му зорко следеше и най-малкото му движение, и най-незначителното му решение. Всичко това неизбежно оказваше влияние върху постъпките му. Колко ли битки бе започнал през това време, колко ли подобни наказания бе наложил на подчинените си, откакто Дантраг бе мъртъв!

Противникът му замахна и макар ударът съвсем да не бе силен, замалко не проби защитата на разсеялия се Баенре. Мечът на Берг'иньон се стрелна напред и отклони острието на противника само миг, преди то да се забие в тялото му.

Зад гърба му някой шумно изпусна дъха си и той разбра, че част от войниците около него — може би дори всички! — се бяха надявали

редникът да успее.

Подтикван от неприязънта на бойците си, Повелителят на меча изръмжа глухо и се хвърли в яростна атака. Нека ме ненавиждат, каза си той, нека ме мразят. Ала наред с това, те трябваше и да го уважават... не, не просто да го уважават. Трябваше да се боят от него!

Направи крачка напред, после още една и замахна, първо наляво, след това надясно. Съперникът му с лекота спря връхлитащите остриета — прекрасно познаваше това разиграване, в което Берг'иньон пристъпваше към него за миг и отново се дръпваше назад. Само че този път младият Баенре не се върна назад. Вместо това се приближи още повече, с високо вдигнати мечове.

Хванат натясно, редникът отбиваше ударите, но не можа да отстъпи достатъчно бързо и преди да успее да реагира, Берг'иньон приклещи оръжията му.

Войникът като че ли не бе в опасност (всъщност по-скоро имаше чувството, че най-неочаквано е получил възможност да си поеме дъх и да събере силите си), ала Баенре очевидно си бе наумил нещо. С гърлен рев той рязко изпъна ръце и го запрати назад. Още преди да си възвърне равновесието, провинилият се боец вдигна оръжие, готов да отбие нападението на командира си.

Такова обаче не последва.

Миг по-късно редникът се блъсна в оградата.

В цял Мензоберанзан надали имаше нещо по-забележително от шестметровата, подобна на паяжина ограда, която опасваше двора на първия дом. Сребристите й нишки, дебели колкото елфическа ръка, оформяха красиви, симетрични шарки, така сложни, сякаш бяха изтъкани от безброй паяци. Тя не можеше да бъде преодоляна по никакъв начин — нито с оръжие, нито с магия... с нищо, освен с един-единствен вълшебен предмет и той бе притежание на матрона Баенре. Всеки, имал нещастieto да се докосне до някоя нишка, неизменно оставаше залепен за нея, пък бил той и най-могъщият демон от Бездната.

Очите на войника се разшириха от ужас, когато с всичка сила се блъсна в оградата и най-сетне проумя тактиката на противника си. По лицата на заобикалящите го стражи се изписа одобрение, а самият Баенре спокойно пристъпи към него.

Редникът скочи напред и се приготви да го посрещне.

Зазвънтяха мечове, двамата си размениха няколко бързи удара, ала Берг'иньон бе прекалено слисан и едвам се защитаваше. Единствено годините на обучение му помогнаха да удържи атаките на своя съперник.

Изумление се четеше и в очите на останалите елфи; оживеният шепот, който огласи импровизирания ринг, красноречиво говореше, че не само младият Баенре не знае какво да мисли.

— Ти докосна оградата! — рече той най-сетне.

Войникът нямаше как да го отрече и побърза да свали оръжия, когато видя командира си да прави същото. Дори хвърли поглед назад, сякаш искаше да открие някакво обяснение за необяснимото.

— Удари се в нея! — невярващо продължи Берг'иньон, когато боецът отново се обърна към него.

— Наистина — съгласи се той, но Баенре дори не го чу и като прибра мечовете в ножниците им, се втурна към магическата мрежа.

Всички присъстващи го последваха, твърде заинтригувани, за да мислят за недовършената битка.

— Сложи меча си отгоре — нареди той на една жена, която стоеше наблизко.

Тя постави оръжието върху дебелиите нишки, после преспокойно си го взе обратно.

Недалече от нея, един от мъжете протегна ръка и докосна оградата. Другарите му го изгледаха недоверчиво, убедени, че поема прекалено голям риск, и направо онемяха, когато го видяха да вдига ръката си без никакво затруднение.

Берг'иньон усети как го обзема паника. Говореше се, че преди хилядолетия оградата е била подарена набода от самата Кралица на паяците и ако тя бе изгубила силата си, това може би означаваше, че дом Баенре вече не се радва на подкрепата на Лолт. Може би тя нарочно бе обезвредила защитата им, та да улесни по-низшите родове, които заговорничеха срещу тях.

— По местата! — провикна се Повелителят на меча. — Всички до един!

Войниците му се подчиниха на мига — всички споделяха опасенията му.

Самият Берг'иньон се насочи към централната могила, за да потърси майка си. Докато бързаше натам, мина покрай доскорошния

си противник, който срещна погледа му с неподправен ужас в очите. Всеки друг път младият Баенре, „почтен“ като един истински елф на мрака, щеше да забие меча си в гърдите му и така веднъж завинаги да сложи край на спора им. Прекалено погълнат от тревога заради повредената ограда и напълно неподготвен, редникът примирено се приготви да умре.

— Отивай си на мястото! — нареди му вместо това Берг'иньон.

Ако подозренията му се окажеха верни, ако някой наистина кроеше заговор срещу дома, а Лолт бе оттеглила подкрепата си, то тогава Баенре щяха да се нуждаят от всичките си две хиляди и петстотин войници.

* * *

Крал Бруенор Бойния чук беше прекарал цялата сутрин в горното светилище на Митрил Хол, опитвайки се да въведе ред в жреческата йерархия на Залите. Доскоро пръв свещенослужител бе Кобъл, негов скъп приятел, прочут с магическите си умения и голямата си мъдрост.

Ала дори това не бе успяло да го спаси и той бе паднал, поразен от грозно елфическо заклинание — беше умрял, премазан от тежка, метална стена.

В кралството бяха останали около дванадесетина по-низши жреци и една жрица на име Стъмпет, които в този момент стояха пред трона на Бруенор, подредени в две редици и изгарящи от желание да го впечатлят.

Кралят кимна на поредното джудже и надигна халба с медовина, светената вода, приготвена лично от този жрец. Отпи предпазливо, после по лицето му се разля доволно изражение и той пресуши чашата до дъно.

— Водопад от светлина в чест на негово величество! — провикна се поредният кандидат за поста на покойния Кобъл и, като размаха ръце, поде напевна молитва към Морадин, един от най-почитаните джуджешки богове.

— Бистра, освежаваща и леко тръпчива — отбеляза кралят и прокара пръст по ръба на празната халба, след което го облиза, за да се

наслади докрай на вкусната напитка.

Писарят, който стоеше зад гърба му, не изпускаше нито дума.

— Изобилен букет, чието ухание приятно накъдря косъмчетата в носа — добави Бруенор и отсече: — Седем!

Останалите единадесет кандидат — магьосници простенаха печално. Седем по десетобалната система не бе никак зле — от петте чаши с медовина, които бяха опитани досега, тази бе получила най-високата оценка.

Ако Джербола, джуджето, което я бе сварило, се справеше толкова добре и с магията, щеше да им бъде почти невъзможно да го победят.

— И нека светлината бъде — провикна се Джербола, напълно погълнат от заклинанието си, — червена!

Разнесе се оглушителен пукот, сякаш бяха гръмнали стотина балона, а после...

... не се случи нищо.

— Червена! — възторжено изкрещя магьосникът.

— Как ли пък не! — срязва го Бруенор, който (също както и останалите джуджета в стаята) не виждаше и най-малка промяна в цвета на светлината.

— Червена! — потрети Джербола и се обърна към краля, а от въодушевление лицето му бе станало огненочервено... в най-буквалния смисъл на думата пред очите му сякаш се полюшваше ален воал.

Обзет от отчаяние, Бруенор изстена и стисна главата си с две ръце.

— Е, поне медовината му си я бива! — подхвърли някой и джуджетата избухнаха в смях.

Горкият Джербола, който все още бе напълно убеден, че магията му е подействала, така и не можа да разбере на какво толкова се смеят.

Стъмпет^[1], която също искаше да заеме освободеното място на Кобъл, реши да се възползва от ситуацията и подаде на краля своята халба със светена вода.

— Бях подготвила друго заклинание — обясни тя, докато Бруенор отпиваше от чашата (лицето му се озари още на втората глътка и той твърдо отсече „Девет!“). — Ала един свещенослужител на

Морадин и на Клангедон, за когото няма тайни в изкуството на войната, трябва да умее да импровизира.

— Така си е, Блуднице! — провикна се едно от джуджетата край нея и дори Бруенор се подсмихна, когато светилището се огласи от гръмък смях.

Стъмпет, която отдавна бе свикнала с прякора си и дори се гордееше с него, изобщо не се засегна.

— Джербола каза „червено“ — продължи тя, — и нека светлината наистина бъде червена!

— Че тя вече си е червена! — възмутено се обади Джербола и в отговор получи пошляпване по врата от джуджето зад себе си.

Младата магьосница разроши късата си рижа брада и направи няколко толкова отривисти движения, че за миг останалите се запитаха дали не е получила някакъв пристъп.

— Само така, Блуднице! — окуражително подхвърли някой и в стаята отново отекна весел смях.

Бруенор вдигна полупразната халба и потропа по нея, за да привлече вниманието на шегобиеца:

— Девет! — напомни му той. — Високата оценка вече й бе дала огромна преднина и ако Стъмпет успееше да се справи с магията, в която Джербола се бе провалил, надали щеше да се намери кой да я измести от мястото на главен свещенослужител.

И тогава остроумникът щеше да стане неин подчинен.

Джуджето зад скастрения шегоджия го плесна по врата и той млъкна засрамен.

— Червена! — извика Стъмпет с пълен глас.

Нищо не се случи.

Няколко души се изкискаха, ала в действителност всички бяха повече изненадани, отколкото развеселени. Стъмпет бе наистина могъща магьосница и би трябвало да е в състояние да извика светлина в стаята, независимо дали червена, или с някакъв друг цвят. Постепенно у всички (с изключение на Джербола, който продължаваше да настоява, че магията му е сработила прекрасно) започна да се прокрадва подозрението, че нещо не е наред.

Стъмпет се обърна към престола на Бруенор, притеснена и недоумяваща. Накани се да поднесе извиненията си, ала преди да успее да каже каквото и да било, светилището бе разтърсено от толкова

могъщ тътен, че тя и половината от останалите джуджета тупнаха на пода.

Младата магьосница се преметна през глава и се вгледа в другия край на стаята. Изведнъж кълбо сини искри се появи сякаш от нищото, увисна във въздуха и се стрелна право към зяпналия от сливане Бруенор. Той все пак успя да се приведе и вдигна ръка, за да се предпази. Кълбото се стовари върху халбата, в която допреди миг тъмнееше медовината на Стъмпет, и я разби на парченца. Хиляди миниатюрни сини пръски полетяха из цялата стая, принуждавайки джуджетата да се изпокрият кой където свари.

Само за миг цялото помещение бе озарено от десетки ярки експлозийки, пламтящи сфери се разхвърчаха във всички посоки, глухи гърмежи разтърсиха пода и стените.

— В името на Деветте пъкъла, какви ги вършиш, жено! — изкрещя кралят, свит на топка върху величествения си трон.

Горката Стъмпет се опита да отговори, да му обясни, че вината не е нейна, ала в този миг над главата ѝ изникна малка тръбичка и започна да я обстрелва с разноцветни клъбца, така че тя се видя принудена да си потърси по-сигурно място.

Неразборията продължи няколко дълги, страшни минути, през които джуджетата панически бягаха във всички посоки, а искрите като че ли ги следваха по петите, горяха гърбовете и пърлеха брадите им. После всичко свърши така внезапно, както беше започнало. В светилището се възцари тишина, а въздухът натежа от мириса на сяра.

Бруенор се надигна на трона си, опитвайки да си възвърне поразклатеното достойнство.

— Какво, в името на Деветте пъкъла, беше това? — сопна се той, но Стъмпет само сви рамене.

Няколко джуджета се разсмяха.

— Е, поне все още е червено! — отбеляза Джербола тихичко, но все пак достатъчно високо, за да го чуят и останалите.

Както и преди, получи плесница по тила за глупостта си.

Бруенор отвратено поклати глава, ала изведнъж замръзна на мястото си — във въздуха се бяха появили две очни ябълки и злокобно сезираха в него.

Това не трая дълго, тъй като няколко мига по-късно те тупнаха на пода и се затъркаляха насам-натам. Най-сетне успяха да спрат, на

около метър-два една от друга.

С нарастващо изумление кралят видя как една призрачна ръка се показва от нищото, събра очите и ги завъртя така, че отново да са обърнати към него.

— Я виж ти — обади се някой, сякаш от много далече. — Е, това не ми се беше случвало досега!

Бруенор подскочи уплашено, после отново седна на трона и шумно простена. Отдавна не бе чувал този глас, но не можеше да го сбърка. Освен това, той напълно обясняваше странните събития отпреди малко.

— Харкъл Харпъл — въздъхна Бруенор и джуджетата зашепнаха възбудено.

Повечето от тях бяха чували разказите му за Дългата седловина, градче на запад от Митрил Хол, в което живееха легендарните (и твърде ексцентрични) вълшебници от рода Харпъл. По пътя си към изгубените Сребърни зали, Бруенор и приятелите му бяха минали оттам и дори бяха отседнали в Бръшляново имение. Престой, който едно джудже, с всеизвестната неприязън на расата им към всякакви магии и заклинания, нямаше как да не запомни завинаги... и то съвсем не с топли чувства.

— Добра среща, кралю Бруенор — гласът сякаш идваше от земята, там, където лежаха двете очни ябълки.

— Тук ли си наистина? — попита джуджето.

— Хм-м-м... — замислено проточи гласът от пода. — Чувам и теб, и гостите в „Мъхестата сопа“ — Харкъл говореше за гостилницата в Бръшляновото имение. — Само за секунда, ако обичате.

Подът изсумтя още няколко пъти, после очите примигнаха доволно, когато (и това бе може би най-странната гледка, която Бруенор бе виждал някога) два клепача се появиха от нищото, покриха ги за миг-два и пак изчезнаха.

— По всичко личи, че май се намирам и на двете места едновременно — помъчи се да обясни Харкъл. — Тук съм съвсем сяп... което си е напълно в реда на нещата, та нали очите ми са при вас. Чудя се... дали пък няма да успея да си ги върна обратно...

Ръката отново се показва и започна да опипва пода, в търсене на очните ябълки. Опита се да улови едната, но единственото, което постигна, бе да я претърколи няколко пъти.

— Сто-о-ой! — стреснато извика магьосникът. — Значи така виждали гущерите! Трябва да го запомня...

— Харкъл! — раздразнено изрева Бруенор.

— О, да, да, разбира се! — сепна се вълшебникът, осъзнал, че говори несвързано (което според джуджето си бе нормалното му състояние). — Моля те, извини неволното ми отклонение, кралю Бруенор. Никога досега не ми се бе случвало подобно нещо!

— Е — сухо отвърна джуджето, — ето че се случи.

— Очите ми са там — невъзмутимо продължи магьосникът, сякаш се опитваше да си изясни положението на глас. — Разбира се, много скоро ще пристигна и аз. Честно казано, надявах се вече да съм го сторил, но не можах да премина. Любопитно, любопитно... Бих могъл да опитам отново, или пък да помоля някой от братята си...

— Не! — прогърмя стреснатият глас на Бруенор.

Само това оставаше — отгоре му да се посипят части от телата и на останалите харпъловци!

— Прав си — съгласи се Харкъл след малко. — Твърде опасно е. Но и много интересно... Добре тогава. Идвам в отговор на твоя призив, приятелю!

Кралят отпусна глава в ръцете си и тежко въздъхна. Вече цели две седмици се притесняваше, че ще му се наложи да чуе точно тези думи. Наистина, беше изпратил посланици в Дългата седловина, но го бе сторил, само защото Дризт бе настоял.

Виж, ако питаха него, той бе на мнение, че присъствието на харпъловци като съюзници прави каквито и да било врагове ненужни.

— Една седмица — обеща невидимият Харкъл. — Ще пристигна след една седмица!

Последва продължително мълчание, нарушено най-сетне от гласа на магьосника:

— Ъ-м-м, дали ще бъдеш така любезен да се погрижиш за очите ми?

Бруенор даде знак на своите поданици и тези, които стояха край трона му, се втурнаха напред, любопитни и забравили всякакво притеснение. Сборичкаха се кой да вдигне очите и накрая те се оказаха в шепите на две различни джуджета... които явно искрено се забавляваха, като се кривяха насреща им.

Бруенор им викна да престанат с глупостите, още преди Харкъл да бе изпищял ужасено.

— Моля ви! — простена невидимият вълшебник. — Нека ги държи само един от вас!

Двете джуджета незабавно стиснаха „трофеите“ си още по-силно.

— Дайте ги на Стъмпет! — изрева Бруенор. — И без туй тя започна цялата тази неразбория!

Двете джуджета не посмяха да не се подчинят на краля си и неохотно подадоха очните ябълки на младата магьосница.

— И ги поддържайте влажни — добави Харкъл, при което Стъмпет веднага пъхна едната в устата си.

— Не така! — изписка гласът. — Не, не така!

— Аз трябваше да ги взема. Все пак, нали моята магия се получи! — оплака се Джербола и джуджето зад него за пореден път го шляпна по врата.

Бруенор се свлече в стола си и поклати глава. Никак нямаше да е лесно да въдвори ред сред жреческия орден, а сега, с пристигането на харпъловци, подготовката за война щеше да отнеме още повече време.

В другия край на стаята Стъмпет, която, независимо от впечатлението, което създаваше, бе едно наистина здравомислещо джудже, се тревожеше за нещо много по-сериозно. Неочакваната поява на Харкъл бе отклонила вниманието от истинските проблеми, ала младата жена бе убедена, че своеобразното пристигане на вълшебника от Дългата седловина съвсем не обясняваше странните събития отпреди малко. Тя, неколцина от останалите магьосници и дори писарят бяха наясно — нещо не беше наред.

* * *

Когато достигнаха планинския проход, отвеждащ до източната порта на Митрил Хол, Гуенивар усети, че е изморена. Дрифт я бе задържал в Материалната равнина по-дълго от обикновено и макар това да я бе изтощило, пантерата искрено се радваше, че го бе сторил. Покрай приготовленията, които кипяха в джуджешките тунели,

скиталецът рядко излизаше навън, поради което тя също нямаше много възможности да се порадва на свежия въздух.

В продължение, на столетия ониксовата статуетка бе принадлежала на различни мрачни елфи от Мензоберанзан, столетия, в които Гуенивар нито за миг не бе виждала слънцето и небето над Материалната равнина. Въпреки това, именно тук, под открито небе тя се чувстваше най-много у дома; това бе мястото, където живееха обикновените пантери, родствениците ѝ от това измерение, и пак тук бе домът на първите ѝ спътници на земята.

Беше се позабавлявала чудесно по време на разходката си с Дризт и Кати-Бри, но сега бе време да се прибере в Звездната равнина и да си отдъхне. При цялата си обич един към друг, нито тя, нито Дризт, можеха да си позволят какъвто и да било риск, не и сега, когато над главите им бе надвиснала заплаха от война с Мрачните. Война, в която скиталецът и пантерата най-вероятно щяха да играят първостепенна роля, биейки се рамо до рамо.

Вярното животно бавно започна да обикаля около черната фигурка, очертанията му постепенно избледняха и то се стопи, оставяйки след себе си облаче сива мъгла, което бързо се разпръсна.

* * *

Когато напусна материалния свят, Гуенивар се озова в дълъг, нисък тунел, сребристия път, който щеше да я отведе у дома, в Звездната равнина. Тя леко подскачаше по лъкатушещия коридор — не бързаше особено, освен това бе твърде уморена, за да се втурне да бяга с всички сили. Пътуването бездруго не бе никак дълго, пък и тук никога нищо не се случваше.

Внезапно, след един от поредните завои, тя се закова на място и присви уши.

Тунелът гореше.

Демонични силуети изскачаха от пламъците със зловещ смях и без да обръщат никакво внимание на Гуенивар, неумолимо рушаха стените на овалния коридор. Пантерата предпазливо пристъпи напред. Усещаше непоносимата горещина, виждаше лицата на скверните създания и чуваше възбудените им крясъци.

Внезапно почувства как въздухът се раздвижва и разбра, че тунелът е разкъсан. Някъде там, в междупространствената пустош зееше дупка! Огнените демони се извиваха в див танц, телата им се издължиха гротескно, сетне изведнъж изчезнаха, погълнати от бушуващата стихия. Пламъците подскочиха нависоко, люшнаха се и потрепериха, сякаш всеки момент щяха да изгаснат, после изведнъж изригнаха с удвоена мощ. Нов повей на вятъра пропя в ушите на Гуенивар, мамейки я да се втурне напред, да скочи в дупката и да потъне в нищото.

Ала инстинктът ѝ нашепваше, че ако се поддаде на този порив и послуша гибелния му зов, връщане назад нямаше да има. Щеше да се превърне в изгнаница от Равнините на съществуването, обречена завинаги да се скита извън измеренията.

Знаейки, че брани живота си, тя заби нокти в пода и бавно заотстъпва назад, борейки се със свирепия вятър за всеки милиметър. Черната ѝ козина настръхна, гърбът ѝ се изви като дъга.

Крачка назад.

Само че тунелът беше гладък, прекалено гладък, за да може да се залови за каквото и да било. Лапите ѝ тупкаха отчаяно, ала въпреки всичките си усилия, Гуенивар започна да се плъзга към бушуващия огън и зейналата дупка.

* * *

— Какво има? — разтревожи се Кати-Бри, виждайки изражението, с което скиталецът вдигна ониксовата фигурка.

— Гореща е — отвърна той. — Статуетката е гореща!

Лицето на младата жена се сгърчи от притеснение, което бързо бе заменено от чист, неподправен ужас.

— Повикай Гуен обратно! — предложи тя.

Не по-малко уплашен, от нея, Дризт вече го бе сторил.

* * *

Гуенивар отчаяно искаше да се подчини на призива, който долиташе от Материалната равнина, ала вече бе твърде близо до зейналия пролом. Високи пламъци танцуваха около нея и изгаряха муцуната ѝ; вятърът бе по-силен отвсякога и тя нямаше нищо, нищо, за което да се залови.

Усети как я връхлита вълна от страх и раздираща скръб. Никога вече нямаше да отвърне на повика на Дризт; никога нямаше да ловува заедно със скиталеца из горите край Митрил Хол, нито пък да се надпреварва с него и с Кати-Бри по стръмните пътеки на някоя висока планина.

Гуенивар не за първи път изпитваше болката на раздялата, горчиво бе оплаквала загубата на някои от предишните си господари, ала този път... този път бе съвсем различно. Никой никога нямаше да успее да замести Дризт До'Урден. Нито пък Кати-Бри и Риджис, и дори Бруенор, свадливото джудже, чийто сприхав нрав и своеобразно отношение към нея неведнъж бяха ставали повод за истинска веселба.

Прекрасно помнеше как веднъж Дризт я бе подучил да си подремне върху заспалия Бруенор. Как само се беше разгневilo джуджето тогава!

Пламъците облизаха муцуната ѝ. Вече виждаше дупката, можеше да надникне вътре и да зърне нищото, което се протягаше към нея.

Някъде далече, далече, отвъд пелената на свирепия вятър, отново долетя зовът на Дризт.

Зов, на който Гуенивар не можеше да отвърне.

---

[1] В превод от англ. означава блудница — Б.р. ↑

ГЛАВА 7

ВИНАТА НА БАЕНРЕ

Утегентал Армго, патрон и Повелител на меча в Барисон дел'Армго, втори дом в Мензоберанзан, съвсем не бе сред елфите, които Джарлакъл харесваше. Ако изобщо беше чист елф, за който ли път си помисли наемникът. Със своите метър и осемдесет и деветдесет килограма здрави мускули, той бе най-едрият мъж в цял Мензоберанзан и един от най-едрите елфи, кръстосвали някога Подземния мрак. Ала не само ръстът (доста необичаен за сравнително дребната му раса) го отличаваха от събратята му. Докато Джарлакъл бе смятан за ексцентрик, свирепият Повелител на меча бе просто страшен. Той носеше бялата си коса съвсем къса и освен това я мажеше с гъсто, пихтиесто вещество, извличано от сварени вимета на роти, за да я накара да стърчи нагоре. На носа си имаше голяма митрилна халка, а от всяка от бузите му стърчеше по една златна игла.

Оръжията му също бяха доста необикновени — остър тризъбец, черен като тънките, но неимоверно здрави плочки, от които бе направена ризницата му, и мрежа (магическа, както твърдеше мълвата), която бе окачил на кръста си така, че да може да я хвърли върху жертвата си само с едно движение.

За щастие, този път поне не се бе изрисувал, каза си наемникът. Лицето на грамадния елф нерядко бе нашарено със зигзагообразни ивици, изписани с непозната на Джарлакъл боя, която им позволяваше да запазват жълто — алените си цветове както в нормалната, така и в инфрачервената част на спектъра. За никого не бе тайна, че освен патрон на матрона Мез'Барис, Повелителят на меча бе използван за съпруг и от голяма част от останалите жени в дома. За тях той не беше нещо повече от животно за разплод и при мисълта, че след време из Мензоберанзан могат да плъзнат десетки миниатюрни копия на Утегентал, Джарлакъл усети как му се повдига.

— Магиите отслабват, ала аз съм все така силен! — изръмжа Повелителят на меча, а обичайното му свъсено изражение му придаде още по-заплашителен вид.

При тези думи той сви ръка и яките му мускули образуваха внушителна буца.

Постреснат против волята си от тази недвусмислена демонстрация, Джарлакъл си наложи да не забравя, че се намира в собствената си стая, седнал на собствения си стол и заобиколен от десетки опитни и напълно верни войници, готови да изскочат от скривалищата си при първия негов сигнал. Дори и без тайните подкрепления, той беше прекрасно подготвен за всякакви изненади — на стратегически места върху писалището му бяха разположени смъртоносни капани, предназначени да отрезвяват по-дръзките му посетители. Освен това, наемникът също беше превъзходен боец. Част от него (една съвсем миниатюрна частица) се питаше как ли би завършил двубоят между двамата.

Малцина войни, били те елфи или не, можеха да уплашат Джарлакъл, ала като имаше предвид необуздания маниак, който стоеше пред него, той все пак се постара да си придаде по-смирен вид.

— Ултрин Саргтлик! — продължи гигантът. — Върховният войн!

Сега, когато Дантраг Баенре бе мъртъв, Утегентал като че ли имаше всички основания да се нарече така. Джарлакъл неведнъж си бе представял битката, за която повечето обитатели на Мензоберанзан бяха убедени, че рано или късно ще се състои — двубой на живот и смърт между двамата люти съперници, Дантраг Баенре и Утегентал дел'Армго.

Синът на Баенре със сигурност беше по-бърз (всъщност в целия град нямаше кой да се мери с него по бързина), ала с ръста и силата си Утегентал винаги бе изглеждал по-вероятният победител в очите на наемника. Говореше се, че по време на битка изпадал в сляпа ярост, която му придавала исполинска мощ; освен това тялото му било толкова кораво, че когато се биел с по-низши раси (като някой роб — гоблин), винаги им давал възможност да нанесат първия удар и дори не се опитвал да отбие свирепото нападение, черпейки очевидно удоволствие от болката, преди да откъсне крайниците на злощастното същество един по един, а после да си избере най-апетитните парчета от трупа и да ги изяде за вечеря.

Джарлакъл неволно потрепери при тази мисъл, но бързо прогони отблъскващата картина от съзнанието си — предстоеше му наистина важна работа.

— В цял Мензоберанзан няма Повелител на меча... няма друг елф, който да е в състояние да се мери с мен! — самонадеяно заяви Утегентал, но защо го прави.

Беше, освен може би, за да задоволи болезнената си гордост, Джарлакъл не знаеше.

Продължи да се перчи така още дълго време, през което наемникът едвам се сдържаше да не го попита има ли някаква специална причина за посещението му. Не го стори, единствено защото беше убеден, че пратеникът на втория дом в крайна сметка ще стигне до същината на нещата.

Внезапно Утегентал млъкна, пресегна се към писалището и взе един скъпоценен камък, който Джарлакъл използваше за преспание. Промърмори нещо неразбираемо, при което огромната брошка на гърдите му, символ на дом Барисон дел'Армго, проблесна едва забележимо. Пръстите му се склжиха около камъка и той стисна с всичка сила. Мускулите му се издуха от напрежение, ала камъкът остана невредим.

— Би трябвало да мога да го строша! — изръмжа Повелителят на меча. — Такова е могъществото, магията, с която Лолт ме е дарила!

— Камъкът надали ще бъде толкова ценен, ако го стриеш на прах — сухо отбеляза Джарлакъл.

Зад бръщолевенето на Утегентал явно се криеше нещо много по-сериозно, започна да се досеща наемникът. За всички вече бе очевидно, че магията в целия град бързо отслабва. Това се случваше и с патрона на втория дом. Вярно бе, че все още бе силен, ала съвсем не толкова, колкото преди, и това явно го тревожеше немалко.

— Магиите се провалят — рече той. — И то навсякъде. Жриците отправят пламенни молитви, принасят жертва след жертва и въпреки това не получават отговор нито от Лолт, нито от слугините ѝ. Магията отслабва и всичко е по вина на матрона Баенре!

Джарлакъл не пропусна да забележи, че Утегентал повтаря все едно и също. Вероятно, за да не забрави за какво говори, насмешливо си каза той, а киселото му изражение красноречиво издаваше какво мисли за интелектуалните възможности на събеседника си. Разбира се, Утегентал бе прекалено глупав, за да забележи каквото и да било.

— Няма как да знаеш дали Кралицата на паяците наистина не им отговаря — отбеляза наемникът на глас.

Твърденията на гиганта без съмнение идваха направо от устата на матрона Мез'Барис. Нещата постепенно започваха да се проясняват и най-вече фактът, че Утегентал бе тук по заповед на матроната, за да провери какво е настроението сред редиците на Бреган Д'аерте и дали не бе дошло време да се организира заговор срещу първия дом. Разбира се, Утегентал можеше да пострада сериозно заради дръзките си думи, ала не и семейството му — Повелителят на меча бе известен с необмислените си приказки и с това, че никога не казва нищо хубаво за никого, освен за себе си.

— Не друг, а матрона Баенре позволи на изменника До'Урден да избяга! — продължаваше да беснее той. — Не друг, а тя ръководеше проваления ритуал! Провален така, както се провалят и магиите напоследък.

„Не думай“, помисли си наемникът, ала мъдро предпочете да запази саркастичната забележка за себе си. Всъщност онова, което го въбесяваше, не бе просто глупостта на Утегентал, а фактът, че подобни обвинения можеха да се чуят из целия град. Джарлакъл винаги се би дразнил от сляпата увереност на сънародниците си, че във всяко тяхно движение има скрит по-дълбок смисъл; че всичко, което им се случва, е част от някакъв мащабен план на Кралицата на паяците, за който те още не знаят. Според жриците, Дризт До'Урден се бе отрекъл от Лолт и бе избягал, единствено защото Лолт бе пожелала родът До'Урден да бъде погубен, а останалите домове да получат възможността да заловят вероотстъпника и така да докажат собствената си преданост към нея.

За Джарлакъл този начин на мислене бе напълно погрешен и превръщаше събратята му в пионки без свободна воля. Разбира се, Кралицата на паяците сигурно одобряваше преследването на Дризт и най-вероятно бе разгневена заради пропадналата церемония (естествено, ако изобщо я бе забелязала). Ала да се твърди, че причина за всичко, случващо се в момента, е едно-единствено събитие (при това доста незначително на фона на петхилядната история на града) бе проява на глупава гордост, на дръзкото и нелепо убеждение, че цялата вселена се върти около тях.

— Тогава защо страдат всички? — попита наемникът. — Защо не са засегнати само Баенре?

Утегентал тръсна глава, без дори да помисли над думите му.

— Разсърдихме Лолт и сега всички трябва да си платим — заяви той. — Ех, де да можеше аз да се бях изправил срещу изменника До'Урден, а не онзи никаквец Дантраг Баенре!

„Ето това бе гледка, която си струваше да се види“, каза си Джарлакъл. Дрифт До'Урден и Утегентал, вкопчени в битка на живот и смърт! Дори самата мисъл за един такъв двубой накара наемника да изтръпне от възмущение.

— Не можеш да отречеш, че Дантраг се радваше на благоразположението на Лолт — изтъкна той. — Докато Дрифт До'Урден със сигурност беше в немилост. Как тогава изменникът победи?

Патронът на втория дом се намръщи, а в червените му очи лумна такъв изпепеляващ пламък, че Джарлакъл веднага се отказа да продължава в този дух. Едно беше да подкрепи матрона Баенре, съвсем друго — да разруши целия мироглед на този фанатизиран роб на Лолт.

— Всичко ще се оправи — побърза да добави той. — Молитвите към Кралицата на паяците не престават и за миг — нито в Арах-Тинилит, нито в останалите школи на Академията, нито в целия град.

— Молитви, на които тя не отвръща — напомни Утегентал. — Лолт е сърдита и няма да ни отговори, докато не накажем онези, които са виновни.

Наемникът силно се съмняваше, че Лолт нарочно пренебрегва молитвите на своите поклонници. Много по-вероятно бе, каза си той, изобщо да не ги чува. За разлика от своите сънародници, които ненавиждаха останалите раси, Джарлакъл поддържаше постоянна връзка с останалата част на света и затова знаеше, че и свиърфнебълските жреци имат подобни затруднения — техните заклинания също се проваляха. Това можеше да означава само едно — нещо се бе случило в Пантеона, нещо, което бе засегнало самата същност на магията.

— Не става дума за Лолт — без заобикалки отсече той.

Очите на събеседника му се разшириха от смайване и гняв, ала наемникът прекрасно разбираше колко много е заложено на карта — цялата йерархия на града и навярно живота на половината от жителите му — и затова смело продължи:

— По-скоро, не става въпрос само за нея. Когато се върнеш в града, погледни Нарбондел. Дори сега, посред нощ, когато би трябвало да е напълно изстинала, колоната е толкова гореща, че топлината може да се види дори с просто око и никой елф, който се намира близо до нея, не смее да настрои зрението си към инфрачервената част на спектъра, за да не ослепее.

Можеше само да се надява, че глупавият Утегентал ще разбере какво му говори.

— Съмняваш се, че Лолт може да оказва влияние върху часовника? — изръмжа гигантът.

— Съмнявам се, че би го направила — поправи го Джарлакъл. — Магията, заключена в Нарбондел, няма нищо общо с нея и никога не е имала. Та някои от предшествениците на Громф Баенре дори не бяха следовници на Кралицата на паяците!

Едва се, въздържа да не добави, че и настоящият архимагьосник не бе от най-ревностните ѝ поклонници, ала предпочете да запази тази информация за себе си. Вторият дом бе достатъчно озлобен и без той да ги настройва още повече срещу рода Баенре. Вместо това рече:

— Спомни си пъстроцветните огньове, които красят къщите — при тези думи в очите на Утегентал вместо обичайната тъпа ярост, проблесна интерес, нещо, което му се случваше доста рядко. — Непрекъснато примигват, а някои са изгаснали напълно. Така е навсякъде, не само в дома на Баенре, при това огньовете са дело на магьосници, а не на жрици на Лолт. Онова, което се случва, е прекалено мащабно, за да е предизвикано от нас и някаква си провалена церемония. Предай на матрона Мез'Барис, че при цялото ми уважение към нея, не вярвам Ивонел Баенре да е виновна за сполетелите ни неприятности, нито пък, че решението на проблема е да обявим война на първия дом. Не и ако не получим недвусмислено нареждане от Лолт да го сторим.

Лицето на Утегентал бързо придоби нормалното си гневно изражение. Очевидно бе, че е разстроен и това изобщо не бе странно — същото чувство гризеше дори най-интелигентните елфи в Мензоберанзан, както и гномовете от Блингденстоун. Нищо от това, което Джарлакъл можеше да каже или направи, нямаше да промени мнението на свирепия дивак, нито да отслаби желанието му за война с дом Баенре. Ала наемникът не възнамеряваше да убеждава Утегентал в

каквото и да било. Единственото, което искаше от него, бе да даде правилната информация, когато се прибере у дома си. Фактът, че Мез'Барис бе изпратила не кого да е, а самия патрон на дома, бе достатъчно красноречив — родът дел'Армго нямаше да започне война без помощта (или поне одобрението) на Бреган Д'аерте.

— Тръгвам си — изръмжа Повелителят на меча. — „Това бяха най-приятните думи, които бе изрекъл, откакто бе прекрачил прага“, каза си Джарлакъл.

Когато остана сам, наемникът се облегна удобно на стола и, като свали широкополата си шапка, прокара ръка по гладко обръснатата си глава. Докъде ли се простираше сериозността на положението, зачуди се той. Дали пък в невиджания хаос, който очевидно бе засегнал самата същност на Съзиданието, Лолт не бе рухнала завинаги? Доста приятна перспектива, богохулно си помисли Джарлакъл.

Каквото и да се бе случило, той искрено се надяваше нещата скоро да се нормализират. Прекрасно знаеше, че предложението на Утегентал да тръгнат на война срещу Баенре (а то наистина бе точно това), много скоро ще бъде направено отново, после пак и пак, все поточаяно с всеки изминал ден. Рано или късно, първият дом щеше да бъде нападнат.

Мислите му се върнаха към една среща, на която бе станал свидетел преди известно време. Тогава матрона Баенре, все още в началото на плановете си за поход срещу Митрил Хол, бе принудила К'иорл Одран от Облодра, третия (и може би най-опасен) дом в града, да се присъедини към новосформирания съюз. Тогава първата матрона, убедена, че зад гърба си има пълната подкрепа на Кралицата на паяците, се бе държала властно и грубо, беше нанесла явна обида на К'иорл и си бе осигурила присъствието ѝ в съюза с недвусмислени заплахи.

Джарлакъл бе сигурен, че повелителката на дом Облодра никога няма да забрави това унижение. Навярно дори в този миг, тя подтикваше матрона Мез'Барис към война срещу Баенре.

Наемникът обичаше хаоса и неизменно успяваше да извлече полза от вечните безредици в Мензоберанзан, ала сега усети, че подобно развитие на събитията изобщо не му се нрави.

При цялата си прозорливост, този път Джарлакъл грешеше. К'иорл Одран не само че не подстрекаваше втория дом към война, ами всячески се стараеше да избегне такъв конфликт. Именно с тази цел тя често се срещаше (винаги тайно, разбира се) с повелителките на останалите шест дома от Управляващия съвет. Изключение правеше единствено Генни'тирот Тлабар, матрона на Фаен Тлабар, четвърти дом в Мензоберанзан. К'иорл ненавиждаше рода Фаен Тлабар и им нямаше никакво доверие.

Не, матрона Одран не бе забравила нанесената ѝ обида, нито пък се боеше от случващото се в града. Ни най-малко.

Всъщност, ако не беше сложната им шпионска мрежа, както и недвусмислените признаци като Нарбондел и гаснещите вълшебни огньове, членовете на третия дом изобщо нямаше да разберат, че нещо в града не е наред. Защото тяхното могъщество не се дължеше нито на магия, нито на молитви и жертвоприношения към Лолт. К'иорл Одран и семейството ѝ бяха псионисти — използваха вътрешната сила на ума си и затова до този момент Смутното време, с всичките неприятности, които сееше навсякъде, не ги бе засегнало ни най-малко.

Разбира се, това не биваше да става достояние на останалите обитатели на Мензоберанзан. По заповед на матроната, няколко жрици се грижеха огньовете, опасващи къщата, да примигват и гаснат, досущ като украсата на всички други домове в града. Самата К'иорл пък си даваше вид на също толкова обезпокоена и безпомощна, колкото бяха останалите матрони от Съвета.

Засега трябваше да потушва нещата, да потушава всички планове за нападение срещу първия дом още в зародиш. Когато К'иорл се увереше, че отслабването на магията не е просто лукав номер на незнаен неприятел, третият дом щеше да нанесе своя удар... сам. Може би щеше да започне от рода Тлабар, да им плати за дългите години, през които неотлъчно бе следила всеки техен дързък ход и нарастващата им амбиция. А можеше да нападне първо онази престаряла нещастница, Ивонел Баенре.

Каквото и да решеше, К'иорл Одран смяташе да действа сама.

Матрона Баенре седеше сковано на един стол, поставен в центъра на величественото светилище. Две от дъщерите ѝ стояха край нея — Сос'Умпту, която се занимаваше с поддръжката на това най-свято място в цял Мензоберанзан, и Триел, най-възрастната дъщеря в дома и матрона — повелителка на Арах-Тинилит. И трите жени гледаха нагоре, към украсата, която Громф бе поставил под внушителния купол на параклиса. Никак не бяха изненадани, че вместо неспирно да променя формата си от гигантски паяк в прекрасна жена и обратно, тя бе застинала някъде по средата между трансформациите и сега висеше над главите им, замряла като силите, на които се крепеше първият дом.

Недалече от тях кипеше неуморен труд — десетки роби, гоблини и минотаври поправяха повредения покрив, ала матрона Баенре вече бе изгубила надежда, че всичко ще се оправи, когато успее да възстанови оскверненото си светилище. Постепенно бе започнала да споделя мнението на Джарлакъл, че зад злоещите и необясними събития в Мензоберанзан се крие нещо много повече от една провалена церемония и бягството на изменника. Не, онова, което се случваше, засягаше не само града на Мрачните, не само Забравените царства, но и цялата вселена и тя не бе в състояние нито да го промени, нито дори да го проумее в цялата му дълбочина.

Не че от тази мисъл ѝ ставаше по-леко. Ако останалите домове не осъзнаеха същинския мащаб на неприятностите, рано или късно някой от тях щеше да я нападне в обречен опит да оправи нещата. Първата матрона хвърли бърз поглед към двете си дъщери. Рядко бе срещала някого, у когото да има толкова малко амбиция, колкото у Сос'Умпту и затова не се притесняваше особено от нея. Триел, от друга страна, бе повече от опасна. Макар сега да изглеждаше напълно довольна от положението си (все пак титлата матрона — повелителка на Академията бе не само почетна, но и даваше голяма власт), по всеобщо мнение един ден Триел щеше да оглави първия дом.

Тя, също като майка си, бе търпелива, ала освен това (отново като нея) бе и пресметлива. Веднъж решила, че се налага да свали старата матрона от престола, веднъж повярвала, че само това би могло

да укрепи силно разклатените позиции на дома, Триел щеше да действа мълниеносно и безпощадно.

Именно заради това майка ѝ я бе повикала от Академията и бе настояла срещата да се състои в светилището. Това бе владението на Сос'Умпту и на Лолт, и Триел не би се осмелила да я нападне тук.

— Възнамерявам да издам указ, с който Академията забранява на всички домове, без изключение, да воюват един срещу друг в това смутно време — обади се Триел, нарушавайки тишината (трите жени отдавна бяха престанали да обръщат внимание на робите, които работеха на покрива, и дори не забелязаха, когато някакъв минотавър реши да се позабавлява и запрати тялото на един гоблин към пода, където от злочестото същество остана само голямо кърваво петно).

Матрона Баенре шумно си пое дъх и се замисли над думите на дъщеря си и скритото им значение. Не се съмняваше, че Триел наистина ще издаде подобна заповед — в крайна сметка Академията си оставаше най-могъщият стабилизиращ фактор в града. Не разбираше обаче, защо бе решила да ѝ го каже точно сега? Защо бе сметнала за нужно да го съобщи на майка си, а не бе предпочела просто да направи онова, което обещаваеше?

Дали не се опитваше да ѝ вдъхне увереност или пък, тъкмо напротив, искаше да приспи вниманието ѝ и да я хване неподготвена?

Мислите на старата Баенре препускаха в съзнанието ѝ, въртяха се в кръг, противоречаха си и я измъчваха. Доскоро самоуверена до дързост, сега матроната бързо потъваше в блатото на параноята. Разбира се, тя прекрасно знаеше колко опасно бе да търси зъл умисъл във всичко, което ѝ казват, както и да се мъчи да отгатне кои врагове представляват по-малка заплаха от останалите и кои биха могли да ѝ бъдат съюзници. Знаеше го, ала бе прекалено отчаяна. Едва преди няколко седмици тя бе по-могъща отвсякога, бе съумяла да обедини раздирания от вечни междуособици град и да събуди в гърдите им едно общо желание — да нападнат Митрил Хол и омразните джуджета.

Колко бързо бе изгубила всичко това, сякаш само за броени секунди... толкова, за колкото онзи злощастен сталактит бе успял да се сгромоляса върху купола на безценното ѝ светилище.

Ала тя още не бе казала последната си дума. Матрона Баенре не бе живяла повече от две хилядолетия, само за да се предаде сега.

„Проклетата да е Триел, ако се кани да ме свали от престола“, каза си тя. „Проклети да са всички!“

Старата Ивонел плесна с ръце и двете ѝ дъщери неволно се сепнаха при вида на отблъскващото двукрако чудовище, което прошумоля с алените си одежди и се изправи пред тях. Моравата глава на противното създание приличаше на туловище на октопод, с единствената разлика, че вместо осем, от нея стърчаха само четири тънки пипала, а очите му бяха млечнобели и нямаха зеници. Разбира се, и Триел, и Сос'Умпту познаваха илитида (или крадец на мисли, както бе По-известна неговата раса). Ел-Виденвелп, или казано по-просто Метил, вече дълги години бе личен съветник на майка им. Когато се свързеха от изненадата, двете жени въпросително се вгледаха в матроната.

— Приеми моите почитания, Триел, повелително на Академията! — телепатично поздрави илитидът. — Ти също, Сос'Умпту, господарке на това великолепно място!

Сестрите кимнаха и отвърнаха подobaващо (и все така наум — знаеха, че Метил долавя мислите им с лекотата, с която другите раси разбираха изреченото слово).

— Глупачки! — изкрещя матрона Баенре изведнъж и скочи от стола си с изкривено от ярост лице. — Как смятате да преживеем тези тежки времена, когато вие, две от най-важните ми съветнички и главнокомандващи във войската, се държите като пълни глупачки!

Срамът заля Сос'Умпту като вълна и тя скри лице в широките ръкави на червено-черната си роба.

По-опитната Триел също се сепна за миг, ала бързо се досети какво цели майка им с това избухване.

— Илитидът не е изгубил силата си — рече тя и сестра ѝ заинтригувано надникна между пръстите на ръцете си.

— Именно! — мрачно се съгласи матроната.

— Но тогава ние имаме предимство — осмели се да каже Сос'Умпту. — Нали Метил ни е верен! — нямаше смисъл да прикрива мислите си зад умело изречени полуистини и увъртания — илитидът бездруго ги бе прочел още преди тя да ги изрече на глас. — А нали е единственият представител на своята раса в цял Мензоберанзан.

— Но съвсем не е единственият, който притежава подобни способности! — изрева старата Баенре и Сос'Умпту отново се сви

уплашено.

— К'иорл! — ахна Триел. — Ако Метил не е изгубил уменията си...

— Значи и членовете на третия дом не са — довърши майка й вместо нея.

— Дори нещо повече, напоследък ги използват постоянно — вметна илитидът. — Огньовете, опасващи къщата им, нямаше да гаснат така, ако не бяха непрестанните усилия на техните жрици.

— Как можем да сме сигурни? — попита Триел, мъчейки се да открие някаква логика в привидния хаос на провалящите се навсякъде магии.

Това, че Метил все още не бе пострадал от случващото се, не значеше, че скоро и неговите способности нямаше да бъдат засегнати. А може би те вече бяха засегнати, но той просто не го осъзнаваше? И защо пък огньовете от украсата на дом Облодра, макар в същината си да бяха различни от останалите в Мензоберанзан, да не бяха станали жертва на всеобщия хаос?

— Псионистките сили не могат да бъдат потулени така, че да останат скрити за друго същество, надарено с тях — увери я Метил. — Третият дом е по-силен отвсякога.

— А К'иорл всячески се старае да ни убеди в противното — кисело вметна матрона Баенре.

— Искат да ни нападне изненадващо — отбеляза Триел и майка й мрачно кимна.

— Ами Метил? — с надежда в гласа се обади Сос'Умпту. — Той също е много силен.

— Метил спокойно може да надвие К'иорл — увери я матрона Баенре, повтаряйки почти дословно телепатичните думи на илитида. — Ала тя съвсем не е единствената в дом Облодра, надарена с подобни сили.

— Колко още? — поиска да узнае Триел, но старата матрона само сви рамене.

— Много — отвърна Ел-Виденвелп вместо господарката си.

— Чия страна ще вземе Метил, ако Облодра решат да ни нападнат? — с подозрение в гласа попита Триел — нямаше смисъл да се преструва, тъй като илитидът бе чул мисълта й в мига, в който тя се появи в съзнанието й.

Матрона Баенре се сепна, смаяна от дързостта на дъщеря си, но бързо си припомни, че да се скрие каквото и да било от Метил бездруго бе невъзможно.

— Нима няма да доведе подкрепления от пещерата на илитидите, в крайна сметка, тя съвсем не е далече оттук? — продължи Триел. — Стотина от твоите събрата ще ни дойдат наистина добре в тези опасни времена...

Метил не отвърна нищо, но мълчанието му бе достатъчно красноречиво.

— Нашите неприятности не засягат крадците на мисли — рече матрона Баенре и това бе самата истина.

Тя лично се бе опитала да включи илитидите в похода към Митрил Хол, беше им обещала богатства и вярно съюзничество, ала те бяха прекалено различни от всички останали раси в Подземния мрак и онова, което звучеше примамливо за другите, бе напълно безполезно в техните очи. Дори за матрона Баенре, която познаваше Метил толкова отдавна, тези създания си оставаха една голяма загадка. Единственото, което постигна тогава, бе да си осигури помощта на Ел-Виденвелп и двама негови събрата. В замяна тя щеше да им осигури сто коболди и двадесет елфи (разбира се, само мъже), които илитидите щяха да превърнат в свои роби.

Повече нямаше какво да си кажат. Войските бяха в пълна бойна готовност, всички елфи, които не бяха заети с друго, отправяха денонощни молитви към Лолт, просейки милост и подкрепа. Дом Баенре правеше всичко по силите си, за да предотврати надвисналата над главите им катастрофа, ала дълбоко в себе си старата матрона знаеше, че усилията им са обречени. Вече няколко пъти К'иорл се бе промъквала покрай магическата ограда и многобройните капани, поставени из целия двор, прониквала бе във владенията им, с едничката цел да я подразни. Наистина, обикновено след това не й оставаха сили да направи нещо, с което да застраши първия дом, ала старата матрона не можеше да не се чуди какво да очаква сега, когато силите на дома бързо чезнеха. Как щеше да се противопостави на псионистките атаки на противничките си без помощта на своя собствена магия?

Единствената ѝ надежда бе Метил, а тя нито го разбираше, нито му имаше доверие.

Не, положението изобщо не ѝ се нравеше.

ГЛАВА 8

МАГИИ

Тялото на Гуенивар гореше от раздираща болка, агонията бе непоносима. Ала най-страшна бе скръбта, отчаянието, което я бе сграбчило в черните си лапи и я задушаваше бавно и мъчително. Гуенивар бе магическо създание, въплъщение на духа на животното, известно в Торил като пантера. Магия подклаждаше искрата на живота ѝ и пак магия крепеше междупространствения тунел, който ѝ даваше възможност да пребивава в Материалната равнина.

Ала ето че се бе случило немислимото, разкъсала се бе самата нишка, която свързваше Магията и я превръщаше в едно цяло, загадъчно и необозримо, но все пак предсказуемо и следващо своята логика.

На Гуенивар ѝ се струваше, че ще умре от скръб.

Господарят ѝ не спираше да я зове от началото на тунела, настойчиво и тревожно. Дрифт чувстваше извън всякакво съмнение, че вярната му приятелка е в беда и дори не се опитваше да скрие отчаянието си. Здравео свързан с нея, той със сърцето си усещаше, че е на път да я изгуби. Започнал бе да се досеща, че му предстои да бъде откъснат завинаги от скъпата си приятелка.

Тази ужасна мисъл като че вдъхна нови сили на Гуенивар и я изпълни с нова надежда. Цялото ѝ същество се съсредоточи върху елфа, който продължаваше да я вика, болката от мисълта, че никога вече няма да го види, я заля като вълна. От гърдите ѝ се откъсна гръмовит рев и тя толкова яростно задращи със задните си лапи, че съумя някак да се залови за гладката, корава повърхност на тунела и да се върне назад.

Болката я връхлетя с утроени сили, ала това не можеше да я уплаши, не и в сравнение с агонията, която я очакваше, ако отново попаднеше в плен на огъня и политнеше извън тунела, единствената ѝ връзка с материалния свят и любимия ѝ господар.

Бори се по-дълго, отколкото би могъл да устои всеки друг, но макар че все още успяваше да се държи извън обсега на страховитите

пламъци, не се бе приближила и на милиметър до скиталеца.

Най-сетне изтощението я надви и с един последен, отчаян поглед назад, тя се предаде. Изтерзаното ѝ тяло потрепери и бе повлечено към горящия разлом.

Високите пламъци я обгърнаха.

* * *

Матрона Баенре нервно кръстосваше малката стаичка, сякаш всеки момент очакваше някой страж да се втурне вътре, задъхан и ужасен, с вестта, че враговете са нахлули в двора, че целият град се е вдигнал срещу дома ѝ, а нея обвинява за всички струпали се неприятности.

Сякаш едва вчера бе мечтала за велики завоевания, беше се домогвала до зашеметяващи висоти на властта и могъществото. Трябваше само да протегне ръка, за да стисне Митрил Хол в железния си юмрук, а сънародниците ѝ бяха готови да я последват навсякъде.

А ето че сега не можеше да опази дори собствения си дом, империята на Баенре, която бе просъществувала вече пет хиляди години.

— Митрил Хол! — издигна глас тя в безсилно проклятие, сякаш далечната джуджешка твърдина бе причината за всичко това.

Задъхана от ярост, тя посегна към врата си и откъсна причудливия медальон, който висеше там.

— Митрил Хол! — изкрещя над украсението, издялано във формата на пръстен и изработено от зъба на Гандалуг Бойния чук, основоположник на рода Боен чук и нейна връзка с техния свят.

Всички в Мензоберанзан, дори най-приближените ѝ, смятаха, че вероотстъпникът Дризт До'Урден бе дал началния тласък на цялото начинание, че именно той бе причината, накарала Лолт да благослови подобен опасен поход така близо до Повърхността.

Ала Дризт бе само частичка от мозайката, едно съвсем незначително и дребно парченце. Не, истинския подтик матроната бе получила от медальона, който сега въртеше между пръстите си. В него бе прикован изтерзаният дух на Гандалуг, който познаваше в подробности както Сребърните зали и защитата им, така и обичаите на

обитателите им. Лично матрона Баенре бе заловила стария крал преди много, много години, а това че изменникът До'Урден бе намерил толкова топъл прием точно сред потомците на Гандалуг, си бе чисто съвпадение. Съвпадение, което ѝ бе предоставило отлично оправдание да се заеме със завоеванието, което жадуваше вече толкова години.

С гневен рев тя запрати зъба в другия край на стаята, където той — за нейно огромно изумление — се пръсна на хиляди парченца.

Старата матрона слисано се взря във валмата дим, които се извиха в ъгъла и бързо се разпръснаха, откривайки голото тяло на измъченото джудже, коленичило там. Очите ѝ се разшириха от смайване — това не бе духът на Гандалуг, това бе материалното му, тяло!

— Как смееш да идваш тук! — изкрещя тя със зле прикрит страх в гласа.

Никога досега пленникът ѝ не се бе появявал от междупространствения си затвор в плът и кръв, толкова истински и осезаем, още по-малко пък без дрехи. Един-единствен поглед ѝ бе достатъчен, за да се убеди, че тъмницата на Гандалуг бе рухнала и той се бе завърнал точно такъв, какъвто бе в деня, когато падна в плен. Единствената разлика беше отсъствието на дрехи.

Изстрадалото старо джудже вдигна очи към своята мъчителка. Тя го бе заговорила на езика на Мрачните, който то не разбираше, ала това всъщност нямаше значение — вече не я слушаше, надали можеше и да говори. В този момент думите бяха ненужни.

С усилие, ръмжейки напук на болката, старият крал вдигна глава, после бавно се изправи. Той също разбираше, че този път има нещо различно. След всички тези векове на страдания, на полуживот наред безпределната сива бездна, Гандалуг Бойния чук се чувстваше различно, отново се чувстваше цял и истински. От деня, в който беше пленен, той бе водил едно нереално съществуване, бе живял в някакъв кошмар, изпълнен с ужасяващо ярки образи, които го връхлитаха всеки път, когато злата матрона го повикаше, а после отстъпваха място на безкрайни периоди на смазваща празнота, където време, място и мисъл не бяха нищо повече от една безконечна пустота.

Ала този път... този път Гандалуг се чувстваше различно, можеше да усети дори пукането в старите си кости, изтръпването от

вековете, прекарани в пъкления затвор. Колко прекрасно бе това чувство!

— Върви си! — нареди му Баенре, този път на езика на Повърхността. — Връщай се в тъмницата и стой там, докато не реша да те повикам!

Погледът на Гандалуг обходи помещението, поспря върху счупената верижка, която се търкаляше на пода, и не пропусна да забележи, че зъбът вече не виси на нея.

— Не мисля тъй — отбеляза той на древното си наречие и пристъпи напред.

Очите на матроната се присвиха заплашително:

— Как смееш! — прошепна тя и извади тънка пръчица.

Прекрасно знаеше колко опасен е противникът ѝ и затова побърза да изрече едно заклинание, което трябваше да го обвие в лепкава паяжина и да го прикове на място.

Нищо такова обаче не се случи.

Гандалуг направи още една крачка напред, ръмжейки като озверяло от глад животно.

Стоманеният блясък в очите на матроната отстъпи място на ужас. Тя бе създание на магията, разчиташе на нея, за да се защитава и да поваля неприятелите си. С разнообразните вълшебни предмети, които притежаваше (и които обикновено носеше със себе си), както и с многобройните заклинания, които знаеше, тя бе в състояние да отблъсне всеки неприятел, навярно би могла да се пребори с цял полк силни джуджета. Ала без помощта на дрънкулките и древните си магии, матрона Баенре бе само една жалка, безсилна старица, съсухрена и немощна.

Не че Гандалуг би се стреснал дори да имаше насреща си великан. Не разбираше какво точно става, но знаеше едно — след две хиляди години бе получил обратно не само свободата, но и тялото си. Дошло бе време за разплата.

Старата матрона съвсем не бе изчерпала всичките си възможности, а някой от тях (като кесийката, натъпкана с паяци, които начаса се отзоваваха на повика ѝ) все още не бяха станали жертва на хаоса на Смутното време. Само че тя нямаше никакво намерение да рискува. Не и сега, когато бе толкова уязвима.

Ивонел Баенре се обърна и хукна към вратата.

Железните мускули на Гандалуг бързо възвръщаха силата си и с два гигантски скока той прекоси няколкото метра, които го деляха от мъчителката му, и ѝ препречи пътя.

Тежкият му юмрук се стовари право в гърдите ѝ и изкара и последната глътка въздух от дробовете ѝ, а самата нея запрати в другия край на стаята.

Миг по-късно, след като бе прелетяла през цялото помещение, тя се блъсна в отсрещната стена и се сгромоляса на пода.

— Ще откъсна проклетата глава от раменете ти! — процеди през зъби джуджето и тръгна към нея.

В този миг вратата се отвори и Берг'иньон нахлу вътре. Гандалуг се обърна, тъкмо когато младият Баенре изваждаше оръжията си. Слисан от онова, което виждаше — как, в името на Лолт, някакво си джудже се бе озовало в Мензоберанзан и то не къде да е, а в покоите на първата матрона! Берг'иньон вдигна двата си меча, ала Гандалуг вече ги бе сграбчил, по един във всяка ръка.

Ако вълшебството, с което бяха надарени, все още действаше, остриетата с лекота щяха да срежат загрубялата джуджешка кожа и да се впият в плътта. Дори и без помощта на магията те потънаха дълбоко в тялото на Гандалуг.

Само че той дори не усети и като разтвори ръцете на противника си (стройният елф изобщо не можеше да се мери с якото джудже), сведе глава и с все сила се блъсна в гърдите му, опасани от фина митрилна ризница, чиято магическа закалка също бе отслабнала.

След още няколко такива удари, младият Берг'иньон вече се олюляваше, дъхът му излизаше на пресекулки и той почти не усети как Гандалуг издърпа оръжията от ръцете му. Главата на старото джудже за пореден път се стовари върху гърдите му и той, без подкрепата на мечовете, които до този миг го държаха свързан с противника му, рухна на земята.

Без да обръща внимание на наранените си длани, Гандалуг запрати едно от остриетата на елфа в другия край на стаята, а второто взе в ръка. После се обърна към матрона Баенре, която все още седеше на пода, мъчейки се да събере мислите си.

— Защо не се смееш? — ехидно попита той. — Искам да се усмихваш, когато отсека смрадливата ти глава и я вдигна, та всички да разберат какво се е случило с великата Баенре!

Не бе направил и една крачка, когато пред него се материализира отвратително, октоподоглаво чудовище и посегна към лицето му с гнусните си пипала.

Черна, задушаваша пелена се спусна над съзнанието на Гандалуг и той тръсна глава, събирайки цялата си воля, за да не изпусне меча и да не се строполи на земята.

Миг по-късно го връхлетя нов зашеметяващ взрив, после още един. Ако сляпата ярост, която изпитваше допреди малко, все още бушуваше в гърдите му, джуджето щеше да устои не само на тези, но и на следващите две мисловни атаки на Метил. Само че гневът бе отстъпил място на недоумение, а то не бе достатъчно силно, за да го предпази от нападенията на илитида.

Омаломощен и объркан, Гандалуг не усети как мечът се изплъзна от десницата му и тупна на пода, не чу и матрона Баенре да нарежда на Метил и на свърземащия се Берг'иньон да не го убиват.

Старата матрона бе уплашена, отслабването на магията, за което тя нямаше обяснение, я изпълваше със страх, ала злобата и жестокостта ѝ си оставаха все същите. Незнайно как, доскорошният ѝ пленник отново бе жив, възвърнал си бе тялото и се бе освободил от очевидно унищожения пръстен.

Каквато и да бе причината за това, Ивонел Баенре бе сигурна в едно — джуджето щеше да си плати за унижението и болката, които ѝ бе нанесло. Първата матрона можеше да измъчва душите на пленниците си по-добре от всеки друг, ала дори невероятните ѝ умения в това изкуство бледнееха, сравнени със страданието, което бе в състояние да причини на едно живо същество.

* * *

— Гуенивар! — статуетката пареше ръцете му, ала Дризт не искаше да я пусне и с все сили я притискаше до сърцето си, макар че крайчецът на плаща му вече пушеше, а дланите му бързо се покриваха с мехури.

Не, той нямаше да я пусне. Знаеше, че много скоро Гуенивар ще си отиде завинаги и като верен другар, който се вкопчва в умиращия си приятел и го притиска в обятията си, бе решен да остане с нея докрай.

Постепенно отчаяният му зов започна да затихва, не защото се бе примирил, а защото в гърлото му бе заседнала буца и го давеше. Дори ръцете му да станеха на въглен, той нямаше да пусне малката фигурка!

Кати-Бри го направи вместо него. Тласната от внезапен, необясним импулс, тя надмогна болката, която раздираше и нейните гърди, изби статуетката от ръцете му и я събори на земята.

Изумлението, което се изписа по лицето на Дризт, бързо отстъпи място на ужасена ярост, като последния гневен изблик на майката, която гледа как ковчегът на мъртвата ѝ рожба завинаги потъва в гроба. В мига, в който статуетката докосна земята, младата жена извади Казид'еа от ножницата си и замахна. Блестящото острие се издигна над главата ѝ, оставяйки червена дيريا след себе си.

— Не! — изкрещя Дризт и скочи към нея.

Твърде късно. С объркани мисли и преливащи от сълзи очи, тя някак си събра смелост за един последен, отчаян опит. Могъщото оръжие изсвистя и разсече ониксовата фигурка в мига, в който Гуенивар политна в междупространствения разлом.

Изригна светкавица, магическа болка опари десницата на Кати-Бри и я запрати далече назад. Скиталецът залитна, но успя да запази равновесие и инстинктивно се приведе, за да се предпази от гигантския огнен език, който бликна от разполовената статуетка, когато отсечената глава се търкулна на земята.

Пламъкът угасна миг по-късно отстъпвайки място на гъст, сив пушек. Първото, което двамата приятели видяха, когато най-сетне започнаха да идват на себе си, бе Гуенивар — немошна и обвита от сив дим, ала жива.

Дризт падна на колене и я притисна до гърдите си, после и двамата запълзяха към Кати-Бри, която все още седеше на земята, омаломощена от въздействието на магията, и ту се смееше, ту избухваше в сълзи.

— Какво направи? — попита скиталецът, когато гласът му се възвърна.

Младата жена не знаеше какво да отвърне, нямаше никаква представа какво се бе случило, когато Казид'еа докосна ониксовата фигурка. Тя погледна оръжието си — блясъкът, който играеше по ръба му допреди малко, сега бе угаснал, гладкото острие бе назъбено.

— Май току-що си съсипах меча — отговори тя.

По-късно същия ден Дризт лежеше в стаята си в горните нива на Митрил Хол и притеснено наблюдаваше Гуенивар. Тя се бе върнала и това, предполагаше той, бе по-добро от онова, което щеше да я сполети, ако Кати-Бри не се бе намесила.

По-добро, но не и добро само по себе си. Пантерата бе уморена и сега почиваше върху постелката край огнището, положила глава върху предните си лапи. Само че тази дрямка нямаше да е достатъчна. Гуенивар бе създание на Звездната равнина и можеше да възстанови силите си единствено там. Няколко пъти досега нуждата бе принуждавала елфа да я задържи при себе си за по-продължителни периоди и тя бе оцелявала, но и един ден повече от обикновено я оставяше изтощена и отслабнала.

Дори в този миг джуджетата от Сребърните зали, изкусни майстори на чука и длетото, изучаваха статуетката. Бруенор пък бе помолил за помощ не друг, а самата лейди Алустриел, с чиито магически умения не можеше да се мери никой заклинател из тези земи.

Колко ли време щеше да им отнеме, запита се Дризт, чудейки се дали изобщо някой от тях би бил в състояние да поправи ониксовата фигурка. И колко дълго можеше да оцелее Гуенивар в Материалната равнина?

Внезапно, без дори да почука на вратата, Кати-Бри нахлу в стаята. Един-единствен поглед към мокрото ѝ от сълзи лице бе достатъчен на елфа, за да разбере, че нещо не е наред. Бърз като светкавица, той скочи от леглото и тръгна към стената, където висяха двата му ятагана.

Кати-Бри го спря, преди да бе направил и крачка, и го прегърна толкова силно, че той не успя да запази равновесие и двамата се строполиха на леглото.

— Единственото, което искам! — настойчиво прошепна тя и се вкопчи в него още по-здраво.

Объркан и разтревожен, Дризт извъртя глава и се взря в нея, мъчейки се да открие някакъв отговор в тъмносините ѝ очи.

— Създадени сме един за друг, Дризт До'Урден! — изхълца младата жена. — От деня, в който се срещнахме, мисля само за теб.

Това беше нелепо. Дризт искаше да се откопчи от прегръдката ѝ, но тя го притискаше толкова отчаяно, че той се побоя да не я нарани.

— Погледни ме! — изхлипа младата жена. — Погледни ме и кажи, че и ти изпитваш същото!

Лавандуловите очи на елфа се спряха върху нея, по-пронизващи откогато и да било. Права бе, обичаше я и още как. Обичаше я и на няколко пъти дори си бе позволявал да помечтае за мига, когато двамата щяха да изпаднат в подобна ситуация.

Ала сега всичко изглеждаше абсурдно и твърде, твърде неочаквано. Не можеше да се отърве от усещането, че нещо не е наред, самото съзнание на Кати-Бри сякаш се бе объркало, точно както се случваше и с магията напоследък.

— Ами Уолфгар? — рече той, когато най-сетне успя да се посъземе, макар младата жена да го притискаше така, че думите му бяха почти заглушени от гъстите червеникавокафяви къдрици, които падаха върху лицето му.

Трудно му бе да запази самообладание, когато при всяко вдишване долавяше сладкия аромат на косите ѝ, а с всяка своя фибра усещаше меките извивки на силното ѝ, ала нежно тяло.

— Кой? — сепна се Кати-Бри, като да бе получила плесница.

Сега бе ред на скиталеца да се почувства така, сякаш някой го бе зашлевил през лицето.

— Вземи ме! — умоляваше го младата жена.

Очите на Дризт замалко не изскочиха от орбитите си.

— Овладей ме! — извика тя.

— Овладей ме? — недоумяващо повтори елфът.

— Нека затанцувам в ръцете ти! — продължаваше Кати-Бри. — О, умолявам те! Това е единствената причина да съществувам, единственото ми желание!

Внезапно тя млъкна и се отдръпна назад, взирайки се в Дризт така, сякаш току-що ѝ бе хрумнала нова мисъл.

— Другите не могат да се мерят с мен — опита се да го изкуши тя.

Кои други, искаше да изкрещи скиталецът, ала бе толкова слисан, че не можа да изрече нищо.

— Така, както не могат да се мерят и с теб — не спираше Кати-Бри. — И жената, в чиято власт съм сега, тя също е нищо, сравнена с теб!

При тези думи Дризт, който почти бе успял да се съвземе достатъчно, за да отговори, отново онемя. По дяволите деликатността, реши той, отскубна се от прегръдката на Кати-Бри и скочи от леглото.

Младата жена се хвърли след него и с все сила се вкопчи в единия му крак.

— Не ме отхвърляй, обич моя! — проплака тя толкова силно, че Гуенивар вдигна глава и изръмжа разтревожено. — Владей ме, умолявам те! Единствено в твоите ръце ще възвърна целостта си!

Дризт се намери да освободи крака си от хватката ѝ, но в този миг съзря нещо, което го накара да се закове на място, нещо, което го изуми и в същото време напълно обясни смайващата сцена, разиграваща се в стаята му.

Вниманието му бе привлечено от меч на Кати-Бри, оръжието от Подземния мрак, което ги бе привлякло с красивия си ефес, издялан във формата на глава на еднорог. Ала сега главата на еднорога бе изчезнала...

... а на нейно място се бе появил образът на самата Кати-Бри!

Бърз като светкавица, елфът извади меч от ножницата, отскубна се от прегръдката на младата жена и отскочи назад. Ярка червена светлина окъпа острието на Казид'еа и то засия по-силно отвсякога. Дризт направи още една крачка назад, очаквайки Кати-Бри да го последва.

Само че това не се случи. Все така приклепнала на пода, младата жена отметна глава назад и нададе тържествуващ вик.

Напълно слисан, почти като насън скиталецът видя как дръжката на меч променя очертанията си и отново приема предишната си форма. Гореща вълна заля ръката му и плъзна по тялото му, сякаш оръжието бе неговата любима, копнееща двамата да се слейт в страстна прегръдка.

С мъка поемайки си дъх, Дризт насочи вниманието си обратно към Кати-Бри, която междувременно бе седнала на пода и сега учудено се оглеждаше наоколо.

— Какво правиш с меча ми? — тихичко попита тя, а недоумяващият ѝ поглед отново обходи стаята.

И какво търся аз тук, искаше да добави, ала приятелят ѝ вече бе прочел неизречения въпрос в сините ѝ очи.

— Трябва да поговорим — меко каза той.

ГЛАВА 9

НЕДОМЛЪВКИ

Не се случваше често Громф и Триел Баенре да посещават майка си по едно и също време, още по-голяма рядкост бе Берг'иньон и Сос'Умпу, както и другите две високопоставени дъщери на Баенре, Куентел и Бладен'Кърст, също да присъстват на срещата. Този ден обаче, всички те бяха насядали в светилището на първия дом. Всички, с изключение на Бладен'Кърст, най-жестоката от рода, която крачеше напред-назад като животно в клетка, свъсила чело и присвила тънките си устни. Втора дъщеря в семейството, тя отдавна трябваше да е напуснала дома — или за да стане матрона — повелителка в Академията или, по-вероятно, за да оглави свой собствен, понископоставен дом. Само че старата Баенре не ѝ бе позволила да го стори, от страх, че необузданият нрав и липсата на всякакви обноски ще посрами рода Баенре дори в очите на жестоките обитатели на Мензоберанзан.

Триел вдигаше очи и презрително клатеше глава всеки път, щом по-малката ѝ сестра се доближеше до нея. Всъщност, първородната дъщеря на дома рядко се сещаше за Бладен'Кърст. Също като Вендес, друга от сестрите ѝ, която изменникът До'Урден бе убил по време на бягството си, Бладен'Кърст не бе нищо повече от уред за мъчения, използван отлично от матрона Баенре. Не, Бладен'Кърст не представляваше заплаха за никого в дома с чин над обикновен редник.

Съвсем другояче стояха нещата с Куентел и Триел сваляше суровия си изпитателен поглед от нея, само когато Бладен'Кърст минеше наблизо.

Куентел ѝ отвръщаше със същата неприкрита враждебност. Тя се бе издигнала до сегашното си положение на първожрица за забележително кратко време; говореше се, че няма друг, който да се радва на по-голямо благоволение от страна на Лолт. Куентел бе достатъчно мъдра, за да съзнава колко опасно е положението ѝ — ако не беше тази божествена подкрепа, Триел отдавна щеше да я е убила, тъй като по-малката ѝ сестра дори не се опитваше да скрие апетитите

си към поста ѝ. Той щеше да ѝ даде възможност да се издигне още по-нависоко, но пък Триел нямаше ни най-малко намерение да се отказва от него.

— Сядай! — сопна се най-сетне старата матрона, когато ѝ дойде до гуша от дръзката Бладен'Кърст.

Едното ѝ око бе подпухнало и затворено, по бузата ѝ още тъмнееше морава синина там, където се бе блъснала в стената. Старата матрона не бе свикнала да носи подобни белези, така както останалите не бяха свикнали да я виждат в този вид. Всеки друг път една обикновена изцелителна магия би заличила следите от сблъсъка с Гандалуг само за миг, ала сега времената бяха различни.

Бладен'Кърст се закова на място и впери студен поглед в израненото лице на майка си. За нея то символизираше две неща. Първо, то бе недвусмислен знак, че силите на рода отслабват и че в този момент всички Баенре са страшно уязвими. Освен това, съчетани с разтревожената гримаса, която напоследък непрестанно разкривяваше чертите на старата матрона, белезите издаваха гняв.

Гняв, който несъмнено вземаше превес над временната немощ, както Бладен'Кърст мислено отбеляза. Тя се подчини и седна на посочения ѝ стол, потропвайки нетърпеливо с тежките си ботуши (необичайни за един елф на мрака, но пък твърде удобни за раздаване на ритници).

Никой не ѝ обърна особено внимание, тъй като матрона Баенре вече бе насочила заплашителен поглед към Куентел:

— Сега не е време за лични амбиции и домогвания — недвусмислено отсече тя и очите на дъщеря ѝ се разшириха от престорено недоумение, което изобщо не успя да заблуди старата матрона. — Предупреждавам те — спокойно продължи тя.

— Както и аз! — решително се намеси Триел.

Обикновено избягваше да прекъсва майка си, тъй като прекрасно знаеше колко опасна можеше да бъде подобна дързост, ала сега прецени, че този въпрос трябва да бъде решен веднъж завинаги и че вместо да се ядоса, старата матрона всъщност ще ѝ бъде задължена.

— През всичките тези години разчиташе на подкрепата и защитата на Лолт — продължи тя. — Ала Лолт, незнайно защо, ни обърна гръб и сега сме уязвими, ти, може би най-много от всички.

При тези думи Куентел се приведе напред и се усмихна ледено.

— Не се ли боиш, че Кралицата на паяците рано или късно ще се върне? — просъска тя. — И запитвала ли си се изобщо защо ни обърна гръб?

При тези думи Куентел спря обвинителен поглед върху майка си, арогантност, каквато рядко някой си позволяваше с първата матрона.

— Не е това, което си мислиш! — сопна се Триел, без изобщо да се изненадва, — беше очаквала, че по-малката ѝ сестра ще се опита да стовари вината върху матрона Баенре.

Амбициозната Куентел можеше само да спечели, ако майка им бъдеше свалена от престола на първия дом. Всъщност, самата Триел също бе обмисляла възможността за един такъв преврат (навярно единствената стъпка, която би могла да позакрепи разклатеното положение на рода Баенре), но бързо се бе отказала от подобни планове, осъзнавайки, че грешките на майка ѝ надали имат нещо общо с необяснимите неща, случващи се напоследък.

— Лолт изостави не само нашия дом — добави тя.

— А и далече не става дума само за нея — вметна Громф, чиито умения не се дължаха нито на Кралицата на паяците, нито на което и да било божество от Пантеона.

— Достатъчно! — намеси се матрона Баенре и строго изгледа децата си. — Няма как да разберем каква е причината за възцарения се хаос, а и не това е важно в момента. Единственото, което има значение сега, е как ще ни се отрази всичко това.

— Градът настоява за пера'дене — сухо рече Куентел, а погледът ѝ, неотклонно следящ всяко движение на старата матрона, не оставяше никакво съмнение какво има предвид.

Пера'дене бе елфическата дума за изкупителна жертва.

— Глупачка! — срязва я майка ѝ. — Нима вярваш, че ще се задоволят само с моята глава?

Недвусмисленото предупреждение хвана Куентел неподготвена.

— Някои от по-нископоставените домове никога не са имали и навярно никога няма да имат по-добра възможност да ни свалят от върха — продължи матрона Баенре, този път обръщайки се към всички. — Ако искате да ми отнемете властта, направете го, ала не мислете, че това ще уталожи недоволството на сънародниците ни — тя въздъхна и безпомощно вдигна ръце. — Тъкмо напротив, така само още повече ще улесните козните им. Аз съм връзката ви с Бреган

Д'аерте, наемниците, чийто главатар враговете ни вече се опитват да примамят на своя страна. Освен това аз съм Баенре! Не Триел, нито пък Куентел. Без мен сред вас ще настъпи хаос, ще започнете да се карате помежду си, всяка ще се мъчи да докопа повече власт от другите, разчитайки на поддръжниците, които е успяла да си създаде сред войската. Къде ще бъдете, когато К'иорл Облодра нахлуе в двора ни?

Последните думи им подеждяха отрезвяващо. Бяха разбрали от майка си, че К'иорл и останалите от рода ѝ не са изгубили силата си, а ненавистта, която третият дом хранеше към Баенре, им бе добре известна.

— Сега не е време за лични амбиции — повтори старата матрона. — Време е да загърбим различията помежду си и да отстояваме позициите си.

Пет от децата ѝ закимаха в знак на съгласие и тя нито за миг не се усъмни в искреността им. Куентел обаче ги гледаше все така студено.

— Надявай се Лолт да не се завърне при мен, преди да е дошла при теб! — изсъска тя в лицето на Триел.

Сестра ѝ никак не изглеждаше впечатлена.

— По-добре се моли изобщо да се върне — нехайно отвърна тя. — Защото ако не го стори, ще откъсна главата ти и ще я дам на Громф, за да украси Нарбондел с нея, та очите ти да грейват всеки път, когато настъпи ден.

Куентел се наклони да каже нещо, ала брат ѝ я изпревари:

— За мен ще бъде удоволствие, скъпа сестро — обърна се той към Триел.

Наистина, архимагьосникът не обичаше особено най-голямата си сестра, ала докато към нея изпитваше все пак смесени чувства, към Куентел, с болните ѝ амбиции и безпределна дързост, хранеше само най-люта ненавист. Ако дом Баенре рухнеше, с Громф беше свършено.

При мисълта, че Триел и Громф може да са се съюзили, Куентел най-сетне обузда резкия си език и до края на срещата не продума повече.

— Може ли най-сетне да обсъдим К'иорл и опасността, която ни грози? — попита матрона Баенре.

Никой не се възпротиви (ако някой го бе сторил, тя най-вероятно щеше да изгуби и малкото останало й търпение и да убие нахалника на място) и разговорът се насочи към въпроса за защитата на дома. Матрона Баенре обясни, че Бреган Д'аерте все още са на тяхна страна, но не пропусна да отбележи, че ако везните се наклонят в полза на неприятелите им, Джарлаксъл нито за миг няма да се поколебае да смени лагера. Триел ги увери, че Академията също им е вярна, а Берг'иньон със задоволство съобщи, че войската е в пълна бойна готовност, прекрасно обучена и за най-тежкото сражение.

Въпреки добрите новини и заслужената слава на бойците от армията на Баенре, и седмината осъзнаваха, че в крайна сметка има един-единствен начин да се преборят с третия дом. Берг'иньон, който бе взел участие в битката с Гандалуг, пръв го изрече на глас:

— Ами Метил и неговите събратя? Ако те ни подкрепят, Облодра вече няма да представляват такава сериозна заплаха за нас.

Останалите закимаха в знак на съгласие, ала лицето на майка им остана все така мрачно — прекрасно разбираше, че на съществува като крадците на мисли не може да се разчита.

— Метил е на наша страна, единствено защото и той, и събратята му знаят, че тяхната сигурност зависи от нас. Илтидите не наброяват и една стотна от жителите на Мензоберанзан. И точно дотам се простира верността им — Метил ще ни изостави в мига, в който реши, че Облодра са по-силни от нас.

При тези думи старата матрона се засмя горчиво, после добави:

— Не бих се учудила особено, ако в една такава ситуация сънародниците му се съюзят с К'иорл. В крайна сметка нещастницата доста прилича на тях с тези нейни мисловни способности. Навярно се разбират по-добре, отколкото ние можем да си представим.

— Трябва ли да говорим толкова открито? — обади се Сос'Умпту и притеснено се огледа наоколо, сякаш се боеше, че Метил може да е някъде наблизо, невидим и четящ всяка тяхна мисъл.

— Няма никакво значение — „успокой“ я матрона Баенре. — Той вече знае притесненията ми. Нали разбираш, няма как да скриеш каквото и да било от един илтид.

— Какво ще правим тогава? — намеси се Триел.

— Ще съберем всичките си сили — решително отвърна майка й. — Нито за миг няма да показваме страх или слабост. И каквото и да

става, няма да правим нищо, което би отблъснало Лолт още по-далече от нас.

Последната ѝ забележка бе насочена към двете съперници, Триел и Куентел, но най-вече към Триел, която с радост би се възползвала от възможността да се отърве от досадната си сестра.

— Трябва на всяка цена да покажем на илтидите, че дом Баенре все още е най-могъщият в цял Мензоберанзан — продължи старата матрона. — Ако ги убедим в това, те ще ни подкрепят, макар и само за да попречат на К'иорл да отслаби позициите ни.

— Аз ще се върна в Сорсъри — рече Громф.

— А аз — в Арах-Тинилит — обади се Триел.

— Не си правя илюзии, че някой от съперниците ми изпитва приятелски чувства към нас — добави Громф. — Но няколко обещания за подобаваща отплата, когато нещата в града се поуспокоят, могат да сторят чудеса.

— Учениците нямат никаква връзка с външния свят — допълни Триел. — Разбира се, подочули са, че нещо не е наред, ала дори не подозират за опасността, надвиснала над първия дом. В своето невежество те са ни напълно верни.

Матрона Баенре кимна на двете си най-големи деца, после се обърна към Куентел:

— А ти ще се срещнеш с останалите.

Тази задача бе наистина важна, тъй като голяма част от властта и силата на Баенре зависеше от десетина по-незначителни рода, оглавявани от благородници, излезли от редиците на първия дом. Куентел, всеизвестна с височайшето благоволение, на което се радваше (поне докато Лолт все още не бе изоставила града), бе най-добрият избор за подобна мисия.

Изражението ѝ красноречиво говореше, че съпротивата ѝ най-сетне е преодоляна, по-скоро от заплахите на Триел и Громф, отколкото от трошиците, които ѝ бе подхвърлила старата матрона.

Ако искаше да сложи край на съперничеството и дразгите между двете си дъщери, знаеше майка им, и двете трябваше да запазят достойнството си и да се почувстват важни. Ето че бе успяла да го стори и можеше да бъде доволна — срещата бе постигнала целта си и усилията на всички щяха да бъдат съсредоточени единствено в защитата на дома.

Това обаче бе слаба утеха за опитната матрона. Прекрасно знаеше на какво е способен Метил и подозираше, че К'иорл сигурно е почти толкова силна. Първият дом щеше да се пригответи да посрещне нападението, ала дали опитите им да се защитят нямаше да са напразни без жреческите умения, дарени им от Лолт, и без магиите на Громф?

* * *

Близо до тронната зала на Бруенор се намираше неголяма стая, пригодена специално за майсторите, които се опитваха да поправят ониксовата статуетка. Малката пещ вътре гореше непрекъснато, имаше най-различни фини инструменти, както и десетки стъкленици, пълни с всевъзможни отвари и мехлеми.

Сърцето на Дризт се качи чак в гърлото му, когато го повикаха в импровизираната работилничка. Не че никога досега не бе влизал там, тъкмо напротив, отбиваше се поне десетина пъти на ден, макар и без покана, и винаги заварваше група джуджета, скупчени над все още счупената фигурка, да поклащат мрачно глави и да си шушукат нещо. Беше минала цяла седмица от необяснимата случка и Гуенивар вече бе толкова изтощена, че нямаше сили да се държи на краката си, дори не можеше да вдигне глава от лапите си и само лежеше, безсилно отпусната, пред огнището в стаята на господаря си.

Чакането започваше да става нетърпимо.

Ала ето че най-сетне Дризт беше повикан в работилничката. Знаеше, че тази сутрин бе пристигнал пратеник от Града на сребърната луна и можеше само да се надява, че лейди Алустриел ще успее да им помогне.

Вратата на тронната зала бе отворена и когато видя приятеля си да приближава, Бруенор му кимна и посочи към съседната стая. Скиталецът го разбра и влезе, без да почука.

Вътре го очакваше една от най-странните гледки, които бе виждал през живота си. Счупената (уви, все така счупена!) статуетка лежеше върху малка кръгла масичка, край която бе застанал Риджис и яростно счукваше някакво черно вещество в една гаванка.

От другата страна на масичката се бе изправил Бъстър Якоделец, прочутият оръжеен майстор, сред чиито изкусни изделия не на последно място се нареждаше и фината митрилна ризница на самия Дризт.

Сега джуджето изглеждаше толкова съсредоточено, че елфът не посмя да го поздрави, боейки се да не наруши вгълбеността му. Застанал с широко разкрасени крака, Бъстър не помръдваше, само от време на време шумно си поемаше дъх. Причината за това необичайно държание се изясни много скоро, когато в ръцете му скиталецът зърна, увити в мек плат... две очни ябълки!

Дризт не знаеше какво да мисли, когато изведнъж до ушите му достигна познат блбукащ глас, който начаса го извади от унеса:

— Добра среща, о, смуглокожи друже! — весело поздрави безплътният магьосник.

— Харкъл Харпъл? — започна да се досеща скиталецът.

— Че кой друг! — сухо подхвърли Риджис.

„Кой друг наистина“, каза си Дризт.

— За какво е всичко това? — обърна се той към полуръста, тъй като всеки отговор от Харкъл щеше да направи бездруго неясната ситуация още по-мъглява.

Риджис вдигна гаванката, която държеше в ръце, и обясни:

— Лапа от Града на сребърната луна. Харкъл надзирава приготовленията.

— Добре казано, надзирава — избухна в смях магьосникът. — Това означава, че държат очите ми над съдинката!

Дризт обаче не можеше да сподели веселието му, не и докато главата на ониксовата фигурка лежеше на масата, отделена от изваяното тяло.

Риджис се изкиска — по-скоро насмешливо, отколкото развеселено.

— Мисля, че е готова — рече той, — и ми се искаше ти да я изпробваш.

— Мрачните имат толкова сръчни пръсти! — намеси се Харкъл.

— Но къде си? — попита Дризт, поизнервен от всички тези причудливи неща, които се случваха около него.

Два клепача се появиха сякаш от нищото и Харкъл примигна няколко пъти.

— В Несме — отвърна. — Съвсем скоро поемаме на север от Тролови блата.

— Към Митрил Хол, където ще можеш да се събереш с очите си — довърши скиталецът вместо него.

— С нетърпение очаквам да се видя отново! — провикна се магьосникът и отново избухна в гръмък смях... към който не се присъедини никой от останалите в работилничката.

— Ако продължава тъй, нищо чудно да изхвърля проклетите очи в пещта! — промърмори Бъстър.

В това време Риджис остави гаванката на масичката, извади миниатюрен метален инструмент и го подаде на Дризт.

— Няма да ти трябва много от сместа — обясни той. — Освен това Харкъл ни предупреди да внимаваме да не намажем вътрешната част на отчупените парчета.

— Това си е най-обикновено лепило — вметна магьосникът. — Всъщност, онова, което ще помогне на фигурката да се възстанови, ще бъде магията, заключена в самата нея. След няколко дни ще трябва да изчегъртаме мазилото на полуръста. Ако нещата се наредят както ние предвиждаме, статуетката... — тук той помълча малко, сякаш се опитваше да намери подходящата дума. — Статуетката ще бъде изцерена — довърши той.

— Ако нещата се наредят — повтори Дризт и замислено се вгледа в малкия инструмент.

За щастие ръцете му вече се бяха оправили от изгарянията, получени, когато фигурката замалко не пламна в ръцете му преди една седмица, та сега можеше да свърши работата с обичайната си прецизност.

— Всичко ще бъде както трябва — успокои го Риджис.

Скиталецът си пое дълбоко дъх, опитвайки да се успокои, после взе главата на статуетката. Взря се в очите ѝ и за пореден път се възхити на умениято на неизвестния майстор, който така съвършено бе предал интелигентността в погледа на вярното животно. Внимателно, като да бе родител, грижещ се за болната си рожба, той съедини главата и тялото и се зае с трудната задача да нанесе лепило подобната смес в пукнатините.

Бяха минали повече от два часа, когато Риджис и елфът най-сетне излязоха от малката работилничка и отидоха в тронната зала,

където продължаваше срещата между Бруенор, пратеника на лейди Алустриел и още неколцина джуджета.

Бруенор не изглеждаше особено доволен и все пак бе очевидно, че му е поолекнало за първи път от началото на това смутно време.

— Не било номер на Мрачните! — рече той без никакво предисловие, когато Дризт и Риджис се приближиха. — Или проклетите му псета са по-могъщи, отколкото всички ние предполагаме! Алустриел казва, че целият свят е пощурял.

— Лейди Алустриел — поправи го пратеникът, едно много чисто и спретнато джудже, с къса, поддържана брада и снежнобели одежди.

— Добра среща, Фредегар — поздрави го скиталецът, разпознавайки в него Фредегар Трошискал (известен повече като Фрет), любимия мъдрец и съветник на Сребърната лейди. — Ето че най-сетне успя да видиш чудесата на Митрил Хол!

— Де да можеше поводът, поради който съм тук, да е по-приятен — тъжно отвърна Фрет. — Надявам се, че с Кати-Бри всичко е наред?

— Тя е добре — успокои го Дризт и на лицето му изгря топла усмивка при мисълта за младата жена, която се бе върнала в Заселническа твърдина, за да предаде на Берктгар някакво съобщение от баща си.

— Не било номер на Мрачните! — повтори Бруенор по-настоятелно, давайки им да разберат, че според него часът и мястото съвсем не са подходящи за подобни лековати разговори.

Дризт, който през цялото време го бе уверявал, че нещо толкова мащабно не може да е дело на събратята му, кимна в знак на съгласие.

— Каквото и да се случва, то отне силата и на магическия медальон на Риджис — рече той и вдигна рубина, който почиваше върху гърдите на полуръста. — Сега това не е нищо повече от един най-обикновен — макар и несъмнено приказно красив — камък. Гуенивар също пострада, да не говорим пък за харпъловци. Никой от моя народ не владее толкова могъщи магии... за щастие, защото иначе отдавна щяха да са завзели целия свят.

— Нещо ново? — попита Бруенор.

— Неприятностите започнаха преди няколко седмици — намеси се Фрет. — Ала едва през последните десетина дни вълшебствата станаха така непредсказуеми и опасни.

Бруенор, който никога не бе смятал магията за нещо кой знае колко необходимо, шумно изсумтя.

— Толкоз по-добре! — отсече той. — Мрачните псета се нуждаят от тях много повече, отколкото моите войни, или пък мъжете от Заселническа твърдина! Нека всичката магия в Царствата секне, пък да ги видя тогаз тез' нашественици от Мензоберанзан!

При тази мисъл Тибълдорф Пуент подскочи почти до тавана от радост и във въодушевлението си потупа спретнатия Фредегар по гърба с мръсната си миризлива ръка. Малко неща бяха в състояние да отрезвят един възторжен бесовойн, ала ужасеният, а миг по-късно и разлютен, поглед на Фрет, стори именно това.

— Какво? — не разбра Пуент.

— Ако още веднъж ме докоснеш, ще ти строша черепа — безстрастно каза чистичкото джудже, което навярно тежеше наполовина на набития и свиреп бесовойн, ала незнайно по каква причина, Тибълдорф му повярва и направи крачка назад.

Скиталецът, който по време на многобройните си посещения в Града на сребърната луна бе опознал Фрет достатъчно добре, беше наясно, че той не би издържал и десет секунди в двубой с Тибълдорф Пуент..., освен ако в спора помежду им не ставаше въпрос за мръсотия. Ако бесовойнът имаше неблагоприятното да развали грижливо подготвения тоалет на Фредегар, Дризт би заложил всичките си пари на съветника и несъмнено би спечелил.

Това си бе съвсем хипотетична възможност, разбира се, тъй като Пуент никога не би сторил нещо, което да навреди на интересите на Бруенор, а бе повече от очевидно, че Бруенор не желае никакви проблеми с пратениците, дошли при него с мир, особено когато този пратеник бе джудже и идваше от Града на сребърната луна, който винаги бе заставал зад Митрил Хол. И така, вместо да им се наложи да разтържават бесовойна и Фрет, всички в тронната зала се посмяха от сърце на чудатостите им, облекчени, че необяснимите събития от последните няколко седмици не са свързани с опасните елфи на мрака.

Всички, с изключение на Дризт До'Урден. Скиталецът не можеше да се радва на нищо, докато не видеше статуетката поправена и не отпратеше Гуенивар обратно у дома ѝ, в Звездната равнина.

ГЛАВА 10

ТРЕТИЯТ ДОМ

Не, не че Джарлакъл, който винаги съумяваше да предугади развоя на събитията, не беше очаквал тази среща. Напротив, прекрасно знаеше, че тя рано или късно ще се състои. Това, което го притесни, бе лекотата, с която К'иорл Одран бе успяла да проникне в лагера му, да се промъкне покрай стражите и да нахълта в личните му покои направо през стената. Трябваше да впрегне цялата си воля, за да запази самообладание и да не издаде безпокойството си, докато гледаше как безплътният ѝ силует постепенно придобива все по-ясни — и заплашителни — очертания.

— Очаквах да дойдеш много по-рано — привидно нехайно подхвърли той.

— Така ли се поздравява една матрона — майка? — сръза го К'иорл.

Наемникът замалко не избухна в смях, ала се въздържа, когато се взря по-внимателно в жената пред себе си. Колко спокойна изглеждаше, готова да наказва и за най-малката дързост, готова да сее болка и дори смърт. Тя очевидно не разбираше важността на Бреган Д'аерте, а това поставяше главатаря им, този ненадминат майстор на блъфа и интригата, в доста неизгодно положение.

Джарлакъл стана от удобния си стол, излезе иззад писалището и се поклони доземи, размахал ексцентричната си широкопола шапка.

— Приемете моите най-искрени почитания, К'иорл Одран, повелителко на рода Облодра, трети дом в йерархията на Мензоберанзан. Скромното ми обиталище рядко е било спохождано от по-височайша чест...

— Достатъчно! — сопна се К'иорл и наемникът се изправи, нахлупвайки шапката на главата си.

После, без да сваля нетрепващ поглед от лицето ѝ, той отново се разположи на стола си и качи крака върху писалището, при което ботушите му шумно изтракаха.

Внезапно почувства как К'иорл прониква дълбоко в мозъка му, усети как се настанява в главата му и разравя най-съкровенията му мисли. Подразни се, задето обикновените магии бяха изгубили силата си (във всеки друг случай вълшебната превръзка, която носеше над окото си, щеше да го предпази от подобно натрапничество), но гневът нямаше да му помогне — трябваше да разчита на собствената си хитрост. Той впи очи в К'иорл и след като си я представи без дрехи, нарисова толкова непристойни картини в съзнанието си, че посетителката му забрави сериозността на работата, която се опитваше да свърши, и избухна:

— Мога да наредя да ти смъкнат кожата от гърба за такива мисли! — изсъска тя.

— За такива мисли? — направи се на засегнат наемникът. — Но, скъпа ми К'иорл, ти не си се вмъкнала в ума ми, нали? Аз може и да съм само един обикновен мъж, ала в Мензоберанзан на подобни похвати се гледа с много лошо око. На Лолт това никак няма да ѝ се понрави.

— Лолт да върви в пъкъла — изръмжа матроната и Джарлакъл я изгледа смаяно.

Наистина, обитателите на дом Облодра никога не се бяха славили като особено ревностни следовници на Кралицата на паяците, ала винаги досега се бяха старали да спазват поне някакво благоприличие.

К'иорл докосна слепоочието си с пръсти и се намръщи.

— Ако Лолт бе достойна за моята почит — обясни тя, — щеше да разбере къде се корени истинската власт. Умът е онова, което ни издига над по-низшите от нас и именно той трябва да стои в основата на всяка йерархия.

Джарлакъл предпочете да замълчи — нямаше никакво желание да влиза в спор с една толкова опасна и непредвидима противничка.

К'иорл също не настоя, само махна с ръка. Повече от очевидно бе, че е раздразнена, а при нея това не вещаеше нищо добро.

— От днес Лолт вече няма пръст в делата на града ни — рече матроната. — И със сигурност няма власт над мен.

Наемникът си придаде изненадано изражение, но не можа да я заблуди.

— Ти го очакваше! — обвинително отсече тя.

Така си беше, очаквал го бе, дори се чудеше защо Облодра се бяха забавили толкова, а не бяха действали веднага след като останалите домове изгубиха силата си. Очаквал го бе, но не искаше да го признае пред К'иорл.

— Къде е мястото на Бреган Д'аерте във всичко това? — недвусмислено попита тя.

Джарлакъл подозираше, че каквото и да отговори, ще бъде все едно и че всъщност тя щеше да му каже какво се очаква от него.

— С победителите — загадъчно отвърна той.

К'иорл се усмихна одобрително на хитрото измъкване.

— Аз ще бъда победителката — увери го тя. — Всичко ще свърши още днес, бързо и без почти никакви жертви.

„Надали“, каза си наемникът. В дом Облодра рядко отдаваха голямо значение на живота на другите, били те елфи, или не. Именно това бе причината родът да не е особено многоброен — избиваха се помежду си така често, както се и множаха. Дори бяха известни с една от игрите, с които се забавляваха — предизвикателство с огромен залог, наречено, колкото и иронично да звучеше, калес, елфическата дума за доверие. Кълбо магическа тъма, изпълнено с плътна тишина, легаше над най-дълбоката част на Хищния процеп, двамата съперници се издигаха в него с помощта на уменията си да левитират и тогава черната, задушаваша прегръдка на мрака подлагаше на страховито изпитание смелостта и упорството им.

Губеше онзи, който пръв излезеше от магическия облак и потърсеше сигурността на твърдата земя, така че номерът бе в това да се задържиш в кълбото мрак до последната секунда, преди заклинанието за левитация да изгуби силата си.

И понеже никой не искаше да отстъпи, най-често вместо победа, и двамата противници намираха смъртта си на дъното на черната бездна.

А ето че сега К'иорл, безмилостната и невъобразимо жестока повелителка на същия този дом, се опитваше да убеди Джарлакъл, че възнамерява да завземе властта в Мензоберанзан с възможно най-малко жертви. Най-малко според чия преценка, запита се наемникът. Ако ставаше въпрос за тази на К'иорл, най-вероятно половината им сънародници щяха да загинат още преди да е свършил денят.

Разбира се, той не можеше да стори нищо, за да го предотврати. Както всички мрачни елфи, и Бреган Д'аерте бяха зависими от магията, без нея главатарят им не можеше да изгони натрапницата от стаята си... нито дори от собствените си мисли!

— Днес — ледено повтори матроната. — А когато свърша, ще те повикам и ти ще се подчиниш.

Джарлаксъл не кимна, нито каза нещо. Нямаше нужда да го прави. Усетил бе проникването в съзнанието си и знаеше, че К'иорл вече е получила отговора, който очаква. Да, той я ненавиждаше, намеренията ѝ го отвращаваха, ала винаги бе разсъждавал трезво и не можеше да се заблуждава — ако думите ѝ се сбъднеха, Бреган Д'аерте наистина щеше да се отзове на призива ѝ.

Доволна от успеха на посещението си, матроната се усмихна и силуеът ѝ започна да избледнява, докато най-накрая, прозирен като да не бе материално тяло, а безплътната обвивка на някой дух, премина през каменната стена и излезе от стаята.

Наемникът се облегна в стола си, опря върховете на пръстите си един о друг и се замисли. Никога досега не се бе чувствал толкова уязвим, никога не бе попадал насред толкова неконтролируем водовъртеж от събития. Разбира се, нищо не му пречеше да съобщи на матрона Баенре за тази среща, ала какво щеше да спечели от това? Дори първият дом, с цялото си могъщество и многобройната си войска, не можеше да се противопостави на К'иорл, когато нейната магия действаше, а тяхната — не. Не след дълго матрона Баенре най-вероятно щеше да бъде мъртва, а с нея и цялото ѝ семейство. Къде щеше да се скрие Джарлаксъл тогава?

Никъде, естествено. Той просто нямаше да се крие, а щеше да се подчини на призива на К'иорл.

Ясно му бе и защо третата матрона бе дошла при него и защо тя, за която всичко като че ли вървеше така благоприятно, толкова държеше да го привлече на своя страна. Той и неговите бойци бяха единствените елфи в целия град, които имаха истински връзки с външния свят, а това бе от жизненоважно значение за всяка жрица, домогваща се до титлата първа матрона на Мензоберанзан... не че някой се бе осмелявал да го стори през последното хилядолетие.

Джарлаксъл нервно потропваше с пръсти. Дали пък не бе дошъл моментът за промяна, запита се той, ала бързо отхвърли

обнадеждаващите мисли — дори да бе така, тя със сигурност нямаше да е за добро. Едно обаче бе сигурно — К'иорл очевидно бе убедена, че проблемите с обикновената магия са временни, иначе не би полагала толкова усилия да си осигури съюзничеството на Бреган Д'аерте.

Трябваше да го вярва, да се моли да е така, особено, ако превратът на К'иорл успееше (а нямаше никакви причини това да не се случи). Защото лукавият Джарлакъл, майсторът на интригите, нямаше да оцелее дълго, ако първата матрона К'иорл Одран, жената, която мразеше повече от всички свои сънародници, продължеше да нахлува все така безпрепятствено в мислите му.

* * *

Тя бе прекалено красива, за да е обикновена елфическа жена — всеки, зърнал я дори само за миг, занемяваше пред съвършенството, с което бе изваяна всяка нейна черта. Единствено тази неземна красота възпря смъртоносните пики и арбалети на стражите и накара Берг'иньон да я пусне в двора на Баенре само след един поглед.

Магическата ограда бе изгубила силата си, а при издигането ѝ в нея не бяха оставени врати. Обикновено паяжинните нишки се разтягаха и по заповед на някой от дома в тях зейваше широка пролука, ала сега Берг'иньон трябваше да помоли неочакваната гостенка да се изкатери по тях.

Тя не каза нищо, нито забави крачка. В мига, в който достигна оградата, нишките се разтвориха и я пропуснаха да мине — последно издихание на магията, която някога самата тя им бе вдъхнала.

Берг'иньон я поведе, макар да бе повече от сигурен, че непознатата няма нужда да ѝ показват пътя. Ясно му бе, че отиват в светилището — къде другаде можеха да отиват! — затова изпрати неколцина от войниците да повикат майка му.

Сос'Умпту, която ги посрещна на вратата, опита да се възпротиви, но само за миг, после зяпна от изумление.

Берг'иньон никога не бе виждал фанатичната си сестра така смутена, никога преди тя не бе падала на колене така бързо и толкова почтително.

Все така безмълвно, красивата жена мина покрай нея, после изведнъж се закова на място, обърна се (при което Сос'Умпту ахна ужасено) и впери леден поглед в младия Баенре.

— Ти си мъж — прошепна сестра му. — Махай се от това свято място!

Берг'иньон бе прекалено поразен не само за да отвърне, но изобщо да осъзнае какво изпитва в този момент. Той заотстъпва заднишком, без да спира да се покланя и в бързината да се махне, се препъна и падна на двора.

Бладен'Кърст и Куентел вече бяха там и благоразумно бяха разпръснали привлеченото от странните събития множество.

— Връщай се на пост! — изръмжа Бладен'Кърст на брат си. — Нищо не се е случило!

Това не бе обяснение, а недвусмислено нареждане.

— Нищо не се е случило — повтори Берг'иньон и това се превърна в заповедта на деня, при това единствената разумна в случая, както той много бързо осъзна.

Непознатата бе или самата Лолт, или някоя от най-близките ѝ и доверени слугини. Това бе ясно дори за един мъж като него.

Знаеше го, войниците също щяха да си предават нечуваната новина един на друг, ала враговете им за нищо на света не биваше да научат.

Той прекоси двора, обяснявайки на всички, че „нищо не се е случило“, после зае място, от което можеше да наблюдава светилището и с изненада установи, че вместо да влязат вътре, амбициозните му сестри неспокойно крачат напред-назад пред входа.

Много скоро към тях се присъедини и Сос'Умпту. В този миг матрона Баенре се зададе откъм къщата, мина покрай дъщерите си и влезе в светилището, без да размени и дума с тях, нито дори на безмълвния език на жестовите. Когато тя се скри вътре, сестрите продължиха неспокойното си кръстосване напред-назад.

За Ивонел Баенре случващото се бе едновременно отговор на молитвите и сбъдване на най-ужасните ѝ кошмари. Защото прекрасно знаеше кой я очаква в нейното собствено светилище. Знаеше и вярваше дълбоко.

— Ако аз съм виновницата, нека се принеса в... — започна тя, докато коленичеше смирено.

— Уаел! — сопна се божественото въплъщение. — Глупачка!

Смазана от срам, старата матрона скри лице в ръцете си.

— Усстан 'сарг уаел! Дръзка глупачка! — продължи красивата жена и за миг матрона Баенре си помисли, че това надхвърля и най-черните ѝ страхове — богинята, която почиташе, бе дошла лично при нея с едничката цел да я унижи до смърт; в съзнанието си вече виждаше как влачат обезобразеното ѝ тяло из улиците на града — най-гротескно въплъщение на паднала елфическа владетелка.

Но не, нали именно заради такива мисли божествената ѝ гостенка току-що я бе нарекла глупачка! В очите ѝ припламна искрица надежда и тя се осмели да вдигне поглед.

— Не си въобразявай, че си толкова важна — спокойно рече красивата жена и матрона Баенре не можа да сдържи облекчената си въздишка.

Значи все пак не ставаше въпрос за нея. Целият този хаос, магиите, които губеха силите си... нищо от това не бе по нейна вина, надхвърляше рамките на смъртните и техните кралства.

— К'иорл сгреши — продължи богинята, припомняйки ѝ, че макар отговорността да не бе нейна, последиците със сигурност я засягат.

— Осмели се да повярва, че може да победи без твоето благоволение — възмути се Баенре и с изумление видя как Лолт пренебрежително отхвърля предположението ѝ.

— Само една нейна мисъл е достатъчна, за да те унищожи.

Старата матрона потръпна и отново сведе глава засрамено.

— К'иорл постъпи непредпазливо — обясни гостенката ѝ. — Отлага нападението си прекалено дълго, а сега, когато най-сетне се убеди, че има всяко преимущество на своя страна, позволи на една лична вражда още повече да забави най-важното начинание, което е предприемала някога.

— Значи силата ни се завръща! — ахна Баенре. — Ти отново си сред нас!

— Уаел! — викна раздразнената богиня. — Нима си мислила, че няма да се върна?

След миг мълчание, през което събеседницата ѝ се гърчеше на пода в разкаяние, Кралицата на паяците добави, вече по-спокойно:

— Смутното време ще свърши. А когато всичко отново си дойде на мястото, ти ще знаеш какво да правиш.

Баенре вдигна очи и срещна ледения ѝ, изпитателен поглед.

— Нима мислиш, че съм толкова безпомощна? — попита красивата жена.

Ужасеното отрицание, с което старата матрона заклати глава, бе напълно искрено. Тя отново се просна на земята и трескавите ѝ молитви секнаха, едва когато усети нещо да тупва на пода до нея. Осмели се да вдигне глава и досами себе си видя парче жълтеникав камък. Сяра.

— Известно време ще трябва да удържате К'иорл — обясни Лолт. — Събери матроните от Съвета, както и двете си най-големи деца. Стъкнете пламъците и нека съюзниците, които съм ви намерила, се присъединят към вас. Заедно ще дадем на К'иорл един урок, който никога няма да забрави!

Лицето на Баенре засия от радост, когато се увери извън всякакво съмнение, че не е изпаднала в немилост пред своята богиня, че е призована лично от нея да изиграе решаващата роля в този тежък миг. Фактът, че Лолт едва ли не бе признала, че все още е безсилна, нямаше никакво значение. Кралицата на паяците щеше да се завърне, а Ивонел Баенре отново щеше да бъде най-доверената ѝ поклонница.

Когато матроната най-сетне се осмели да се надигне, красивата жена вече бе напуснала светилището. Тя прекоси двора необезпокоявана от никого, мина през оградата, както бе сторила на идване, и потъна в сенките на града.

* * *

Още щом чу ужасната мълга, че псионистките способности на дом Облодра изобщо не са пострадали от бедата, застигнала обикновената магия, Генни'тирот Тлабар, матрона — повелителка на Фаен Тлабар, четвърти дом в Мензоберанзан, разбра, че здраво е загазила. К'иорл Одран ненавиждаше високата, стройна Генни'тирот повече от всеки друг, тъй като повелителката на рода Тлабар неведнъж бе заявявала на всеослушание, че не Облодра, а нейният дом би трябвало да бъде трети в йерархията на града.

С почти осемстотин елфически войни, армията на Фаен Тлабар бе почти два пъти по-многобройна от тази на Облодра и единствено странните сили на К'иорл и слугите ѝ я бяха опазили от нападението на четвъртия дом.

Колко по-страшни изглеждаха тези сили сега, когато магията бе станала — в най-добрия случай — непредсказуема!

Тези дни Генни'тирот нито за миг не напускаше светилището на дома, сравнително малка стая близо до върха на централната сталагмитена могила в нейния двор. Една-единствена свещ гореше на олтара и светликът ѝ, слаб, според представите на обитателите на Повърхността, бе като факла за навикналите към непрогледната тъма елфи на мрака. Прозорецът на стаята гледаше на запад и оттам също струеше светлина — макар Нарбондел да се намираше доста далече, яркото му сияние се виждаше прекрасно.

Не че Генни'тирот се притесняваше особено за колоната, тя я тревожеше само дотолкова, доколкото се бе превърнала в нещо като символ на собствените ѝ неприятности. Тя бе една от най-ревностните поклоннички на Лолт, прекарала бе повече от шест столетия в непрекословна служба на Кралицата на паяците, а ето че сега, когато бе изпаднала в беда, богинята — незнайно защо — не ѝ се притичаше на помощ.

Без да спира да си повтаря, че не бива да губи вяра, Генни'тирот коленичи и се приведе над платинения поднос, прословутия дискос на Фаен Тлабар. Там стоеше поредното жертвоприношение, сърцето на един доста високопоставен мъж.

Изведнъж Генни'тирот се сепна, виждайки сърцето да се надига от окървавения поднос и да увисва във въздуха.

— Жертвата не е достатъчна — долетя глас зад гърба ѝ, същият онзи глас, който бе обсебил мислите и кошмарите ѝ, откакто бе започнало Смутното време.

Нямаше нужда да се обръща, за да разбере, че там стои К'иорл Одран.

— В двора има битка — думите на третата матрона прозвучаха повече като твърдение, отколкото като въпрос, но К'иорл само се изсмя подигравателно.

Едно махване с ръка и кървавото сърце прелетя през стаята.

Генни'тирот се обърна с разширени от ярост очи. Накани се да изкрещи елфическата дума за светотатство, ала не успя, онемяла от ужас при вида на второто сърце, което политна във въздуха, този път от натрапницата към нея.

— Жертвата не бе достатъчна — спокойно повтори К'иорл. — Използвай тази — сърцето на Фини'тей.

Краката на Генни'тирот замалко не се подкосиха при споменаването на втората по важност жрица в дома... която очевидно вече не беше между живите. Фини'тей беше приета в рода Фаен Тлабар, след като собственият ѝ дом (едно от по-нископоставените семейства в Мензоберанзан) бе унищожен от свой съперник. Родът на Фини'тей може и да бе незначителен (Генни'тирот не помнеше дори името му), ала същото не можеше да се каже за самата нея. Тя бе могъща жрица, освен това бе напълно вярна и дори привързана към своята осиновителка.

Четвъртата матрона неволно направи крачка назад и с ужас видя как сърцето на дъщеря ѝ тупва върху платинения дискос.

— Помоли се на Лолт! — нареди К'иорл и Генни'тирот коленичи.

Кой знае, може би К'иорл бе сгрешила, помисли си тя. Може би Фини'тей щеше да е полезна даже и в смъртта си и да се окаже подобаващата жертва, която да върне благоволенieto на Кралицата на паяците върху дома.

След един дълъг миг, в който нищо не се случи, Генни'тирот чу злия смях на неканената си гостенка.

— Май се нуждаем от още по-голямо жертвоприношение — лукаво подхвърли тя.

На Генни'тирот, единствената в целия четвърти дом, която превъзхождаше Фини'тей по власт и могъщество, не ѝ бе никак трудно да разгадае скрития смисъл на тези думи.

Незабележимо, почти без да движи пръстите си, тя се опита да извади отровния кинжал, скрит в гънките на извезаната ѝ с паяци роба. Душевадецът — така се наричаше това смъртоносно оръжие, което в по-младите години на матроната неведнъж я бе спасявало при подобни ситуации.

Разбира се, тогава магиите бяха предсказуеми и надеждни, а противниците — далече не толкова опасни, колкото загадъчната

К'иорл. Още в мига, в който Генни'тирот срещна погледа на натрапницата, мъчейки се да я разсее, докато успее да извади Душевадеца, третата матрона прочете мислите ѝ и разбра какво ѝ готвят.

С една-единствена повелителна дума матрона Фаен Тлабар събуди магията на кинжала и той полетя право към сърцето на противницата ѝ.

Вълшебството бе сработило, възликува Генни'тирот, ала радостта ѝ бързо се стопи, когато видя оръжието да преминава през безплътния силует на К'иорл и да се забива в богато украсената стена зад гърба му.

— Да се надяваме, че отровата няма да съсипе прекрасния гоблен — ехидно отбеляза третата матрона, застанала далече вляво от лъжливия си образ.

Генни'тирот се обърна и впери леден поглед в дръзката натрапница.

— Не можеш нито да ме надвиеш, нито да ме надхитриш — безстрастно рече К'иорл. — Та ти дори мислите си не можеш да скриеш от мен! Битката свърши още преди да е започнала.

Четвъртата матрона искаше да извика, да я накара да замълчи, ала не успя да изрече и дума, сякаш и тя, като Фини'тей, чието сърце лежеше на подноса до нея, бе онемяла завинаги.

— Колко още трябва да умрат? — неочакваният въпрос свари Генни'тирот неподготвена, в погледа ѝ, който все така не се отделяше от К'иорл, проблесна подозрение, примесено с неприкрит интерес. — Моят дом не е голям — продължи третата матрона, което си бе самата истина... разбира се, ако не се брояха хилядите роби-коболди, които според мълвата обитаваха тунелите в покрайнините на Хищния процеп, точно под двора на Облодра. — Ще имам нужда от подкрепа, ако искам да се отърва от онази стара нещастница Баенре и самодоволното ѝ семейство.

Генни'тирот несъзнателно прокара език по внезапно пресъхналите си устни. Може би все пак имаше искрица надежда?

— Не можеш да ме победиш — заяви К'иорл със смазваща самоувереност. — Но, кой знае, ако се предадеш доброволно...

Гордата повелителка на четвъртия дом се сепна при тази грозна дума.

— Добре тогава, да го наречем съюзничество, ако предпочиташ — поправи се К'иорл. — За никого не е тайна, че аз и Кралицата на паяците не се разбираме особено.

Генни'тирот трескаво мислеше. Ако заедно с Облодра (които, както бе всеизвестно, не се радваха на благоволенieto на Лолт) сваляха Баенре от върха, какви щяха да са последствията за нейния собствен дом, когато нещата отново си дойдеха на мястото?

— Всичко това е по вина на Баенре — подхвърли К'иорл, която, разбира се, четеше всяка нейна мисъл. — Баенре ни навлече гнева на Лолт. Виж я само — не може да опази дори един пленник, церемониите ѝ се провалят, сякаш никога не е влизала в светилище!

Генни'тирот, която хиляди пъти предпочиташе първата матрона пред К'иорл Одран, нямаше как да не признае, че това е самата истина. Отчаяно ѝ се искаше да опровергае неканената си гостенка, ала това би означавало сигурна смърт както за нея самата така и за целия и дом — преимуществото на К'иорл в този момент бе смазващо.

— Може би ще приема капитула... — злобно се изсмя К'иорл, после бързо се поправи. — Може би един съюз помежду ни ще бъде от полза и за двете.

Генни'тирот отново облиза устни, чудейки се как да постъпи. Един поглед към кървавото сърце на Фини'тей ѝ бе достатъчен, за да реши:

— Може би наистина е така — съгласи се тя.

К'иорл кимна и по лицето ѝ плъзна онази неискрена усмивка, която бе сигурен знак, че лъже.

Генни'тирот отвърна на усмивката ѝ, само за да се сепне миг по-късно, припомнила си с кого си има работа, припомнила си, че това съблазнително предложение идва не от друг, а от най-злата и безмилостна жена в цял Мензоберанзан.

— А може би не — спокойно рече К'иорл и четвъртата матрона политна назад, връхлетяна от невидима сила — страховит израз на могъщата воля на противницата ѝ.

Тялото на Генни'тирот се разтнесе от мощни конвулсии, разнесе се пукот на счупени ребра. Тя се опита да извика, да издигне глас в една последна, отчаяна молитва към Лолт, ала думите заседнаха в гърлото ѝ, когато една невидима ръка се уви около шията ѝ и започна да я души.

Нови спазми разтърсиха тялото ѝ, звукът от трошачи се ребра пак огласи стаята. Олюля се и политна назад, но ръката на противницата ѝ я задържа изправена.

— Жалко, че сърцето на Фини'тей не успя да ти осигури помощта на жалката Лолт — богохулството на К'иорл бе по-дръзко отвсякога.

Очите на Генни'тирот сякаш щяха да изскочат от орбитите си. Гърбът ѝ се изви причудливо, мъчително, от гърлото ѝ продължаваха да излизат задавени звуци. Тя вдигна ръце към врата си, мъчейки се да сграбчи невидимата ръка, но успя единствено да разреде собствената си плът.

Едно последно, ужасяващо силно изпукване и със съпротивата на злощастната матрона беше свършено. Задушаващата хватка, стиснала врата ѝ допреди миг, изчезна; невидимата ръка я улови за косата и дръпна главата ѝ напред, докато погледът ѝ не се спря върху необичайна издутина в лявата част на гърдите ѝ.

С разширени от ужас очи Генни'тирот видя как одеждите ѝ се разтварят, а кожата ѝ се свлича. От грозната рана шурна кръв и матрона Фаен Тлабар бавно се свлече на земята, на сантиметри от жертвения поднос...

... където видя собственото си кърваво сърце да отброява последните ѝ мигове на този свят.

— Дали пък Лолт няма да чуе тази молитва? — подигравателно се обади К'иорл, ала Генни'тирот вече не я чуваше.

Третата матрона прекоси стаята, надвеси се над мъртвото тяло на съперницата си и извади някаква стъкленица от гънките на робата ѝ. В нея имаше от отварата, която всички жени от дома Фаен Тлабар носеха у себе си и която предизвикваше смирено покорство у мъжете. Могъществото ѝ бе наистина голямо... или поне щеше да бъде, когато традиционната магия отново започнеше да действа. И тъй като матроната — повелителка със сигурност притежаваше най-мощната отвара, която можеше да се намери в дома, К'иорл грижливо скъта малката бутилчица — вече се сецаше за един главатар на наемници, на когото магическата течност никак нямаше да се отрази зле.

След това отиде до стената и издърпа Душевадеца.

Трофеите на победителя...

С един последен поглед към мъртвата си противница, матрона Облодра призова псионистките си способности и се превърна в безплътна сянка, призрак, който можеше да минава през стените и незабелязано да се промъква покрай стражите на добре охранявания дом. Върху устните ѝ играеше самодоволна усмивка, ала Лолт беше права — К'иорл Одран бе сбъркала. Поддавайки се на омразата си към Генни'тирот, тя бе допуснала грешката да нанесе първия си удар срещу по-слабия противник.

И изобщо не подозираше, че в същия този миг, в който тя с бърза крачка се отдалечаваше от двора на Фаен Тлабар, ликувайки заради победата над най-ненавистния си враг, Ивонел Баенре и Мез'Барис Армго, заедно с Триел и Громф, както и останалите четири матрони от Управляващия съвет, са се събрали в една стая в К'еларз'орл, високото плато, в което се намираха домовете на най-влиятелните семейства в града. Осемте съзаклятници се бяха надвесили над причудлив, паякообразен мангал, поставен в средата на единствената маса, и бяха уловили по един от осемте му крака. Всеки от тях бе донесъл най-ценните си запалими предмети, а матрона Баенре стискаше буцата сяра, която бе получила лично от Кралицата на паяците.

Никой не го изрече на глас, ала и осмината знаеха, че навярно няма да имат друг шанс.

ГЛАВА 11

ОТЧАЯНИ СРЕДСТВА

Обикновено Джарлакъл с удоволствие се оставяше да бъде замесен в подобни конфликти, харесваше му да бъде ухажван и от двете страни в спора. Не и този път обаче. Мразеше да си има вземане-даване с К'иорл Одран — независимо дали като неин съюзник, или като неин враг, освен това никак не му допадаше да бъде въвлечен в някаква отчаяна битка с първия дом. Наемникът просто възлагаше твърде големи надежди на матрона Баенре. Лукав и предпазлив, той рядко разчиташе, на каквото и когото и да било, и все пак наистина бе вярвал, че Баенре ще останат на върха поне до смъртта му, така както управляваха Мензоберанзан от неговото рождение и дори цяло хилядолетие преди това.

Не че изпитваше някаква привързаност или особено топли чувства към първия дом. Не, те просто му предлагаха опорна точка, известна доза сигурност в неспирния водовъртеж на междуособиците и постоянните борби за власт в града.

Вярвал бе, че това ще трае вечно, ала сега, след разговора си с К'иорл (ах, как само я ненавиждаше!), вече не беше толкова сигурен.

Матрона Облодра искаше да го привлече на своя страна, най-вероятно възнамеряваше да използва Бреган Д'аерте за връзка с външния свят. Неговите бойци можеха да го сторят и несъмнено щяха да се справят отлично, ала Джарлакъл се съмняваше, че той самият, който винаги имаше свои лични планове (често пъти съвсем различни от тези на матроните, прибегнали до услугите му), би могъл да запази благоразположението й задълго. Веднъж прочела истината в мислите му (а при нейните умения това рано или късно щеше да се случи), тя щеше да го убие и да му намери заместник.

Такъв бе светът на Мрачните.

Демонът бе огромен — страховит, двукрак и подобен на куче, с четири мускулести ръце, две, от които завършваха с ужасяващи щипци. Как подобно създание се бе озовало в скривалището на Джарлакъл, тайната пещера, разположена в Хищния процеп, в

близост до дома на Облодра, това бе загадка, на която никой от стражите нямаше отговор.

— Танари! — смайващата новина трескаво обиколи пещерата, предавана кога с приглушен шепот, кога с широко разпространения език на жестовите, и навсякъде бе посрещната с ужас.

Танари, най-могъщото създание на Бездната, чието име — еднакво във всички диалекти и наречия в Забравените царства — всяваше страх дори у най-храбрите войни.

Двамата часовои, които първи видяха приближаването на близо петметровия звяр, му наредиха да спре и когато той не се подчини, смело се хвърлиха в атака, водени от верността си към Бреган Д'аерте и убедени, че останалите бързо ще им се притекат на помощ. Каква безсмислена саможертва!

Ако вълшебството, заключено в оръжията им, действаше, те навярно щяха да му нанесат няколко удара, преди страховитият му гняв да се излее върху тях. Ала магията в цялата Материална равнина все още бе слаба, непредсказуема и несигурна. Наистина, демонът също не можеше да използва значителните си магически умения, но със своето двутонно туловище, въоръжено с остри зъби и страховити щипци, той изобщо нямаше нужда от тях.

Двамата войни бяха разкъсани на парчета само за миг и чудовището продължи напред, търсейки Джарлакъл, както му беше наредил Ерту.

Откри го още зад първия завой, заобиколен от цял отряд от своите най-добри бойци. Неколцина от тях понечиха да се хвърлят срещу натрапника, ала главатарят им ги възпря — нямаше никакво желание да дава повече жертви.

— Глабрезу — почтително рече той, разпознавайки демона.

Звярът оголи зъби и изръмжа, докато с присвити очи изучаваше наемника, за да се убеди, че е намерил онзи, който му трябва.

— Баенре кок диемрей нохтеро — изсъска той, после, без да чака отговор, се обърна и си тръгна, привеждайки се почти одве, за да не се удари в тавана на тунела.

И този път неколцина храбри, ала глупави войни, поискаха да го спрат, но Джарлакъл отново им попречи. Демонът бе проговорил на езика на низшите равнини и бе изрекъл точно онова, което наемникът копнееше да чуе.

Притеснените изражения на бойците наоколо недвусмислено издаваха въпроса, който напираше на устните им. Те не разбираха наречието на звяра и сега повече от всичко друго искаха да разберат какво е казал.

— Баенре кок диемрей нохтеро — повтори Джарлакъл. — Дом Баенре ще възтържествува.

Тънката му, обнадеждена усмивка, както и нетърпеливият начин, по който сви юмруци, бяха повече от красноречиви — предсказанието на чудовището можеше само да ги радва.

* * *

Зеерит К'хорларин, матрона — повелителка на петия дом, прекрасно знаеше какво означава необичайният състав на днешното събиране. Триел и Громф Баенре бяха тук, преди всичко, за да запълнят двете празни места край осмокракия мангал. Едно от тях принадлежеше на матрона Облодра и тъй като се бяха срещнали именно с цел да я обезвредят (както Лолт лично им бе наредила), тя не бе поканена.

Другото свободно място, онова, което сега бе заето от Громф, бе мястото на Генни'тирот Тлабар, най-близката приятелка на матрона К'хорларин. Никой не го бе изрекъл на глас, ала Зеерит вече си бе направила необходимите изводи. Отсъствието на Генни'тирот можеше да означава едно-единствено нещо.

К'иорл Одран ненавиждаше четвъртата матрона (това не бе тайна за никого) и тази омраза бе подписала смъртната присъда на Генни'тирот, превърнала я бе в примамката, която да отклони вниманието на К'иорл и да забави нападението ѝ. Така наречените съюзници на матрона Фаен Тлабар, както и богинята, на която всички те служеха толкова ревностно, не само бяха оставили най-добрата приятелка на Зеерит да умре, но и сами бяха допринесли за тази смърт, като не я бяха посветили в плановете си.

Известно време това не даваше покой на Зеерит, но недоволството ѝ се изпари в мига, в който осъзна, че този нов обрат я прави третата по ранг в малката стая. Ако призоваването се окажеше успешно и К'иорл Одран си получи заслуженото, това несъмнено

щеше да засегне цялата йерархия в града. Облодра щяха да рухнат, освобождавайки досега заеманото положение на трети дом, и тъй като Фаен Тлабар най-неочаквано бяха останали без матрона — повелителка, дом К'хорларин спокойно можеше да ги прескочи и да се настани на така жадуваното място.

Генни'тирот бе превърната в изкупителна жертва. Зеерит К'хорларин се усмихна широко — изведнъж вече нямаше нищо против това.

Така беше в света на Мрачните.

Първа в осмокракия мангал политна паяковата маска на Громф Баенре, неимоверно силен магически предмет, единственият в цял Мензоберанзан, който можеше да прехвърли притежателя си през вълшебната ограда на дом Баенре. Пламъците подскочиха във въздуха, яркооранжеви и зловещо зелени.

Мез'Барис кимна на първата матрона и престарялата, съсухрена жена хвърли в мангала буцата сяра, която бе получила от Лолт.

Ако стотина превъзбудени джуджета се бяха заловили за някой от гигантските си ковашки мехове, надали биха успели да разпалят побуен огън. Пламъците се сляха в огромна пъстроцветна колона, чиято страховита красота накара осмината в стаята да занемее.

— Какво става тук? — долетя глас откъм вратата. — Нима сте се осмелили да свикате събрание на Съвета, без да поканите дом Облодра?

Матрона Баенре, която стоеше начело на масата и заради това бе с гръб към новодошлата, вдигна ръка, за да накара останалите да се успокоят, после бавно се обърна и впи свиреп поглед в своята най-омразна съперница.

— Палачът не кани своята жертва на ешафода — хладно проговори тя. — Не, той я довежда насила или я подмамва с хитрост.

Резките думи на Баенре накараха мнозина от съзаклятничките да се размърдат неспокойно. Ако се бяха отнесли с К'иорл по-дипломатично, част от тях може би щяха да оцелеят.

Старата матрона обаче знаеше какво прави. Единствената им надежда — нейната единствена надежда — бе да се доверят на Кралицата на паяците, да се уповават от цялото си сърце, че богинята не ги е насочила по грешен път.

Когато първата вълна от психическа енергия се стовари върху ѝ, в сърцето на Ивонел Баенре също започна да покълва съмнение. Успя да устои няколко секунди, забележителна проява на могъщата ѝ воля, ала К'иорл най-сетне я прекърши и я запрати назад към масата. Старата матрона почувства как краката ѝ се отделят от пода, стори ѝ се, че някаква огромна, невидима ръка я сграбчва и я повлича към пламъците, танцуващи над мангала.

— Колко по-разкошна ще бъде молитвата ви към Лолт — възторжено се провикна К'иорл, — когато ѝ принесем в жертва самата Ивонел Баенре!

Останалите в стаята, особено петте матрони, не знаеха как да реагират. Мез'Барис сведе глава и тихо поде заклинание, молейки се Лолт да я чуе и да ѝ помогне да го изпълни.

Зеерит и другите съзаклятници безпомощно гледаха пламъците. Правеха всичко това по заповед на своята богиня и не разбираха защо от пламъците не излизат съюзници, могъщи танари или други страховити демони.

* * *

Насред тинестите мочурища на Бездната, Ерту се бе настанил удобно върху гъбения си трон и с върховно удоволствие наблюдаваше схватката между двете матрони. Дори и през магическото приспособление, което бе получил от Лолт и което му даваше възможност да вижда какво става в Мензоберанзан, усещаше страха, изпълнил сърцата на поклонниците ѝ, и вкусваше лютата омраза, която горчеше върху устните на К'иорл Одран.

К'иорл му харесваше, реши той. В нея виждаше отразен собствения си образ и това му допаднаше. Неимоверно зла и безмилостна, Одран убиваше просто ей така, за удоволствие, и често пъти кроеше черни козни само заради тръпката от зловещата игра. Огромният демон с радост би я оставил да запрати противницата си в огнената колона, та да може и той да се наслади на мъчителната смърт на Баенре.

Ала нарежданията на Лолт бяха съвсем недвусмислени, а отплатата, която тя предлагаше в замяна — прекалено примамлива.

Изненадващо, въпреки че магиите навсякъде бяха изгубили почти цялата си сила, междупространственият портал зейна широко.

Ерту вече бе изпратил свой пратеник — гигантски глабрезу — през друга, по-малка врата, ала тя бе създадена лично от Кралицата на паяците и не само че бе по-тясна, но и бе останала отворена едва няколко мига. Демонът не вярваше, че този подвиг може да бъде повторен, не и в тези времена.

Мисълта за хаоса, постигащ всички магии и заклинания напоследък, му даде неочаквана идея. Кой знае, може би и старите правила за изгнаничество от Материалната равнина вече не действаха. Дали пък нямаше да успее да прекрачи прага между измеренията? Тогава, освободен от задължението да слугува на Лолт, той щеше да открие омразния Дризт До'Урден и след като го накаже за причинените страдания, да се завърне в мразовития Север, земята, където вечните снегове бяха затрупали Креншинибон, могъщата отломка от прастари времена.

Ерту прекрачи през отворения портал.

И незабавно бе захвърлен назад, обратно в Бездната, където бе обречен да прекара стоте години на изгнаничеството си.

Няколко демони, надушили междупространствената порта, го заобиколиха и тъкмо се канеха да преминат, когато Ерту ги спря, освирепял от ярост задето не бе успял да се пребори с оковите на заточението си.

Много добре тогава, каза си той. Нека К'иорл запрати любимката на Лолт в прегръдката на пламъците. Жертвоприношението щеше да поддържа портала отворен, дори можеше да го накара да зейне още по-широко.

Грамадният танари мразеше да бъде прокуждан откъдето и да било, така, както мразеше да бъде нечий слуга. Нека и Лолт разбере какво е болка, нека пламъците завинаги погълнат Ивонел Баенре. Едва тогава Ерту щеше да изпълни нарежданията на Кралицата на паяците.

* * *

Единственото, което спаси старата матрона от подобна черна съдба, бе неочакваната намеса на илитида Метил. След посещението

при Джарлакъл, изпратеният от Ерту глабрезу бе отнесъл и на него съобщението за предстоящото повторно въздигане на Баенре, и Метил, изпълняващ ролята на посланик на своя народ в Мензоберанзан, бързо бе взел решение — щеше да остане на страната на победителя.

Мощна вълна мисловна енергия прекъсна телепатичното нападение на К'иорл и матрона Баенре безсилно се свлече до масата.

Очите на К'иорл се разшириха от изненада и тя недоумяващо се заозърта наоколо, докато илитидът, който до този миг бе стоял в сянката на господарката си, пристъпи напред.

— Изчакай изхода от двубоя! — изкрещяха мислите й, така че само той да може да я чуе. — Изчакай да видиш кой ще спечели и тогава реши на чия страна ще застанеш!

Отговорът на Метил, че вече знае кой ще е победителят, съвсем не я разтревожи толкова, колкото видът на огромното прилепово крило, което внезапно се показва от огнената колона. Танари... истински танари!

Миг по-късно демонът — още един ужасяващ глабрезу, досущ като онзи, който бе нахлул в пещерата на Джарлакъл — скочи в стаята и се изпречи между матрона Баенре и противничката й. К'иорл изпрати вълна от мисловна енергия срещу него, ала и сама знаеше, че не може да се мери с подобно създание.

На всичко отгоре пламъците над осмокракия мангал продължаваха да се полюшват напред-назад и в тях вече бе започнал да се откроява силуетът на още едно чудовище. Матрона Облодра най-сетне разбра какво става — самата Лолт се бе надигнала против нея! Цялата Бездна се притичваше на помощ на старата Баенре!

Оставаше й да стори едно-единствено нещо и тя го направи без колебание — превърна се в безплътна сянка и с все сили хукна към сигурността на дома си.

Междувременно от отворения междупространствен портал продължаваха да излизат нови и нови демони. Цял час прииждаха слугите на Ерту, които сега изпълняваха волята на Лолт; идваха, призовани от отчаяните матрони — повелителки, и с блеснали от зла възбуда очи, се стичаха към северозападната стена на Мензоберанзан, там, където се намиреше домът на Облодра.

Лицата на осмината съзаклятници грейнаха от широки усмивки, радостни възклицания огласиха малката стаичка. Богинята бе

изпълнила обещанието си и бъдещето на нейните поклонници отново изглеждаше привлекателно мрачно.

Една от усмивките обаче, бе неискрена, ликуването на един от заговорниците — престорено. Не че Громф искаше Облодра да победят, разбира се, че не. Ала как можеше да се радва, след като много скоро животът в града отново щеше да потече по старото си русло и той, въпреки могъществото и безграничната си отдаденост на магията, пак щеше да се превърне в един най-обикновен мъж.

Насред скритото недоволство, което го изгаряше отвътре, Громф неочаквано видя нещо, което за миг го накара да забрави опасенията си. Когато пламъците угаснаха и матроните започнаха да се разотиват, той забеляза, че част от магическите предмети, с които бяха наклали огъня, са оцелели. Предпазливо вдигна поглед към Триел и майка си, но и двете бяха прекалено погълнати да наблюдават нападението на демоните и не му обръщаха никакво внимание.

Безшумно и без да привлича ненужно внимание върху себе си, той мушна паяковата маска в една от гънките на робата си, после прибра и останалите оцелели предмети — несъмнено едни от най-ценните в цял Мензоберанзан.

РЕШИМОСТ

ЧАСТ ТРЕТА

Как жадувах да отида при Кати-Бри, когато научих колко опасен е мечът ѝ! Как копнеех да бъда край нея и да я защитавам! Та нали оръжието веднъж вече я бе обсебило, нали очевидно бе пропито от могъща магия и имаше свой собствен разум!

Кати-Бри също искаше да бъда до нея (кой не би се радвал да има приятелско рамо, на което да се опре в такъв момент!) и в същото време предпочиташе да не съм там — знаеше, че в битката, която ѝ предстои, трябва да влезе сама.

Нямах друг избор, освен да уважа решението ѝ. Тогава, в последните дни на Смутното време, когато магията отново започна да действа и нещата в света тръгнаха постарому, аз научих, че най-тежките битки нерядко са онези, които сме принудени да гледаме отстрани.

Едва тогава разбрах защо косите на родителите побеляват толкова рано, едва тогава ми стана ясно какво се крие зад примирените изражения, които толкова често съм виждал полицата им. Каква ли болка изпитва една майка от Града на сребърната луна, когато порасналото ѝ дете един ден заяви, че иска да иде на запад, да опита късмета си в Града на дълбоките води, а защо не и да потърси приключения на някой кораб, кръстосващ Саблено море. От цялата си душа майката се

противопоставя на тези намерения; един-единствен отчаян вик — „Остани!“ — напирва в гърдите ѝ; инстинктът ѝ нашепва да притисне рожбата в обятията си и завинаги да я пази от злото по света. Ала този инстинкт е погрешен.

Надали има нещо по-мъчително от това да наблюдаваш вътрешната борба на някого, когото обичаш, знаейки, че единствено така той може да израсне и да развие докрай своите заложби. Не един и двама крадци в Царствата цял живот мечтаят да открият неохранявано съкровище, убедени, че това е най-голямото щастие, което може да ги споходи; мнозина магьосници опитват да намерят начин да избегнат дългите години, необходими за сдобиване с истинска сила. Случва се някой от тях да попадне на заклинание, древен ръкопис или вълшебен предмет, който далече надвишава ограничените му способности и знания, и въпреки това той се възползва от неочакваното си „щастие“... само за да бъде погубен от прекалено могъщата магия. Твърде много жреци и дори цели религиозни течения изискват от своите вярващи единствено смирение, безропотно покорство.

Те всички са обречени никога да не изпитат истинско щастие. Има нещо, което не достига, когато се натъкнеш на неохранявано съкровище; нещо липсва и когато чиракът се добере до жезъла на архимагьосника; не го познават и онези, които прекарват живота си в хрисимо и овчедушно послушание, лишено от всякакви стремежи и амбиции.

Липсва им чувството, че са постигнали нещо.

А именно то е най-важната съставка за щастието на всяко мислещо същество. То ни

вдъхва увереност и ни позволява да продължим напред, към нови, още по-трудни и достойни задачи. То не само ни дарява с чувство за собствената ни стойност като личности, но и ни помага да осъзнаем, че животът е постижение дори сам по себе си, давайки ни по този начин усещане за цел и посока, с чиято подкрепа да посрещнем с гордо вдигната глава великите въпроси на живота и сами да се помъчим да открием отговорите.

Така бе ѝ с Кати-Бри и нейния меч. Една битка, която тя не бе търсила, я откри сама, и тя реши да се впусне в нея. Да се поддам на инстинкта да я защитавам, би означавало да ѝ попреча да върви по своя път. Можех да разкажа всичко на Бруенор, който вероятно щеше да нареди на своите джуджета да унищожат магическото оръжие. Ако го бях сторил, ако бях направил каквото и да било, с което да предотвратя битката, наложена ѝ от съдбата, щеше да означава, че нямам нито доверие в нея, нито уважение към нуждите и желанията ѝ. Ако се бях намесил, щях да открадна частица от свободата ѝ. Щях да допусна същата грешка, която допусна и Уолфгар. Защото в страха си за жената, която боготвореше, безстрашният и горд варварин замалко нея задуши в покровителствената си прегръдка.

Вярвам, че в миговете преди смъртта си той е осъзнал грешката си. Мисля, че си е припомнил какво всъщност обича у Кати-Бри — нейната сила и независимост. По някаква горчива ирония нашите инстинкти често пъти са в разрез с онова, което в действителност желаем за скъпите си същества.

Именно затова родителите трябва да оставят детето си да отиде в Града на

бездънните води, така, както аз не се опитах да спра Кати-Бри. Тя избра да задържи меча си и да изследва магията, заключена в него, излагайки се по този начин на немалка опасност. Единствено тя можеше да вземе това решение и когато го стори, аз трябваше да го уважа, да уважа и нея самата. През следващите няколко седмици двамата се виждахме рядко, тъй като тя бе прекалено заета с личната си битка.

Не я виждах, ала мислех и се тревожех за нея във всяка една секунда, прекарана далече от нея, не само наяве, но и насън.

Дризт До'Урден

ГЛАВА 12

ВЪЗНАГРАДЕНИ УСИЛИЯ

— Подмавих десетки танари в Мензоберанзан! — изрева Ерту.
— Те скоро ще се върнат, а аз все така не мога да припаря там, не мога да взема участие в опустошенията, не мога дори да ги привикам обратно!

Както обикновено, той седеше в своя трон, издълбан в пънчето на една гигантска гъба, а пред очите му се редяха картини от града на Мрачните. Съвсем доскоро образите, които виждаше благодарение на магията на Лолт, бяха откъслечни и мътни, засегнати, като всяко друго вълшебство, от Смутното време. Напоследък обаче, те бяха започнали да стават все по-ясни и сега огледалната повърхност бе така кристалночиста, че дом Облодра, който тя отразяваше в момента, сякаш бе напуснал мястото си досами Хищния процеп и се бе пренесъл в Бездната. Демони от всякакви раси и размери бяха обградили укрепения двор, стоманените им юмруци час по час се стоварваха върху здравите каменни стени, огромни скални късове, придружавани от страшни закани, се сипеха отгоре им. Обсадените Облодра бяха събрали всичките сили на дома, защото дори забележителните им псионистки способности не можеха да им помогнат кой знае колко срещу ужасяващите чудовища, надигнали се насреща им — макар магическите им умения все още да не бяха мощни като преди, демоните бяха прекалено силни физически, а пък съзнанията им бяха дотам изкривени от злоба и жестокост, че и най-мощната стена от мисловна енергия не можеше да проникне в тях.

И сякаш всичко това не бе достатъчно, ами те бяха подкрепени и от внушителна елфическа армия. В тила им, залегнали зад прикритието на могъщите си съюзници, стотици Мрачни войни с копия и арбалети в ръка, се бяха прицелили в стените на обречения дом. Десетки ездачи, възседнали подземни гущери, кръстосваха стените и тавана наоколо. Всеки член на третия дом, имал неблагоприятното да се покаже навън, щеше да бъде посрещнат със страховита канонада от всички възможни страни.

— Единствено заради тези демони третият дом все още не е нападнат — изръмжа Ерту, напомняйки на Лолт чия армия владее положението. — Твоите поклонници се боят от моите слуги... и с основание!

Кралицата на паяците, която отново се бе върнала в Бездната, прекрасно разбираше, че избухването на Ерту си е най-обикновена смесица от перчене и празни заплахи. Нямаше танари, което да се налага да „примамват“ в Материалната равнина. Там тези създания можеха да сеят хаос и разруха, а именно това бе заложено в основата на скверната им същност, това бе най-голямата радост в жалкото им съществуване.

— Искаш твърде много, Повелителко на паяците — измърмори демонът.

— И давам също толкова много в замяна — напомни му тя.

— Ще видим.

Червените очи на Лолт се присвиха при тази нова дързост от страна на Ерту. Обещаната отплата можеше да го избави от дългото, тягостно столетие, което му предстоеше да прекара в прокуда — дар, който не можеше да бъде отминат с лека ръка.

— Никак няма да ми бъде лесно да накарам четиримата глабрезу да се завърнат обратно! — продължи Ерту с гневен тон, очевидно решен да разиграва това представление докрай. — Те са толкова твърдоглави!

— Не повече от един балор — не му остана дължна Лолт и той я изгледа с неприкрита омраза. — Смутното време наближава своя край — добави тя, без изобщо да се притеснява от злия блясък в очите му.

— Най-сетне! — изрева демонът.

Богинята не обърна особено внимание на думите му — Ерту нямаше друг избор, освен да се преструва, че кипи от ярост. Трябваше да си дава вид, че възложеното му поръчение е прекалено тежко, та да не би тя да реши да поиска още нещо в замяна на обещания дар.

— На мен то ми се стори далече по-дълго, отколкото на теб — постави го на място Лолт.

Демонът запроклина под носа си.

— Ала краят наистина наближава — тихо продължи тя и двамата с Ерту се взряха във все така редящите се картини от Мензоберанзан, тъкмо когато един грамаден, крилат демон политна над Хищния

процеп, стиснал дребно, гърчещо се създание в ноктите си. Окаяната жертва надали бе висока и един метър, а в желязната хватка на мъчителя си изглеждаше дори по-дребна. Дрипавата дрешка (разкъсана още повече от ноктите на чудовището) не успяваше да скрие ръждивочервените люспи, които покриваха телцето ѝ.

— Коболд — досети се Ерту.

— Всеизвестните съюзници на Облодра — обясни Лолт. — В тунелите край стените на града ги има с хиляди.

В това време крилатият демон нададе тържествуващ вик, заби ноктите и на другата си ръка в хилавото телце и го разкъса на две.

— Един съюзник на Облодра по-малко — прошепна Ерту и от възторженото изражение, появило се на лицето му при тези думи, богинята лесно се досети какво става в ума му.

Той живееше чрез слугите си, жадно гледаше как вилнеят в Мензоберанзан и извличаше наслада от гибелта, която те сееха.

За миг Лолт се запита дали изобщо има смисъл да го възнаграждава. Защо да му се отплаща за нещо, което очевидно и сам искаше да стори?

Само че тя не бе глупачка и бързо отхвърли тази мисъл. Нямаше да изгуби нищо, ако изпълнеше обещанието си. Сега трябваше да се погрижи за по-важни неща — превземането на Митрил Хол, което щеше да увеличи владенията на матрона Баенре и така да направи града на Мрачните още по-несигурен, а постоянните войни между отделните родове — още по-ожесточени. Изменникът До'Урден не означаваше нищо за нея, макар че смъртта му искрено щеше да я зарадва.

А кой би могъл да се погрижи по-добре за това от Ерту? Дори ако онзи вероотстъпник оцелееше в предстоящите сражения (нещо, в което Лолт дълбоко се съмняваше), могъщият демон щеше да използва подаръка ѝ и да накара скиталеца да сложи край на изгнанието, което му бе наложил преди няколко години. Веднъж озовал се в Материалната равнина, първата задача на звяра щеше да бъде разплатата. Дризт го бе надвил при последния им двубой, ала никой не можеше да победи балор като него два пъти.

Лолт познаваше Ерту достатъчно добре, за да осъзнава, че Дризт До'Урден би могъл да се смята за щастливец, ако срещне смъртта си в предстоящата война.

И така, тя не спомена нищо за обещаното възнаграждение, разбирайки прекрасно, че то щеше да бъде подарък колкото за демона, толкова и за нея самата.

— Когато Смутното време отmine, моите жрици ще ти помогнат да върнеш всичките си слуги в Бездната — рече тя.

В първия момент Ерту я зяпна слисано. Досещаше се, че богинята замисля нападение срещу някого и предполагаше, че чудовищата, които бе изпратил в Мензоберанзан, ще останат там достатъчно дълго, за да се присъединят към войските на нейните поклонници. Не му трябваше много време, за да разбере какво би могло да я накара да се откаже от подобен план — ако една орда танари поемеха на война заедно с Мрачните, целите Царства щяха да се надигнат срещу тях, и то подкрепени от мнозина обитатели на висшите равнини, които бяха не само добри, но и надарени с огромно могъщество.

Освен това и Лолт, и Ерту знаеха, че дори Мрачните жрици не биха могли да успеят да озаптят развилнелите се демони, когато битките се разразят.

— Всички, освен един — уточни Ерту и Кралицата на паяците го изгледа заинтригувано. — Ще имам нужда от пратеник, който да извести на онзи глупак До'Урден какво притежавам и какво ще искам в замяна за него.

Лолт се замисли над думите на съюзника си. Трябваше да действа внимателно и за известно време да го удържа, в противен случай рискуваше походът срещу Сребърните зали да се усложни ненужно. Ерту не биваше да знае какво е намислила — веднъж сметнал, че някаква опасност грози Дризт До'Урден, единствения му шанс да се завърне в Материалната равнина през следващите стотина години, той щеше да направи всичко възможно да провали плановете ѝ.

— Още е рано — настоя богинята. — Дризт До'Урден не бива да се замесва, докато редът в моя град не бъде възстановен.

— В Мензоберанзан никога не цари ред — ехидно подхвърли демонът.

— Относителен ред — съгласи се тя. — Ще получиш възнаграждението си, когато аз реша и едва тогава може да изпратиш някого при изменника.

— Повелителко на паяците... — заплашително подхвана Ерту.

— Смутното време приближава своя край — сопна се Лолт в грозното му лице, — и силите ми бързо се възвръщат. Мери си приказките, демоне, ако не искаш да се озовеш в някое още по-отвратително място от онова, в което си заточен сега!

С тези думи тя рязко се обърна и се отдалечи с развети алено — черни одежди. Когато валмата на гъстата мъгла я скриха от погледа на Ерту, по устните на богинята плъзна доволна усмивка. Какъв подходящ край на срещата! Когато си имаше вземане-даване с танари като Ерту, винаги ставаше така — рано или късно идваше момент, в който дипломатичността ставаше безсилна и тогава можеха да ѝ помогнат единствено откритите заплахи.

Демонът се отпусна в издълбаната гъба, осъзнавайки, че Лолт наистина държи цялата ситуация под контрол. Единствено благодарение на нея слугите му се бяха озовали в Материалната равнина, у нея беше и дарът, който можеше да сложи край на изгнаничеството му. Освен това, той нито за миг не се съмняваше в твърдението ѝ, че нещата в Пантеона най-сетне започват да си идват на мястото. И след като Смутното време бе само преходен период, а силите на богинята — на път да се завърнат, дори един толкова могъщ балор щеше да бъде съвсем безсилен срещу нея.

С примирена въздишка, той отново насочи вниманието си към образите, които магическото приспособление показваше. Точно в този миг петима коболди, извлечени насила от Хищния процеп, страхливо се притискаха един в друг, докато страховитите чудовища обикаляха около тях, дразнеха ги и ги измъчваха. Ерту имаше чувството, че усеща ужаса на жертвите, по тялото му плъзна приятна възбуда, сякаш самият той извършваше жестокото убийство.

Настроението му бързо започна да се подобрява.

* * *

Белвар Дисенгалп, заедно с още двайсетина свиърфнебълски войни, седеше на една каменна тераса, под която се простираше голяма галерия. Подът ѝ бе осеян с масивни скални късове, от тавана висяха внушителни сталактити. Всички войни на малкия отряд държаха в

ръцете си въжета (това на Белвар минаваше през една гайка на колана му и бе прикрепено със здрава каишка, изработена от изсушена гъбена кожа към кирката, която заместваше ръката му), с чиято помощ гномовите можеха да се спуснат на земята само за миг. Тези предпазни мерки бяха необходими заради жреците, които в този миг чертаеха сложни руни по пода и обсъждаха предишните провали, както и най-ефективния начин да обединят силите си — не само за предстоящото призоваване, но и в случай, че нещата се развиеха зле като последните два пъти и всичко се объркаше.

Тревожеха се, въпреки че бяха усетили завръщането на магическите си умения и бяха чули призива на Сегоян, своя бог и покровител. Ала за тях имаше един-единствен начин да се убедят извън всякакво съмнение, че краят на това странно време наистина е дошъл. Само призоваването на един земен дух можеше да ги накара да повярват, че всичко отново е наред. За свиърфнеблите, привикнали към пръстта и скалите, които ги заобикаляха, като да бяха част от тях, земята бе повече от дом, тя бе страст и начин на живот. Само ако успееш да призоват един земен дух и да се убедят в приятелството му, щяха да знаят със сигурност, че с техния бог всичко е наред. Нищо друго нямаше да е достатъчно.

Вече бяха опитвали неведнъж. Първия път не се бе случило нищо, заклинанията им бяха останали нечути, не бе помръднало дори най-малкото камъче. Втория, третия и четвъртия път бяха съумели да издигнат високи скални колони, в които обаче нямаше и искрица живот. Три от сталагмитените могили в галерията бяха останали именно от тези неуспешни призовавания.

На петия път най-сетне се бе появил един земен дух и жреците бяха възликували... поне докато чудовището не ги бе нападнало и в сяпата си ярост не бе убило дванадесетина от тях, преди Белвар и другарите му да успеят да го спрат. Това несъмнено бе най-ужасното нещастие, което можеше да се стовари върху свиърфнеблите, защото в техните очи то означаваше не само, че Сегоян ги е изоставил, но и че им е сърдит. Бяха опитали отново... и отново земният дух бе дошъл, само за да се нахвърли отгоре им.

Тогава обаче (както и сега), бойците на Белвар бяха подготвени и каменното чудовище бе отблъснато, без да нарани никого.

След тази втора катастрофа надзирателят бе помолил жреците да поизчакат, преди да се захванат с ново призоваване, ала те бяха отказали, тласкани от отчаяното желание да разберат волята на Сегоян и да изпросят благоволението му. Белвар, който се радваше на значително влияние в Блингденстоун, се бе видял принуден да поговори с крал Шниктик.

От последния провал бяха изминали пет дни, през които не само свещениците, но и всички жители на града, непрестанно се бяха молили на Сегоян да се смили над тях и повече да не ги изоставя.

Освен това, макар никой в Блингденстоун да не го знаеше, през тези няколко дни Смутното време най-сетне бе отминало и редът в Пантеона бе възстановен.

Белвар не откъсваше поглед от жреците, които тъкмо бяха подхванали ритуален танц около очертания с руни кръг на пода. Всеки от тях държеше в ръка малък зелен камък, предварително омагьосан за случая. Един по един те започнаха да ги оставят по периферията на кръга и да ги натрошават на парчета с тежки чукове. Когато всички свършиха, върховният жрец пристъпи във вътрешността на окръжността, постави своя камък в средата ѝ и го разби с митрилния си чук, изричайки думата, която завършваше заклинанието.

За миг се възцари абсолютна тишина, после подът потрепери. Първожрецът изскочи от кръга и се присъедини към другарите си, които се бяха скупчили наблизко.

Земята продължи да се тресе все по-силно и по-силно, дълбока пукнатина обточи заклинателния кръг, отделяйки го от останалата част на помещението. Във вътрешността му подът започна да се пропуква, големи каменни късове се затъркаляха във всички посоки, почвата омекна, сякаш бе валил дъжд.

Появиха се големи мехури и шумно започнаха да се пукат, в пещерата изведнъж стана горещо.

Една гигантска глава се показва от пръстта.

Белвар и другарите му простенаха отчаяно — никога досега не бяха виждали толкова огромен дух! Изведнъж всички усетиха, че кроят планове откъде най-бързо и безопасно да избягат, а не как най-лесно да го победят.

Постепенно раменете на чудовището също се показаха от земята, появиха се и ръцете... всяка от които можеше да размаже групичката

жреци само с един удар. По лицата на гномовете се изписа притеснено любопитство. Съществото не приличаше на никой от духовете, които бяха призовавали досега. Макар камъкът, от който бе направено тялото му, да бе напълно гладък, то изглеждаше някак си незавършено и в същото време излъчваше страховита сила и усещане за цялост, каквото свиърфнеблите не бяха срещали преди.

— Вижте славата на Сегоян! — възторжено се провикна един от бойците на Белвар.

— Или края на нашия народ — тихичко прошепна надзирателят така, че никой да не го чуе.

Силно впечатлени от внушителните размери на главата и раменете на земния дух, всички очакваха той да се извиси на повече от шест метра, ала когато подът най-сетне се успокои, оказа се, че съществото надали има и три метра — по-ниско дори от събратята си, призовани от един-единствен жрец. Въпреки това никой в стаята не се съмняваше, че пред очите им се случва нещо неவிждано и че това същество е по-могъщо от всички други, отвърждали някога на повика им. Жреците, както и Белвар, който бе живял дълго и винаги бе слушал много внимателно преданията, на които се основаваше самоличността и силата на неговия народ, започнаха да се досещат какво става.

— Ентемох! — ахна надзирателят и името, което принадлежеше на принца на земните духове, започна да се предава от уста на уста.

Както можеше да се очаква, спомена се и друго име — това на Огърмох, злия брат — близник на Ентемох. Никой не се и опита да скрие страха си, защото всички знаеха — ако това наистина бе Огърмох, с тях бе свършено.

Разтреперани, свещениците почтително паднаха на колене, молейки се от все сърце земният дух пред тях да е Ентемох — техен приятел и верен покровител.

Белвар бе първият, който се спусна от тераската и се изправи пред страховитото същество.

То се взря в него, но не помръдна и с нищо не показва какви са намеренията му.

— Ентемох! — провикна се надзирателят.

Подтиквани от храбрия му пример, жреците вдигнаха глави, а неколцина дори се престрашиха да застанат до него.

— Ентемох! — повтори Белвар. — Ти отвърна на призива ни. Трябва ли да смятаме това за знак, че със Сегоян всичко е наред и че отново се радваме на благоразположението му?

Земният дух протегна огромната си длан към надзирателя, който се обърна към стоящия до него първосвещеник.

— Да вярваме в Сегоян е наше задължение — кимна той и двамата с Белвар стъпиха върху разтворената длан.

Когато се изравниха с лицето на великана, те се взряха в очите му и, съзрели там единствено състрадание и приятелство, въздъхнаха облекчено.

Вече нямаше никакво съмнение, че пред тях стои самият Ентемох и че Сегоян не ги е изоставил.

Принцът на земните духове вдигна ръка над главата си и потъна в пръстта, оставяйки Белвар и върховния жрец в центъра на кръга, който отново бе цял и непокътнат.

В стаята отекнаха ликуващи викове, по много от грубоватите лица на гномовете се стичаха сълзи. Свещениците се потупваха по гърбовете и се поздравяваха — както себе си, така и всички свои сънародници. Подеха се песни във възхвала на крал Шниктик, чието мъдро управление ги бе довело до този връх в историята на свиърфнебълския род.

Ала за един от тях радостта не трая дълго. По всичко личеше, че Сегоян отново ги подкрепя, магията също започваше да действа както преди, но какво ли означаваше това за елфите от Мензоберанзан, чудеше се Белвар. Кралицата на паяците също не се бе върнала при своите поклонници? Ами уменията на Мрачните магьосници?

Преди да дойде Смутното време, гномовете (не без основание) подозираха, че съседите им от Мензоберанзан се готвят за война. После, най-неочаквано, бе настъпил онзи необясним хаос и нападение така и не последва. Това бе съвсем разбираемо, тъй като Мрачните разчитаха на магии много повече, отколкото свиърфнеблите. Но ако всичко отново бе тръгнало по старому (за което говореше и появата на Ентемох), значи Блингденстоун много скоро щеше да бъде изложен на смъртна опасност.

Всички около надзирателя танцуваха и пееха от радост. Кога ли тези песни, мрачно се запита той, щяха да отстъпят място на викове от болка и скръбни ридания?

ГЛАВА 13

ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ

— Внимателно! — с изтънял от притеснение глас прошепна Фрет, докато наблюдаваше как скиталецът остъргва последните остатъци от мехлема, събрали се в гънките край врата на статуетката. — Моля те, внимавай!

Разбира се, че Дризт внимаваше! Внимаваше така, сякаш животът му зависеше от това. Колкото и ценна да бе ониксовата фигурка в очите на Фредегар, тя несъмнено бе хиляди пъти по-скъпа за елфа, който обичаше пантерата от цялото си сърце и я нареждаше сред най-добрите си приятели. Никога досега не се бе нагърбвал с по-сериозна задача, никога не бе впрягал нито ума, нито ятаганите си в нещо толкова важно. Инструментът, който използваше в деликатната си работа (беше го получил от Фрет), бе тънка сребърна пръчка с тъп и леко закривен връх.

Поредното парченце от засъхналото лепило се отчупи от врата на статуетката, откривайки цял сантиметър от блестящата черна материя. Блестяща и съвършено гладка, без нито една пукнатина по нея, обнадеедено забеляза Дризт. Мехлемът бе слепил фигурката толкова изкусно, че сега на мястото, където мечът я бе посякъл, не се виждаше дори драскотина.

Скиталецът си наложи да потисне вълнението си, тъй като то неминуемо щеше да го накара да прибърза и да допусне някоя грешка. Трябваше да действа много бавно и много предпазливо. Обиколката на врата надали имаше и десет сантиметра, ала и двамата с Фрет смятаха, че работата ще отнеме цялата сутрин.

Дризт направи крачка назад и показа на джуджето почистената до този момент площ. Фредегар я огледа от всички страни и усмихнато кимна — вярата му в магията на лейди Алустриел и способността ѝ да оправи последиците и от най-страшната трагедия, беше непоклатима.

Той окуражително потупа елфа по рамото и се отдръпна. Дризт отново се залови за работа, внимателно и съвсем бавно, всеки път

отделяйки по една съвсем миниатюрна люспичка от засъхналото лепило.

По пладне вратът на фигурката най-сетне беше напълно почистен. Скиталецът бавно завъртя скъпоценния предмет в ръцете си, изучавайки мястото, където мечът на Кати-Бри го бе разсякъл на две. След като се увери, че няма нито драскотина, нито следа от магическото вещество, с което я бяха слепили; той хвана статуетката за главата, пое си дълбоко дъх и я вдигна във въздуха така, че цялата ѝ тежест да падне върху повреденото допреди малко място.

Нищо не се случи. Дризт я тръсна с все сила, ала фигурката остана все така непокътната.

— Споено е също толкова здраво, колкото и всяка друга част от тялото — увери го Фрет. — Бъди спокоен — статуетката е досущ както преди.

— Така е — съгласи се Дризт. — Ала дали и магията се е завърнала?

На този въпрос джуджето не знаеше какво да отвърне.

— Истинското изпитание ще бъде, когато отпратя Гуенивар у дома ѝ — продължи скиталецът.

— Или когато опиташ да я повикаш обратно в Материалната равнина.

Тези думи стреснаха елфа. Фредегар беше прав, каза си той. Нищо чудно да успее да отвори междупространствен портал, който да отведе пантерата в Звездната равнина, а след това да открие, че повече не може да я призове при себе си. Въпреки това мисълта да задържи Гуенивар при себе си, изобщо не му мина през ума. Наистина, тя нямаше да умре (очевидно можеше да остане в Материалната равнина колкото си поиска), ала нито физическото, нито душевното ѝ състояние беше добро. Напълно изтощена, тя не можеше да си намери място; някога железните ѝ мускули сега бяха отпуснати и безжизнени; очите ѝ непрекъснато се затваряха, ала леката дрямка, в която често потъваше, не ѝ носеше така жадуваната отмора.

— Ще я отпратя у дома — твърдо отсече елфът. — Вярно е, в живота ми ще остане огромна празнина, ако никога повече не я видя, ала дори това е по-добро от мъчителното съществуване, което Гуенивар е принудена да води сега.

И така, стиснал черната статуетка в ръка и следван от Фредегар, Дризт се отправи към своята стая. Както обикновено, пантерата лежеше пред огнището, мъчейки се да сгрее изнемощялото си тяло на топлината от пламъците. Без да се поколебае и за миг, господарят ѝ отиде при нея и постави магическия предмет на пода. Изнуреното животно едва-едва повдигна глава.

— Лейди Алустриел и мъдрият ѝ съветник ни се притекоха на помощ, Гуенивар, — нежно започна той, но после, при мисълта, че това може да е последният път, когато вижда скъпата си приятелка, гласът му изневери.

Умното животно усети тревогата му и като събра всичката си останала сила, успя да седне и да погледне коленичилиия Дризт в очите.

— Време е да се върнеш у дома, приятелко — прошепна той.

Гуенивар се поколеба, чудейки се каква ли бе причината за очевидното му притеснение. Тя също почувства (по-скоро заради неговите думи и тъгата в очите му, отколкото заради статуетката, която ѝ изглеждаше досущ както преди), че този път раздялата може да е завинаги.

Ала вече не бе в състояние да промени нищо — прекалено изтощена бе, за да се опитва да устои на магията, която я зовеше обратно в Звездната равнина. Бавно и несигурно, тя се изправи и олюлявайки се, започна да обикаля около фигурката.

Миг по-късно Дризт, едновременно развъълнуван и уплашен, видя как тялото ѝ започва да избледнява и постепенно отстъпва място на сива мъгла.

Щом и последното валмо се разсея, той вдигна вълшебния предмет и се поуспокои, когато усети, че той е все така хладен и че каквото и да бе станало предишния път, очевидно не се случваше отново. Внезапно осъзна колко неразумно е постъпил и лавандуловите му очи се разшириха от ужас.

— Какво има? — учуди се Фрет.

— Мечът на Кати-Бри не е у мен! — прошепна той. — Ако нещо в междупространствения тунел се обърка...

— С магията отново всичко е наред — успокои го Фрет. — Както в статуетката, така и в целия свят. С магията всичко е наред.

Дризт притисна фигурката до гърдите си. Нямаше никаква представа къде може да е Кати-Бри и единственото, което му оставаше

да направи, бе да чака и да се надява.

* * *

Бруенор седеше на трона си, ала за разлика от Риджис, който бе застанал до него, не изглеждаше особено въодушевен. Полуръстът вече се бе срещнал с гостите, които всеки момент щяха да бъдат тържествено въведени при краля — със своето вродено любопитство, той винаги се радваше да види ексцентричните харпъловци от Дългата седловина. Четирима от тях сега се намираха в Митрил Хол, четирима магьосници, които можеха да играят много важна роля в защитата на джуджешката твърдина... разбира се, ако преди това неволно не я сринеха до основи.

Това бяха рисковете, които грозяха всеки, захванал се да върши нещо заедно с харпъловци.

Четиримата гости се втурнаха в залата, като замалко не стъпкаха горкото джудже, което вървеше пред тях, за да обяви появата им. Разбира се, Харкъл, чиито очи се бяха озовали в Митрил Хол преди него, също беше тук, с превръзка на очите и воден от пълничкия Регуелд, който пък беше пристигнал, яхнал причудлив жребец с глава на кон и задница на жаба. Съвсем подходящо, магьосникът го бе нарекъл Скокльо.

Нито Риджис, нито Бруенор познаваха третия магьосник, а и той не сметна за необходимо да се представи, само изръмжа и им кимна.

— Аз съм Белла дон Дел Рой Харпъл — тържествено обяви четвъртият посетител — нисичка, но доста красива млада жена, чиито очи като че ли никога не гледаха в една и съща посока.

И двете бяха зелени, ала докато едното гореше с ярък вътрешен плам, другото бе мътно и някак сивкаво. Това обаче, вместо да я загрозява, само ѝ придаваше още по-екзотичен вид.

Едно от имената ѝ бе познато на Бруенор и той се досети, че Белла трябва да бе водачката на малката групичка.

— Дъщеря на Дел Рой, главния магьосник в Бръшляновото имение? — попита той, при което дребничката жена се поклони толкова ниско, че дългата ѝ руса коса докосна пода.

— Приеми почитанията на всички в Дългата седловина, о, кралю Бруенор! — подобаващо заяви тя. — Твоят зов за помощ не остана нечул!

„За съжаление“, каза си джуджето, но предпочете да запази тази мисъл за себе си.

— Заедно с мен дойдоха и...

— Харкъл и Регуелд! — намеси се Риджис, който познаваше двамата магьосници от предишното си посещение в имението. — Добра среща! Радвам се да чуя, че опитите ви да кръстосате жаба и кон най-сетне са се увенчали с успех.

— Казва се Скокльо! — отвърна Регуелд с толкова щастлива усмивка, каквато рядко озаряваше обикновено мрачното му лице.

Това бе гледка, която си заслужава да се види, нетърпеливо си помисли полурьстът.

— Аз съм дъщерята на Дел Рой — натърти Белла й го погледна накриво. — Бих те помолила да не ме прекъсваш отново, иначе ще бъда принудена да те превърна в нещо, което Скокльо с удоволствие би хапнал.

Искриците, които играеха в тъмнозеленото й око, както и тези, които проблясваха в сивите очи на полурьста, красноречиво говореха, че заплахата съвсем не е сериозна. Все пак Риджис я послуша, тъй като най-неочаквано бе обзет от огромно желание да не си разваля отношенията с Белла. Тя бе висока около метър и приятно закръглена... всъщност донякъде приличаше на самия Риджис, с изключение на това, че никой не можеше да отрече женствеността й. Поне той не можеше.

— Третият ми спътник е Бидърду — продължи Белла и двамата приятели веднага разбраха защо непознатият магьосник отвърна на това представяне със звучен лай.

Бруенор простена, а Риджис се разсмя и плесна с ръце. Когато преди време бяха минали през Дългата седловина в търсене на Митрил Хол, Бидърду, „благодарение“ на една несполучлива отвара, се бе превърнал в семейното куче на харпъловци.

— Трансформацията все още не е съвсем завършена — извинително рече Белла и плесна Бидърду по врата, за да го накара да си прибере езика.

Харкъл, който вече не издържаше, шумно си прочисти гърлото и нетърпеливо запристъпя от крак на крак.

— Но, разбира се! — възкликна Бруенор и изсвири, при което един прислужник излезе от близката стая, понесъл двете очни ябълки, по една във всяка ръка.

За негова чест трябва да кажем, че се отнасяше наистина внимателно с тях, опитваше се да не ги тръска твърде много и ги държеше обърнати към магьосника.

— Колко се радвам да се видя отново! — доволно въздъхна Харкъл и се завъртя, с намерението да отиде при очите си, но вместо това се насочи право към вратата, през която бе влязъл преди малко.

— Не, не! — скара се сам на себе си той и описа пълен кръг, мъчейки се да се ориентира, което не бе никак лесно, като се имаше предвид, че очите му го наблюдаваха от другия край на стаята.

Бруенор простена още по-отчаяно.

— Толкова е объркващо — оплака се Харкъл, когато Регуелд го сграбчи за раменете и се опита да го обърне в правилната посока. — А, да! — доволно рече той и отново се насочи към вратата.

— На другата страна! — раздразнено извика Регуелд.

Бруенор разбра, че се налага да поеме нещата в свои ръце и като взе двете очи от прислужника, ги вдигна така, че да виждат собствената му смръщена физиономия.

Стреснат, Харкъл неволно изпищя.

— Хей ти! — изрева джуджето. — Завърти се обратно!

Магьосникът стори каквото му казаха и се обърна с лице към Бруенор.

Кралят хвърли поглед към Риджис, подсмихна се и запрати една от очните ябълки към Харкъл. Миг по-късно втората я последва, въртейки се лудешки във въздуха.

Нещастният вълшебник отново изпищя и припадна.

Регуелд улови едно от очите, а Бидърду скочи към другото с широко отворена уста. За щастие Белла го изпревари, но въпреки това окото се изплъзна между пръстите ѝ и се търкулна по пода.

— Това не беше редно, кралю Бруенор! — смъмри го дъщерята на Дел Рой. — Това беше...

Тук тя не издържа повече и се присъедини към веселия смях на спътниците си (макар кикотът на Бидърду подозрително да приличаше

на ръмжене). Риджис също прихна, разсмя се и Бруенор, ала само за миг. При цялата комичност на ситуацията, кралят не можеше да забрави, че тези, често пъти забележително непохватни вълшебници, вероятно щяха да бъдат единствената му магическа защита срещу армията на Мрачните.

Мисъл, която съвсем не бе приятна.

* * *

Дризт напусна Митрил Хол призори на следващия ден. Предишната нощ бе видял далечен лагерен огън на един от склоновете и знаеше, че край него седи Кати-Бри. Все още не бе опитал да повика Гуенивар и сега отново устоя на желанието да го стори, напомняйки си, че трябва да решава проблемите един по един.

Онзи, с който възнамеряваше да се занимае сега, бе Кати-Бри и по-специално — нейният меч.

Откри я зад един от многобройните завои, в сенките, легнали между два големи скални блока. Намираше се точно под него, върху неголяма равна тераска, която гледаше към обширните, хълмисти земи на изток от Сребърните зали. Слънцето тъкмо се издигаше над хоризонта пред нея и лъчите я обгръщаха така, че скиталецът виждаше само очертанията на тялото ѝ. С изящество и впечатляваща ловкост, тя се упражняваше, описвайки дъга след дъга със своя меч. Дризт приседна на земята и одобрително се загледа в танца ѝ. Сам той ѝ бе показал тези удари и, както винаги, тя ги бе овладяла до съвършенство. Това би могло да бъде неговата собствена сянка, помисли си той, впечатлен от точните ѝ, хармонични движения.

Не я прекъсна, не само защото знаеше колко важно е за нея да се упражнява, а и понеже гледката му доставяше истинско удоволствие.

Най-сетне, след около двадесетина минути, младата жена си пое дъх и се протегна, наслаждавайки се на топлите утринни лъчи.

— Отлично! — поздрави я Дризт и заслиза към нея.

Кати-Бри подскочи от изненада и рязко се обърна, а по лицето ѝ пробягаха чувства на неудобство и раздразнение.

— Трябва да предупреждаваш, когато наблюдаваш така едно момиче — рече вместо поздрав.

— Натъкнах се на теб по случайност — излъга елфът. — Щастлива случайност.

— Забелязах, че гостите от Дългата седловина пристигнаха вчера — каза тя. — Говори ли вече с тях?

Дризт поклати глава:

— Сега те не са важни — обясни той. — Ти си тази, с която трябва да говоря.

„Това май е сериозно“, помисли си Кати-Бри, й се нахрани да прибере оръжието в ножницата си, но спря, когато видя, че скиталецът й дава знак да не го прави.

— Става въпрос за меча ти — обясни той.

— Казид'еа? — учуди се младата жена.

— Какво? — още по-учудено попита Дризт.

— Така се казва — обясни тя и вдигна острието, което отново бе окъпано в червено сияние. — Казид'еа.

Скиталецът знаеше думата, тя беше на неговия език! Означаваше „сека“ или „посичащия“ и наистина бе подобаващо име за меч, който бе в състояние да среже яка скала. Ала откъде я бе научила Кати-Бри?

— Той сам ми каза — отвърна тя на неизречения му въпрос.

Поуспокоен, Дризт кимна. Всъщност, не беше особено изненадан — и сам бе усетил, че оръжието е надарено със свой собствен разум.

— Казид'еа — повтори той, после откачи Сиянието от кръста си, обърна го и го подаде на Кати-Бри.

Тя се взря в него, без да разбира какво става.

— Така е справедливо — обясни той. — Сиянието в замяна на Казид'еа.

— Но ти предпочиташ ятагана — недоумяваше младата жена.

— Ще се науча да се бия с един меч и един ятаган — увери я той. — Приеми предложението ми. Казид'еа сам ме помоли да му стана господар и не искам да му откажа. Смятам, че е правилно двамата с него да бъдем заедно.

Изненадата на Кати-Бри отстъпи място на открито недоверие — и за миг не можеше да допусне, че Дризт иска това от нея! Беше прекарала дни — не, седмици! — сама в планината, упражнявайки се с този меч, опитвайки се да го разбере и да установи връзка с него.

— Забрави ли какво се случи в моята стая? — суровите думи на елфа я накараха да се изчерви.

Дали бе забравила? Разбира се, че не беше... и все още се чувстваше като пълна глупачка заради начина, по който се бе предложила (или по-скоро мечът ѝ, използвайки тялото ѝ, се бе предложил) на Дризт.

— Дай ми оръжието — продължаваше да настоява скиталецът, протягайки дръжката на Сиянието към нея. — Двамата с него трябва да се бием заедно.

Вместо да се подчини, Кати-Бри още по-здраво стисна Казид'еа и притвори очи. На елфа, който я наблюдаваше по-внимателно отвсякога, му се стори, че говори с меча си.

Когато тъмносините очи отново го погледнаха, той посегна към оръжието ѝ, но (за негова изненада и задоволство) острието подскочи във въздуха и го одраска.

— Мечът вече не те иска! — почти изръмжа младата жена.

— Нима ще ме удариш? — попита скиталецът и думите му я накараха да се овладее.

— П-п-просто защитна реакция — заекна тя, опитвайки да се извини.

Реакция, повтори Дризт наум, и то точно реакцията, която се бе надявал да предизвика. Казид'еа бе готов да отстоява правото ѝ да го владее, беше отхвърлил онзи, за когото копнееше допреди дни, за да остане с истинската си господарка.

Бърз като мълния, елфът окачи Сиянието на кръста си и се усмихна.

— Това беше изпитание — досети се Кати-Бри. — Ти току-що ме провери!

— Трябваше да го сторя.

— Дори не си помислял да ми вземеш оръжието — повиши глас тя, усещайки как в гърдите ѝ се надига раздражение. — Даже и да бях приела предложението ти...

— Щях да го взема — искрено отвърна приятелят ѝ. — Щях да го взема и да го сложа на сигурно място, в Залата на Думатоин.

— А после щеше да си прибереш Сиянието! — продължи Кати-Бри. — Ти, безсрамен лъжец такъв!

Дризт се замисли за миг, после сви рамене и кимна в знак на съгласие.

Младата жена сви устни и ядосано тръсна глава, при което червеникавокафявите ѝ къдри се посипаха по раменете ѝ.

— Казид'еа просто знае, че аз съм по-добрият боец от двама ни — убедено заяви тя.

Дризт избухна във весел смях.

— Извади оръжията си тогава! — Кати-Бри не искаше да отстъпи и дори зае нападателна позиция. — Нека ти покажа на какво сме способни аз и моят меч!

Без да спира да се усмихва, скиталецът свали двата ятагана от кръста си. Това бяха последните, решаващите изпитания, които щяха да покажат дали младата жена наистина бе наложила волята си върху опасното оръжие.

Звън на метал огласи кристалночистия утринен въздух; двамата приятели започнаха да обикалят в кръг, а от устата им излизаха облачета пара. Много скоро след началото на битката, Дризт свали защитата си, предоставяйки на съперницата си отлична възможност да го победи.

Казид'еа политна към тялото му, ала спря още преди да го бе докоснал.

— Направи го нарочно! — отсече Кати-Бри, докато отскачаше назад, без да разбира, че с отказа си да нанесе удар, тя и мечът ѝ бяха издържали и второто изпитание.

Оставаше още само едно.

Без да каже нищо, Дризт отново приклекна. Този път не носеше магическите предпазители, както младата жена не пропусна да забележи, значи съвършената хармония на движенията му нямаше да бъде нарушена. Въпреки това Кати-Бри се хвърли в атака, давайки всичко от себе си, докато слънцето бавно се показва на хоризонта и запълзя по небесния свод.

Биеше се от все сърце, но изобщо не можеше да се мери с елфа. Всъщност, отдавна не помнеше да го е виждала да се бори с такава жар. Когато всичко свърши, тя се озова седнала на земята, Посичация лежеше на няколко метра от нея, а двата ятагана почиваха върху раменете ѝ.

Дризт се опасяваше, че Казид'еа ще се разяри, задето господарката му е била победена толкова лесно, затова се отдръпна от

Кати-Бри и отиде при падналото ѝ оръжие. Наведе се, за да го вдигне, но ръката му замръзна на сантиметри от него.

Нямаше я вече дръжката, изваяна във формата на глава на еднорог, отишъл си бе и демонският образ, който ефесът приемаше в десницата на Дантраг Баенре. На тяхно място се виждаше гладкото, мускулесто тяло на бягаща котка, нещо като умалено копие на Гуенивар. Още по-многозначително бе присъствието на една древна руна — две напълно еднакви планини, символът на Пазителя на тайните, джуджешкия бог Думатоин. Богът на Бруенор и на Кати-Бри.

Скиталецът вдигна оръжието от земята и го задържа в ръка. Този път не усети нито враждебността, нито изгарящото желание, които срещаше досега от страна на Посичащия. В този миг Кати-Бри застана до него и му се усмихна, зарадвана от очевидното ѝ у одобрение за дръжката, която си бе избрала.

Без да каже нищо, Дризт върна Казид'еа на истинския му господар.

ГЛАВА 14

ГНЕВЪТ НА ЛОЛТ

Ивонел Баенре се чувстваше могъща както преди. Лолт се бе завърнала и отново я подкрепяше, а що се отнасяше до К'иорл Одран... е, нещастницата сама си бе изкопала гроба. До този миг Кралицата на паяците се бе отнасяла благосклонно към дом Облодра, въпреки че „жриците“ на дома не се славеха като най-ревностните й следовници, и дори си позволяваха да говорят за нея с открито презрение. Причината за това благоволение бяха необичайните им психически сили, които интригуваха Лолт така, както плашеха останалите обитатели на Мензоберанзан. Никой от другите родове не искаше да си има неприятности с третия дом, богинята също не очакваше от тях да нападнат К'иорл. Ако някога Мензоберанзан станеше жертва на външен враг (най-вече някое неочаквано нападение от страна на илитидите, които живееха недалече оттам) псионистките умения на Облодра можеха да се окажат повече от полезни.

Ала сега тези времена бяха отминали. К'иорл бе прекрачила една много опасна граница и вече нямаше връщане назад. Със собствените си ръце тя бе убила една матрона — майка и макар само по себе си това да не бе нещо необичайно, повелителката на Облодра го бе сторила с намерението да си присвои властта и на върховна жрица... и то съвсем не в името на Кралицата на паяците.

Матрона Баенре знаеше всичко това, усещаше как волята на Лолт ѝ се разкрива все по-ясно, а силите на богинята отново се завръщат при нея.

— Смутното време отмина — тържествено съобщи тя на своето семейство, когато всички се събраха във величественото светилище, което много скоро щеше да бъде досущ както преди. Тук бе и Мез'Барис Армго — поканена лично от първата матрона, тя седеше на удобен стол в центъра на помещението.

Последните думи на старата Баенре бяха посрещнати с ликуващи възгласи, после Триел поде песен в прослава на Лолт и всички се присъединиха към нея.

— Отмина? — беззвучно попита Мез'Барис, когато първата матрона се върна и седна на стола си, поставен до този на почетната гостенка.

— Смутното време свърши — потвърди Баенре все така на езика на жестовете, тъй като щеше да ѝ бъде невъзможно да надвика гръмката песен.

— Освен за Облодра — отбеляза Мез'Барис, при което събеседницата ѝ се изсмя зловещо.

За никого в Мензоберанзан не бе тайна, че третият дом е изпаднал в сериозна беда. А и как иначе, след като огромните танари и останалите демони, изпратени от Ерту, продължаваха да кръжат около двора им, да се забавляват, като преследват и улавят коболдите, криещи се край Хищния процеп и въодушевено да нападат всеки член на дома, дръзнал да се покаже навън.

— Ще бъде ли помилвана К'иорл? — попита матрона дел'Армго, вдигайки палец нагоре, за да ознаменува края на въпроса си.

Матрона Баенре поклати глава, после едва забележимо кимна по посока на Триел, която даваше тон за все по-пламенни молитви към Кралицата на паяците.

Мез'Барис нервно докосна лицето си, чудейки се откъде ли старата Баенре е толкова сигурна, че ще успее да стори онова, което е намислила. Дали смяташе сама да се разправи с Облодра или имаше намерение да въвлече Барисон дел'Армго в поредния съюз? Не, Мез'Барис изобщо не се съмняваше, че първите два дома лесно ще пречупят съпротивата на Облодра, ала мисълта доброволно да се изправи срещу К'иорл с нейните странни способности, никак не ѝ се нравеше.

Скрит в сенките, спотайващи се покрай стените на светилището, Метил с лекота разбра какво става в ума на матрона дел'Армго и веднага го съобщи на господарката си.

— Такава е волята на Лолт! — остро рече старата Баенре и впери твърд поглед в гостенката си. — К'иорл се отрече от Кралицата на паяците и трябва да бъде наказана за дързостта си.

— От академията, както е обичаят? — с надежда в гласа попита Мез'Барис.

В очите на първата матрона пламна зъл огън.

— От мен! — отсече тя и се обърна на другата страна — ясен знак, че повече няма какво да каже по този въпрос.

Матрона дел'Армго бе достатъчно разумна да не настоява. Вместо това се отпусна в стола си, опитвайки се да осмисли тази неочаквана и доста тревожна информация. Старата Баенре очевидно не възнамеряваше да обедини няколко от по-могъщите родове и заедно да се разправят с Облодра. Не, тя току-що бе обявила лична война на третия дом. Нима наистина вярваше, че може да победи К'иорл? Може би демоните, дори страховитите танари, които бяха призовали преди няколко дни, ѝ се подчиняваха по-безпрекословно, отколкото останалите смятаха? Тази възможност я стресна — ако подозренията ѝ се окажеха верни, какви ли други „наказания“ можеха да очакват от гневливата и амбициозна Ивонел Баенре?

Мез'Барис въздъхна дълбоко и реши засега да не мисли повече за това. Бездруго не можеше да стори кой знае какво, не и докато седеше в светилището на първия дом, обградена от двехилядната им, прекрасно въоръжена и обучена войска. Единственото, което ѝ оставаше, бе да се довери на Баенре.

Не, поправи се тя, не да им се довери. Единственото, което ѝ оставаше, бе да се надява старата матрона да реши, че за бъдещите ѝ планове (каквито и да бяха те) Мез'Барис ще ѝ е по-полезна жива, отколкото мъртва.

* * *

Седнала върху светлосиния си летящ диск, матрона Баенре лично водеше шествието, което потегли от двора на дома ѝ и пое по улиците на града, пеейки песни в прослава на Лолт. Войните от Гущеровия отряд, начело с Верг'иньон, се бяха подредили около процесията, само от време на време някой избързваше напред или пък се шмугваше в по-подозрителните сокаци, за да се увери, че пътят е чист.

Подобни предпазни мерки се взимаха винаги, когато старата матрона решише да излезе, и тя ги смяташе за повече от необходими. Не и този път обаче, каза си тя, този път Ивонел Баенре не се боеше от никого. Единствено Мез'Барис знаеше за този поход, а никой от по-

нископоставените родове (бил той сам, или в съюз с други) не би се осмелил да нападне първия дом, освен ако заговорът бе замислен предварително, а планове — изпипани до последната подробност.

По същото време от другия край на града тръгна още едно шествие, предвождано от дом Баенре. Триел и Громф, заедно с останалите повелителки и повелители от Академията, както и техните ученици, излязоха от школите, в които преподаваха, и също поеха през града. Обикновено именно Академията, тази най-могъща и влиятелна институция на Мрачните, обвиняваше в престъпления срещу Мензоберанзан и налагаше наказание на провинилите се, ала в този случай Триел бе предупредила своите подчинени от Арах-Тинилит, че това е изключение и че от тях се очаква единствено да наблюдават отстрани как гневът на Лолт се стоварва върху съгрешилия дом с цялата си страховита мощ.

Когато двете групи най-сетне се срещнаха, броят им се бе увеличил петкратно. Още щом научиха, че дом Баенре и дом Облодра ще се изправят един срещу друг в битка, в която можеше да има един-единствен оцелял, десетки благородници и войници от всички родове в града се застичаха към Хищния процеп, за да станат свидетели на зрелището, което обещавахе да бъде драматично и ужасяващо.

Когато пристигнаха пред портите на третия дом, войниците на Баенре образуваха защитен полукръг около своята матрона — пазеха я не толкова от К'иорл и семейството ѝ, колкото от тълпата. Във въздуха се носеше оживен шепот, мнозина ръкомахаха разгорещено, използвайки безмълвния език на знаците. Демоните, които лесно се досетиха, че предстои кръвопролитие, възбудено закръжиха наоколо — ту се издигаха високо във въздуха, ту отново се спускаха над двора на Облодра, използвайки своите ново завърнали се магически умения, за да запратят по някоя синьо-бяла светкавица или огнено кълбо срещу обградения дом.

Матрона Баенре даде възможност на множеството да се наслади на тази демонстрация на могъщество, досещайки се, че така ужасът, сковал К'иорл Одран и обреченото ѝ семейство, ще стане още по-вледеняващ. Пък и самата тя искаше да се порадва на момента, да се опие от дъха на страха, стиснал в безпощадните си лапи двора на най-омразния ѝ дом в цял Мензоберанзан.

После настъпи часът, в който всичко трябваше да започне... или, по-точно, да свърши. Ивонел Баенре знаеше какво трябва да направи. Беше получила откровение по време на церемонията, предшестваща този поход, и въпреки съмненията, които Мез'Барис бе изразила, когато научи за това, старата матрона твърдо вярваше, че Кралицата на паяците я подкрепя и че волята ѝ е дом Облодра да бъде сринат до основи.

Посегна към една от гънките на робата си и извади парче сяр, същия онзи къс, получен от възпътената богиня, за да могат жриците да поддържат междупространствения тунел, който и в този миг зееше широко отворен в една малка стаичка в К'еларз'орл. Тя вдигна ръка и краката ѝ плавно се отделиха от земята. Оглушителен взрив разтърси стените на пещерата, отекна мощен тътен.

После се възцари гробовна тишина, всички погледи се насочиха към първата матрона, която се рееше във въздуха, на около десетина метра над главите им.

Берг'иньон, който отговаряше за безопасността на майка си, хвърли кисел поглед към Сос'Умпту. Според него там горе Старата матрона бе заплашително уязвима.

Единственият отговор, който получи, бе ехидният смях на сестра му. Какво ли разбираше той, един най-обикновен мъж! Не виждаше ли, че Ивонел Баенре никога през целия си дълъг живот не се бе намирала в по-голяма безопасност, отколкото в този миг!

— К'иорл Одран! — провикна се първата матрона и гласът ѝ отекна надалече, като да беше мощният рев на някой великан.

* * *

Заклучена в една стая на последното ниво в най-високата сталагмитена могила в двора, К'иорл Одран съвсем ясно чу зова на матрона Баенре. Ръцете ѝ още по-отчаяно се вкопчиха в изящните мраморни облегалки на трона и тя стисна очи, заповядвайки си да се съсредоточи.

Повече от всеки друг път тя имаше нужда от своите псионистки способности, ала сега, за първи път през живота си, не бе в състояние да ги извика на помощ! Нещо не бе наред, разбра тя, и макар да бе

сигурна, че по някакъв начин Кралицата на паяците стои зад онова, което се случва навън, К'иорл бе обзета от същото усещане, което бе връхлетяло жриците на Лолт в началото на Смутното време — вече не ставаше въпрос единствено за Кралицата на паяците.

Всичко бе започнало веднага след като третата матрона се бе прибрала у дома си тичешком, следвана от орда озверели, пуснати на воля танари. Тя и дъщерите ѝ се бяха събрали, за да изготвят някакъв план, с който да отблъснат демоните и да ги прогонят от земите си. Както винаги, срещата бе протекла повече от ефективно — цялото обсъждане се водеше телепатично, спестявайки им по този начин необходимостта да водят няколко сложни разговора едновременно.

Планът вървеше добре, тя постепенно започна да вярва, че ще успее да отпрати чудовищата обратно в тяхната собствена равнина, а когато това станеше, заедно с дъщерите си сурово щеше да накаже Баенре и останалите съзаклятнички. И тогава се бе случило нещо ужасяващо и необратимо. След една от мълниците — заслепяващи оглушителни взривове, които чудовищата неспирно изпращаха срещу дома им, външната стена, обграждаща двора, се бе пропукала по цялото си протежение. Само по себе си, това не бе кой знае колко сериозно — като всички домове в Мензоберанзан, и този на Облодра можеше да понесе много по-страшни щети. Онова, което бе ужасило матрона Одран и което можеше да се окаже пагубно за Облодра, бе очевидният факт, че магията най-сетне се завръща в Царствата, могъща както преди.

В същия този миг телепатичният им разговор рязко бе прекъснат и колкото и да опитваха, благородничките от обречения дом не бяха успели да го подемат наново.

К'иорл не бе глупачка, а умението ѝ да се съсредоточава бе ненадминато. Псионистките ѝ сили все още не бяха изчезнали; не бяха я напуснали и силите, които ѝ даваха възможност да минава през стени и да изтръгва сърцата на враговете си от гърдите им. Не, те си бяха тук, заровени дълбоко в съзнанието ѝ, ала тя не можеше да ги извика на помощ. К'иорл продължаваше да обвинява себе си за това, гълчеше се за тази толкова ненавременна неспособност да се съсредоточи. В безсилието си тя опитваше отново и отново, удряше главата си с юмруци, сякаш бруталната физическа сила можеше да събуди заспалите ѝ мисловни умения.

И дори не подозираше, че всичко е напразно. Това, което К'иорл не знаеше, бе, че едновременно със завръщането на магията в света, краят на Смутното време бе донесъл и редица неочаквани странични ефекти. На много места в Царствата се бяха появили мъртви зони, в които заклинанията изобщо не действаха или, което бе още по-ужасно, не даваха желанния резултат. Друго проявление на тези неприятни последици засягаше псионистките умения, тези подобни на магия сили, които умовете на някои създания владееха. К'иорл все още ги притежаваше, усещаше, че те не са я напуснали, променил се бе само начинът, по който можеше да ги призове.

Илитидите, както Метил бе съобщил на матрона Баенре, вече бяха открили този нов начин и с техните способности почти всичко бе наред. Ала при тях ставаше въпрос за цяла раса от същества, надарени с подобни сили, при това същества, които се ръководеха от едно общо съзнание, а не за няколко жени, изолирани наред град, чиито обитатели дори не разбираха същината на псионизма. Крадците на мисли бяха направили необходимото, за да могат да използват своите умения, ала К'иорл Одран и нейното доскоро могъщо семейство не бе успяло.

Затова сега матрона Облодра седеше в тъмната стая, стискаше очи и се мъчеше да се съсредоточи. Викът на Баенре долетя до нея, давайки ѝ да разбере, че ако тя не отиде при първата матрона, първата матрона ще дойде при нея.

При малко повече време, К'иорл щеше да се справи с тази мисловна загадка. Ако разполагаше дори само с месец, сигурно щеше да си възвърне силите.

Само че тя не разполагаше с един месец... не разполагаше дори с един-едничък час.

* * *

Матрона Баенре усети магията, пулсираща в парчето сяр, една вътрешна топлина, която постепенно се засилваше все повече и повече. Дори тя се изненада, когато видя ръката си, сключена около дара на Лолт, да помръдва — самото вещество ѝ бе наредило да го стори.

Тя кимна, разбрала, че в този миг нечия чужда воля, на някое чудовище от Бездната, а може би дори на самата Лолт, насочва движенията ѝ. Десницата ѝ се вдигна нагоре, докато парчето сяра не се изравни с върха на най-високата кула в двора на Облодра.

— Кой си ти? — попита старата матрона.

— Аз съм Ерту — чу тя отговор в главата си и възликува — знаеше това име, знаеше и на кого принадлежи.

Ерту беше балор, един от най-ужасяващите и могъщи демони от расата на танарите. Лолт наистина я бе въоръжила превъзходно!

Матрона Баенре почувства как злостта на чудовището изпълва вълшебното вещество, докато то затуптя толкова силно от мощния прилив на енергия, сякаш самият Ерту щеше да изскочи от него и да ѝ се притече на помощ.

Разбира се, това бе невъзможно, макар старата матрона да не го знаеше.

Могъществото, което тя усещаше, идваше от сърцето на самия къс сяра — привидно невзрачен, ала надарен с магията на Лолт и използван от нейната върховна жрица в Мензоберанзан.

Водена единствено от инстинкта си, матрона Баенре разтвори длан и освободи лъч заслепяваща, яркожълта светлина. Той проряза мрака и се блъсна в стената на най-високата кула... същата тази стена, която делеше първата матрона от ненавистната К'иорл. Искрящи, пулсиращи ивици обрамчиха сталагмитената могила и започнаха да дробят якия камък.

Магическият къс сяра се успокои, след като живата енергия, заключена в него, се откъсна, ала матрона Баенре не свали ръката си, нито отмести изпълнения си с благоговение поглед от рушащата се кула.

Там бяха приковани очите и на останалите десет хиляди елфи, които стояха зад първата матрона; там гледаше и К'иорл Одрен, докато ужасяващата светлина бързо обхващаше доскоро непробиваемата стена на могилата.

Целият град ахна като един, когато отекна мощен взрив и върхът на кулата се пръсна на хиляди парчета.

И ето че К'иорл Одрен се появи пред очите им, все още седнала на черния си мраморен трон, сред прахта и каменните отломки.

Десетки танари закръжиха над главата ѝ, ала не посмяха да се доближат до нея — страхуваха се (и то с основание) от безпощадния гняв на Ерту, който неминуемо щеше да се стовари върху им, ако се осмеляха да откраднат дори един миг от насладата му.

К'иорл, горда и силна както винаги, се изправи и пристъпи към ръба на кулата. Изпитателният ѝ взор бавно се плъзна по насъбралото се множество и толкова голям бе страхът, който странните ѝ способности вдъхваха на повечето от тях, че не един и двама елфи (и дори няколко матрони — майки) отвърнаха очи, сякаш се бояха дали тя не се чуди кого да накаже за това дръзко нападение.

Най-сетне погледът ѝ се спря върху матрона Баенре, която нито трепна, нито направи опит да го избегне.

— Как смееш! — опита се да извика К'иорл, ала гласът ѝ прозвуча слабо, почти жалко.

— Ти как смееш! — изрева първата матрона и думите ѝ отекнаха гръмовно. — Отрече се от Кралицата на паяците!

— Нека се продъни в Бездната, там, където ѝ е мястото! — отвърна упоритата К'иорл, последните думи, които щеше да изрече в живота си.

Матрона Баенре вдигна ръката си още по-високо и усети нов прилив на енергия. Отвори се междупространствен портал и, макар този път да не последва нито изблик на ослепителна светлина, нито каквато и да било видима проява на магическа мощ, К'иорл я почувства много по-осезаемо от първия взрив.

Отвори уста, за да извика, ала от устните ѝ се откъсна единствено протяжен стон, който постепенно премина в гърлено хриптене. Чертите на лицето ѝ се удължиха и се изкривиха гротескно, тя опита да се възпротиви, заби пети в земята и отчаяно се помъчи да призове псионистките си способности.

Кожата ѝ започна да се смъква от костите, цялото ѝ тяло бавно, но неумолимо се разтегляше, докато късът сяр с все сила я дърпаше към себе си. Напук на всичко, напук на изгарящата болка и неизбежната смърт, която вече протягаше костеливи пръсти към нея, К'иорл продължи да упорства. Искаше да каже още нещо, да прокълне омразната богиня за последен път, ала вместо думи, от устата ѝ излезе единствено езикът ѝ, безмилостно повлечен от мощта на магията.

Тялото ѝ се разпъваше все по-жестоко и по-жестоко, неудържимо притегляно от парчето сяра и зейналия портал. Отдавна трябваше да е мъртва, изобщо не би трябвало да е жива при този убийствен натиск.

Ръката на матрона Баенре не трепна, но тя самата не успя да се удържи и затвори очи, когато ужасяващо разкривеното тяло на К'иорл политна от внезапно рухналия връх на кулата и се понесе право към нея.

Неколцина от събралото се множество, включително и Берг'иньон, извикаха уплашено, други ахнаха, трети издигнаха гласове в прослава на Кралицата на паяците, когато злощастната трета матрона, с обезобразено до неузнаваемост тяло, досущ гигантско, живо копие, влезе в къса сяра — портала, който щеше да я отведе в Бездната.

Където Ерту, инквизиторът, определен от Лолт, вече я очакваше, за да се погрижи за полагащото ѝ се наказание.

Веднага щом К'иорл изчезна, демоните побързаха да я последват с ликуващи викове и съпроводени от гръмовни взривове, страховити мълнии, гигантски огнени кълба, които помитаха всичко по пътя си, и най-различни други демонстрации на могъщество. Принудени от Ерту, те също издължиха и изтъниха телата си и влетяха в магическото вещество, докато матрона Баенре, напук на ужаса, който я сковаваше, го държеше в нетрепващата си десница, превръщайки страха си в усещане за несъкрусима мощ.

Само за няколко мига всички чудовища, дори огромните танари, напуснаха Материалната равнина, макар че старата матрона все още чувстваше присъствието им във вътрешността на магическия къс.

После всичко внезапно утихна. Не един и двама елфи се споглеждаха въпросително, чудейки се дали присъдата не бе изпълнена, гадаейки дали пък дом Облодра няма да бъде пощаден, сега, когато повелителката им си бе получила заслуженото. Мнозина благородници започнаха да си разменят тайни сигнали, разтревожени, че матрона Баенре може да постави някоя от дъщерите си начело на третия дом и така още повече да затвърди позициите си на върха.

Ала старата матрона изобщо нямаше такива намерения. Тя бе тук по волята на Лолт, за да стовари върху провинилите се абсолютното наказание, по-страшно от всичко, което Мензоберанзан бе виждал някога. Водена от телепатичните наставления на Ерту, тя запрати къса сяра в Хищния процеп, и когато елфите около нея избухнаха в

ликуващи викове, смятайки, че това е краят на церемонията, тя разпери ръце и им даде знак да замълчат пред надигания се гняв на Лолт.

Няколко секунди по-късно земята под краката им се разлюля, разнесе се далечен тътен, после всичко отново потъна в напрегната тишина.

Една от дъщерите на К'иорл се появи и пристъпи към ръба на повредената кула, молейки матрона Баенре за милост. Когато отчаяните ѝ викове не получиха никакъв отговор, тя неволно се обърна към един от многото разломи на Хищния процеп.

Очите ѝ се разшириха от ужас, а писъкът, който се откъсна от гърдите ѝ, вледени сърцата дори на закоравелите ѝ събратя. Старата матрона, която още се рееше високо във въздуха, проследи погледа ѝ и възкликна възторжено, прославяйки своята богиня. Миг по-късно, множеството най-сетне разбра какво става.

Огромно черно пипало, дебело повече от шест метра, се бе показало от ръба на разлома и сега бавно, но неумолимо пъплеше по земята, обвиняйки двора на Облодра в смъртоносна прегръдка. Като мощна отливна вълна, събралите се елфи се люшнаха назад, докато чудовищното пипало заобиколи двора, пролази по стената и се показва от другата страна, връщайки се обратно към бездната, от която бе изпълзяло.

— Баенре! — умолително изпищя обречената жена.

— Вие се отрекохте от Повелителката на паяците — спокойно отвърна първата матрона. — Дойде моментът да изпитате гнева ѝ.

Земята отново потрепери, когато безмилостната ръка на Лолт се затегна около дома на Облодра. Стената се огъна, после не издържа и рухна под страховитата тежест.

Кулата също започна да се ломи и в отчаянието си дъщерята на К'иорл скочи. Някак си успя да избегне ужасяващото пъплещо нещо и когато група мрачни войни, между които и Утегентал Армго, се втурнаха към смазаното ѝ тяло, все още бе жива. Патронът на втория дом попречи на останалите бойци да довършат прекършената жена, наведе се и я взе в силните си ръце. Тя го погледна със замъглени от болка очи и дори успя да се усмихне едва-едва, сякаш вярваше, че той бе дошъл да я спаси.

Утегентал се изсмя в лицето ѝ, вдигна я над главата си и я запрати към гърчещото се пипало, право в безпощадната му хватка, там, където допреди миг се издигаше домът ѝ, а сега имаше само огромна купчина отломки и прах.

Ликуващите викове на Мрачните бяха оглушителни, ала дори те бяха погълнати от грохота, с който чудовищното пипало повлече в бездната рухналия дом на Облодра, а с него и всичките му обречени обитатели.

ГЛАВА 15

АЛЧНОСТ

Джарлакъл поклати обръснатата си глава, най-дръзката постъпка, която си бе позволявал някога с матрона Баенре. В този момент, толкова скоро след впечатляващата ѝ демонстрация на могъщество и като се имаше предвид факта, че тя отново се радваше на пълна подкрепа от страна на Лолт, несъгласието му с планове ѝ бе повече от опасно.

Триел Баенре изръмжа заплашително, а Берг'иньон затвори очи — никой от тях не би искал полезният наемник да бъде пребит до смърт заради нахалството си. Злата Бладен'Кърст обаче, нетърпеливо облиза устни, предвкушвайки предстоящото удоволствие, и дори склочи пръсти около дръжката на змиеглавия бич, който висеше на кръста ѝ. Ех, само ако майка ѝ се съгласеше...

— Опасявам се, че времето не е подходящо — недвусмислено рече Джарлакъл.

— Лолт не мисли така — невъзмутимо отвърна старата Баенре, забележително спокойна въпреки безочието му.

— Откъде можем да сме сигурни, че магията ще продължи да действа, както ние очакваме? — не отстъпваше наемникът.

Матроната кимна и останалите с изненада установиха, че тя е доволна, задето Джарлакъл бе изказал възраженията си на глас. Въпросите му бяха напълно уместни и с тях той всъщност ѝ помагаше да уточни и за себе си подробностите по новия съюз, който бе намислила.

Триел вдигна изпълнен с подозрение поглед към нея. Ако майка ѝ наистина бе получила заповедите си от Лолт, както току-що бе заявила, никога нямаше да позволи на когото и да било да ги подлага на съмнение и дори открито да им се противопоставя. Защо имаше нужда да се убеждава в нещо, в което би трябвало да вярва безрезервно?

— С магията вече всичко е наред — отсече старата матрона и Джарлакъл бе принуден да се съгласи.

Онова, което достигаше до ушите му (както от шпионите му в града, така и от връзките му извън неговите предели) говореше, че наистина е така.

— Няма да ти е трудно да сформираш нов съюз — отбеляза той. — Не и след зрелищното поваляне на Облодра. Мез'Барис винаги те е подкрепяла, а никоя матрона — майка не би се осмелила дори да намекне, че се бои да те последва.

— Хищният процеп може да побере останките на още не един и два дома — сухо рече Баенре.

— Така е — подсмихна се наемникът. — И наистина, сега е времето за сключване на нови съюзничества, независимо с каква цел.

— Сега е времето да потеглим срещу Митрил Хол — прекъсна го тя с нетърпящ възражения глас. — Време да се надигнем от калта и да донесем неவிждани до този ден почести на Кралицата на паяците.

— Понесохме тежки загуби — напомни ѝ той. — Дом Облодра и техните коболди първи щяха да се хвърлят в атака, загивайки в капаните, заложили от джуджетата за нас.

— Коболдите ще бъдат изкарани от скривалищата им в Хищния процеп — увери го матроната.

Джарлакъл не каза нищо, но съмнението остана. Сега, когато всички от третия дом бяха мъртви, в цял Мензоберанзан нямаше елф, който по-добре от него да познава плетеницата от тунели в пропастта. Баенре можеше и да открият стотина, дори няколкостотин от дребните създания, ала Облодра биха им осигурили няколко хиляди.

— Йерархията в града е разклатена — продължи да упорства той. — Трети дом вече няма, а четвъртият остана без повелителка. Дори собственото ти семейство не се е възстановило напълно от бягството на вероотстъпника и загубата на Дантраг и Вендес.

Изведнъж старата Баенре рязко се изправи. Джарлакъл не трепна, ала повечето от децата ѝ се стреснаха, уплашени да не би майка им да разбере за какво намеква той — бяха сигурни, че в този момент матроната няма да търпи никакви дразги между тях за това как да си разпределят задълженията и правата на мъртвите си брат и сестра.

Заплашителният ѝ поглед ги обходи един по един, докато най-сетне се спря върху дръзкия наемник.

— Ела с мен! — нареди тя и се отправи към вратата.

Джарлакъл се отдръпна, за да ѝ направи път, после тръгна след нея. Триел се нареди да ги последва, ала майка ѝ рязко се обърна ѝ я спря:

— Само той!

Щом двамата се приближиха до черната колона в средата на тронната зала, по гладкия камък се проточи дълга пукнатина, която бързо се разшири и отстъпи място на врата, отвеждаща в неголяма цилиндрична стая.

Наемникът очакваше старата матрона да се разкреши или дори да започне да го заплашва, щом останат сами, ала без да каже и дума, тя отиде до една дупка, която зееше на пода, и се спусна в нея. Вместо да падне и да се пребие, тя бавно се понесе надолу, поддържана от мощни магически течения. Въпреки че я последва незабавно, когато слезе в третото ниво, Джарлакъл трябваше да побърза, за да не изостане от старата Баенре, която вече бе хлътнала в следващата дупка, после в онази под нея, после пак и пак, докато най-накрая не се озоваха в тъмницата, която се намираше в самите недра на огромната могила.

Обяснение отново не последва и наемникът вече започваше да се пита дали няма да бъде хвърлен в някоя килия. Не един и двама елфи (мнозина от тях — благородници), биваха сполетявани от подобна мрачна съдба; мълвата говореше, че някои от тях са прекарвали повече от сто години в плен на Баенре, сто години на безкрайни мъчения и живот, поддържан от целителните еликсири на жриците на дома, само за да могат да изстрадат нови и нови изтезания.

Най-сетне спряха пред някаква килия. Двамата стражи, които стояха на пост пред вратата, панически се дръпнаха, когато матрона Баенре им даде знак да се отстранят.

Наемникът с облекчение установи, че килията не е празна и заинтригувано се взря в странното, яко и набито джудже, което бе приковано на стената. Обърна се към матроната и едва тогава забеляза, че тя не носи една от обичайните си огърлици, онази, която бе издялана от джуджешки зъб.

— Скорошен пленник? — попита, макар да подозираше друго.

— Отпреди две хиляди години — отвърна Баенре. — Позволи ми да ти представя Гандалуг Бойния чук, основоположник както на рода Боен чук, така и на Сребърните зали.

Очите на наемника се разшириха от изненада. Наистина, и преди бе чувал да се говори, че в медальона на матроната е заключен поробеният дух на древен джуджешки крал, ала никога не бе подозирал, че става въпрос точно за един Боен чук. Внезапно осъзна, че това желание на всяка цена да бъде превзет Митрил Хол, няма нищо общо с Дризт До'Урден. Беглецът бе само една брънка от веригата, претекст за нещо, което Ивонел Баенре жадуваше от стотици години. Погледът му, изпълнен с любопитство, се спря върху нея.

— Две хиляди години? — повтори Джарлакъл, чудейки се колко стара бе в действителност съсухрената матрона.

— Владеех душата му през всички тези векове — рече тя, взирайки се изпитателно в джуджето. — В дните, когато Лолт не чуваше нашите молитви, медальонът бе унищожен, а Гандалуг, получил най-неочаквано тялото си, остана в Материалната равнина.

При тези думи тя отиде при безпомощното джудже, завря злото си лице на милиметри от върха на дългия му, остър нос и постави ръка върху рамото му.

— Получи обратно живота, но не и свободата си.

Старият крал прочисти гърлото си, сякаш се канеше да я заплюе, ала внезапно застина напълно неподвижно, почувствал как един паяк изпълзва от пръстена на мъчителката му и започва да пъпли по врата му.

Наясно бе, че матроната няма да го убие, защото има нужда от него. Никога не се бе страхувал от смъртта, а сега дори отчаяно я желаше — и най-болезнената Смърт бе за предпочитане пред мъченията, които понасяше тук и най-вече пред смазващата мисъл, че неволно може да допринесе за унищожаването на своя народ. Онова отвратително създание, илитидът, вече бе проникнало в съзнанието му, черпейки оттам информация, която и най-жестокото изтезание не би изтръгнало.

Гандалуг прекрасно разбираше, че няма от какво да се бои, ала това не го успокояваше особено. Ненавиждаше паяци от дъното на душата си, ненавиждаше ги и се боеше от тях. В мига, в който почувства гнусното косматото нещо да лази по врата му, той се вцепени, а по челото му изби ледена пот.

Матрона Баенре остави скованото от ужас и отвращение джудже и се насочи към вратата с тържествуващо изражение, уверена, че

присъствието на Гандалуг би трябвало да уталожил всички тревоги на наемника.

Само че се лъжеше. Джарлакъл отдавна бе убеден, че могат да превземат Митрил Хол, никога не се бе съмнявал в успеха на похода. Ала какво щеше да стане след това, питаше се той. Неуредиците в Мензоберанзан бездруго бяха повече от сериозни, навярно съвсем скоро щеше да се стигне до открита война за решаването на спора кой да заеме местата, опразнени от рухването на Облодра и смъртта на Генни'тирот. Оцеляващ вече векове наред на самия ръб на катастрофата, наемникът прекрасно знаеше какви опасности крие погрешната преценка за това докъде може и трябва да се простира властта; разбираше, че да посегнеш прекалено нависоко, значи сам да се обречеш на провал.

Знаеше също така, че никога няма да успее да убеди старата матрона в това. Така да бъде, примири се той. Щеше да остави първия дом да поведе града на война. Нямаше да се опитва да ги разубеди, дори напротив — щеше да ги окуражава. Ако всичко се развиеше по план — прекрасно.

Ако ли пък не...

Джарлакъл дори не си направи труда да се замисли над тази възможност. Ясно му бе какво изпитва Громф, досещаше се за нарастващото му озлобление, както и за това на своите бойци, които бяха предимно мъже. Нека матрона Баенре тръгне на война срещу Митрил Хол, а ако тя се провали... наемникът бе твърдо решен да се вслуша в думите ѝ и да се „надигне“ от калта. И още как...

ГЛАВА 16

С ОТКРИТО СЪРЦЕ

Откри я на същата скална тераска, където Кати-Бри се упражняваше през последните няколко седмици; същото онова място, където съвсем наскоро бе наложила волята си над своя магически меч. Скалите зад гърба ѝ хвърляха дълги сенки, слънцето бързо се спускаше към хоризонта. Първите звезди вече блещукаха на небето, светеха и тук, и над Лунния град, и над Сундабар, еднакво красиви и еднакво далечни.

Прегърнала колене с две ръце, тя седеше на земята и се взираше в стъстващия се мрак. С нищо не показва, че е чула безшумните стъпки на елфа и продължи да се полюлява напред-назад, потънала в мисли.

— Красива нощ — проговори скиталецът и когато Кати-Бри не се стресна от гласа му, той разбра, че този път бе усетила приближаването му. — Ала вятърът хапе.

— Наближава зима — тихо отвърна тя, без да сваля поглед от потъмнялото източно небе.

Дрифт искаше да каже нещо, да разпръсне напрежението, което някак неусетно се бе настанило между тях, за първи път, откакто се познаваха. Отиде и приседна до нея, но не я погледна, така, както и тя не се обърна към него.

— Тази нощ ще повикам Гуенивар — рече той.

Кати-Бри кимна, но не каза нищо.

Мълчанието ѝ го хвана неподготвен. Това щеше да бъде първият му опит да призове пантерата след залепването на статуетката и безразличието на младата жена го нарани. Тревожеше се дали магията на фигурката ще проработи и въпреки уверенията на Фрет, че всичко ще бъде наред, не можеше да бъде напълно сигурен. Не, елфът нямаше да се успокои, докато Гуенивар, изцелена и отпочинала, не потъркаше муцуна в крака му.

Кати-Бри би трябвало да се чувства по същия начин. Пантерата бе и нейна приятелка, навярно толкова скъпа, колкото и самият Дрифт.

А ето че тя не каза нищо и скиталецът, в чиито гърди започваше да се надига раздразнение, я погледна изпитателно.

Видът на сините ѝ очи, плувнали в сълзи, го накара да забрави гнева си — явно бе, че онова, което се бе случило между тях неотдавна, съвсем не бе така дълбоко заровено, както той смяташе. При последната им среща, на същото това място, въпросите, които ги изгаряха, бяха останали неизречени, заглушени от звънтенето на оръжия в дружеския им двубой. В онзи ден, а и в седмиците преди него, докато се бореше да подчини Казид'еа на волята си, Кати-Бри можеше и трябваше да мисли само за това, цялото ѝ съзнание трябваше да се съсредоточи върху усилието да покори могъщото оръжие. Ала сега, след като се бе справила с тази задача, тя повече не можеше да се преструва, че е забравила.

— Знаеш, че беше заради меча, нали? — неочаквано и почти умолително попита тя.

Дризт се усмихна успокоително. Разбира се, че Казид'еа я бе накарал да се хвърли на врата му, единствено той... Ала на част от него (а навярно и на част от нея, рече си скиталецът, докато я гледаше) ѝ се искаше да не е така. Напрежението между тях се бе появило още преди неловкият инцидент с меча да обтегне отношенията им до краен предел.

— Добре стори, че ме отблъсна — задавено добави тя.

Дризт не отвърна веднага, внимателно обмисляйки отговора си.

— Отблъснах те, само защото видях ефеса на Казид'еа — при тези думи младата жена най-сетне се обърна към него и дълбоките ѝ сини очи срещнаха неговите.

— Мечът беше — тихо добави скиталецът — Единствено той.

Кати-Бри не каза нищо, нито отмести поглед от лицето му. Колко достойно се бе държал той, един елф на мрака. Толкова много мъже на негово място биха се възползвали от неочаквания „подарък“, без да задават въпроси и без да се питат правилно ли постъпват или не. А дали наистина това би било чак толкова ужасно, запита се тя изведнъж. Чувствата ѝ към Дризт бяха истински и дълбоки, свързваше ги здраво приятелство и искрена любов. Толкова ли ужасно щеше да бъде, ако той не я бе отблъснал, когато сама му се предложи?

Да, щеше, реши тя веднага, щеше да бъде погрешно и за двамата, защото макар тялото да бе нейно, разумът, който ръководеше

постъпките и, бе на Казид'еа.

Отношенията им и сега бяха достатъчно напрегнати, ала ако Дризт се бе поддад на чувствата, които изпитваше към нея, ако в онази необичайна ситуация не бе постъпил толкова благородно и не бе устоял на изкушението, навярно след това никой от тях нямаше да е в състояние да погледне другия в очите.

И сега нямаше да седят заедно в планината, под хилядите звезди, които тази вечер като че ли светеха по-ярко отвсякога, и да слушат песента на бръснещия вятър.

— Ти си добър човек, Дризт До'Урден — рече тя и се усмихна сърдечно.

— Надали точно човек — засмя се той и за миг напрежението, легнало между тях, се разсея.

Усмивките им обаче бързо се стопиха и те пак се оказаха уловени в същия неловък момент, някъде между любовта и страха.

Кати-Бри отново вдигна поглед към небето, Дризт стори същото.

— Знаеш, че го обичах — промълви тя.

— И все още го обичаш — отвърна скиталецът и ѝ се усмихна топло.

Тя се обърна към него за миг, после пак се взря в тъмното небе, а мислите ѝ се насочиха към Уолфгар.

— Щеше да се омъжиш за него — продължи Дризт.

Дали наистина щях да го направя, запита се младата жена. При цялата си любов към Уолфгар, тя не можеше да забрави, че той бе варварин и като такъв бе отгледан в общество, където жените не бяха нищо повече от най-обикновени слугини. Наистина, младежът бе надрасъл голяма част от тесногърдите възгледи на своя народ, ала с приближаването на сватбата бе започнал да се отнася толкова покровителствено с нея, че държанието му нерядко граничеше с незачитане. А това бе нещо, което гордата Кати-Бри не можеше да изтърпи дори за миг.

Дризт, който я познаваше по-добре от всеки друг, веднага се досети какво става в главата ѝ.

— Щеше да се омъжиш за него — повтори той и тонът му я накара да го погледне. — Уолфгар не беше глупак — добави той.

— Не си и помисляй да стоварваш цялата вина върху Ентрери и медальона на полуръста — предупреди го тя.

След като се справиха със заплахата на отряда на Мрачните, дошъл в Митрил Хол, за да го залови, скиталецът бе обяснил на нея и на Бруенор (който като че ли най-много от всички имаше нужда от оправдание за нелепите постъпки на мъртвия си син), че Ентрери, представяйки се за Риджис, бе изпробвал магическите сили на рубина върху Уолфгар. Ала дори това не извиняваше напълно странното поведение на варварина, тъй като то бе започнало още преди палачът да се появи в Митрил Хол.

— Все пак медальонът несъмнено утежни положението многократно — не отстъпи Дризт.

— Или само го подтикна да стори онова, което сърцето му нашепваше — не се съгласи тя.

— Не! — категоричният отговор на приятеля ѝ я хвана неподготвена.

Тя наклони глава на една страна, при което гъстите ѝ червеникавокафяви къдрици се посипаха по раменете ѝ, и го изгледа заинтригувано.

— Беше уплашен — обясни елфът. — Нищо не ужасяваше безстрашния Уолфгар така, както мисълта, че може да изгуби своята Кати-Бри.

— Своята Кати-Бри? — повтори тя и Дризт не можа да сдържи усмивката си при тази проява на прекомерната ѝ докачливост в това отношение.

— Неговата Кати-Бри, така, както и той беше твоят Уолфгар — думите му начаса прогониха обзелото я раздразнение и изтриха кривата усмивка от лицето ѝ. — Той те обичаше с цялото си сърце и цялата си душа — продължи скиталецът.

Младата жена не знаеше какво да отвърне, затова не каза нищо ѝ го остави да говори.

— Обичаше те и любовта му го правеше уязвим. Нищо, което можеше да сполети него самия — нито изтезание, нито битка, нито дори смъртта — не бе в състояние да го уплаши, ала и най-малката драскотина върху тялото на Кати-Бри му причиняваше болка, която нищо не можеше да излекува. Именно заради това, в седмиците преди вашата сватба той се държа като глупак. Ала още щом ви се наложи пак да се биете рамо до рамо, щом отново видеше силата и уменията ти, той несъмнено щеше да разбере къде е сбъркал и колко дълбоко се

е заблуждавал. За разлика от мнозина от своите горди събратя, за разлика от самия Берктгар, Уолфгар признаваше грешките си и повече не ги повтаряше.

Докато слушаше мъдрите думи на приятеля си, младата жена нямаше как да не си каже, че онова, което той описва, вече се бе случило. Мисълта ѝ отлетя към битката, в която бе загинал варваринът. Именно страховете, които Дризт описваше сега, бяха станали причина за смъртта му, ала миг преди завинаги да бъде отделен от нея, той най-сетне бе осъзнал собствената си глупост, разбрал бе и каква висока цена трябва да платят и двамата за неговата грешка.

Именно това бе прочела младата жена в очите му, преди скалите и скверната йоклола да сложат край на младия му живот. Не, в любовта ѝ към него нямаше самозаблуда; сега вече бе сигурна, че Уолфгар наистина бе онзи мъж, за когото го смяташе и в когото се бе влюбила.

И ето че едва сега, за първи път, откакто младежът бе загинал, споменът за него не я изпълваше с чувство на вина; вече не ѝ се налагаше да живее със смазващата мисъл, че ако бе оцелял, тя нямаше да може да се омъжи за него. Защото Дризт бе напълно прав — въпреки гордостта си, Уолфгар щеше да признае, че е сбъркал и щеше да се поправи, да порасне, така, както правеше винаги. Това бе и най-хубавото у него, този по детски чист мироглед, който го караше непрекъснато да се развива. Уолфгар искрено вярваше, че и той, и целият свят вървят напред, към едно по-добро и по-хубаво бъдеще.

Кати-Бри се усмихна и това бе най-искрената и щастлива усмивка, огрявала лицето ѝ от много месеци насам. Най-сетне се почувства в мир със себе си и с миналото си, свободна да продължи напред без угризения и горчивина.

Тъмносините ѝ очи се спряха върху Дризт и любопитството, което грееше в тях, го изненада. Можеше да продължи напред, ала какво точно означаваше това?

Бавно, много бавно, тя поклати глава и скиталецът започна да се досеща, че тя иска да му каже нещо. Той вдигна ръка, за да отметне една къдрица от бузата ѝ и изящните му черни пръсти изпъкнаха върху белотата на нежната ѝ кожа.

— Обичам те — призна той и този път думите му не я учудиха. — Така, както и ти ме обичаш. Ала аз също трябва да погледна напред и да открия своето място сред вас, сега, когато Уолфгар го няма.

— Може би някой ден... — прошепна Кати-Бри.

— Може би — съгласи се Дризт. — Ала засега...

— Оставаме просто приятели — довърши тя вместо него.

Скиталецът свали ръката, която едва преди миг бе помилвала лицето ѝ, и я протегна към нея. Младата жена я улови и здраво я стисна.

Приятели.

Двамата постояха така за миг, безмълвни и загледани един в друг, и навярно още дълго щяха да се взират в очите си, щастливи, че са заедно и всичко между тях отново е както преди, ако от пътеката зад тях не се бе разнесъл някакъв шум, последван от гласове, които им бяха добре познати.

— И защо глупавият елф не поиска да го свърши вътре? — фучеше Бруенор.

— Звездите повече подхождат на Гуенивар от каменния таван на Митрил Хол — задъхано обясни Риджис, мъчейки се да не изостава от приятеля си.

Двамата най-безцеремонно минаха през гъсталака, който се изпречи на пътя им, после, къде с препъване, къде хлъзгайки се по гладката скала, се появили пред Дризт и Кати-Бри.

— Глупав елф? — въпросително повтори младата жена.

— Х-м-м — изсумтя Бруенор. — Не съм казвал, че...

— Всъщност, каза... — започна полуръстът, ала разумно предпочете да замълчи, когато джуджето яростно го изгледа с единственото си здраво око и изръмжа в лицето му.

— Добре де, признавам, тъй рекох! — съгласи се той, обръщайки се предимно към Дризт и това бе най-близкото подобие на извинение, излизало някога от устата му. — Ама се тревожа, че работа ме чака.

И като хвърли поглед към пътеката, по която бе дошъл, там, където се намираха източните двери на Митрил Хол, добави:

— Вътре!

Вместо отговор, Дризт извади ониксовата статуетка и нарочно я постави съвсем близо до краката му.

— Когато Гуенивар дойде, ще ѝ обясня какви неудобства ти е причинило усилието да се изкачиш чак дотук, за да видиш завръщането ѝ — подхвърли той лукаво.

— Глупав елф! — промърмори Бруенор тихичко.

Изобщо нямаше да се учуди, ако Дризт отново накараше пантерата да си подремне върху него, или дори нещо още по-лошо.

Кати-Бри и Риджис избухнаха в смях, ала веселието им трая само миг, преди да отстъпи място на тревожно очакване, докато скиталецът тихичко викаше Гуенивар. Болката, която щяха да изпитат, ако се окажеше, че магията не действа и че пантерата никога вече няма да се завърне при тях, щеше да бъде не по-малко жестока от онази, която им бе причинила загубата на Уолфгар.

Те и четиримата го знаеха, дори свадливото джудже, което навярно до последен дъх щеше да отрича колко привързан е всъщност към нея.

Учудването на Гуенивар граничеше почти с недоумение, когато се появи в Материалната равнина, заобиколена от приятелите си, които я гледаха безмълвно, без да смеят да си поемат дъх.

Първи реагира Дризт и по лицето му се разля широка усмивка при вида на вярната му спътница, излекувана и с възстановени сили. Гъстата ѝ черна козина отново блестеше, окъпана от ярката звездна светлина, мускулите ѝ, които едва допреди няколко дни бяха отпуснати и безсилни, сега бяха стегнати както винаги.

Беше накарал Бруенор и Риджис да дойдат, защото смяташе, че четиримата трябва да са заедно в този толкова важен момент.

Още по-хубаво би било, ако и Уолфгар беше тук, смълчан, заедно с тях върху тази скала, под звездите и луната, в последните часове на мира в Митрил Хол.

ПОХОДЪТ НА МРАЧНИТЕ

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

Забелязах нещо наистина окриляващо, докато всички ние, защитниците на Митрил Хол и околностите му, привършвахме подготовката за предстоящата война, приближавайки се до деня, в който Мрачните щяха да нахлуят в земите ни.

Аз съм елф на мрака. Самата ми кожа говори, че съм различен, черният ѝ цвят сякаш заявява на всеослушание и извън всякакво съмнение какъв съм и откъде идвам. И въпреки това, нито веднъж не видях някой да ме поглежда укоризнено или с неприязън, бил той магьосник от Бръшляновото имение, или войн от Дългите ездачи; не чух нито една груба дума от страна на Берктгар и гордия му народ; дори генерал Дагна, не одобряващ никой, който не принадлежи към неговата собствена раса, дори той не ме посочи обвинително, упреквайки ме за надвисналата над главите ни заплаха.

Не знаехме защо идват Мрачните, дали заради мен, или заради несметните съкровища на Сребърните зали. Каквато и да бе причината, в очите на защитниците аз не носех никаква отговорност. Колко прекрасно бе това усещане за мен, колко леко дишах отново, за първи път след всички тези месеци, прекарани в горчиви угризения — за предишното нападение на моите събрата, за гибелта на Уолфгар, за изпитанието, на което неволно подложих Кати-

Бри, когато, водена от приятелството си към мен, тя се спусна чак в Мензоберанзан.

Дълго носих товара на вината, която сам си бях наложил, ала ето че сега никой не ме упрекваше, макар че те всички имаха да губят не по-малко от мен.

Не можете да разберете колко много означаваше това за някой с моето минало. То бе проява на искрено приятелство, предложено просто така, с чисто сърце и без задни мисли. Неведнъж мои „приятели“ бяха постъпвали по същия начин, с единствената цел да докажат нещо, повече на себе си, отколкото на мен. Това, че бяха в състояние (или поне те смятаха така) да видят отвъд явните разлики, отвъд цвета на кожата ми, ги караше да се чувстват по-добри и по-благородни.

Гуенивар никога не се бе държала така. Бруенор не го бе правил. Кати-Бри и Риджис — също. В началото Уолфгар ме презираше, открито и без да се оправдава, единствено защото бях мрачен елф. Те всички бяха честни и затова аз ги наричам свои приятели. Ала в дните на подготовка в Митрил Хол аз изведнъж разбрах, че имам много повече другари, отколкото си мислех. Едва тогава осъзнах, че джуджетата от Сребърните зали, мъжете и жените от Заселническа твърдина, както и още много, много други, наистина ме приемаха такъв, какъвто съм.

Именно в това е същността на приятелството. Едва тогава то става искрено, а не инструмент за задоволяване на собствените прищевки. Именно в онези дни Дризт До'Урден най-сетне повярва, веднъж завинаги, че не е един от своята раса и че мястото му не е в Мензоберанзан.

*И тогава най-после захвърлих бремето на
вината и се възрадвах.*

Дризт До'Урден

ГЛАВА 17

БЛИНГДЕНСТОУН

Те бяха сенки сред сенките, мимолетно раздвижване, изчезнало в мига, в който погледът спреше върху него. Невидими и напълно безшумни. Триста мрачни елфи маршируваха в стройни редици, тихи като смъртта и също толкова безмилостни.

Бяха тръгнали на запад от Мензоберанзан към удобните и широки тунели, които не след дълго отново щяха да поемат на изток и да ги отведат до Повърхността и Митрил Хол. Блингденстоун, градът на свиърфнеблите, които Мрачните мразеха повече от всяка друга раса на света, бе съвсем наблизо — важно преимущество на този заобиколен път.

Утегентал Армго поспря в един малък, закътан участък, откъдето тръгваха притеснително просторни коридори. Свиърфнеблите бяха опитни във военните стратегии, освен това бяха изкусни строители. Ако се стигнеше до битка, те щяха да разчитат на големи отряди, навярно щяха да прибегнат и до бойни машини, за да се справят с елфите, които предпочитаха безшумните тайни нападения, даващи им възможност да се изправят срещу далече по-малочислен и обикновено изненадан противник. Разширяването на тези тунели не бе дело нито на водата и времето, нито на случайно хрумване на гномовете, сигурен бе Утегентал. Това бе бойно поле, отдавна подготвено от враговете им.

Ала къде бяха самите те? Патронът на втория дом бе навлязъл във владенията им, водейки със себе си триста мрачни войни, след тях идваха още осем хиляди негови събратя и хиляди роби от други раси. И въпреки това, при все че Блингденстоун не можеше да е на повече от двадесет минути път оттам (съгледвачите, които бе изпратил, бяха дори още по-близо), до този миг от свиърфнеблите нямаше и следа.

Необузданият Повелител на меча не беше доволен. Обичаше предвидимите неща, поне когато ставаше дума за битки и неприятели, и това, че все още не се бе натъкнал на нищо, което да показва, че наблизо има гномове, го тревожеше немалко. Фактът, че именно той бе

начело на армията и то точно с този отряд, съвсем не бе случайност. Старата Баенре го бе направила заради матрона Мез'Барис, начин да обяви на всеослушание колко голямо е значението на втория дом не само в похода, но и в града. Ала заедно с признанието, жестът на първата матрона носеше и отговорности, които Мез'Барис без колебание бе прехвърлила върху здравите плещи на Утегентал. Дом дел'Армго на всяка цена трябваше да се покрие със слава в предстоящата война, особено след ужасяващото могъщество, което матрона Баенре беше демонстрирала с унищожаването на дом Облодра. Когато приключе с това начинание, Мрачните най-сетне щяха да бъдат изправени пред необходимостта да сложат в ред йерархията на града си... поне доколкото бе възможно да има ред в общество като тяхното.

Неминуемо щяха да избухнат войни между отделните домове, а най-ожесточени несъмнено щяха да бъдат тези между желаещите да запълнят освободилите се места непосредствено след върха.

Ето защо, матрона Мез'Барис бе заявила безпрекословната си вярност към Баенре, а в замяна бе получила разрешение, вместо да тръгне на война, да остане в Мензоберанзан и да се погрижи да укрепи позициите на своя дом. Освен това, двете с Триел Баенре имаха задачата да създадат огромна мрежа както от лъжи, така и от съюзници, с чиято помощ да сложат край на всяко недоволство от постъпките и решенията на първата матрона. Самата тя напълно бе одобрила този план, разбирайки, че ако нещо в похода срещу джуджешката твърдина се обърка, домът ѝ изведнъж ще се окаже опасно уязвим.

Ето как, оставен от Мез'Барис сам да спечели цялата слава, от която се нуждаеше домът им, Утегентал пое на война. От една страна, това го радваше, ала също така го притесняваше, изпълваше го с тревожна енергия, караше го да жадува битка, каквато и да е битка, която да разпали апетита му за предстоящата война и да покрие острието на верния му тризъбец с вража кръв.

Ала къде се бяха дянали грозните, малки изчадия, не спираше да се пита той. Плановете, съставени преди началото на похода, не предвиждаха нападение над самия Блингденстоун, поне не на тази етап. Ако изобщо щяха да атакуват града на гномовете, Мрачните имаха намерение да го сторят на връщане от Сребърните зали, чак след

като осъществяха главната си цел. Въпреки това, Утегентал бе получил нареждане да провери доколко сигурна е защитата на свиърфнеблите и да се разправи както намери за добре с всички гномове, на които той и войните му се натъкнеха в откритите тунели.

Жестокият повелител на меча копнееше за това и дори си бе наумил, ако открие достатъчно големи пролуки в отбраната на града, да се възползва от тази възможност и да се завърне при Баенре и основната част на войската, понесъл главата на свиърфнебълския крал на върха на тризбеца си.

И така да спечели още слава за Барисон дел'Армго.

Един от съгледвачите, жена — воин, мина покрай стражите и се насочи право към него. Използвайки, безмълвния език на жестовите, тя съобщи, че е стигнала съвсем близо до града, чак до стълбището, отвеждащо до масивните му порти, но никъде не е видяла и следа от гномовете.

Засада, това нашепваше войнският инстинкт на Утегентал — не можеше да има и капка съмнение, че свиърфнеблите са залегнали нейде наблизко, въоръжени до зъби и готови за бой. Мрачните елфи бяха известни с предпазливостта, която проявяваха в битка (знаеха, че могат да спечелят, което и да било сражение, стига да издебнат най-подходящия момент) и всеки друг на мястото на Утегентал би отстъпил. Всъщност, мисията му тук бе изцяло съгледваческа и сега, когато я бе изпълнил, спокойно можеше да се върне при матрона Баенре и то с вести, които със сигурност щяха да я зарадват.

Само че свирепият патрон на втория дом съвсем не бе като събратята си — вместо облекчение, в гърдите му бушуваше необузdana ярост.

— Отведи ме там — безмълвно нареди той и жената-разузнавач го изгледа смаяно.

— Прекалено си ценен — опита да се възпротиви тя.

— Отведи ни там! — Утегентал изостави езика на знаците и гръмогласният му рев стресна останалите войни. — Съобщете на всички, че още сега тръгваме към Блингденстоун!

Не един и двама от бойците се спогледаха разтревожено — със своите триста души отрядът им представляваше сериозна сила, ала съвсем не бяха достатъчно, за да нахлуят в града на гномовете. Свиърфнеблите несъмнено щяха да имат смазващо числено

превъзходство, а те и без това бяха едни от най-опасните врагове на Мрачните — както заради бойните си умения, така и заради могъщите земни духове, с които се съюзяваха. Въпреки тези опасения, никой не се осмели да противоречи на Утегентал, още повече, че той единствен знаеше с каква цел матрона Баенре ги бе изпратила насам.

Не след дълго вече крачеха по стълбището, отвеждащо до портите на Блингденстоун. Един по-внимателен оглед бързо им разкри какъв капан бяха заложили гномовете — и най-малкият опит да отворят тежките порти щеше да задейства цяла поредица от хитроумни приспособления и да срути тавана отгоре им. Повелителят на меча повика жрицата, която се числеше към неговия отряд.

— Можеш ли да прехвърлиш един от нас от другата страна? — беззвучно попита той и щом жената кимна утвърдително, даде да се разбере, че лично възнамерява да проникне в града.

Това бе нещо нечувано! Никой елфически предводител не влизаше пръв, та нали затова бяха обикновените редници!

Ала кой можеше да спори с Утегентал? В действителност, жрицата изобщо не се интересувахе дали самонадеяният мъж ще срещне смъртта си, затова начаса подхвана заклинанието, което щеше да превърне тялото му в безпътна сянка, способна да се провре и през най-тесните пукнатини. Когато магията започна да действа, безстрашният Повелител на меча остави отряда си, без дори да си направи труда да им даде напътствия, в случай че не се завърне.

Горд и невъобразимо самоуверен, той просто не вярваше, че това може да се случи.

Няколко минути по-късно, след като остави зад гърба си празните караулни помещения (гъсто осеяни със защитни окопи и всевъзможни укрепления), Утегентал стана вторият елф на мрака след Дризт До'Урден, видял кръглите, ниски къщи и лъкатушещите улички, които представляваха града на свиърфнеблите. Колко различен беше Блингденстоун от Мензоберанзан, построен в съзвучие с естествените очертания на местността, а не преобразен до неузнаваемост, за да се вмести в представите за красота на своите обитатели.

Повелителят на меча, който искаше да контролира всичко около себе си, намери града за отблъскващ — отблъскващ и съвършено празен.

Блингденстоун, този най-древен и свещен дом на свиърфнеблите, беше изоставен.

* * *

Белвар Дисенгалп стоеше на прага на една просторна галерия, далече на запад от Блингденстоун, и се взираше пред себе си, чудейки се дали бе постъпил правилно, като убеди крал Шниктик да напуснат града. Беше настоял, че сега, когато магията в Царствата отново действа, Мрачните неминуемо ще потеглят срещу Митрил Хол и пътят им натам ще ги отведе опасно близо до Блингденстоун.

Малцина се бяха усъмнили, че елфите наистина ще се вдигнат срещу Сребърните зали, ала мисълта да си съберат нещата и да изоставят древния си дом, не се понрави никому. Вече повече от две хиляди години живееха в злокобната сянка на Мензоберанзан, две хиляди години, през които неведнъж бяха подозирали, че Мрачните се канят да им обявят война.

Този път обаче бе различно, сигурен беше Белвар, и точно така им бе казал. В пламенните му думи имаше много разум, ала нито това, нито дори близкото му познанство с Дризт До'Урден, който някога бе избягал от същия този Мензоберанзан, нямаше да успее да отвори очите на краля и останалите за надвисналата опасност, ако Фърбъл не се бе намесил, вземайки неговата страна.

Наистина, потвърдил бе съветникът, този път всичко беше различно. Вече не ставаше дума за алчните домогвания на някой амбициозен дом, решил да стигне до върха по краткия начин; сега цял Мензоберанзан щеше да се обедини и този път никой, имал нещастieto да се изпречи на пътя им, не би могъл да разчита на обичайното съперничество между родовете, за да се спаси. Фърбъл бе научил от Джарлакъл за повалянето на дом Облодра, а земният дух, изпратен в Хищния процеп от свиърфнебълските жреци, бе потвърдил гибелта им извън всякакво съмнение. Затова, когато при следващата им среща, наемникът бе намекнал колко „неразумно бе да се укрива Дризт До'Урден в този момент“, съветникът, наясно с нравите на мрачните елфи, окончателно бе повярвал в надигащата се буря. За него бе повече от сигурно, че Мрачните ще поемат към Митрил Хол, подтиквани от

страха, който им вдъхваше матроната, чийто гняв бе унищожил третия дом.

На гномовете не им оставаше друго, освен да напуснат Блингденстоун. Отговорността за тази крайна стъпка лежеше най-вече на плещите на Белвар и той, неусетно и за самия себе си, започна да се пита дали постъпва правилно; онази логика, която съвсем доскоро му се бе струвала желязна, сега му се струваше погрешна тук, на запад, тунелите бяха напълно спокойни, но не с онова зловещо, напрегнато затишие, в което сякаш се чува как Мрачните се прокрадват в сенките. Тук цареше мир, а войната, която Белвар бе очаквал, като че ли бе останала на хиляди мили... или може би хиляди години зад тях.

Събратята му се чувстваха по същия начин и дори бяха започнали да подхвърлят (в началото рядко, ала напоследък все по-често), че решението да изоставят Блингденстоун е било, меко казано, недообмислено.

Едва когато и последният гном напусна града и дългият керван пое на запад, едва тогава Белвар осъзна към колко сериозна стъпка бе тласнал сънародниците си, едва тогава осъзна истинското значение на този избор. С бягството си те всъщност признаваха собствената си немощ, безсилието си пред Мрачните, мисъл, която като горчива жлъчка бе заседнала в гърлата на мнозина от тях и ги давеше. Увереността, че са на сигурно място, вярата в силата на техните шамани, дори упованието им в Сегоян, бяха безмилостно разклатени, без да е пролята дори една-единствена капка кръв.

Белвар се чувстваше като пълен страхливец.

Донякъде го утешаваше само мисълта, че Блингденстоун все пак не е оставен на произвола на съдбата. Един земен дух, невидим сред скалите, от които бе създадено и неговото тяло, бе натоварен със задачата да наблюдава и да чака. Ако опасенията на Белвар се окажеха основателни и Мрачните наистина се появяха, свиърфнеблите веднага щяха да научат.

А ако не дойдеха, запита се той. Ако в крайна сметка се окажеше, че двамата с Фърбъл са сгрешили, какви ли загуби щяха да са понесли събратята им заради прекомерната си предпазливост?

И дали някога отново щяха да се почувстват в безопасност в Блингденстоун?

Матрона Баенре никак не се зарадва на вестта, че Блингденстоун е празен. Ала колкото и кисело да бе изражението, с което изслуша разказа на Утегентал, то изобщо не можеше да се мери с гневната гримаса, разкривила правилните черти на сина ѝ. Очите на Берг'иньон се присвиха заплашително, но патронът на втория дом, когото никое предизвикателство не бе в състояние да стресне, дръзко отвърна на погледа му.

Старата Баенре прекрасно разбираше какво бе събудило раздразнението на сина ѝ, нещо повече, тя самата също не бе доволна да научи, че Утегентал лично се е нагърбил със задачата да проникне в града на свиърфнеблите. Постъпката му недвусмислено издаваше отчаянието на Мез'Барис — явно бе, че втората матрона се чувства крайно уязвима след могъществото, което Баенре бяха демонстрирали пред портите на Облодра, и бе стоварила огромна отговорност върху яките плещи на своя патрон.

Утегентал бе потеглил на война с едничката цел да прослави своя дом, потеглил бе начело на внушителен отряд от над триста мрачни войни.

За Берг'иньон това бе доста тревожно, тъй като не матрона Баенре, а той бе най-омразният съперник на страховития Повелител на меча.

Старата матрона обаче, която през всичкото това време не отделяше поглед от лицето на сина си, сметна дръзката постъпка на втория патрон за добре дошла — съперничеството щеше да подтикне Берг'иньон към съвършенство. А ако той се провалеше, ако Дризт До'Урден (очевидно именно вероотстъпникът бе плячката, която и двамата мъже жадуваха) паднеше от ръката на Утегентал, ако дори самият Берг'иньон рухнеше, покосен от тризбеца на жестокия патрон, тя щеше да се примири. В крайна сметка, този поход бе много по-важен от който и да било елфически дом, пък бил той и онзи, който тя оглавяваше; тук нямаше място за лични домогвания и амбиции... освен, разбира се, за нейните собствени.

Когато покоряха Митрил Хол, независимо какво щеше да струва това на сина ѝ, тя щеше да познае нечувано до този миг благоволение

от страна на Лолт, а домът ѝ веднъж завинаги щеше да стане недосегаем за дребнавите козни на останалите семейства в Мензоберанзан, дори те всички да се надигнеха срещу нея!

— Свободен си — рече тя на Утегентал. — Връщай се на поста си.

По устните на свирепия войн плъзна зла усмивка и той се поклони на матроната, без да сваля поглед от Берг'иньон. После се обърна и се нареди да отиде при своя отряд, но не бе успял да направи и крачка, когато матрона Баенре отново го повика.

— А ако се натъкнеш на следи от бягащи свиърфнебли — заповяда тя, местейки поглед между двамата настръхнали войни, — не забравяй да изпратиш някой да ме уведоми за развоя на преследването.

При тези нейни думи, раменете на Берг'иньон увиснаха, а усмивката на Утегентал стигна почти до ушите му. Един последен поклон и той се отдалечи тичешком.

— Свиърфнеблите са опасни противници — подхвърли старата матрона на сина си. — Ще убият и него, и бойците му.

В действителност, тя самата не вярваше в това, а скептичното изражение на Берг'иньон красноречиво говореше, че и той не може да бъде залъган толкова лесно.

— Ако ли пък не — добави матроната и се обърна на другата страна, където стояха Куентел, с доста отегчено изражение, и Метил, комуто сякаш всичко беше досадно, — ако ли пък не стане така... е, за никого не е тайна, че не е чак толкова славно да убиеш неколцина гномове.

При тези думи тя отново погледна сина си:

— Всички знаем каква е истинската цел на този поход! — изръмжа, без да си прави труда да спомене, че неговата и нейната цели са съвършено различни.

Ефектът на тези думи върху разстроения Берг'иньон беше мигновен. Униинето изчезна и щом майка му даде знак, че е свободен, той се отдалечи с гордо вдигната глава, възседнал своя лепливоног гущер.

Когато синът ѝ се скри от очите ѝ, старата Баенре се обърна към Куентел:

— Погрижи се сред войниците на Утегентал да има наши шпиони — нареди тя на езика на знаците, после се замисли за миг,

представяйки си какво може да сполети всеки изменник, заловен от необуздания Повелител на меча и побърза да уточни:

— Мъже.

Мъжете бяха заменими.

Седнала върху своя летящ диск, матрона Баенре се рееше над главите на войниците и мислеше. Съперничеството между Берг'иньон и Утегентал не я притесняваше, не я тревожеше и явното пренебрежение, с което патронът на дом дел'Армго се отнасяше към получените заповеди. Много по-обезпокоително бе необяснимото изчезване на свиърфнеблите. Дали лукавите гномове не възнамеряваха да се възползват от отсъствието на многохилядната армия, за да нападнат Мензоберанзан?

Това бе глупава мисъл и матрона Баенре я отхвърли начаса. Та нали повече от половината ѝ сънародници бяха останали в града, зорко следени от Мез'Барис, Триел и Громф! Свиърфнеблите щяха да бъдат смазани за миг, за чест и слава на Кралицата на паяците.

Ала докато се успокояваше така, старата матрона усети, че я гризе грозно подозрение, в съзнанието ѝ се заредиха картини, свързани със заговор и черни козни.

— Триел ти е вярна и напълно владее положението там — намеси се Метил телепатично и това поразсея опасенията ѝ.

Преди да тръгне на война, матрона Баенре бе накарала илитида да проникне в мислите на дъщеря ѝ и да разбере какво е истинското ѝ отношение към случващото се в града. Резултатите бяха повече от задоволителни — Триел се боеше, че този път майка ѝ се е прицелила твърде високо, ала също така бе убедена (както и всички други в Мензоберанзан след повалянето на дом Облодра), че походът е благословен от Лолт. Ето защо, като върховна жрица и повелителка на Арах-Тинилит, тя никога не би си позволила да заговорничи срещу първата матрона в нейно отсъствие или да стори каквото и да било против нейната воля.

Старата Баенре си отдъхна. Всичко вървеше по план, бягството на свиърфнеблите беше незначителна дреболия, която изобщо не я засягаше.

Не, помисли си тя, нещата се развиваха дори по-добре от очакваното. Съперничеството между Берг'иньон и Утегентал обещавахе да бъде доста забавно, очертаваха се някои наистина

интересни възможности. Ако например Утегентал надвиеше Дризт До'Урден, убивайки същевременно и Берг'иньон, старата матрона можеше да го принуди да стане Повелител на меча в нейния собствен дом. Мез'Барис нямаше да се осмели да протестира... не и след като походът срещу Митрил Хол се увенчаеше с успех.

ГЛАВА 18

НЕЛОВКИ СРЕЩИ

— Дори и в този момент Регуелд, който ще ни предвожда, е при краля — обясни един от конниците.

Мъжът, изрекъл тези думи, беше облечен, както и другарите му, в крайно необичайни доспехи — целите покрити с остри ръбове и причудливи улеи, те явно имаха за цел не да смекчават вражеските удари, а да ги отклоняват. Странният вид на петдесетината рицари можеше да се обясни при едно по-внимателно вглеждане във флага им. Върху него бе изобразена фигурата на висок човек с щръкнала нагоре коса и протегнати нависоко ръце; застанал върху покрива на някаква къща, той мятеше мълнии към небето (или пък, кой би могъл да каже, ги улавяше, докато те се сипеха от скупчените облаци). Това бе символът на Дългата Седловина, а те бяха войниците на градчето, Дългите ездачи — ексцентрични, ала несъмнено умели бойци. Току-що бяха пристигнали в Заселническа твърдина, след дълъг път под свъсеното небе и първите снежинки на приближаващата зима.

— Регуелд ще предвожда вас — отвърна друг ездач от седлото на жребеца си, където се бе разположил с лекотата на човек, който се чувства еднакво удобно както на земята, така и на кон.

Висок и строен, той носеше по лицето си белези, които красноречиво говореха през колко много битки е преминал. Неговите доспехи, както и тези на четиридесетината му другари, бяха доста по-обикновени; на знамето, което се вееше над главите им, бе извезан гербът на Несме, гордият град, издигнат досами ужасяващите Тролови блата.

— Регуелд ще предвожда вас — повтори конникът, — ала не и нас. Ние сме Конниците на Несме и се подчиняваме единствено на собствения си предводител!

— Само защото пристигнахте първи, не значи, че вие определяте правилата — възнегодува войникът от Дългата седловина.

— Да не забравяме защо сме тук — намеси се трети мъж, който тъкмо пристигаше заедно с двама свои другарки да приветства

новодошлите.

Когато се приближи още малко, спорецките веднага разбраха по изящните черти на лицето му, блестящата златиста коса и кехлибарените очи, че той не е човек, а елф, макар и доста висок за своята раса.

— Аз съм Беснел от Града на сребърната луна — представи се той. — Идвам начело на стотина войници, изпратени от лейди Алустриел. Всеки ще открие най-подходящото за него място, щом битката започне, и все пак, ако държите да имаме един водач, смятам, че това трябва да бъде аз, тъй като представлявам Сребърната лейди.

Конникът от Несме и този от Дългата седловина се спогледаха безпомощно — и двата града (особено Несме), се намираха в сянката на Града на сребърната луна и владетелите им никога не биха си позволили да оспорват думата на лейди Алустриел.

— Ала сега не сте в Града на сребърната луна! — гръмко се обади Берктгар.

Полускрит в сенките на една врата недалече оттам, той слушаше спора с интерес и макар да не искаше да го признае дори пред себе си, тайничко се надяваше препирнята да прерасне в нещо по-забавно от резки думи.

— Намирате се в Заселническа твърдина, където управлява Берктгар — все така на висок глас продължи той, — и щом сте тук, ще се подчинявате на него!

Гордите му думи бяха последвани от напрегнато мълчание, особено неспокойни изглеждаха двамата войни, дошли с Беенел. Елфическият боец обаче остана напълно спокоен и като помълча миг-два, без да сваля поглед от грамадния варварин, който се приближаваше към тях, препасал страховития си меч през рамо, кимна в знак на съгласие. Честолюбieto със сигурност не бе един от неговите недостатъци и той никога не се оставяше да бъде заслепен от криворазбрана гордост.

— Добре казано, Берктгар Храбри — рече той сега. — И съвсем на място.

После се обърна към конниците от Несме и Дългата седловина и добави:

— Дойдохме, за да помогнем на Берктгар и на Бруенор Бойния чук — напомни им той.

— Дойдохме, защото Бруенор ни повика — изръмжа мъжът от Дългата седловина. — Не Берктгар.

— Нима смятате да се спуснете в мрачните тунели на Митрил Хол? С жребците си? — повдигна вежди елфът, който вече бе разбрал от срещите си с Бруенор и Кати-Бри, че джуджетата ще се заемат с подземните проходи, докато конниците ще се присъединят към хората на Берктгар, за да се погрижат за повърхността.

— И той, и конят му, могат да се озоват под земята много по-скоро, отколкото очакват — недвусмислената заплаха на варварския вожд никак не се понрави на война от Дългата седловина.

— Достатъчно! — побърза да се намеси Беснел. — Събрали сме се тук като съюзници и такива трябва да останем, обединени от общата си цел.

— Обединени от общия си страх — поправи го войникът от Несме. — Моите сънародници веднъж вече се срещнаха с... — той замълча за миг и се вгледа в лицата на останалите предводители, а после и на своите мъже, сякаш търсеше подкрепа, докато се опитваше да намери точните думи. — Срещнахме се с тъмнокожия приятел на крал Бруенор — довърши той най-сетне, без дори да се помъчи да прикрие подигравката в гласа си. — Какво добро може да излезе според вас от съюза с някой от тази скверна раса?

Още преди да успее да довърши, Берктгар се нахвърли отгоре му, сграбчи го за ризницата и приближи разгневеното си лице на сантиметри от неговото. Останалите войни от Несме начаса извадиха оръжията си, ала същото сториха и варварите, които изведнъж наизскочиха от близките къщи.

Беснел простена, а Дългите ездаци обезсърчено поклатиха глави.

— Ако пак се осмелиш да кажеш нещо против Дризт До'Урден — заплашително процеди Берктгар, без да обръща никакво внимание на копията и мечовете, насочени към него, — ще ме изправиш пред труден избор — дали да те посека и да оставя трупа ти на лешоядите или да те дам на Дризт, та той собственоръчно да смъкне главата от раменете ти.

Беснел приближи коня си до двамата мъже и натискът на силното животно принуди варварина да пусне занемелия си противник.

— Дризт До'Урден не би го убил заради онова, което каза — уверено рече елфът, който неведнъж бе срещал скиталеца в Града на

сребърната луна.

Берктгар знаеше, че това е самата истина, затова неохотно се отдръпна.

— Бруенор обаче би го сторил — подхвърли той.

— Така е — съгласи се Беснел. — А и мнозина други биха защитили Дризт с оръжие в ръка. Ала стига сме говорили за това. Заедно наброяваме сто и деветдесет бойци, дошли тук, за да помогнем с каквото можем — при тези думи той се огледа наоколо и изведнъж сякаш се извиси над останалите. — Сто и деветдесет души, притекли се на помощ на Берктгар и доблестните му войни. Рядко се е случвало четири подобни отряда да се бият рамо до рамо. Дългите ездачи, конниците на Несме, Сребърните рицари и бойците на Заселническа твърдина, обединени от една обща цел. Ако войната, надвиснала над нас, наистина се разрази (а след като видях съюзниците, които се готвят да ги посрещнат, аз искрено се надявам това да стане), подвизите ни ще отекнат надлъж и нашир из Царствата! Нека Мрачните дойдат, ако не им е мил животът!

Думите на елфа поласкаха самолюбието на всички, които го слушаха, разнесоха се одобрителни възклицания, напрежението се разсея. Беснел с усмивка на уста гледаше ликуващите войни, ала в същото време с болка си мислеше, че отношенията помежду им съвсем не бяха толкова приятелски, а основата им — толкова солидна, колкото би трябвало в момент като този. От Дългата седловина бяха изпратили петдесет войни, както и неколцина магьосници — солидни подкрепления от малък градец като техния, който освен всичко друго, дори не зависеше пряко от добруването на крал Бруенор. Интересите им (както търговски, така и дипломатически) бяха насочени повече на запад, към Града на бездънните води, отколкото на изток към Митрил Хол, а ето че въпреки това не само се бяха отзовали на джуджешкия зов за помощ, но дори бяха изпратили дъщерята на своя предводител.

В Града на сребърната луна също не бяха скъпили помощта си, не само заради приятелството, което свързваше повелителката им с Дризт и Бруенор, а и защото лейди Алустриел бе достатъчно мъдра, за да разбере, че ако Мрачните поемат на поход към Повърхността, злото няма да засегне само джуджешката твърдина. Тя бе изпратила на Берктгар стотина рицари, а още толкова бяха дошли по собствено желание, с намерението да заобиколят източните склонове край

Митрил Хол и да покрият тежката, камениста местност, която се простираше на север от Четвъртия връх и на запад от Стражев дол. Тези двеста конници представляваха две пети от прославените Сребърни рицари — внушителна сила и значителна жертва, особено в този момент, когато песента на мразовитите ветрове все по-настоятелно напомняше за пристигането на зимата.

Не така стояха нещата с подкрепленията от Несме. Опитният Беснел нямаше как да не осъзнава, че те бяха не само по-малобройни, но и много по-слабо мотивирани. Никой от другите градове нямаше толкова много за губене в предстоящата война (освен, разбира се, Заселническа твърдина) и въпреки това бяха изпратили едва една десета от опитните си бойци. Обтегнатите отношения между Митрил Хол и Несме не бяха тайна за никого, една зле прикривана неприязън, зародила се още преди Бруенор да открие древното царство на своя народ. По пътя си към изгубените Сребърни зали той и приятелите му бяха минали покрай Несме, където вместо благодарност, задето бяха спасили неколцина техни конници от опасните блатни хора, бяха получили само обиди и заплахи. Веднага след края на битката войните на Несме ги бяха прогонили от земите си заради Дризт и мрачната слава на неговия народ, и макар гневът на джуджето да бе стихнал, когато по-късно получи помощта им в битката за Митрил Хол, напрежението в отношенията им не бе изчезнало напълно.

И ето че сега, когато над тях бе надвиснала опасност от война с Мрачните, позабравените лоши чувства и недоверието към най-близкия приятел на Бруенор отново се бяха събудили в гърдите им. Е, нали поне бяха тук, каза си Беснел — дори четиридесет бойци бяха по-добре от нищо. Елфът бе обявил Берктгар за водач на четирите отряда (макар да бе сигурен, че щом войната избухне, всеки от съюзниците сам ще избере най-подходящата за него тактика), докато той се нагърби с друга, по-малко очевидна, ала също така важна роля. Някак от само себе си, на него се бе паднало задължението да поддържа мира сред съюзниците и да се грижи за това между тях да не се стига до дразги и ненужни пререкания.

Задачата му щеше да се улесни неимоверно, сигурен бе той, ако Мрачните наистина дойдеха — пред лицето на един толкова опасен враг, всички дребнави търкания щяха да бъдат забравени начаса.

Белвар не знаеше дали да изпитва облекчение или страх при вестта, че един елф на мрака се е появил в Блингденстоун, а цяла армия негови събратя е минала покрай изоставения град и се е насочила на изток, към тунелите, отвеждащи до Митрил Хол.

Надзирателят отново седеше на обичайната си наблюдателница и се взираше в пустите коридори. Мислеше за Дризт и за мястото, което скъпият му приятел наричаше свой дом. Скиталецът му бе разказал за Митрил Хол, когато няколко месеца по-рано бе минал през Блингденстоун на път към Мензоберанзан. С какво топло чувство бе говорил за другарите си — за джуджето, наречено Бруенор и за младата жена, за Кати-Бри, която също се бе появила в Блингденстоун, търсейки Дризт и която, както твърдеше мълвата, му бе помогнала да се измъкне от града на събратята си.

Това бягство несъмнено бе една от причините, подтикнали Мрачните да поемат на война, и все пак Белвар искрено се радваше, че приятелят му се бе спасил от лапите на злата матрона Баенре. Да, Дризт бе успял да се завърне у дома, ала ето че злите му сънародници бяха тръгнали след него.

Неволно Белвар си припомни дълбоката тъга, с която скиталецът му бе разказал за загубата на Уолфгар, един от най-добрите му приятели от Повърхността. Каква ли болка щеше да изпита Дризт сега, зачуди се той, когато Мрачните се канеха да унищожат мястото, където след толкова години най-сетне бе открил своя пристан!

— Трудни решения ни предстоят — разнесе се глас зад Белвар. Той плесна с митрилните си „ръце“ (по-скоро за да проясни мислите си, отколкото заради нещо друго) и се обърна към новодошлия Фърбъл.

Едно от малкото хубави неща, произтекли от тези смутни времена, бе приятелството, зародило се между Белвар и съветника. Като двама от най-старите жители на града те се познаваха (или поне бяха чували един за друг) отдавна, ала едва когато надзирателят, заради обичта си към Дризт, започна да се интересува от света извън Блингденстоун, едва тогава Фърбъл се появи в живота му. Доста различни по характер, двамата се научиха да се допълват взаимно и

постепенно истински се сближиха... макар никой да не бе изрекъл и дума за това на глас.

— Решения? — въпросително повтори Белвар.

— Мрачните минаха — отвърна Фърбъл.

— Рано или късно ще се приберат.

Съветникът кимна:

— Несъмнено. Крал Шниктик трябва да реши дали някога ще се връщаме в Блингденстоун.

На Белвар му се стори, че някой току-що го е ударил с мокър парцал. Дали ще се завърнат в Блингденстоун? Разбира се, че ще си идем у дома, искаше му се да изкрещи. Всяка друга възможност изглеждаше нелепа, немислима! Когато няколко мига по-късно се успокои и разсъди трезво, нямаше как да не осъзнае, че Фърбъл е прав. Мрачните щяха да се върнат и ако успеяха да превземат Митрил Хол (повече от ясно бе, че именно с тази цел бяха поели към Повърхността), между онова далечно място и Мензоберанзан щяха да бъдат прокарани пътища, минаващи твърде близо до Блингденстоун.

— Мнозина смятат, че трябва да поемем на запад и да си потърсим нова пещера — добави съветникът, а горчивият му тон издаваше колко му е тежко. — Нов Блингденстоун.

— Никога! — отсече Белвар, ала думите му прозвучаха доста необидително.

— Крал Шниктик ще поиска и твоето мнение по този жизненоважен въпрос — рече Фърбъл. — Помисли добре, Белвар Дисенгалп. Твоят отговор може да реши съдбата на всички ни.

Възцари се мълчание и след малко съветникът кимна отсечено и се нареди да си върви.

— Ами Фърбъл? — спря го Белвар, преди да е успял да се отдалечи. — Какво мисли той за всичко това?

Приятелят му бавно се обърна и го погледна право в очите.

— Фърбъл смята, че има само един Блингденстоун — отвърна той с решителност, каквато надзирателят не бе очаквал от него. — Да се махнем, докато Мрачните минават покрай нас, е разумно и правилно. Но никога да не се върнем — това вече не е.

— Някои неща си заслужават да се биеш заради тях — съгласи се Белвар.

— А да умреш? — подхвърли съветникът и бавно се отдалечи.

Белвар остана сам със своите мисли... мисли за дома, за приятеля му и за надвисналата беда.

ГЛАВА 19

ПРОМЯНА В ПЛАНОВЕТЕ

Кати-Бри разбра още в мига, в който видя лицето на пратеника, където тревога и жажда за битка се преплитаха в едно. Разбра и хукна по лъкатушешите коридори на Митрил Хол, все по-надълбоко и по-надълбоко. Мина през Подземния град, който сега бе странно утихнал — нямаше я врявата на стотици трудещи се джуджета, не се чуваше неспирният бумтеж на тежките машини, огромните пещи, където преди горяха високи огньове, също тлееха. Мнозина забелязаха трескавия й бяг и се досетиха какво става. Тя знаеше и те също знаеха.

Мрачните бяха дошли.

Стражите, които охраняваха масивната врата, разделяща Залите от непрогледните тунели отвъд, само кимнаха, когато я видяха да се задава и я пропуснаха да мине, без да задават въпроси.

— Стреляй точно, момичето ми! — извика един от тях след нея и макар ужасът да я бе стиснал за гърлото, макар да й се струваше, че се сбъдва най-страшният й кошмар, младата жена неволно се усмихна.

Откри Бруенор и Риджис в една просторна галерия, същата, в която съвсем наскоро бяха разгромили вражеско гоблиново племе. Сега пещерата бе превърната в нещо като команден пункт, мястото, откъдето се ръководеше отбраната на най-дълбоките тунели. Почти всички коридори, които идваха дотук от Подземния мрак, бяха осеяни с безброй капани, напълно сринати или пък строго охранявани, превръщайки я по този начин в едно от най-сигурните места извън самия Митрил Хол.

— Дрифт? — попита Кати-Бри.

Бруенор посочи един широк тунел, който тръгваше надолу, и рече:

— Там е. Заедно с котката.

Изпитателният поглед на младата жена обходи галерията. Приготовленията явно бяха завършени, всичко бе по местата си, подредено, доколкото им бе позволило ограниченото време, с което разполагаха. В единия край на помещението Стъмпет и няколко жреци

усърдно подреждаха стъкленици с отвара, сгъваха одеяла и превръзки и захлупваха кутийки с билкови мехлеми за ранените, Кати-Бри неволно потръпна, споходена от грозната мисъл, че всички тези превръзки ще бъдат изразходвани, много преди войната да е свършила.

Недалече от жреците, трима от магьосниците от Дългата седловина, Харкъл, Бидърду и Белла дон Дел Рой, разговаряха край неголяма, кръгла масичка, покрита с десетки карти и пергаменти.

След известно време Белла вдигна поглед от ръкописите и кимна на Бруенор, който побърза да отиде при нея.

— Нима просто ще стоим и ще чакаме? — обърна се Кати-Бри към Риджис.

— Засега — отвърна той. — Ала много скоро двамата с Бруенор, заедно с някой от магьосниците, ще поведем един отряд към Галерията на Тънълт, където ще се срещнем с Дризт и Пуент. Сигурен съм, че баща ти възнамерява да те вземе с нас.

— Нека само се опита да ме спре! — тихичко промърмори младата жена и се замисли над думите на полуръста.

Галерията на Тънълт беше най-голямата пещера извън Сребърните зали и ако Дризт щеше да ги чака там, а не на някое затънтено място, и ако Мрачните наистина бяха нахлули в тунелите край Митрил Хол, значи битката щеше да се състои съвсем скоро. Кати-Бри си пое дъх и свали Таулмарил от рамото си. Опита тетивата му, после провери колчана, който висеше на кръста ѝ, за да се увери, че е пълен, макар да знаеше, че е магически и никога не се изпразва.

— Готови сме — долетя нечие телепатично уверение и тя веднага разбра, че това може да е само Казид'еа.

Думите на новия ѝ другар ѝ поддържаха успокояващо — напълно уверена в него, тя бе сигурна, че двамата мислят еднакво. Мечът беше прав — те наистина бяха готови, всички до един.

При все това, когато Бруенор, заедно с Бидърду, стана от масичката и даде знак на личната си свита, както и на Риджис и Кати-Бри, да го последват, сърцето на младата жена пропусна един удар.

* * *

Джуджетата от Отряда на изкормвачите разговаряха възбудено, побутваха се един друг и току се блъскаха в стените. Мрачни елфи в тунелите! Бяха забелязали нашественици и сега нямаха търпение да ги заловят или убият.

В ушите на неколцината елфи, които наистина бяха съвсем близо до Митрил Хол (съгледвачи, изпратени да се поогледат и да проверят пътя, по който щеше да връхлети същинската част от войската, идваща подире им), шумът, вдиган от бойците на Пуент, си бе направо оглушителен. Тихи по природа (така тихи, както бяха и земните недра, които обитаваха), Мрачните решиха, че по петите им идват поне хиляда свирепи войни и като разтеглиха редиците си, започнаха да отстъпват, пропускайки напред далече по-ценните жени. Мъжете, както винаги, останаха в тила, със задачата да забавят неприятеля.

Сражението избухна много скоро в един тесен, но висок тунел. Изкормвачите връхлетяха откъм изток и тримата елфи, които левитираха между сталактитите, вдигнаха миниатюрните си арбалети. Малките, напоени с отрова, стрели се забиха в телата на Пуент и двете джуджета, които тичаха до него.

— Какво! — изрева бесовойнът изненадан от неочакваното ужилване.

Хитър като лисица, той се огледа наоколо, после се строполи на пода, последван миг по-късно от двамата си спътници.

Сепнати, останалите войни от отряда се обърнаха и хукнаха да бягат, без дори да помислят да приберат падналите си другари.

— Убийте двама, а третия доведете за разпит — безмълвно заповяда най-високопоставеният от левитиращите елфи и се спусна към пода.

Тримата меко стъпиха на земята и извадиха изящните си мечове.

Изведнъж падналите бесовойни скочиха на крака и яростно се хвърлиха напред. Нищо, дори прословутата сънотворна отвара на Мрачните, не бе в състояние да надвие пъклената смес, която бойците на Пуент бяха погълнали съвсем наскоро. Почти взривоопасна, течността бе толкова силна, че когато някое джудже успееше да се справи с нея, дълго време не му се налагаше да се страхува нито от студ, нито от отрова.

Тибълдорф, който се намираше най-близо до врага, наведе глава, докато тичаше, и острият шип на шлема му потъна дълбоко в гърдите

на един от Мрачните, пробивайки яката ризница, като да бе от хартия.

Вторият елф вдигна двата си меча тъкмо навреме, за да отклони шипа на следващия бесовойн, но преди да успее да се зарадва на малката си победа, под брадичката му се стовари тежък пестник. Митрилната ръкавица, с която бе облечен юмрукът на джуджето, беше покрита с остри ръбове, и само след миг, върху гърлото на Мрачния войн зейна грозна рана. Борейки се да си поеме дъх, един-два пъти той съумя да пробие защитата на противника си, ала драскотините, който му нанесе, се изгубиха сред пороя от удари, посипали се върху него самия.

Единствено третият елф оцеля в това първо нападение и то само защото последният бесовойн се подхлъзна в локвата кръв, останала след мълниеносната победа на Пуент, и се позабави. Това даде възможност на противника му да призове уменията си да левитира и да се издигне във въздуха.

Бърз като котка, Мрачният войн се шмугна между гората от надвиснали сталактити и се скри от погледа на неприятелите си.

Пуент се изправи и се отърси от мъртвото тяло, което още висеше, набучено на върха на шлема му.

— Натам! — изрева той и посочи към далечния край на коридора. — Намерете къде свършват тез' сталактити и застанете на пост! Не бива да оставяме псето да ни се измъкне!

В това време откъм изток се зададоха останалите бойци от Отряда на изкормвачите. Разнесоха се крясъци и подсвирквания, оглушително скърцане на доспехи, дразнещо като стържене на нокът по керамична плоча, отекна из тунела.

— Търсете! — викна Пуент и войниците му начаса вдигнаха глави към тавана, нетърпеливи първи да зърнат изчезналия враг.

От мрака долетя миниатюрна стреличка и се заби в лицето на едно от джуджетата, което обаче, вместо да завие от болка, нададе тържествуващ рев — неприятелят сам се бе издал. Елфът опита да се измъкне, като се обгърна в кълбо магическа тъма, ала беше късно — бесовойните вече знаеха точно къде се намира.

— Ласото! — гръмогласно заповяда Пуент и джуджето до него побърза да откачи топче здраво въже от кръста си.

В единия му край имаше голям клуп и бесовойнът, недоразбрал намеренията на предводителя си, го размаха над главата си, мъчейки се

да се прицели възможно най-точно.

Преди да успее да го хвърли, Тибълдорф го сграбчи за ръката и въжето тупна на пода.

— Бесовойнска примка! — поясни той, при което бойците се скупчиха около него, чудейки се какво точно има предвид.

Усмивките им стигнаха почти до ушите, когато видяха Пуент да пъхва крака си в клупа и да го пристяга около глезена си, заявявайки, че за това ласо ще бъдат нужни повече от един чифт ръце.

Изгарящи от нетърпение, джуджетата сграбчиха въжето и въодушевено го задърпаха, ала успяха единствено да съборят Тибълдорф на земята. Постепенно обаче, поотрезвени от страховитите закани на предводителя си, те съумяха да синхронизират движенията си и не след дълго краката на Пуент се отделиха от пода и той се завъртя във въздуха, описвайки широки кръгове.

Само че въжето не бе достатъчно опънато и той с все сила се удари в стената, при което островърхият му шлем задра в коравата скала, разпръсквайки водопад от искри в мрака.

За щастие, бойците схванаха бързо (особено като се имаше предвид, че бяха прекарвали последните няколко седмици, блъскайки главите си в обкована с желязо врата) и много скоро и ритъмът, и дължината на въжето бяха свършени.

Два пълни кръга, после още два и Пуент политна нагоре. Веднъж озовал се насред сталактитите, той здраво сграбчи един от тях, ала скалата поддаде, откъсна се от тавана и той рухна на земята.

Миг след като се удари в пода, Тибълдорф вече беше на крака.

— Пречка по-малко между нас и Мрачното псе! — щастливо изрева едно от джуджетата и преди зашеметеният Пуент да успее да ги спре, останалите нададоха възторжени викове и отново задърпаха въжето с всички сила.

Повторният опит завърши със същия болезнен за Тибълдорф резултат, така стана и на третия път. На четвъртия обаче късметът най-сетне им се усмихна — злощастният елф, който нямаше никаква представа какво правят неприятелите му, се престраши да провери какво става и излезе от кълбото мрак, насочвайки се на изток.

Все пак усети приближаването на живота ласо и съумя да се шмугне зад някакъв дълъг и тънък сталактит, но това не му помогна особено — Пуент обгърна скалата с ръце, улови и него в желязната си

хватка, при което скалата, бесовойнът и елфът рухнаха на пода. Преди противникът им да успее да се съвземе, половината от бойците на Тибълдорф се нахвърлиха отгоре му и той скоро изгуби съзнание.

Отне им още няколко минути, докато го откопчат от ръцете на полуприпадналия си предводител.

След като завързаха пленника за една тояга и го поставиха върху раменете на двама от другарите си, джуджетата продължиха напред, начело с посъвзелия се Пуент. Още не бяха излезли от тунела, когато войните, изпратени от Тибълдорф да дебнат за появата на левитиращите съгледвачи в края на коридора, на висок глас известиха появата на нови врагове и се приготвиха да се хвърлят в атака.

— Не този! — изкрещя Пуент при вида на самотния мрачен елф, който приближаваше тичешком, ала бойците му вече се бяха втурнали към „нашественика“, готови да го прободат с островърхите си шлемове.

Бърз като котка, елфът отскочи вляво, после вдясно, след което се дръпна назад. Миг след като двете джуджета се блъснаха в стената, огромната пантера влетя в тунела и те най-сетне осъзнаха грешката си.

Без да губи време, Дризт изтича при тях и им помогна да се изправят на крака.

— Бягайте! — прошепна той и кимна към тунела, откъдето бе дошъл и откъдето сега се носеше заплашителният тътен на настъпваща войска.

Недоразбирайки предупреждението му, двамата бесовойни се ухилиха широко и се накаха да се втурнат натам, но скиталецът ги спря.

— Врагът е прекалено многочислен — обясни той. — Ще си получите така жадуваните битки и то много повече, отколкото предполагате, само че не сега и не тук.

Когато тримата, следвани от Гуенивар, се върнаха при Пуент, шумът от прииждащата противникова армия вече бе станал съвсем ясен.

— Не каза ли, че проклетите елфи се движели тихо? — попита Тибълдорф, докато подтичваше към него.

— Това не са елфи, а коболди и гоблини — отвърна Дризт, при което събеседникът му се закова на място.

— Искаш да кажеш, че бягаме от някакви си смрадливи коболди? — избухна той.

— Хиляди смрадливи коболди — безстрастно поясни скиталецът. — И още незнайно какви чудовища, най-вероятно следвани от хиляди елфи.

— О! — отрони се от устните на Пуент и той изведнъж притихна.

Тъй като прекрасно познаваха коридорите, в които се намираха, Дризт и Изкормвачите с лекота успяваха да поддържат достатъчно голямо разстояние между себе си и своите преследвачи, още повече, че този път скиталецът не се отклоняваше никъде, а ги водеше все на изток, покрай многобройните странични проходи и заложените в тях капани.

— Бягайте! — казваше той на джуджетата, натоварени със задачата да задействат механизмите, които щяха да срутят специално подготвените за това тунели.

Всеки път щом чуеха неочакваната заповед, джуджетата се стъписваха и озадачено се взираха в него.

— Ама те идват! — отбеляза едно от тях, без да разбира какво става — та нали именно заради това бяха изпратени тук!

— Единственото, което ще хванете в капаните си, са коболди — обясни скиталецът, който прекрасно познаваше тактиката на своите събратя. — Бягайте и нека видим дали пък няма да успеем да заловим някой и друг елф.

— Но така няма да има кой да задейства механизмите! — недоумяваха джуджетата, ала лукавата му усмивка бе толкова многозначителна, че те, свикнали да му се доверяват напълно, само свиха рамене и го последваха.

— Къде отиваме? — държеше да знае Пуент.

— Галерията на Тънълт — отвърна Дризт. — Там най-сетне ще си получиш битката.

— Обещания, обещания — промърмори свирепият бесовоин.

Галерията на Тънълт, най-откритата местност в Митрил Хол, в действителност представляваше група от седем пещери, свързани с широки, сводести коридори. Никоя не бе на същата височина като другите, а по подовете им зееха дълбоки пукнатини.

Именно на това място ги очакваше Бруенор заедно с около хиляда от най-добрите войни в Залите. Според първоначалния план, Галерията на Тънълт трябваше да служи като място за свръзка, откъдето да се стига до здравите, макар и не толкова преки тунели след срутването на капаните.

Само че Дризт бе променил плана в движение и щом се озова в Галерията, побърза да отиде при Бруенор, който тъкмо обсъждаше нещо с Бидърду Харпъл (доволен, скиталецът не пропусна да отбележи присъствието на магьосника, тъй като то несъмнено щеше да му е от полза).

— Оставил си капаните ни да идат на вятъра! — гневно изрева Бруенор, щом научи, че тунелите, които трябваше да бъдат срутени, си стоят непокътнати.

— Не — уверено отвърна Дризт и се обърна към коридора, откъдето бе дошъл.

Бруенор проследи погледа му и в същия този миг първите редици на прииждащите коболди нахлуха в пещерата като придошла река, рушаща бентове и помитаща всичко по пътя си.

— Не — повтори скиталецът. — Просто отсях плявата.

ГЛАВА 20

БИТКАТА ЗА ГАЛЕРИЯТА НА ТЪНЪЛТ

За миг в пещерата настана пълен безпорядък, навсякъде загъмжа от коболди. Опитните джуджета начаса се престроиха и се втурнаха да ги посрещнат с вдигнати оръжия.

Кати-Бри свали Таулмарил от рамото си и започна да изпраща стрела след стрела към главния вход на галерията. Обгърнати от сребърна светлина, те пореха въздуха със страховит писък; сноп пъстроцветни искри ги обгръщаше всеки път, когато се удареха в каменните стени. Никоя от тях не пропускаше целта си, често пъти една-единствена стрела покосяваше неколцина от дребните същества, ала те бяха толкова многобройни, че смъртоносният дъжд на Таулмарил изобщо не бе в състояние да разрежи прииждащите тълпи.

Гуенивар се хвърли напред, следвана от господаря си. Малка група коболди някак си бяха успели да се промъкнат покрай другарите си, вкопчени в лют бой с джуджетата, и сега се насочваха право към Бруенор. Поредният точен изстрел на Кати-Бри спря един от тях, а Гуенивар разпръсна останалите. Дризт, по-бърз отвсякога, се хвърли сред тях, промуши един, после рязко се обърна наляво и пресрещна оръжието на друг. Ако острието на Сиянието не бе закривено, малкият меч на коболда щеше да се справи с него, ала скиталецът ловко завъртя ятагана в ръката си и промени посоката на удара. Сиянието се промуши над вражеското острие и потъна в гърдите на коболда.

Без да го погледне повече, Дризт се хвърли надясно и падна на едно коляно. Сиянието отби мечовете на двама нови противници, докато другият му ятаган разпори корема на един от неприятелите и посече краката на втория.

— Проклетият му елф! — промърмори Бруенор и се втурна към кипящата битка. — Май смята да ми открадне цялата веселба!

Хванати натясно от безпогрешните стрели на Кати-Бри, страховитите челюсти на Гуенивар и танцуващите ятагани на Дризт, двадесетината коболди нямаха никакъв шанс и докато джуджето успее

да стигне до тях, от малкия им отряд бяха останали едва неколцина, а и те бяха побягнали ужасени.

— Има още колкото щеш — рече Дризт, когато видя киселото изражение на приятеля си.

Едва бе успял да довърши, когато между него и Бруенор изсвистя сребропера стрела и повали неколцина коболди сред ослепителен взрив от пъстроцветни искри.

Миг по-късно се появи и самата Кати-Бри, вече не с Таулмарил, а с Казид'еа в ръка; тук беше и Риджис, стиснал малкия си боздуган, изкован лично от Бруенор. Кати-Бри само сви рамене в отговор на неизречения им въпрос и хвърли изразителен поглед наоколо, към гъмжащата от коболди пещера — враговете продължаваха да прииждат, ала сега от всички останали коридори се изсипваха нови и нови тълпи от джуджета и да продължи да използва лъка си щеше да бъде твърде опасно.

— Да бягаме! — рече тя и се усмихна многозначително.

В очите на останалите, дори на Риджис, припламна огън — изведнъж всичко бе както едно време.

Поведе ги Гуенивар. Мъчейки се да не изостава, след нея идваше Бруенор; Кати-Бри и Риджис тичаха от двете му страни, докато скиталецът, по-бърз отвсякога, минаваше ту отляво, ту отдясно и винаги се озоваваше там, където битката беше най-люта.

* * *

Бидърду Харпъл разбра, че е допуснал огромна грешка. Дризт го беше помолил да се добере до вратата и щом види първите елфи да нахлуват в галерията, да изпрати магическо огнено кълбо в коридора. Пламъците щяха да прогорят поддържащите въжета и механизми и да съборят тунела.

— Никак няма да е трудно! — успокоил бе той скиталеца, уверен, че ще се справи с лекота — подготвил бе подходящо заклинание, знаеше и друго, с чиято помощ да остане скрит, докато успее да завърши задачата си.

Затова, когато останалите се втурнаха към галерията, у тях нямаше никакво съмнение, че капаните ще бъдат задействани,

тунелите — срутени, а прииждащите врагове — спрени.

Само че нещо се бе объркало. Бидърду тъкмо бе започнал магия, с чиято помощ да се добере до входа на коридора и дори бе успял да очертае междупространствения портал, който да го отведе дотам и обратно, когато видя група коболди. Те също го бяха забелязали, което не беше никак трудно, тъй като Бидърду не беше надарен с инфрачервено зрение и затова носеше ярък скъпоценен камък. Коболдите не бяха глупави същества, особено в битка, и веднага се досетиха какво може да търси човек като него на подобно място. Дори и най-неопитният коболд-войн разбираше колко по-лесно ще им бъде да се справят с един магьосник в бой, докато ръцете му са заети с оръжия, а не със заклинания.

Дори и сега, Бидърду все още можеше да се справи с положението и да премине през портала.

В продължение на седем години, докато не настъпи Смутното време, Бидърду Харпъл, под въздействието на една объркана отвара, бе живял като семейното куче в Бръшляновото имение. Когато навред в Царствата магията изгуби силите си, той си бе възвърнал човешкото тяло — временно, но все пак достатъчно дълго, за да успее да събере съставките за нова отвара, с чиято помощ завинаги да се излекува от ефекта на предишната. Когато малко по-късно отново прие кучешки образ, той вече бе обяснил на роднините си какво да сторят, за да го избавят от проклятието. Най-неочаквано обаче, сред обитателите на имението избухна оживен спор дали да „изцерят“ Бидърду или не — изведнъж се оказа, че мнозина от харпъловци истински са се привързали към кучето... доста повече, отколкото го бяха харесвали докато беше човек.

През голяма част от пътуването към Митрил Хол, той дори бе служил като куче водач на ослепелия Харкъл.

После на неприятностите с магията бе дошъл край и спорът се бе обезсмыслил, тъй като въздействието на отварата отмина от само себе си.

А дали наистина бе отминало? До този миг Бидърду не бе хранил никакви съмнения, че е напълно излекуван, ала ето че когато видя приближаващите коболди, той изведнъж оголи зъби и изръмжа, космите на тила му настръхнаха — ако имаше опашка, сега тя щеше да стърчи право нагоре!

Накани се да клекне на четири крака и едва тогава забеляза, че няма лапи, а ръце... ръце, които не държат никакво оръжие. От устните му неволно се откъсна стон — коболдите вече се намираха само на няколко метра от него.

Трябваше да направи магия и то колкото се може по-бързо. Без да губи повече време, той вдигна палците на двете си ръце и поде заклинателен напев.

Коболдите се хвърлиха отгоре му, замахнали за смъртоносен удар.

Внезапно от ръцете на вълшебника изригнаха гигантски пламъци, огромни огнени езици, които подскочиха нависоко и се извиха в страховита, изпепеляваща дъга.

Половин дузина от нападателите му рухнаха покосени, мнозина от другарите им, обгорени и изумени, примигваха уплашено.

— Ха! — тържествуващо възкликна магьосникът и щракна с пръсти.

Коболдите тръснаха глави и отново се нахвърли — ха отгоре му, само че този път той нямаше заклинание, с което да ги спре.

* * *

Отначало в редиците на коболдите и гоблините като че ли цареше пълен хаос, който продължи да господства сред по-голямата част от прииждащите пълчища. Ала между тях имаше няколко отряда, които бяха получили солидна военна подготовка в тунелите под дома на Облодра.

Именно от такива бойци бе съставена и групичката, която нахлу в галерията под формата на разтеглен клин с трима едри коболди на върха, ловко избегна ожесточените мелета по пътя си и се насочи наляво, към входа на една от страничните пещери. Повечето джуджета предпочитаха да не се захващат, с тях, не и когато наоколо бе пълно с много по-лесни жертви.

Необезпокояван, малкият отряд коболди почти бе достигнал целта си, когато от пещерата, към която бяха тръгнали, изскочиха десетина джуджета и с гръмки викове се нахвърлиха отгоре им. Коболдите обаче не отстъпиха, а се забиха в редиците на неприятеля,

разделиха ги на две и ги раздалечиха едни от други. Неколцина от тях (както и едно джудже) срещнаха смъртта си при тази първоначална атака, ала бързо оправиха строя си и така засилиха натиска върху врага, че онези от брадатите войни, които бяха уловени между тях и стената на галерията, изведнъж се оказаха в крайно тежко положение.

От другата страна на живата преграда, издигната от дребните бойни, останалите джуджета с ужас разбраха каква огромна грешка са допуснали — бяха подценили противника и хитрата им стратегия ги бе хванала неподготвени. Другарите им бяха загубени, а те с нищо не можеха да им помогнат, особено след като коболдите навлязоха под група доста ниски сталактити и още повече затегнаха редиците си.

Въпреки това, шестте джуджета се хвърлиха в атака, подтиквани от виковете на обречените си другари.

На помощ им се притече Гуенивар, която, долепена плътно до земята, пропълзя под сталактитите и се вряза в редиците на неприятеля, поваляйки двама и прегазвайки трети, за да продължи напред.

Плътно зад нея идваше Дризт — тактиката отпреди малко щеше да му свърши работа и този път, и като падна на едно коляно, той мълниеносно посече първите двама противници, изпречили се на пътя му. Риджис, който на ръст не надвишаваше дребните коболди, се биеше до него, нанасяйки удари с малкия си боздуган.

Бруенор обаче, с тежката си брадва, която бе свикнал да размахва с все сили, описвайки широки дъги, се чувстваше повече от неудобно, притиснат толкова натясно. В още по-неизгодно положение беше Кати-Бри. Далече не така бърза и подвижна като Дризт, тя не можеше да последва примера му и да приклепне, тъй като това само щеше да затрудни движенията ѝ.

Но да стои така и да се взира в сталактита, който висеше пред нея и ѝ препречваше пътя, също не бе от голяма полза.

Изходът бе намерен от Казид'еа.

Съветът му бе в разрез с всичко, на което я бе учил Бруенор — джуджето, прекарало голяма част от живота си, поправяйки повредени оръжия. Ала сега нямаше време за губене и, доверявайки се напълно на своя меч, тя го хвана с две ръце, вдигна го над главата си и замахна.

Ярка червена светлина заля безмилостното острие и то се вряза в основата на скалата. Кати-Бри почти не усети съпротива, докато

Посичащия, напълно оправдавайки името си, потъваше в коравия камък. Когато всичко свърши, младата жена залитна, повлечена от инерцията на замаха си и за момент бе напълно уязвима. За щастие, двамата коболди, които стояха от другата страна на сталактита, дори не ѝ обърнаха внимание, прекалено погълнати от ужасяващата гледка на сгромолясващия се отгоре им таван.

Единият бе премазан от тежката скала; другият срещна смъртта си миг по-късно, когато Бруенор, щастлив, че най-сетне вижда достатъчно място, където да развърти брадвата си, връхлетя отгоре му и му нанесе толкова страховит удар, че го посече почти на две.

Джуджетата, които се намираха от външната страна на живата преграда от коболди, се почувстваха окрилени от появата на толкова могъщи съюзници и се хвърлиха в атака с удвоени сили, викайки на своите събратя, притиснати до стената, да се държат, защото „спасението е близо“.

Риджис мразеше битките, особено когато противникът му го виждаше и за изненада не можеше да става и дума. Само че сега имаха нужда от него. Той го знаеше и нямаше намерение да бяга от отговорност. До него бе Дризт — паднал на колене, той и от това неудобно положение се биеше все така умело и безстрашно. Нима имаше оправдание да се скрие зад гърба на приятеля си, той, полуръстът, който бе достатъчно нисък, за да мине под сталактитите, без дори да ги докосне?

Здраво стиснал малкия си боздуган, той се хвърли в атака. По устните му плъзна доволна усмивка, когато успя да нанесе удар и усети как ръката на един коболд се строши под натиска на оръжието му.

Противникът му рухна на пода, ала на Риджис не му остана време да се зарадва на победата си, преди мечът на друг от коболдите да се стовари отгоре му. Спаси го единствено здравата джуджешка ризница и полуръстът се зарече да почерпи Бъстър Якоделец с огромна кана от най-хубавата медовина, която можеше да се намери в Сребърните зали... стига разбира се, да излезеше жив от тази битка.

Главата на коболда обаче съвсем не се оказа толкова здрава и миг по-късно той се строполи на земята, повален от боздугана на полуръста.

— Много добре! — похвали го Дризт, който покоси поредния си противник тъкмо навреме, за да види удара на дребния си приятел.

Риджис опита да се усмихне, ала не успя да сдържи болезнената си гримаса — макар да не го бе наранил сериозно, вражеският меч здравата го бе натъртил.

Това не убягна от погледа на скиталеца и той побърза да застане пред него, посрещайки нападението на коболдите, които междувременно бяха успели да се престроят, за да попълнят заплашително оредяващите си редици. Ятаганите на Дризт яростно се стрелкаха във всички посоки — понякога срещаша ниско надвисналите скали и тогава във въздуха политаха рой пъстроцветни искри, но много по-често намираха целта си и покосяваха неприятел след неприятел.

Недалече от тях, Кати-Бри и Бруенор се биеха заедно — джуджето удържаше врага, докато младата жена продължаваше да разчиства пътя, събаряйки сталактит след сталактит с могъщия си меч.

Въпреки всичките им усилия обаче, положението на неколцината джуджета, притиснати до стената, си оставаше отчайващо. Двама вече бяха мъртви, останалите петима — ранени. Приятелите им нямаше да успеят да се доберат до тях навреме, никой не можеше да пробие гъстите редици на врага.

Никой, освен Гуенивар.

Като огромна черна стрела тя се втурна напред, поваляйки всички коболди, изпречили се на пътя ѝ, без да обръща внимание на ударите, които се сипеха отгоре ѝ. От хълбоците ѝ рухна кръв, ала тя не забави крачка и много скоро се озова при петте джуджета, които я приветстваха с възторжени викове.

Появата ѝ сякаш вля нови сили във вените им и така, с песен на уста и рамо до рамо с могъщото животно, те се хвърлиха напред. Коболдите не устояха на напора им и не след дълго доскоро обречените джуджета разкъсаха вражеските редици и се обединиха с другарите си, които побързаха да отнесат ранените на сигурно място в една близка пещера.

Притеснението на Дризт и Кати-Бри за състоянието на Гуенивар бързо се разсея при звука на гръмовния рев, с който тя ги поведе към нова битка, там, където най-много се нуждаеха от помощта им.

Бидърду затвори очи, чудейки се какви ли тайни ще му разкрие смъртта.

Надяваше се да има такива.

Вместо това чу гръмогласен рев, разнесе се и звън на стомана. После някой простена и до ушите на магьосника долетя ужасяващият звук на раздрана плът и тупването на безжизнено тяло на пода.

Бият се за главата ми, помисли си Бидърду.

Нови крясъци — джуджешки крясъци! — огласиха тунела, още няколко тела рухнаха на пода с глух тропот.

Магьосникът отвори очи и с изненада видя как отрядът на коболдите бързо оредява, а шепа джуджета — най-мръсните и най-миризливи джуджета, които бе срещал някога — подскачат насам-натам, мъчейки се да открият къде могат да всеят възможно най-голям хаос.

Погледът му се спря върху телата, лежащи на пода. Дюзината коболди бяха не просто мъртви, те бяха разкъсани на парчета.

— Точно така — помисли си Бидърду, доволен, че е открил най-подходящата дума. — Разкъсани на парчета.

— Тук вече всичко е наред — рече едно от джуджетата, което магьосникът като че ли бе чул да назовават Тибълдорф Пуент или нещо също толкова необичайно (не че някой, наречен Бидърду, имаше право да намира недостатъци на чуждите имена), — затуй аз и моите момци ще си тръгваме.

Магьосникът кимна, после изведнъж се сети, че все още не бе намерил решение на проблема си. Беше си приготвил едно-единствено заклинание за отварянето на междупространствения тунел, ала то беше отишло нахалост, докато се биеше с коболдите.

— Почакай! — извика, и подобното на кучешко изскимтяване, което съпроводи думите му, изненада не само Пуент, но и него самия.

Бесовойнът го изгледа любопитно и отново се приближи, наклонил глава на една страна, при което дългият шип на върха на шлема му натежа заплашително.

— Почакай! — повтори Бидърду с възможно най-любезния си глас, тъй като имаше нужда от помощта му. — Умолявам те, о,

благородно джудже, не си отивай!

Пуент се заозърта на всички страни, сякаш се чудеше на кого ли говори непознатият магьосник. Не по-малко озадачени, останалите изкормвачи започнаха да се почесват по главите и да се споглеждат недоумяващо.

Най-сетне Тибълдорф заби месестия си мръсен показалец в гърдите си, а изражението му недвусмислено говореше, че изобщо не се смята за „благородно джудже“.

— Не ме оставяй! — примоли се Бидърду.

— Ти си жив, а тук не остана никой за убиване — отвърна бесовойнът и, сякаш това обясняваше всичко, отново се наклони да си върви.

— Но-о-о-о аз се про-о-о-овалих! — думите на магьосника все повече наподобяваха кучешки вой.

— Про-о-о-овали се? — учудено повтори Пуент.

— О-о-о! — все така отчаяно простена Бидърду. — Ние всички сме о-о-обречени! Прекалено о-о-о е далече!

По това време всички от отряда се бяха скупчили около главатаря си и странния магьосник, привлечени от необикновеното му наречие, ако това изобщо беше наречие. В този момент най-близките врагове — група гоблини, които се спотайваха в съседния тунел — спокойно можеха да ги нападнат, ала никой не искаше да си има вземане-даване с тези свирепи джуджета — гледката на мъртвите коболди, разкъсани на парчета и търкалящи се в собствената си кръв, бе достатъчна, за да разколебае и най-свирепото чудовище.

— Давай направо! — сопна се Пуент, нетърпелив отново да се хвърли в битка.

— О-о-о! — простена магьосникът.

— И стига си вил! — срязва го бесовойнът.

В действителност горкият Бидърду не го правеше нарочно, просто дългите години, прекарани в животинско тяло, си казваха думата в този тежък миг и той непрестанно трябваше да си напомня, че е човек, а не куче.

— Трябва да стигна до началото на коридора — обясни той, този път, без да скимти, лае или вие. — Елфът ми нареди да направя едно заклинание там.

— Тез' магически работи изобщо не ме интересуват — отсече Пуент и за пореден път се нагани да си върви.

— А не искаш ли да срутя проклетите тунели връз главите на проклетите елфи? — лукаво попита Бидърду, опитвайки се (доколкото може) да звучи като истински бесовойн.

— Хм! — изсумтя Тибълдорф, а джуджетата одобрително заклатиха глави. — Туй вече е нещо друго! Аз и моите момци лично ще те отведем!

Вълшебникът се опита да запази сериозно изражение, но вътрешно се поздравя за съвсем навременното хрумване да подразни жаждата на свирепите джуджета за вражеска кръв.

Само след миг вече се носеше напред, повлечен от препускащите изкормвачи. Опита се да им предложи да заобиколят, избирайки тунели, където битката бе стихнала.

Колко наивно!

Бесовойните неотклонно следваха пътя си, поваляйки с еднаква лекота както коболди, така и по-едрите гоблини, които идваха след тях. Веднъж замалко не промушиха две джуджета, които не отскочиха достатъчно бързо при появата им; не отстъпваха, дори когато пред тях се изпречеха сталагмити, а просто се блъскаха в тях, претъркулваха се и продължаваха напред. Преди Бидърду да успее да се възпротиви на този лудешки бяг, входът на тунела, който търсеше, се откри пред очите му.

За миг се зачуди кое ли е по-бързо — междупространственият портал или шепа зажаднали за вража кръв бесовойни, и дори се позабавлява с мисълта да създаде нова магия, наречена бесовойнски конвой. После обаче, му се наложи да насочи вниманието си към много по-належащи проблеми — в пещерата току-що бяха влезли два огромни, бикоглави звяра и един елф на мрака.

— Отбранителна позиция! — изкрещя Бидърду. — Заемете отбранителна позиция и ги задръжете, докато си свърша работата!

Колко наивно!

Първите двама изкормвачи вече се носеха право към минотаврите. Острите им шлемове се забиха в краката на близо триметровите чудовища и те политнаха напред, без дори да разберат какво ги е сполетяло. Още не бяха докоснали земята, когато Пуент и

друг от неукротимите му бойци също се хвърлиха в битката, удряйки се челно с тях.

Без да губи нито миг, елфът призова облак магически мрак и потъна в него.

Бидърду побърза да започне своето заклинание. Мрачните бяха тук! Точно както Дризт беше предположил, коболдите и гоблините им проправяха път с цената на собствения си живот. Само ако можеше да направи онова, за което бе дошъл, само ако можеше да срути тунела...

Думите на заклинанието излизаха с мъка, задавяни от гърленото ръмжене, което напираше в гърдите му. Трябваше да положи огромно усилие, за да устои на желанието да се присъедини към развилнелите се изкормвачи, които възторжено разкъсваха телата на мъртвите чудовища. Усети, че му се иска да вземе участие в пиршеството.

— Пиршество? — сепна се той и като тръсна глава, започна отначало.

Очевидно привлечен от гласа му, елфът излезе от кълбото тъма със зареден арбалет в ръка.

Бидърду затвори очи и още по-трескаво занарежда думите на заклинанието. Усети остра болка, когато стреличката се заби в корема му, но нито трепна, нито прекъсна напева си, напълно погълнат от него.

Краката му омекнаха и той се олюля; чу елфът да се приближава и макар все още да бе със затворени очи, си го представи съвсем ясно как пристъпя към него, вдигнал меч, за да го пониже.

Въпреки тази ужасяваща картина, Бидърду издържа — от десницата му изскочи малка, пламтяща топка, просия в мрака и се понесе надолу по тунела, оставяйки ярка диря след себе си.

Вече едвам се държеше на крака от изтощение. Отвори очи и пещерата се завъртя около него, всичко изглеждаше неясно и далечно, после подът сякаш се надигна, за да го погълне и той политна назад.

С последната незамъглена частица от съзнанието си очакваше удара с коравия камък, ала вместо това видя огненото кълбо да изригва.

После тунелът рухна.

ГЛАВА 21

ТОЧКА ЗА ДОБРИТЕ

Тежък товар превиваше силните плещи на най-почитания надзирател, ала въпреки това той крачеше изправен из дългите, лъкатушещи тунели. Беше взел решението с ясно съзнание за всички последици, които то водеше подире си, и нямаше никакво намерение да измине целия път до Митрил Хол, раздиран от съмнения дали постъпва правилно.

Противниците му твърдяха, че се ръководи от загрижеността за приятеля си, а не от интересите на своите събратя. Фърбъл беше научил, че Дризт До'Урден е избягал от Мензоберанзан и че Мрачните са поели право към Митрил Хол, в немалка степен мотивирани от предполагаемата омраза на Лолт към изменника.

Но нима Белвар щеше да поведе Блингденстоун на война, само за да спаси един-единствен елф на мрака?

В края на краищата, спорът бе решен не от надзирателя, а от Фърбъл, друг от най-старите свиърфнебли — онези, на които им бе най-трудно да се разделят с Блингденстоун.

— Изборът, който стои пред нас в този миг — бе заявил той, — е съвсем ясен. Да поемем към Митрил Хол и ако можем, да помогнем на враговете на Мрачните или да си намерим нов дом. Защото Мрачните ще се върнат и ако ние още сме тук, ще ни се наложи да се изправим срещу тях сами.

Тежък, мъчителен избор бе това за Съвета и за крал Шниктик. Ако тръгнаха след елфите и подозренията им се потвърдяха, ако на Повърхността наистина кипеше война, нима можеха да разчитат на съюзничество с джуджетата и хората, живеещи там — все раси, за които не знаеха почти нищо?

Белвар ги бе уверил, че могат. С цялото си сърце надзирателят вярваше, че Дризт и всичките нови приятели, които скиталецът бе срещнал там, няма да го разочароват. Фърбъл, който познаваше света по-добре от всеки друг гном (макар да признаваше, че за Повърхността знае много по-малко, отколкото би му се искало), се съгласи с Белвар,

просто защото бе сигурен, че никоя раса — дори глупавите гоблини — не би отказала съюзничеството на друг народ, когато трябва да се бие с Мрачните.

И така, крал Шниктик и останалите от съвета най-сетне отстъпиха, ала, както винаги ставаше с благоразумните гномове, стигнаха до компромис. Белвар, Фърбъл и всички доброволци, пожелали да се присъединят към тях, щяха да поемат по следите на Мрачните. Това бе съгледвачески отряд, на няколко пъти подчерта крал Шниктик, а не истинска армия. В действителност и той, и останалите от съвета, които се бяха противопоставили на доводите на Белвар, бяха доста изненадани от големия брой доброволци, решени да тръгнат на този дълъг и опасен поход — толкова много, че заради доброто на града, кралят трябваше да се намеси и да ограничи бройката им до триста бойци.

Белвар обаче, съвсем не беше изненадан от желанието на сънародниците си да тръгнат на война, тъй като знаеше какво се крие зад него. Ако Мрачните надделеяха и превземеха Митрил Хол, никога нямаше да им позволят да се завърнат в Блингденстоун. Обитателите на Мензоберанзан не биха завладели пещерите, само за да си тръгнат след това. Не, веднъж превзели Сребърните зали, те щяха да поробят обитателите им и да си присвоят мините и тогава за Блингденстоун щяха да настанат черни времена — градът на гномовете просто щеше да се окаже прекалено близо до най-преките пътища, водещи към завладяната джуджешка твърдина.

Затова, въпреки че никога преди не се бяха отдалечавали толкова много от Блингденстоун, Белвар, Фърбъл и останалите прекрасно разбираха, че всъщност отиват да се бият за дома си.

Не, решението за похода беше правилно, каза си надзирателят и при тази мисъл товарът, превил плещите му, сякаш поолекна.

* * *

Огненото кълбо се понесе надолу по тунела, ала въздушната вълна, която предизвика, се оказа прекалено мощна за тесния коридор. Огромен огнен език, досущ като дъха на разгневен червен дракон, облиза пода и се върна обратно в пещерата. Дрехите на Бидърду

пламнаха и той изпищя, същото сториха и коболдите, джуджетата, прииждащите минотаври, както и елфите, спотайващи се зад тях.

Многогласният вик трая само миг, заглушен от страховития грохот на стотици тонове рушаща се скала.

И отново се надигна мощна въздушна вълна, която нахлу в пещерата, угаси горящите дрехи на Бидърду, после подхвана тялото му и го запрати към отсрещната стена. Замаян и напълно безпомощен (като всички, които се намираха в галерията), той се понесе във въздуха и, макар да не можа да се предпази от дъжда от дребни камъчета, посипали се по лицето му, все пак имаше късмета да не бъде размазан от падащите сталактити и тежките скални късове, разлетели се наоколо.

Земята потрепери, отекна силен тътен, после всичко свърши. Тунелът беше изчезнал, сякаш никога не бе съществувал, а пещерата, наречена на името на Тънълт, изведнъж се бе смалила.

Разтреперан от глава до пети, Бидърду изпълзя изпод купчината прах и каменни отломки, която го бе затрупала, и се зае да поизчисти скъпоценния камък, с чиято помощ виждаше — с цялата тази мръсотия, светлината му изглеждаше някак мътна и неясна. Когато свърши, сведе поглед към изпокъсаните си дрехи, под които прозираше израненото му (а на места, където огънят го бе достигнал — и обгорено) тяло.

От една купчина недалече от себе си видя да стърчи поизкривен шип и, натъжен от гибелта на джуджето, което го бе довело дотук, тъкмо се канеше да изрече няколко прощални думи, когато Пуент изскочи от камарата, плюейки камъчета и прах, ала усмихнат до уши.

— Отлично! — възторжено се провикна той. — Направи го пак!

Преди Бидърду да успее да отвърне каквото и да било, отровата на Мрачните най-сетне надви моментния приток на адреналин и краката му се подкосиха. Когато отново дойде на себе си, нещастният магьосник установи, че се намира в ръцете на бесовойна, който упорито изливаше в гърлото му най-отвратителната течност, приготвяна някога в целите Царства. Отвратителна, ала несъмнено ефикасна — от замайването не бе останала и следа.

— Отварата на изкормвачите! — щастливо оповести Пуент и затъкна върната бутилка обратно в пояса си.

Междувременно прахта се слегна и привидно безжизнените тела започнаха да се надигат едно по едно. Отрядът на Тибълдорф бе оцелял до последното джудже, а неколцината коболди, спасили се от взрива, бяха разкъсани на парчета, преди да успеят да помолят за милост.

При срутването, съседната пещера се бе оказала изцяло затрупана, основите на стената насреща ѝ бяха поддали и тя се бе изкривила причудливо, откъсвайки бесовойните и Бидърду от останалите. За щастие, изход все пак имаше — един тесен проход тръгваше наляво и по всичко личеше, че отвежда обратно към сърцето на Галерията. Там битката бе в разгара си, виковете на джуджета и коболди се смесваха със звъна на стомана и кънтяха надалече.

За изненада на магьосника, Пуент не поведе отряда в тази посока. Тунелът, бездруго не особено широк, се стесняваше още повече към края си, дотолкова, че бесовойнът с основание се съмняваше дали ще успее да се провре оттам. Освен това бе забелязал нещо интересно — голяма пукнатина, проточила се по стената до рухналия тунел. Приблужи се, за да погледне отблизо и усети топла струя да раздвижва застоялия въздух. Очевидно бе, че налягането в коридорите се изравнява след мощния взрив.

С боен вик на уста, Пуент с все сила се блъсна в стената току под зейналата цепнатина. Камъкът не издържа и се срути, откривайки тунела, който започваше от другата ѝ страна и поемаше надолу.

— Трябва да се върнем и да съобщим на крал Бруенор — възпротиви се Бидърду. — Или поне да стигнем докъдето можем и да им привлечем вниманието, за да разчистят скалите и да ни измъкнат оттук.

— Че какви съгледвачи ще бъдем, ако не видим накъде води този тунел! — изсумтя бесовойнът. — Ако псетата го открият, ще се върнат по-бързо, отколкото Бруенор си представя. Ето туй е нещо, което той трябва да знае!

В действителност, на свирепия боец му беше страшно трудно да пренебрегне съблазнителния звук на кипяща битка, който се носеше откъм Галерията на Тънълт, ала още повече го блазнеше възможността да открие други, по-опасни противници в неизследвания коридор — минотаври, а защо не и елфи на мрака.

— Освен туй — добави той след малко, — ако се заклежим в онзи тунел, ще бъдем чудна мишена за Мрачните псета!

Без повече приказки, Отрядът на изкормвачите се строи зад своя предводител, ала Бидърду поклати глава и се мушна в тесния проход. Опасенията му се потвърдиха почти веднага — не само че не можеше да стигне до откритата галерия от другата страна, но щеше да му бъде невъзможно дори да се приближи достатъчно, за да надвика шума от битката и да привлече вниманието на джуджетата там.

Но пък навярно щеше да открие някоя магия, която да му помогне, каза си той и бръкна в най-дълбокия си джоб, където съхраняваше скъпоценната си книга със заклинания. Вместо нея обаче, извади купчинка смачкани страници, опърлени и почернели. На много места мастилото се бе размазало от горещината, лепилото също не бе издържало и книгата се разпадна в ръцете му.

Внезапно Бидърду усети как леден ужас го стисва за гърлото, стори му се, че стените и таванът се стоварват отгоре му и като събра колкото страници можа да спаси, той се завтече обратно към входа на галерията, където, за свое учудване, завари Пуент и останалите да го чакат.

— Досетих се аз, че може да си промениш решението — обясни бесовойнът и без повече приказки поведе отряда и магьосника към неизследвания тунел.

* * *

— Петдесетина елфи и цял отряд минотаври! — съобщи Куентел и от отливистите ѝ жестове старата матрона разбра, че е бясна.

Глупачка, каза си майка ѝ, и се запита правилно ли бе постъпила като я взе на този поход. Макар жреческите ѝ умения да бяха безспорни, младата Куентел за първи път виждаше истинска битка. Първият дом не бе воювал вече векове наред, участието в тренировъчни патрули в тунелите извън Мензоберанзан също ѝ беше спестено, докато се обучаваше в Академията.

Всъщност, внезапно осъзна матрона Баенре, дъщеря ѝ никога досега не бе напускала границите на града.

— С главния път, отвеждащ в Митрил Хол, вече е свършено — все така безмълвно продължи Куентел. — Както и с още няколко от страничните проходи. И не е само това — тя поспря за миг и, въпреки че си пое дълбоко дъх в опит да се успокои, лицето ѝ се разкриви от гняв. — Много от убитите елфи бяха жени, имаше и няколко жрици и дори една върховна свещенослужителка!

Бързи и отсечени, движенията ѝ издаваха колко е ядосана по-красноречиво и от най-яростната и гръмогласна тирада. Нима наистина смяташе, че ще превземат джуджешката твърдина току-така, учуди се майка ѝ. Нима бе вярвала, че нито един елф няма да загине?

За пореден път старата Баенре се запита дали не бе сбъркала като доведе нея, вместо Триел, несъмнено най-опитната и умела жрица в града.

В суровия поглед, с който измери дъщеря си, ясно личеше недоволство... породено, както Куентел осъзна изведнъж, далече не само от лошите вести.

— Напредваме ли? — попита старата матрона на глас.

Куентел прочисти гърлото си и отвърна:

— Бреган Д'аерте откриха много други пътища, дори проходи, за чието съществуване не знаят и самите джуджета и които излизат съвсем близо до тунелите, водещи до Залите.

Матрона Баенре притвори очи и кимна одобрително — този оптимизъм вече ѝ харесваше. Права бе, наистина имаше коридори, за които джуджетата не знаеха; тесни проходи, издълбани под най-долните нива на Митрил Хол и забравени от тях с времето, докато те постепенно бяха разширявали мините в други посоки, в търсене на по-богати рудни жили. Само че старият Гандалуг още ги помнеше, а след атаките на крадеца на мисли, Мрачните също ги бяха научили. Тези тайни пътища не бяха свързани със самите зали, ала за един магьосник не представляваше никаква трудност да отвори врата там, където такава липсваше; илитидите пък не само минаваха необезпокоявани и през най-яката скала, но и можеха да взимат елфи със себе си в тези псионистки пътешествия.

Старата матрона отвори очи.

— Някакви новини от Берг'иньон? — попита тя.

Куентел поклати глава:

— Напусна тунелите, както му нареди, ала оттогава не съм го чувала.

Матроната отново се намръщи. Отлично знаеше, че Берг'иньон си дава вид на засегнат, задето го изпращат извън Митрил Хол. Той предвождаше най-големия отряд от войската — почти хиляда елфи (мнозина от тях — възседнали подземни гущери) и около пет хиляди коболди и гоблини. Само че неговата задача, макар и жизненоважна за успеха на целия поход, щеше да го отведе навън, в планината, извисяваща се край джуджешката твърдина. Дризт До'Урден обаче, почти сигурно щеше да бъде вътре, в тунелите, и да се бие там, където най-много подобава на един мрачен елф. И вероятно не Берг'иньон, а Утегентал Армго пръв щеше да получи възможност да премери сили с него.

Старата матрона се усмихна развеселено при спомена за гневния изблик на сина си, когато бе научил за отредената му задача. Е, разбира се, той трябваше да се държи точно така, да се преструва на ядосан, дори вбесен. Естествено, че трябваше да се възпротиви, да настоява за правото той, а не Утегентал да поведе челния отряд, който пръв щеше да нахлуе в Залите. Само че Берг'иньон и Дризт бяха съученици и съперници от Мелей Магтеър, войнската школа на Мрачните и Берг'иньон навярно го познаваше по-добре от всеки друг елф в града. А пък матрона Баенре познаваше сина си.

И отдавна се бе досетила, че той изобщо не иска да си има вземане-даване с опасния изменник.

— Използвай магия, за да разбереш къде е — проговори тя внезапно и Куентел подскочи стреснато. — Открий го и ако все още упорства, го смени.

Очите на младата жрица се разшириха от ужас. Беше присъствала, когато брат ѝ напусна тунелите и прекрасно помнеше скалната тераса, по която той и войните му бяха минали. Гледката на дълбоката клисура, която зееше под нея, я смая и зашемети, зави ѝ се свят. Мнозина от останалите елфи изпитаха същото, почувстваха се дребни, незначителни и много, много уязвими. Тази огромна пещера, чийто, черен купол искреше с безброй непознати светлинки, бе само едно съвсем малко късче от света на Повърхността, свят прекалено необятен, за да може да бъде обхванат дори с мисъл.

Матрона Баенре изобщо не се впечатли от стреснатото ѝ изражение.

— Тръгвай! — сопна се тя и Куентел безмълвно се подчини.

Едва се бе отдалечила, когато следващият съгледвач, отново жена, пристъпи пред светлосиния диск на старата матрона и съобщи, че войските в долните тунели на Залите неотклонно напредват, все още незабелязани от джуджетата.

Това бяха добри новини, ала Ивонел Баенре почти не ги чу — всички тези подробности вече бяха започнали да я отегчават. Джуджетата несъмнено бяха прекрасни бойци, а и бяха имали достатъчно време, за да се подготвят, ала въпреки това в гърдите на първата матрона нямаше и зрънце съмнение — за нея, убедена, че изпълнява недвусмислените заповеди на Лолт, изходът от войната отдавна беше ясен. Мрачните щяха да надделят, а Митрил Хол — да рухне.

И все пак, задълженията си бяха задължения, и тя изслуша не само този доклад, но и следващия, както и този след него и още много други, с все същото привидно заинтересувано изражение.

ГЛАВА 22

ЗВЕЗДЕН ЗРАК

От високото място, на което беше застанала и с помощта на магиите, изострящи зрението ѝ, пришълците ѝ изглеждаха като развълнуван мравуняк, плъпнал по източната, най-стръмна част на планината. Те изпълваха всички падини и клисури, изкатерваха се по всяка скала, изпречила се на пътя им — като че ли нищо не можеше да ги спре. Зад тях, като прииждаща вълна непрогледен мрак, идваха стегнатите редици на елфите.

Лейди Алустриел не помнеше някога да е виждала по-ужасяваща гледка; никога не я бе обземала подобна черна тревога, макар да бе участвала в не една и две войни и безчет опасни приключения. Много битки бе преживяла прекрасната господарка на Града на сребърната луна, ала те не бяха помрачили нежния ѝ лик. Приказно красива бе тя, с бялата си гладка кожа и дългата коса, спускаща се като водопад по раменете ѝ — не посребряла от старост (макар лейди Алустриел да бе преживяла много лета), а лъскава и жизнена, отразила сякаш загадъчния блясък на звездите и тихия зрак на нощното небе. Само в очите ѝ, топли и дълбоки, се таеше приглушена тъга, трупала се година след година и кръвопролитие след кръвопролитие; мъдрост имаше в тях, онази мъдрост, за която няма по-голямо и безсмислено зло от войната.

Там, в далечината, по южните склонове на планината, Сребърната лейди съзираше и силите на защитниците, сред които се вееше и знамето на нейните рицари. Горди и нетърпеливи да се хвърлят в бой — такива бяха те, твърде млади, за да са познали истинска болка.

Лейди Алустриел тръсна глава и се насили да мисли за нещо друго — за предстоящите битки и за нейната роля в тях.

Основната част от вражеската армия се състоеше от коболди, врагове, които едрите варвари и добре въоръжените конници щяха да надвият с лекота.

Ала как щяха да се справят с Мрачните, безпокоеше се тя, докато се носеше в летящата си колесница, наблюдаваше струпалите се войни и чакаше.

Първите схватки избухнаха още щом съгледвачите на хората се срещнаха с настъпващите коболди.

Когато чу шума от битката, Берктгар искаше да се хвърли в бой начаса, готов да умре храбро и с песен на уста.

Беснел обаче бе по-благоразумен:

— Задръж мъжете си — нареди той на нетърпеливия варварин. — Тази нощ ни предстоят толкова сражения, че дори Темпос ще остане доволен, но нека преди това се погрижим да посрещнем врага там, където ние искаме.

И наистина, предводителят на Сребърните рицари вече бе избрал мястото и упорито бе настоявал, докато не накара Бруенор и Берктгар да се съгласят с неговия план. Силите на защитниците бяха разделени на четири групи, разположени по южните склонове на Четвъртия връх, където се намираха и двата входа на Митрил Хол. На северозапад от планината се простираше Стражев дол — дълбока падина, чието дъно бе осеяно с камъни и над която непрестанно се кълбеше гъста мъгла. Това бе и мястото, където бе скрита тайната западна врата на джуджешкия бастион.

На североизток, отвъд скалистите земи, през които минаваха многобройни тесни пътечки, се простираше по-дългият и най-често използван път до източните порти на Залите.

Бруенор бе изпратил свои пратеници с предложение войската да се раздели на две — конниците щяха да защитават Стражев дол, а мъжете на Берктгар — източните земи. Беснел обаче бе настоял на своето и се бе възползвал от всеизвестната гордост на джуджетата, представяйки по възможно най-подходящия и примамлив за тях начин идеята, че те сами би трябвало да защитават портите на твърдината:

— Ако Мрачните знаят къде се намират входовете — подхвърлил бе той, — то именно там ще очакват най-голяма съпротива.

Ето как бе избран Четвъртият връх. Под позициите, които защитниците бяха заели, се преплитаха много пътеки, ала над тях се извисяваха стръмни скали, които правеха практически невъзможно нападение от тази посока. Разпределението на силите бе станало според релефа на съответното място — една от неравните местности

бе заета изцяло от варвари, други две — от смесени отряди, в които имаше както варвари, така и ездаци, а четвъртата (едно плато, простиращо се над широк, гладък и полегат хребет) — само от Конниците на Несме.

Беснел и Берктгар бяха в една от смесените групи. Знаеха, че битката всеки момент ще се разрази, не само те, но и войните им вече усещаха напрегнатото затишие, предшестващо пристигането на вражеската армия. Изведнъж местността на изток под тях изригна със сребърно сияние, посипа се порой от магически снаряди, дар от джуджешките жреци.

Сред редиците на коболдите настана паника, малцината елфи, които се намираха сред тях, също хукнаха, за да се скрият от смъртоносния дъжд. Онези, които се намираха начело, най-близо до мястото, където се бяха скрили противниците им, бяха смазани за миг от изсипалия се варварски отряд. Едрите мъже с лекота посичаха дребните създания с огромните си мечове и тежки секири; понякога просто ги вдигаха над главите си и ги пращаха в подножието на планината.

— Да ги посрещнем! — разнесе се гласът на Берктгар, който не можеше да издържа да се крие, когато съвсем наблизко кипеше битка. — В прослава на Темпос! — изкрещя той и вдигна Банкенфуере над главата си.

Викът му бе подет от всички варвари край него, както и от тези, заели позиция над тях.

— Дотук беше със засадата — промърмори Регуелд Харпъл, който също бе тук, възседнал своя причудлив жребец, кръстоска между кон и жаба.

С едно кимване към застаналия наблизко Беснел, магьосникът дръпна юздите на странното животно, което изцвили гърлено и се хвърли на запад, преодолявайки близо десет метра с един-единствен скок.

— Още не — рече елфът на Берктгар, който вече бе приготвил шепа от магическите снаряди. Рицарят посочи към приближаващата вражеска армия под тях и се опита да му обясни, че макар голяма част да се изкачват към защитниците, удържащи източната позиция, много повече неприятели се промъкват по западните пътеки; освен това

светлината вече не бе така силна — Мрачните използваха вродените си способности, за да надвият заслепяващата магия на противника.

— Какво чакаме още? — недоволстваше Берктгар.

Откъм изток, там, накъдето сочеше Беснел, докато се опитваше да удържи нападението на неукротимия вожд, долетя вик — тялото на един от варварите бе обхванато от сини пламъци. Макар да не го изгаряха, те все пак не бяха безвредни, тъй като очертаваха тялото му на фона на стъгстващия се мрак и го правеха крайно уязвим за оръжията на елфите. Миг по-късно се разнесе изщракване на десетки арбалети и злощастният мъж се строполи на земята с предсмъртен вик.

Това бе повече, отколкото Берктгар можеше да понесе и той с все сили запрати магическите снаряди към редиците на врага. Войните от отряда му го последваха и само за няколко секунди всичко около тях засия с вълшебна светлина. Втората позиция на защитниците вече не беше тайна. С яростни викове варварите се хвърлиха в атака, за ужас на Беснел, който държеше конниците да тръгнат първи, но не преди основната част от вражеската армия да бе преминала.

— Нямаме друг избор — прошепна един от рицарите наблизко и елфът кимна мълчаливо, спрял проникателен поглед върху сцената, разиграваща се пред очите му.

Берктгар и стотината му войни вече се бяха вкопчили в битка, без никаква надежда да се обединят с отряда, бранещ по-високите източни позиции. Въпреки че му беше ядосан, задето бе прибързал с нападението, елфът не можеше да не се възхити на начина, по който варварският вожд се биеше, помитайки всичко, изпречило се на пътя му. Банкенфуере изсвистя и само с един-единствен удар посече трима коболди, пращайки части от телата им на всички страни.

— Светлината няма да се задържи дълго — отбеляза същият рицар, който се бе обадил преди малко.

— Между двата отряда — рече в отговор Беснел достатъчно високо, за да го чуят всички, които се намираха около него. — Ще се спуснем странично и ще се вклиним между воюващите страни, за да дадем възможност на мъжете на изток да се оттеглят.

Никой не се възпротиви, никой не възнегодува, при все че планът, който елфът им предлагаше, бе повече от опасен. Първоначалното му намерение бе Сребърните рицари да нападнат челно, както от тази, така и от източната позиция; мъжете на Берктгар

пък трябваше да дойдат след тях. Така, с обединени сили, защитниците щяха да се спуснат на запад биейки се като едно цяло. Ала ето че в желанието си по-скоро да пролее кръвта на омразния враг, варварският вожд бе провалил добре обмисления план на Беснел. И, макар че много скоро можеше да им се наложи да платят прескъпо за невъздържаността на Берктгар, никой не го упрекна, нито се оплака.

— Не използвайте снарядите си, докато Мрачните не удавят и малкото останала светлина — нареди Беснел, после дръпна юздите на коня си, принуждавайки го да се изправи на задни крака, и се провикна: — За Града на сребърната луна!

— И за спасението на всички добри раси! — отвърнаха войните му.

С гръмовен тътен се хвърлиха те в бой, с грохот, който разтърси основите на планината и отекна дълбоко в джуджешките тунели в сърцето ѝ. Под звуците на боен рог те полетяха напред — стотина конници с дълги пики в ръце, а когато копията се изкривиха в жестоката сеч, от ножниците им изскочиха блестящи мечове и продължиха да повалят враг след враг.

Още по-страшни бяха могъщите им жребци, които тъпчеха коболдите под тежките си копита; пред тях и гоблини, и коболди, и елфи се разбягваха ужасени — досега никоя от тези скверни рожби на Подземния мрак не бе виждала подобно неудържимо нападение.

Само за няколко минути противниковият щурм към върха бе спрял, без почти никакви жертви от страна на защитниците. Мрачните отчаяно се мъчеха да надвият светлината, пръскана от вълшебните снаряди, ала колкото по-гъста тъма създаваха те, толкова повече снаряди изсипваха над бойното поле неприятелите им.

Настъплението по долните пътеки обаче продължаваше; от запад долитаха гръмовни звуци на бойни рогове и викове в прослава на Темпос и Дългата седловина; с громолене на препускащи жребци Дългите ездачи последваха Сребърните рицари в атака.

Именно при нападението от третата позиция бе нанесен и първият по-сериозен магически удар — страховита светкавица, призована от Регуелд, която раздра мрака, всявайки повече ужас, отколкото гибел сред вражеските редици.

За изненада на защитниците отговор нямаше, с изключение на съвсем не толкова мащабните кълба мрак и вълшебни огньове, с които

Мрачните обгръщаха телата на противниците си.

Останалата част от варварския отряд, придържайки се към първоначалния план, се вклини между Дългите ездачи и местността точно под втората позиция, обединявайки се не със Сребърните рицари (както Беснел възнамеряваше в началото), а с Берктгар и мъжете му.

* * *

Високо над бойното поле, лейди Алустриел трябваше да впрегне цялата си воля, за да се удържи на място. Както можеше да се очаква, защитниците покосяваха коболди и гоблини, като да бяха изсъхнала есенна трева.

Смъртта, която мъжете сееха сред враговете си, можеше да приеме още по-страховити размери, ако Сребърната лейди бе освободила своята магия, ала моментът още не беше настъпил. Мрачните изчакваха, а тя бе достатъчно мъдра, за да разбира, че най-вероятно ще има един-единствен шанс.

Подчинявайки се на тихата ѝ заповед, жребците, теглещи летящата колесница, се снишиха ѝ тя кимна мрачно — битката протичаше точно както предполагаше. Разгромът, претърпян от вражеските войски по високите южни склонове, бе пълен, ала черните маси продължаваха да прииждат по бойните полета на запад.

Маси, в които броят на елфите бе много по-голям, отколкото в „плявата“, която бяха пуснали напред, за да поеме първия удар на противника.

Лейди Алустриел полетя на изток и донякъде се успокои, когато видя, че вражеската армия не е чак толкова голяма, колкото се боеше, нито бе стигнала прекалено далече от позициите на защитниците.

За съжаление облекчението ѝ не трая дълго — шумът от битка, водеща се от другата страна на планината, бързо ѝ разкри истината. Неприятелят бе открил източния вход на Митрил Хол, бе проникнал вътре и сега там се водеше сражение!

Ярки мълнии и огнени взривове прорязваха сенките, легнали около портата и Алустриел лесно се досети, че този път изобщо не става дума за отряд от дребни коболди или безмозъчни гоблини. В

Сребърните зали бяха нахлули елфи на мрака, много, много елфи на мрака.

Искаше ѝ се да отиде там, да се хвърли в боя с магическа ярост, помитаща всичко по пътя си, ала знаеше, че не бива да го прави. Можеше единствено да се уповава на Бруенор и неговите джуджета. Тунелите несъмнено бяха подготвени, а нападението — очаквано.

С намерението да заобиколи планината и да се върне през Стражев дол, където чакаха още стотина Сребърни рицари, лейди Алустриел пое на север.

Онова, което видя там обаче, никак не ѝ хареса.

Северният склон на Четвъртия връх представляваше коварна пустош, където дълбоки проломи, през които никой не можеше да премине, се редуваха с практически непревзимаеми ридове.

Непревзимаеми за всички, освен за лепливоногите подземни гущери.

Берг'иньон Баенре и елитните му бойци, четиристотинте прословути ездаци от Гущеровия отряд, се катереха по северното било и бързо напредваха на запад, към Стражев дол.

Рицарите, които чакаха там, имаха за цел да подкрепят защитниците, отговарящи за нашествието по южния склон. Когато се впуснеха в бой (ако изобщо се стигнеше дотам), те трябваше, да се справят с последните редици на врага и така да дадат възможност на Беснел, Дългите ездаци и мъжете от Несме и Заселническа твърдина да се спуснат в Стражев дол, до който водеше една-единствена тясна пътека.

Само че гущеровите ездаци щяха да ги изпреварят, с ужас разбра Алустриел. Численото им превъзходство бе несъмнено... освен това бяха елфи, безжалостни и смъртно опасни елфи на мрака.

* * *

Защитниците изоставиха най-източната позиция. Варварите (или поне това, което бе останало от тях) се втурнаха на запад, за да се обединят с Берктгар.

Беснел ги изчака да минат зад редиците на неговите конници, после и той се обърна на запад и препусна заедно с войните си,

изтласквайки по този начин Берктгар (чийто отряд бе побрал почти всички оцелели мъже от Заселническа твърдина).

В гърдите на елфа постепенно се разгаряше надежда, че прибързаната постъпка на варварския вожд може би все пак няма да има чак толкова пагубен резултат за плана му и че отстъплението ще се получи почти така, както бе възнамерявал преди сражението. Застанал на едно високо плато, той огледа местността наоколо и кимна мрачно, когато видя, че черната вълна вече бе отминала първите три отбранителни позиции.

Внезапно очите му се разшириха от ужас и той неволно ахна, осъзнал изведнъж къде точно се намират челните редици на противника. Конниците на Несме не бяха успели да се справят! Те трябваше да се спуснат възможно най-бързо по хребета на планината и да удържат вражеската войска от онази страна, ала ето че по някаква неизвестна причина се бяха поколебали и сега неприятелят бе успял да премине покрай четвъртата — последна! — отбранителна позиция.

Докато Беснел с отчаяние наблюдаваше случващото се, войните от Несме най-сетне полетяха надолу по склона. Страховит бе галопът на четиридесетината конници и само за миг тройно повече коболди срещнаха смъртта си под копитата на техните жребци.

Ала този устремен набег не извика усмивка на лицето на Беснел — врагът можеше да си позволи да даде много повече жертви. Според плана му, отстъплението на запад трябваше да бъде бързо и добре организирано; ако се наложеше, щяха да се оттеглят през западната порта на Митрил Хол.

Отличен план... ала западният фланг бе разкъсан, а пътят натам — отрязан.

Сега елфът можеше само да гледа отстрани, изпълнен с ужас.

СТАРИ КРАЛЕ, И СТАРА КРАЛИЦА

ЧАСТ ПЕТА

Като единна армия — така дойдоха те, но въпреки това не бяха такава. Осем хиляди мрачни елфи и много повече човекоподобни роби — огромна и страховита сила, която нахлу в Митрил Хол като черна приливна вълна.

Да, ако става въпрос за численост и мощ, „армия“ е наистина подходяща дума и все пак тя съдържа в себе си още нещо, някакво усещане за сплотеност и единни цели. Няма съмнение, че събратята ми са може би най-добрите бойци в целите Царства — обучавани в изкуството на войната още от най-ранна възраст, те са еднакво опитни както в групови сражения, така и в единични двубои. Още по-неудържими и опасни стават, когато войната е на расова основа, когато се изправят срещу ненавистните им джуджета. При все това, въпреки че стратегията им е съвършена, въпреки че на синхрона между отделните отряди може да завиди всеки военачалник, в действителност това единство в редиците им е съвсем повърхностно.

Надали има и един елф от армията на Лолт (бил той мъж или жена), готов да даде живота си, за да спаси свой събрат. Единственото, което може да ги подтикне да се жертват, е уверението, че по този начин ще се сдобият с почетно място в отвъдното, край своята скверна богиня. Само фанатикът би се съгласил да изпита болка (колкото и

незначителна да е тя), за да запази живота на друг елф и то само, ако вярва, че по този начин ще спечели нещо. Мрачните дойдоха с името на Лолт на уста, ала се биха не за нейна прослава, а за своя, за да се доберат до късче от нейното величие.

Личната облага винаги е била на първо място за Мрачните, тя е скритата сила, мотивираща всяка тяхна постъпка.

И именно по това се различаваха те от защитниците на Залите. Това бе единствената надежда, която сгряваше сърцата ни, напук на огромното числено превъзходство и страховитата слава на нашествениците.

Ако едно джудже се натъкнеше на битка, в която, другарите му са притиснати до стената, то им се притичваше на помощ, без да се поколебае и за миг; хвърляше се в боя с рядко себеотрицание, дори ако виждаше как смъртта протяга костелива десница към него. Тъкмо обратното — когато след някоя засада се случеше да заловим група Мрачни войни (най-често съгледвачи), другарите им, които имаха за цел да ги прикриват и предпазват по фланговете, никога не се намесваха, освен ако не бяха сигурни, че непременно ще победят.

Не те, а ние имахме обща цел. Не те, а ние знаехме какво е сплотеност; борехме се заради принципите си, убедени, че всяка жертва, която правим, е в името на общото добро.

В Митрил Хол има зала — не, не една, много зали! — където се отдава почит на героите и славните битки от отминали времена. Там, на почетно място, е поставен чукът на Уолфгар; там бе изложен и елфическият лък, който Кати-Бри събуди за нов живот. И макар да го използва вече не една и две години, тя все

още го нарича „лъка на Анариел“, някогашната господарка на това великолепно оръжие. И ако след векове някой от рода Боен чук отново вземе Таулмарил в ръце, несъмнено ще го нарече „лъка на Кати-Бри, преминал у нея от Анариел“.

В Митрил Хол има и друго място, Залата на кралете, където, величествени и дълговечни, се извисяват статуите на всичките осем крале, управлявали джуджешката твърдина.

Мрачните нямат подобни паметници. Майка ми, злата матрона Малис, никога не е споменавала и дума за своята предшественичка — най-вероятно, защото е изиграла решаваща роля в нейната смърт. В Академията няма възпоменателни плочи с имената на повелителни и повелители от отминали времена. Всъщност, сега, когато се връщам към спомените си от онзи черен град, разбирам, че единствените паметници в Мензоберанзан, са статуите на жертвите, наказани от Баенре — вкаменените тела на нещастниците, погинали под камшика на злата Вендес и изложени на високото плато пред Тиер Брех — ужасяващо напомняне за съдбата, очакваща всички непокорни.

Това беше разликата между защитниците на Митрил Хол и нашествениците. Това беше единствената ни надежда.

Дризт До'Урден

ГЛАВА 23

СКРИТА МОЩ

Бидърду никога не бе виждал подобно нещо. Около него буквално валяха коболди и части от телата им — отрядът на изкормвачите отново бе в стихията си. В ниската, но просторна пещера, в която бяха попаднали малко по-рано, се бе разположил многоброен вражески отряд и магьосникът тъкмо се канеше да предложи единственото разумно според него решение, а именно — отстъпление (разбира се, смяташе да го нарече „тактическа обходна маневра“, тъй като думата „отстъпление“ просто не присъстваше в речника на Пуент), когато бесовойнът се хвърли напред.

Горкият Бидърду се оказа повлечен от възторжения щурм на свирепите джуджета, които не чакаха втора покана, за да последват предводителя си в на пръв поглед самоубийствената атака. Само след миг в пещерата настана такава сеч, каквато магьосникът, прекарал целия си живот на сигурно място зад стените на Бръшляновото имение (при това не малко години — в кучешко тяло), не помнеше да е виждал някога.

С нанизан на шлема мъртъв коболд, Пуент профуча покрай Бидърду и като разпери широко ръце, скочи наскреда група от дребните създания, повличайки колкото можа в смъртоносна прегръдка. После започна да се тресе толкова отливисто, че за миг магьосникът се уплаши да не би някаква смъртоносна отрова да е проникнала в кръвта му.

Бързо разбра обаче, че това не е лудост, а отработена и добре контролирана симулация на бяс. При всяка яростна конвулсия многобройните шипове по доспехите му смъкваха големи парчета кожа от телата на злощастните коболди и потъваха дълбоко в плътта им. Когато желязната хватка най-сетне се охлаби, трите същества рухнаха мъртви, а Пуент рязко сви вляво, при което металната му ръкавица (също опасана от остри шипове), остави кървава резка върху челото на поредната му жертва.

Не, атаката съвсем не бе самоубийствена, увери се Бидърду, тъкмо напротив — Изкормвачите лесно щяха да се справят с далече по-многобройния неприятел и то благодарение единствено на сляпата си, необузdana ярост. Явно коболдите също го бяха разбрали, защото бързо се научиха да избягват джуджетата. Вместо това, като внимаваха да заобикалят Пуент отдалече, шестима от тях се нахвърлиха върху него — едничкия враг, когото вярваха, че могат да надвият.

Бидърду трескаво затършува из овъглените останки от книгата с магии и не след дълго успя да открие една страница, където мастилото не бе напълно размазано. Без да изпуска скъпоценния пергамент, той вдигна ръка и занарежда думите на заклинанието.

Взрив от магическа енергия изскочи от върховете на пръстите му, зелени мълнии полетяха напред, всяка от които безпогрешно откриваше мишената си.

Петима от нападателите се строполиха на земята, ала шестият се нахвърли върху Бидърду с пронизителен вик и гол меч, насочен към корема му.

Обгорените листа изпопадаха от ръката на ужасения магьосник и той изпищя, убеден, че е настъпил сетният му час. Воден изцяло от инстинкта си, той се втурна напред и повали дребния си противник, притискайки тялото му към земята. Прониза го пареща болка, когато оръжието на коболда докосна ребрата му, ала ударът бе твърде слаб и острието не успя да потъне надълбоко.

Бидърду, непривикнал на битки и кръвопролития, отново изпищя. Болката... о, болката!

Письците му скоро преминаха в грозен вой. Той сведе поглед надолу, към гърчещото се под него тяло и очите му се спряха върху голия, незащитен врат на неприятеля му...

Топла кръв се стече по устните му, ала Бидърду не изпита отвращение.

Ръмжейки, той затвори очи и още по-здраво стисна зъби. Противникът му бавно притихна.

Мина доста време преди горкият магьосник да забележи, че битката е свършила и в пещерата цари тишина. Полека отвори очи и видя Пуент да се вира в него и да клати глава.

Едва тогава Бидърду осъзна, че е убил коболда, че току-що е прегризал гърлото му със собствените си зъби.

— Интересна техника — одобрително отбеляза бесовойнът и като даде знак на останалите да го последват, се насочи към изхода.

* * *

Докато Отрядът на изкормвачите, шумен и свиреп, вилнееше из тунелите, един друг отряд, също така малоброен, но със съвсем различна тактика, се прокрадваше тайно и незабележимо. Дрифт и Гуенивар, следвани от Кати-Бри, Бруенор и Риджис, безшумно бродеха из коридорите, невидими, ала смъртоносни. Пантерата първа усети приближаващия враг и неспокойно присви уши. Скиталецът побърза да предупреди останалите.

Петимата работеха в унисон, като гледаха да се организират така, че първият удар да дойде от Кати-Бри и нейния лък. След това в боя се хвърляше Гуенивар, следвана почти по петите от невероятно бързия Дрифт. С яростен рев на уста и страховита секира в ръце, Бруенор също не закъсняваше. Дори Риджис намираше начин да се включи в битката, като най-често се прокрадваше изотзад и стоварваше малкия си боздуган върху гърбовете на Мрачните и по главите на дребните коболди, всеки път, когато някой от приятелите му се окажеше хванат натясно.

Този път обаче полуръстът реши, че ще бъде по-добре изобщо да не се намесва. Намираха се в дълъг, просторен коридор, когато Гуенивар се закова на място преди поредния завой и се долепи до земята, присвила уши назад. Дрифт потъна в сенките на близката ниша, същото стори и Риджис, докато Бруенор застана пред дъщеря си, давайки ѝ възможност да използва роговете на шлема му, за да се прицели по-добре.

Миг по-късно врагът се показва иззад ъгъла — петима елфи й петима минотаври, поели към вътрешността на Митрил Хол.

Кати-Бри мъдро предпочете да се заеме с елфите. Изригна сребърно сияние и първият от тях рухна мъртъв.

Гуенивар смаза следващия под тристакилограмовото си тяло, разкъса го за миг и толкова бързо се претърколи встрани, че другарят му не успя да отскочи навреме и го последва в смъртта.

Нова ивица сребриста светлина сложи край и на четвъртия елф.

Ала минотаврите се приближаваха застрашително бързо и младата жена разбра, че няма да успее да нанесе трети удар. Докато тя окачаше Таулмарил на рамо и вадеше Казид'еа от ножницата, Бруенор вече се бе нахвърлил върху най-близкото чудовище с яростен рев на уста.

Минотавърът сведе бичата си глава; джуджето стисна дръжката на секирата с две ръце и замахна.

Чудовището вече бе съвсем близо и със звук като от прекършване на вековно дърво, бравата намери целта си.

Бруенор дори не разбра какво го бе ударило, просто изведнъж усети, че отхвърква назад, прекатурен от тристакилограмовия звяр.

* * *

Дризт изскочи от прикритието си и единият му ятаган потъна дълбоко в бедрото на първия минотавър. После, бърз като светкавица, той отскочи встрани и падна на коляно. Сиянието се стрелна напред и нарани крака на следващото чудовище.

С болезнен рев то политна напред, протягайки ръце, за да улови нападателя си, ала скиталецът вече се бе изправил и бе отскочил надалече. Звярът се сгромоляса на земята с глух тътен.

Без да го погледне повече, Дризт се притече на помощ на Кати-Бри и Бруенор, които отчаяно се бранеха от останалите две чудовища и светкавично, посече краката на едно от тях. Смъртно ранено, то рухна на пода.

Другият минотавър обаче достигна Кати-Бри и вдигна тежката си тояга, направена от вкоравеното пънче на гигантска гъба. Младата жена се наведе, вдигнала Казид'еа над главата си.

Верният меч проряза гигантската тояга и докато чудовището недоумяващо се взираше в чукана, останал в ръцете му, Казид'еа подскочи за нов удар.

Минотавърът вдигна очи към противничката си и я изгледа любопитно. Кати-Бри не можеше да повярва, че е пропуснала.

* * *

Риджис наблюдаваше битката от прикритието на нишата — прекрасно разбираше, че този път никой от противниците не му е по силите. Въпреки това той неотлъчно следеше приятелите си, готов да се намеси, ако види, че някой има нужда от него. Най-дълго погледът му се спираше върху Дризт, чиято бързина го слисваше и озадачаваше. Наистина, скиталецът открай време бе невероятно пъргав, ала сега краката му се движеха толкова светкавично, че Риджис едвам смогваше да ги различава. Полуръстът неведнъж опитваше да предугади пътя му и всеки път се улавяше да гледа в съвсем друга посока — Дризт просто свиваше встрани или отскачаше по-бързо, отколкото Риджис вярваше, че, е възможно.

Най-сетне той поклати глава и реши да остави въпросите за друг, по-удобен момент — сега имаше много по-важни неща, за които да мисли и да се тревожи. Огледа се наоколо и видя последният оцелял елф да се отдръпва колкото се може по-надалече от пътя на Гуенивар.

* * *

Последният елф изобщо не искаше да си има вземане-даване с опасната пантера, а това, че жената със смъртоносния лък се е вкопчила в ръкопашен бой далече от него, можеше само да го радва. Двама от другарите му лежаха мъртви, сразени от безпогрешните сребропери стрели; единствената жена в отряда им агонизираше на пода — от красивото ѝ лице сега бе останала само безформена, кървавочервена каша; онези от петимата минотаври, които не бяха убити, бяха уловени в битка на живот и смърт. Четвъртият елф бе побягнал обратно зад завоя, ала страховитата пантера бързо го настигаше — само миг и с него също щеше да бъде свършено.

Но скритият Мрачен войн изобщо не мислеше за това. Беше видял Дризт До'Урден, изменника, най-черния враг на Мензоберанзан. Вкопчен в битка с тримата минотаври, които бе ранил, скиталецът беше напълно погълнат от неравната борба и поради това — опасно уязвим. Стига да успееше да се добере до него, елфът, който го наблюдаваше от сенките, легнали покрай стените, щеше веднъж завинаги да осигури слава и власт не само за себе си, но и за целия си дом. Дори ако след това паднеше убит от приятелите на

вероотстъпника, щеше да се сдобие с почетно място до трона на Лолт, Кралицата на паяците.

Без да се колебае, Мрачният зареди тежкия си арбалет (доста необичайно оръжие за неговата раса) с мощна стрела, върху която бяха вдълбани огнени руни.

Преди да успее да опъне тетивата обаче, нещо тежко се стовари върху оръжието и стрелата падна в краката му. Взривът, който последва, го отхвърли назад; пламъците опърлиха косата му и го заслепиха.

Той светкавично се претърколи встрани и успя да се измъкне от горящия си плащ. Замъгленият му поглед спря върху неголям боздуган, който лежеше наблизко, тъкмо навреме, за да види как една малка, пухкава ръка се протяга и го вдига. Елфът се опита да реагира, докато босите (и космати, за негова огромна изненада) стъпала се приближаваха към него.

После отгоре му се спусна непрогледен мрак.

* * *

Кати-Бри извика и отскочи назад. Минотавърът я проследи с любопитен поглед, но остана на мястото си, свършено неподвижен.

— Не може да съм пропуснала! — възкликна Кати-Бри, сякаш изричането на немислимото щеше да ѝ помогне да повярва в него и да я измъкне от трудното положение, в което беше изпаднала.

За нейна изненада, оказа се, че е права.

Левият крак на чудовището, отсечен от Казид'еа само с един замах, тупна на пода, от ужасяващата рана рухна дебела струя кръв и звярът се строполи на земята в агония.

Младата жена се обърна тъкмо навреме, за да види как баща ѝ се измъква изпод туловището на минотавъра, когото току-що бе убил. Джуджето се изправи на крака и тръсна глава с надеждата, че така ще му се проясни пред очите, после сложи ръце на кръста и смаяно се загледа в секирата си — острието бе потънало с поне тридесетина сантиметра в черепа на мъртвия звяр.

— Как, в името на Деветте пъкъла, да извадя проклетото нещо оттам! — изръмжа той и безпомощно поклати глава.

Дризт и Риджис също бяха приключили със своите противници, миг по-късно Гуенивар се зададе иззад ъгъл, влачейки последния мрачен елф за прекършения врат.

— И този път победихме — отбеляза Риджис, когато петимата се събраха.

Дризт кимна в знак на съгласие, ала тревогата не изчезна от лицето му. Дребна работа, мислеше си той, всичката им храброст и самоотверженост като че отиваха нахалост, всички тези малки победи нанасяха само незначителни загуби на огромната войска на нашествениците. Още повече, че въпреки бързината, с която бяха приключили тази последна битка, както и трите преди нея, не можеха да не осъзнават, че успехът им всъщност се дължи до голяма степен и на късмета. Какво щеше да се случи, ако, докато се биеха с минотаврите и Мрачните, иззад ъгъла бе дошъл нов вражески отряд?

Бяха победили бързо и чисто, нанесли бяха пълно поражение на противника си и въпреки това нещата много лесно можеха да се обърнат срещу тях и всичко да завърши по съвсем друг начин.

— Май не се радваш особено? — тихичко прошепна Кати-Бри на приятеля си.

— За два часа убихме дузина елфи, шепа минотаври и двадесетина коболди — отвърна той.

— А остават още хиляди — довърши младата жена вместо него.

Дризт кимна, но не каза нищо. Единствената му надежда — единствената надежда на Митрил Хол! — бе отряди като техния да убият достатъчно елфи, за да обезкуражат и разколебаят врага. Мрачните по природа бяха неорганизирани и лишени от каквато и да било лоялност и защитниците на Залите нямаха друг изход, освен да пречупят желанието и вярата им в този поход.

Гуенивар отново присви уши назад и безшумно потъна в тъмнината пред тях. Четиримата приятели, внезапно уморени и отегчени от всичко това, едва бяха успели да заемат бойна позиция, когато с истинско облекчение видяха, че този път не идват нито елфи, нито минотаври, нито дори коболди. Голяма група джуджета се показа иззад ъгъла и като ги поздравиха радостно, бързо се приближиха. Явно бе, че откакто се бяха разделили в Галерията на Тънълт, те също бяха преживели тежки битки — мнозина бяха ранени, а от всички брадви капеше вражеска кръв.

— Как се справяме? — попита Бруенор и пристъпи напред.

Лицето на предводителя, към когото бе отправен този въпрос, помрачня — отговорът беше повече от ясен.

— В Подземния град кипи битка, кралю — рече джуджето. — Един дявол знае как са се добрали дотам! А доколкото разбирам, на горните нива също се водят сражения. Казват, че източната порта била превзета.

Раменете на Бруенор увиснаха при тези лоши вести.

— За сметка на това още удържахме Клисурата на Гарумн! — заяви новодошлото джудже с по-бодър глас.

— Откъде идвате и накъде сте тръгнали? — поиска да знае кралят.

— Идваме от последния караулен пост — обясни джуджето. — Дойдохме да те търсим. Мрачните псета са плъзнали из всички тунели, та страшно се радваме да видим, че си жив и здрав.

И като посочи към коридора зад гърба на Бруенор, поданикът му махна наляво:

— Не сме толкоз далече от караулната, пък и пътят дотам е чист...

— Но не за дълго — мрачно се обади друго джудже.

— Чист е чак до Подземния град — довърши предводителят.

Преди Бруенор да успее да отвърне каквото и да било, Дризт го дръпна настрана и настойчиво му зашепна нещо. Новодошлите, както и Риджис и Кати-Бри, търпеливо зачакаха.

— ... да продължим да търсим — чуха те да казва скиталецът.

— Мястото ми е при моя народ! — рязко отвърна Бруенор. — А твоето е до мен!

Дризт го прекъсна с нов порой от думи. Откъслечните изрази, които достигаха до ушите на Кати-Бри и останалите („да открием водачите“ и „заобиколни пътища“), красноречиво говореха, че елфът иска да продължат да кръстосват тунелите извън Митрил Хол.

Младата жена се зарече да тръгне с Дризт и Гуенивар, дори ако баща ѝ решише да се върне с поданиците си — Котешкото око щеше да ѝ показва пътя в тъмното и така нямаше да им бъде в тежест. Риджис, изпълнен с необичайна за него храброст и усещане, че може да бъде полезен, мълчаливо взе същото решение.

Въпреки това, когато скиталецът и Бруенор най-сетне се върнаха при групата, и двамата им приятели останаха изненадани.

— Връщайте се в караулната — нареди джуджето на новодошлите. — Ако трябва, включете се в битката в Подземния град.

Предводителят на отряда зяпна от изумление:

— Но, кралю... — избъбри той.

— Тръгвай! — изръмжа Бруенор.

— И да те оставим тук сам?

При тези думи по лицето на Бруенор се разля широка усмивка и погледът му, блеснал от лукави искрици, обходи лицата на приятелите му — първо Дризт, после Кати-Бри и Риджис и накрая огромната пантера.

— Сам? — повтори той и поданикът му, който прекрасно знаеше на какво са способни в битка другарите на краля, нямаше как да не отстъпи.

— Връщайте се там и победете! — повтори Бруенор. — А на нас ни предстои лов.

С тези думи двете групи отново се разделиха, мрачна решимост гореше в гърдите на всички, ала никой не хранеше особено големи надежди.

Дризт прошепна нещо на Гуенивар и тя пак застана начело. До този момент петимата се задоволяваха само да причакват бродещите из тунелите вражески отряди, ала сега, след като чуха лошите новини за Подземния град и източната порта, скиталецът разбра, че е дошло време да промени тактиката. Разбира се, ако не можеха да избегнат малките противникови групи, те щяха да се бият с тях, но нямаше сами да ги търсят — вече имаха посока и ясно определена цел. На всяка цена трябваше да открият жриците, които оглавяваха нашествието (Дризт бе напълно сигурен, че именно жрици, а не обикновени пълководци и генерали стоят зад този поход). Единственият им шанс бе да поразят самия връх на вражеската армия.

И така, както скиталецът бе прошепнал на Бруенор преди малко, петимата поеха, за да „открият водачите“ на черните пълчища и да ги обезвредят.

Риджис, който крачеше последен, тъжно поклати глава и се обърна към коридора, по който току-що бяха изчезнали джуджетата.

— Как става така, че винаги се забърквам в нещо такова! — тихичко прошепна той, но когато погледна приятелите си, своите храбри до безразсъдство приятели, разбра, че всъщност знае отговора.

Кати-Бри чу примирената му въздишка, досети се какво се върти в главата му и се усмихна, внимавайки да не я забележи.

ГЛАВА 24

ОГНЕНА ЯРОСТ

От високото място, на което бе застанала, лейди Алустриел наблюдаваше как по южните склонове на Четвъртия връх проблясват хиляди светлинки, досущ подобни на звездите, обсипали нощното небе. Защитниците продължаваха да сипят вълшебни снаряди върху враговете си, а кълбата магически мрак на елфите все така се мъчеха да обгърнат бойното поле в черната си прегръдка. Когато сви зад югозападното било на планината, лейди Алустриел усети, че я изпълва страх. Нашествениците — гоблини, коболди и свирепи мрачни войни — бяха притиснали противниците си, подредени в U-образен строй, и ги обграждаха от всички страни.

Въпреки неблагоприятното положение, четирите отряда на защитниците се биеха добре, опрели гръб в гръб. Горната част на U-образния им строй, макар да изглеждаше най-слабата точка, всъщност бе доста сигурна, тъй като почти отвесните скали възпрепятстваха всяко по-масово нападение от тази посока. Освен това редиците им бяха толкова гъсти по цялото си протежение, че можеха да удържат и най-напористия щурм на врага.

Ала още докато се успокояваше с тази мисъл, Алустриел почувства как надеждата ѝ посърва. Група гоблини, водени от огромни страшилища (двуметрови, космати чудовища, подобни на гоблини) образуваха ромбовидна формация и се вклиниха в източния фланг на защитниците.

Редиците на бранителите се олюляха и Сребърната лейди замалко не издаде присъствието си, пращайки мощен магически взрив срещу настъпващия враг.

Преди да успее да го стори обаче, един меч проблесна наред хаоса, а една песен надвика шума на битката.

С развяна от вятъра руса коса, Берктгар Храбри пееше в прослава на Темпос, а Банкенфуере пореше въздуха със страховито свистене. Без да обръща внимание на гоблините, варваринът се хвърли право към страшилищата, поваляйки по едно чудовище с всеки свой

замах. Самият той също понесе свиреп удар, после още един, ала това не спря устрема му, нито предизвика болезнен израз върху лицето му.

Малкото страшилища, които успяха да се спасят в първите мигове на яростното нападение, панически се разбягаха, а гоблините, останали без предводители, бързо изгубиха желание да се бият и хукнаха да се спасяват.

Не една песен ще съчинят бардовете в прослава на подвига на Берктгар, каза си Алустриел, ала само ако бранителите надделеяха. Ако обаче Мрачните превземеха Залите, всички геройства щяха да потънат в забрава, а при спомена за този черен ден в гърдите на всички добри раси вместо песни щяха да напират единствено тъжни ридания. Не, твърдо реши Сребърната лейди, това няма да се случи! Дори ако Митрил Хол рухнеше тази нощ или през някой от следващите дни, това все още нямаше да означава, че войната е изгубена. Целият Сребърен град щеше да се надигне срещу злите нашественици, тя лично щеше да потърси помощ от Сундабар, далече на изток и от крал Харбром и адбарските джуджета; ако се наложеше, щеше да стигне чак до Града на бездънните води, само и само да събере достатъчно могъща армия, за да отблъсне Мрачните!

Но не, войната все още не бе изгубена, напомни си тя и сведе поглед надолу, към безстрашните защитници, които удържаха черните пълчища, често пъти — с цената на живота си.

И точно тогава дойде бедата, която Алустриел очакваше и от която се боеше от самото начало — страховита магическа канонада. Разнесоха се мощни взривове, въздухът се изпълни с огромни огнени кълба и смъртоносни мълнии, сеещи разруха; вълни от поразяваща енергия се разнесоха във всички посоки.

Мощта на удара бе насочена към югозападния ъгъл на У-образния строй на бранителите. Войните от Несме пострадаха жестоко, хора и коне един след друг падаха мъртви. Мнозина от човекоподобните роби също станаха жертва на убийствената канонада, ала Мрачните магьосници изобщо не се интересуваха от загубата им — имаха си „плява“ в изобилие.

Лейди Алустриел заплака, докато наблюдаваше трагедията и слушаше агонизиращите викове на храбрите мъже и гордите им жребци. Пред очите ѝ планинският склон почерня от изпепеляващата сила на магията и тя се прокле, задето не бе предвидила мащабите на

тази война и не бе изпратила цялата си армия в подкрепа на Митрил Хол — войни, магьосници и жреци.

Клането продължи дълги минути, които се сториха часове на ужасените защитници. Всичко това сякаш нямаше да има край — нито експлозиите и пламъците, нито болезнените викове.

Лейди Алустриел трябваше да събере цялата си воля, за да избърше сълзите от очите си и да види какво става, но когато отново сведе поглед надолу, сърцето ѝ се изпълни с мрачна решимост — непознаващи света на Повърхността, магьосниците бяха сбъркали.

Всички те се бяха събрали в неголяма горичка и сипеха смъртоносните си чародейства изпод прикритието на гъстите дървета.

Лицето на лейди Алустриел светна и с ледена усмивка на уста тя се спусна надолу, като да бе смъртоносна стрела, политнала право към сърцето на омразния враг.

Мрачните бяха сгрешили.

Когато достигна северния край на бойното поле, Сребърната лейди изкрещя някаква заповед и колесницата ѝ, заедно с вълшебните жребци, които я теглеха, избухна в пламъци.

Разнесоха се ужасени викове, както от редиците на нашествениците, така и от тези на бранителите; Сребърните рицари обаче, видели пристигането на своята повелителка, тържествуващо надуха бойните си рогове.

Право надолу летеше лейди Алустриел, а пред нея танцуваха високи пламъци. Огромното огнено кълбо изригна в сърцето на горичката, докато колесницата описваше кръг след кръг около нея, възпламенявайки всеки клон и вейка, до които се докоснеше.

Мрачните магьосници бяха сгрешили!

О, да, те със сигурност бяха взели предпазни мерки срещу противодействащата магия на враговете си; навярно се бяха погрижили да обгърнат телата си със защита, която да отблъсне и най-яростно бушуващите пламъци, ала бяха забравили (или по-скоро изобщо не знаеха) колко лесно и силно горят дърветата. Дори да не ги погълнеха, огнените езици щяха да ги заслепят и да им попречат да участват в битката.

А и димът! Шубракът все още бе влажен от наскоро падналите дъждове и въздухът само за няколко минути натежа от гъсти черни облаци. Мрачните магьосници още повече влошиха положението си,

като се опитаха да потушат огъня на Алустриел така, както винаги го бяха правили — с вода. И наистина щяха да успеят, стига насреща си да имаха обикновени пламъци. Вълшебството на Сребърната лейди обаче бе толкова могъщо, че и най-проливният порой, та дори самият океан, не бе състояние да го победи. Без да спира нито за миг, тя продължаваше да подклажда огъня с колесницата си и колкото повече се разгаряше той, толкова по-яростно отвърщаха злите елфи... и толкова по-тежък ставаше въздухът, заслепяваше ги и ги давеше.

Лейди Алустриел остави жребците (магическо продължение на собствената ѝ воля) сами да избират пътя така, че да нанесат възможно най-големи поражения, а тя напрегнато се взря във вътрешността на гъсталака, готова да действа мигновено — знаеше, че Мрачните няма да останат дълго вътре. И наистина, много скоро един от елфите се показва над върховете на дърветата и пушека, мъчейки се да види какво става отвъд горичката и как той и другарите му биха могли да се спасят.

Мълнията на Алустриел го удари в тила толкова силно, че тялото му се преметна няколко пъти и увисна надолу с главата. Едва когато действието на левитиращата магия отмина, то най-сетне се сгромоляса обратно сред дърветата.

Сребърната лейди дори не бе успяла да се зарадва на победата си, когато голямо огнено кълбо избухна току пред колесницата ѝ. Преди да успее да направи каквото и да било, тя вече падаше стремглаво надолу. Пламъците на собствената ѝ магия не можеха да ѝ навредят, ала тези на враговете ѝ можеха, и тя извика от болка, когато нежната кожа на лицето ѝ се покри с големи мехури.

* * *

От планинския склон, на който се биеха, Беснел и войниците му съвсем ясно видяха нападението срещу лейди Алустриел. От устните на всички се откъснаха гневни викове, единствено предводителят им запази мълчание, ала стоманеният блясък, който заигра в кехлибарените му очи, бе по-ужасяващ и от най-страшното проклятие. И макар подвизите им от началото на битката да бяха повече от сърцати, нищо не можеше да се мери с ожесточението, с което

Сребърните рицари се нахвърлиха върху врага сега. Войните на Берктгар, които се биеха рамо до рамо с тях, нямаха нужда от подкана и също полетяха в свирепа атака.

Гоблини и коболди, чудовища и орки, дори огромни минотаври и умели елфи на мрака, падаха като есенни листа, обрулени от вятъра на страховитата битка.

Не че това имаше особено значение — на мястото на всеки загинал нашественик изникваха двама нови и, макар че варварите и рицарите сигурно щяха да успеят да пробият редиците им, от това надали щеше да има особена полза, тъй като просто нямаше къде да отидат.

На запад от тях Регуелд (чиито войни бяха в същото безнадеждно положение) бързо разбра каква е единствената им надежда. Без да губи и миг, той препусна към място, където в този момент не кипеше битка, и призова магическите си умения, за да изпрати съобщение на Беснел:

— На запад! — рече, после събра както мъжете си, така и онези варвари, които се намираха достатъчно близо, и се насочи към Стражев дол, така, както предвиждаше първоначалният план.

Елфическите магьосници бяха обезвредени (поне временно) и той осъзнаваше, че никога няма да има по-добра възможност.

Ярка мълния проряза сгъстяващия се мрак, огромно огнено кълбо се насочи към враговете, а самият Регуелд пришпори Скокльо и прелетя над тях, посипвайки ги с канонада от магически снаряди. Сред неприятеля настъпи объркване и Дългите ездачи (които не за първи път се биеха рамо до рамо с харпъловци и сега лесно се досетиха какво иска от тях Регуелд) побързаха да се възползват от него и да минат от другата страна, пробивайки дупка в редиците им. Голяма част от варварите, както и неколцината оцелели войни от Несме дойдоха след тях, последни бяха Сребърните рицари и останалите варвари заедно с Берктгар, който почти сам удържаше посъвзелите се чудовища.

Всичко това им отне едва минута-две, ала когато преминаха от другата страна, защитниците изведнъж се оказаха пресрещнати от нова вражеска група, състояща се предимно от мрачни елфи.

Без да престава да сипе порой от магически снаряди, Регуелд отново се хвърли напред, макар вече да усещаше ледения дъх на смъртта.

И наистина щеше да загине, ако на помощ не му се бе притекла лейди Алустриел. Принудена от все по-мощния отпор на магьосниците да се отдалечи от горичката, тя прелетя покрай редиците на Мрачните толкова ниско, че всички, които не бяха достатъчно бързи, бяха изгорени или стъпкани до смърт.

Беснел и мъжете му препуснаха към бягащия неприятел и с името на Алустриел на уста, се хвърлиха наред хаоса, там, където допреди миг вилнееха пламъците на огнената ѝ колесница.

Мнозина от тях паднаха в ожесточената битка, която последва; същата участ постигна и десетки от Мрачните, но накрая защитниците успяха да се отскубнат и се добраха до пътеката, отвеждаща в Стражев дол, преди врагът да им попречи.

Издигнала се високо над бойното поле, лейди Алустриел имаше чувството, че ще припадне от изтощение. Не помнеше откога не бе прибегвала до толкова мощна магия, а последната битка, в която бе взела дейно участие, бе още отпреди възкачването ѝ на престола на Града на сребърната луна. И ето че сега бе уморена и ранена, не само от пламъците, обгорили лицето ѝ, но и от мечовете и стрелите на Мрачните войни, над които се бе спуснала, за да даде възможност на защитниците да се спасят. Освен това вече се досещаше какво я очаква, когато се прибере; знаеше, че както приближените от двореца ѝ, така и членовете на Съвета, та дори и повелителите на много други градове (всички онези градове, с които бе в повече или по-малко близки отношения) ще сметнат постъпката ѝ за прибързана, ако не и глупава. Та Митрил Хол, това незначително кралство, щяха да кажат те, не заслужава такава жертва! Да се излага на подобна смъртна опасност си бе чиста лудост.

Да, така щяха да кажат тези, които не одобряваха постъпката ѝ, ала нямаше да са прави, убедена бе лейди Алустриел, така, както бе убедена, че свободата и правата, които всички жители на града ѝ смятаха за неделима част от същността си, не се дължат само на могъществото му. Те не бяха привилегия единствено на Града на сребърната луна или на Града на бездънните води, те се полагаха и на най-малкото кралство, което би ги пожелало. Така и трябваше да бъде, защото иначе ценностите, които тя и градът ѝ отстояваха; ставаха кухи и безсмислени.

Сега тя бе ранена, едва не бе умряла и бе принудена да угаси пламъците на колесницата си, докато се издигаше все по-нависоко в небето, въпреки че така неминуемо щеше да се изложи на опасността от ново магическо нападение, което навярно щеше да я убие. И все пак, напук на изтощението и болката, Алустриел се усмихваше. Дори и да загинеше, щеше да го стори с усмивка на уста, защото следваше повелите на сърцето си. Бореше се за нещо по-важно от собствения си живот, за принципи, които бяха вечни и правдиви.

Сърцето ѝ се сгръ, когато там долу, под себе си, видя как Беснел и нейните собствени рицари разкъсват противниковите редици и се насочват към Стражев дол, докато тя завиваше на запад.

Зарадва се, макар да знаеше, че нашествениците ще се втурнат по петите им и макар че вече виждаше новите пълчища, които прииждаха от север. Да, битката едва сега започваше.

* * *

Подземният град, който обикновено се огласяше от звъна на стотици тежки чукове, грохота на гигантски пещи и веселата глъч на хиляди неуморни джуджета, никога досега не бе ставал свидетел на подобен тътен и суматоха. Дори когато Мракометния, ужасяващият дракон на сенките, бе нахлул в Залите с армията си от зли дуергари по времето на Бруеноровия дядо, дори тогава тук не се бе водила страшна битка.

Гоблини и минотаври, коболди и безчет други чудовища, каквито джуджетата не бяха виждали преди, прииждаха на тълпи — не само през долните тунели, но и през самия под, който магията на илитидите бе пробила на няколко места. И разбира се — елфи, множество елфи на мрака, които бяха навсякъде, а в светлината на тлеещите пещи ужасяващият танц на оръжията им изглеждаше още по-зловещ.

Засега главните тунели, отвеждащи към долните нива, не бяха превзети, та нашествениците (и най-вече — елфите) още бяха извън пределите на същинския Митрил Хол, ала Мрачните целяха именно това — да си отворят път натам и да се обединят с войските на Утегентал и матрона Баенре.

А джуджетата трябваше да ги спрат на всяка цена, тъй като прекрасно разбираха, че тогава със Залите щеше да бъде свършено.

Зеленикавочервена светкавица проряза въздуха, черни палещи мълнии полетяха нагоре към Харкъл и Белла, които побързаха да отговорят на удара с удар.

Долните нива ставаха все по-тъмни и по-тъмни — нашествениците постепенно пригаждаха бойното поле към своите изисквания.

Магическите снаряди на Стъмпет и останалите жреци затрополиха по пода като мек пролетен дъждец, разпръсквайки черния мрак на елфите; вълшебство след вълшебство се сипеха над вражеските редици и прогонваха сенките, спотаени в ъглите. Джуджетата можеха да се бият както под покроба на нощта, така и под ярките слънчеви лъчи, ала обитателите на Подземния мрак не обичаха светлината и всячески се стараеха да я избягват.

Сред грохот на тежки ботуши и яростни бойни викове, двадесетина джуджета, строени в стегнати редици, се втурнаха след група бягащи гоблини, покосявайки всяко чудовище, изпречило се на пътя им.

Шепа елфи, застанали наблизко, изсипаха порой от стрели върху им, ала брадатите войни с лекота се отърсиха от тях и понеже във вените им течеше мощна отвара, сънотворната отрова не можа да ги спре.

Виждайки, че са безсилни срещу тях, Мрачните се разбягаха и джуджетата се нахвърлиха върху следващите жертви — две чудновати същества, каквито не бяха виждали досега; грозни създания с отвратителни глави, с пипала там, където би трябвало да имат уста, и млечнобели очни зеници.

Брадатите войни изглеждаха неудържими, ала когато двамата илитиди насочиха могъщата си умствена енергия срещу тях, редиците им внезапно се олюляха и се разпаднаха. Зашеметени и объркани, джуджетата се пръснаха във всички посоки.

— Ето къде били! — възкликна Харкъл от третото ниво на Подземния град, което се издигаше на двадесетина метра над пода.

С изкривено от отвращение лице, Белла за първи път спря поглед върху крадците на мисли. Не че беше изненадана — научили от Дризт за „домашния любимец“ на матрона Баенре, тя и Харкъл бяха очаквали

появата на илитидите и сега, въпреки погнусата, тя, като истински представител на харпъловия род, бе по-скоро заинтригувана, отколкото уплашена. И все пак, макар и подготвена, тя просто не бе вярвала, че крадците на мисли могат да бъдат толкова ужасяващо грозни!

— Сигурен ли си? — обърна се тя към Харкъл, който имаше план как да се справят с мекоглавите същества, а здравето ѝ око нито за миг не се отделяше от отвратителните чудовища.

— Щях ли да си дам труда да науча как да използвам магическите си умения наопаки, ако не бях сигурен! — възмути се Харкъл.

— Не бих се учудила — отвърна Белла. — Както и да е, джуджетата долу очевидно имат нужда от помощта ни.

— И още как.

С едно бързо заклинание дъщерята на Дел Рой отвори искрящо син портал наблизко и кимна учтиво:

— След теб.

— О, не! — рече Харкъл и даде знак да мине пред него. — Рангът преди красотата.

— Нямаме време за губене! — разнесе се ясен глас зад тях и под натиска на две учудващо силни ръце и Белла, и Харкъл преминаха през магическата врата, последвани миг по-късно от самия Фрет.

Вторият отвор в пространството зейна на долното ниво, между илитидите и зашеметените им жертви. Тримата побързаха да скочат на земята — Фрет се зае да стегне редиците на джуджетата, докато двамата магьосници, събрали целия си кураж, се насочиха право към крадците на мисли.

— Разбирам защо си толкова ядосан — тъкмо казваше Харкъл, когато го връхлетя мощен прилив на умствена енергия. — Ако аз бях толкова грозен — продължи той и още преди изтръпването от предишната атака да бе отшумяло, отгоре му се стовари нова вълна мисловна енергия, — и аз щях да съм сърдит на целия свят!

Едва бе успял да довърши, когато третият удар на илитидите го блъсна в гърдите. Миг по-късно двете чудовища се нахвърлиха върху тях, протегнали гнусните си израстъци към лицата им. Белла изпищя, а Харкъл едва не припадна, когато едно от пипалата потъна дълбоко в носа му, очевидно опитвайки да се добере до мозъка му и да го погълне.

— Сигурен ли си? — изкрещя Белла, ала магьосникът, прекалено погълнат от заклинанието, което бе започнал, не я чу.

Не се съпротивляваше, за да не принуди отвратителното създание да го раздруса прекалено грубо. И без това му бе достатъчно трудно да се съсредоточи, докато пипалата пъплеха под кожата на лицето му!

Изведнъж усети как противните израстъци набъбват — бяха докопали плячката си.

Миг по-късно по обичайно безстрастните лица на илитидите се изписа изражение на крайна погнуса.

С обърнати надолу длани и опрени един в друг палци, ръцете на Харкъл бавно започнаха да се вдигат. От разперените му пръсти изскочи ярка мълния, опали обърканото чудовище и обгори дрехите му. То опита да се дръпне назад и лицето на вълшебника се изду заплашително, когато пипалата започнаха да се изхлузват навън.

Без да обръща внимание на отвратителното усещане, Харкъл се зае със следващата магия. От един дълбок джоб на дрехата си извади миниатюрна стреличка, стрито на прах листо и нещо жилаво и лепкаво (не какво да е, а шепя змийски черва) и ги смачка в юмрука си, докато изричаше последните думи на заклинанието.

Неголяма, ала ослепително ярка мълния изригна от ръката му и потъна в корема на илитида, чието тяло все още тлееше от предишния удар.

Нещо в гърлото на гнусното създание заклокочи и то се олюля омаломощено, стиснало раната си с две ръце — болката от малките пламъчета, догарящи по тялото му, изобщо не можеше да се сравнява с агонията, която го раздираше сега.

Вълшебният изстрел бе напълнил тялото му с отрова.

Сключил пръсти около смъртоносната стрела, илитидът бавно се свлече на земята. Беше подценил противника си и сега на всяка цена трябваше да предупреди както другаря си (който и сам виждаше, че са допуснали огромна грешка), така и Метил, който се намираше навътре в пещерите, заедно с матрона Баенре.

Белла не можеше да се съсредоточи. Въпреки че полиморфната магия бе изпитана до съвършенство, а мозъкът ѝ — скътан на място, което илитидът не можеше да достигне, тя просто не можеше да се съсредоточи, докато гърчещите се пипала тършуваха из черепа ѝ. Не

биваше да го допуска, скара се сама на себе си тя — дъщерята на Дел Рой не можеше да си позволи да губи самоконтрол.

Нещо изтрополя наблизко и когато отвори очи, тя видя Фрет да бута миньорска количка зад гърба на чудовището, което я бе уловило в гнусната си хватка. Въпреки прииждащите зад него мрачни елфи, спретнатото джудже не се поколеба и скочи върху количката, стиснало малък сребърен чук в ръце.

— Пусни я! — изкрещя то и стовари оръжието върху илтида.

За негова изненада (и крайна погнуса!), вместо да срещне съпротива, чукът хлътна в меката глава на чудовището, опръсквайки белите му одежди с гнусна, кървава течност.

Фрет знаеше, че Мрачните са се втурнали след него, затова първоначалното му намерение бе да нанесе един-единствен удар на крадеца на мисли, след което да се обърне и да се заеме с тях. Сега обаче, при вида на отвратителната мръсотия, полепнала по чистичките му допреди миг дрехи, той забрави и планове, и благоразумие — обзет бе от жажда за бой и вража кръв, каквато само подобна противна бъркотия можеше да разпали в гърдите му.

Ударите му се посипаха върху гнусното чудовище с бързина, която надминаваше дори онова, на което бе способен най-трудолюбивият и неуморен кълвач. Сребърният чук се движеше толкова мълниеносно, че от него се виждаше само неясно петно. При всеки удар избликваше нова струя кръв и мозък, което още повече разяряваше бездруго освирепялото джудже.

И все пак, това със сигурност щеше да бъде краят му (всъщност краят и на тримата), ако Харкъл светкавично не бе пристъпил към следващата си магия. Без да губи самообладание, той насочи вниманието си към приближаващите елфи и като запрати буца мас във въздуха, поде заклинателен напев.

Подът плувна в хлъзгава мазнина и Мрачните изпадаха един върху друг с гръм и трясък.

Междувременно илтидът, от чиято глава бе останала само безформена кървава каша, рухна на земята, повличайки Белла след себе си. Тя с все сила сграбчи отвратителните пипала, които стърчаха от носа ѝ, и яростно ги задърпа. Най-сетне успя да се откопчи от тях и се изправи, цялата разтреперана от погнуса.

— Нали ти казах, че това е начинът да се справиш с крадците на мисли! — тържествуващо възкликна Харкъл — планът му бе изпълнен до най-малката подробност.

— О, я млъквай! — срязва го Белла, чийто стомах още не можеше да се успокои.

После се огледа наоколо и като видя прииждащите от всички посоки врагове, сопнато добави:

— И ни изведи оттук колкото се може по-бързо!

Харкъл огорчено вдигна очи към нея — нали все пак планът му беше сработил!

Миг по-късно обидата му отстъпи място на внезапен страх — току-що бе осъзнал, че е забравил нещо. Не му бяха останали други магии, които да ги пренесат обратно до горните нива.

— Х-м-м — проточи той, чудейки се как да ѝ обясни, че е пропуснал тази малка подробност и сега не знае как да се върнат обратно.

И двамата не скриха обзелото ги облекчение, когато джуджетата (към които междувременно се бе присъединил и Фрет) отново стегнаха редиците си и ги наобиколиха.

— Ние ще ви помогнем — обеща предводителят и благодарният отряд отново се втурна напред, по-страшен и отпреди, тъй като сега Харкъл и Белла също вземаха участие във веселбата и час по час изпращаха мънии или огнени кълба срещу врага.

При все това, Белла се чувстваше неудобно, искаше ѝ се изпитанието да свърши, та най-сетне всичко в тялото ѝ да си дойде на мястото. Харкъл, който бе изучил илитидите толкова задълбочено, че надали друг магьосник от Повърхността знаеше за тях повече от него, я бе уверил, че мощните вълни от умствена енергия, с които крадците на мисли надвигат своите противници, при разпространяването си приемат конична форма и че ако успеят да се доближат достатъчно, нападението на чудовищата ще засегне само горната половина на телата им.

Ето защо двамата се бяха деформирали и макар на външен вид да изглеждаха досущ както преди, в действителност бяха разменили местата на горната и долната половина на телата си.

Харкъл не успя да сдържи доволната си усмивка, докато джуджешкият отряд си пробиваше път през вражеските редици.

Наистина, магията, с чиято помощ бе успял да направи деликатното преобразуване, бе сложна, но той не съжаляваше за нито един от дългите часове, през които се бе готвил за нея — отвратената гримаса на илитидите, когато бяха проникнали във вътрешността на онова, което те смятаха за главата му, си струваше всяка една секунда, прекарана в труд.

* * *

Грохотът от рухването на мостовете и преддверията край Клисурата на Гарумн се разнесе надалече из Залите и дори отвъд техните предели, чак до черните, проходи на Подземния мрак. Колко работа очакваше джуджетата на Бруенор, ако някога отново пожелаеха да отворят източните порти!

Ала в този момент единственото, което имаше значение, бе, че настъплението на Мрачните бе спряно. Генерал Дагна и хилядата му войници можеха да вървят.

Ала накъде да поемат, питаше се каленият в безброй битки военачалник. Беше научил, че врагът е проникнал в Подземния град, ала освен това се досещаше, че западната порта на Митрил Хол е уязвима — нямаше как да бъде иначе, не и с няколкостотинте джуджета, които я охраняваха и които щяха да бъдат безсилни пред една толкова многочислена войска, каквато беше армията, нападнала източните порти. И докато тук бяха успели да се справят с неприятеля, като събориха тунелите отгоре му, то там това бе невъзможно — не им бе стигнало време да подготвят и западните коридори за срутване.

Генерал Дагна се вгледа в своите бойци — макар да бяха изморени, а мнозина от тях — ранени, те до един изгаряха от желание да се хвърлят в следващата битка, да защитават (ако се наложи и до смърт) земите на своите деди.

— Към Подземния град! — реши той най-сетне — дори ако нашествениците бяха превзели западната порта, нямаше да им бъде никак лесно да открият правилния път, не и в лабиринта от лъкатушещи тунели, които тръгваха във всички посоки.

Не, мястото на генерал Дагна и неговите войници бе в Подземния град, там, където битката вече кипеше с пълна сила.

Обикновено пътят от Клисурата на Гарумн до Подземния град би им отнел повече от половин час, дори ако тичаха дотам с все сили. Това обаче също бе предвидено — в стените, зад които минаваха комините, тръгващи от големите пещи долу, бяха отворени нови врати и именно натам се отправиха Дагна и неговите джуджета.

Без да губят и миг, те прекрачиха вътре и един след друг се запускаха по здравите въжета, безстрашно, с песен в прослава на Клангедон на уста. Хвърляха се в битката още щом стъпеха на пода, войник след войник, също толкова безкрайно множество, колкото и прииждащите от долните тунели мрачни елфи.

Битката в Подземния град закипя по-ожесточено отвсякога.

ГЛАВА 25

СТРАЖЕВ ДОЛ

Възседнали лепливоногите си гущери, които с лекота минаваха там, откъдето никой друг не бе в състояние да се промъкне, войните на Берг'иньон врхлетяха в Стражев дол. Спуснаха се откъм север като мощна вълна и нахлуха в потъналата в мъгла долина, злокобни сенки, процеждащи се покрай високите каменни колони.

Въпреки че тук долу беше по-топло, отколкото по откритите северни склонове, елфите бяха притеснени. Там, откъдето идваха, нямаше подобни местности; единствено тежките, магмени изпарения, които изпълваха някои от пещерите в земните недра, донякъде приличаха на тази натегнала от сиви валма падина. Все пак, сведенията на съгледвачите бяха недвусмислени — това място, което щеше да ги отведе право при западната порта на Митрил Хол, бе напълно безопасно. И понеже те всички се страхуваха от гнева на избухливата матрона Баенре много повече, отколкото и от най-отровните изпарения, войните от Гущеровия отряд навлязоха в долината, без дори да си помислят да протестират.

Още щом се озоваха вътре, до ушите им достигна шумът от битката, която се водеше по южните склонове на планината. Берг'иньон им даде знак да пазят тишина и доволно кимна, когато се увери, че звукът се засилва — всичко вървеше съвсем според плана им. Нямаше съмнение, че врагът отстъпва към вътрешността на долината, досущ като стадо безмозъчни роти, подкарани на заколение от пастира.

Едва забележимите сенки на ездачите безшумно се сляха със сивите валма, минаха покрай каменните колони и се заеха да открият най-подходящите места за засада.

Внезапно ярка огнена ивица проряза нощния мрак някъде високо над гъстата пелена на мъглата и възви към тях. Берг'иньон и войниците му я проследиха с поглед, без да разбират какво става.

Докато прелиташе над долината, лейди Алустриел събра сили за един последен удар и над гущеровите ездачи се изсипа порой от

мълнии, мощни струи всеизгаряща енергия и огнени кълба, чийто жарък дъх разтапяше дори камъните.

Опитните мрачни бойци успяха да се съвземат преди нападателята им да изчезне над северната стена на долината и отвърнаха с дъжд от стрели и също толкова могъщо вълшебство.

Застигнати от вражата магия, пламъците на колесницата подскочиха високо, а тя самата се наклони заплашително на една страна.

Алустриел бе погубила немалко от войниците на Берг'иньон, убити бяха и доста гущери, ала истинската ѝ цел бе да отвлече вниманието им, докато вторият отряд Сребърни рицари се включи в битката. Много скоро бойните им викове огласиха падината, а копитата на жребците зачаткаха по камъните.

Насочили остри копия напред, те прегазиха първите редици на противниците си, които изведнъж се оказаха в неблагоприятно положение, тъй като гущерите бяха доста по-дребни от яките коне.

Ала това бяха Гущеровите ездачи на Баенре, най-елитната бойна част в цял Мензоберанзан, отряд, който не знаеше що е страх.

Берг'иньон безмълвно издаде нови заповеди, които светкавично обходиха строя. Даже и след изненадващия удар на лейди Алустриел и неочакваното нападение на конниците, за чието присъствие в долината те дори не подозираха, численото превъзходство на Мрачните бе смазващо. Ала дори да не бе така, дори да бяха равни по брой, Сребърните рицари пак нямаше да имат никакъв шанс.

Много скоро настъплението им бе спряно и тези, които не бяха съборени от седлата, се видяха принудени да отстъпят назад и трескаво да се прегрупират. Единствено мъглата и непознатата местност бяха попречили на нашествениците да им нанесат пълен разгром; единствено фактът, че врагът не успяваше да се прицели както трябва, даде възможност на безстрашните конници да продължат обречената си на крах съпротива.

Застанал в тила на своя отряд, Берг'иньон чу как един от рицарите по погрешка се насочва на север, отдалечавайки се неволно от редиците на своите другари.

Предвкусвайки веселбата, синът на Баенре даде знак на личната си свита да го последва, ала да не се приближава твърде много, после насочи гущера си встрани така, че да пресрещне злощастния ездач.

Дори и в нощния мрак мъжът изглеждаше величествено — висок и силен, той се носеше като вихър, възседнал едрия си жребец.

Ала възхищението, което тази гледка предизвика в гърдите на Берг'иньон, изобщо не намали желанието му за битка. Той сви зад една от каменните колони, съвсем близо до рицаря, и подвижна.

Мъжът светкавично дръпна юздите на коня си и се обърна към него, изричайки няколко думи, навярно предизвикателство, които елфът не разбра. После вдигна копието си и се хвърли в атака.

Повелителят на меча стисна пъстроцветната си пика и също препусна. Гущерът му не можеше да се мери с едрия жребец по бързина, ала за сметка на това бе много по-пъргав. Когато само няколко метра разделяха двамата противници, той свърна рязко и се изкатери по високата, каменна колона, която се издигаше наблизо.

Рицарят, изненадан от неочаквания ход на противника си, не успя да реагира достатъчно бързо и да смени посоката на удара си. Берг'иньон обаче беше готов и когато жребецът на неприятеля му мина покрай него, пиката се заби в хълбока му. Раната не бе сериозна, просто дребна драскотина, ала оръжието, което я бе нанесло, съвсем не бе обикновено. Триметровото копие на Берг'иньон бе пика на смъртта, едно от най-сатанинските оръжия, измислени от Мрачните. Жестокото оръжие проби металната сбруя на животното, сякаш бе обикновен чул, и щом достигна меката плът, от върха му изскочиха гърчещи се пипала от черна светлина.

Разтреперан, конят изцвили жално и се изправи на задните си крака, после се закова на място.

— Препускай! — провикна се господарят му, който някак си бе успял да се задържи на седлото. — Препускай!

Внезапно, за свое изумление, мъжът усети как тялото на животното сякаш изтънява под него; стори му се, че усеща ребрата му под глезените си.

Вместо да му се подчини, жребецът вдигна глава и отново изцвили — страховит, призрачен звук, който смразяваше кръвта. Нищо обаче не можеше да се сравни с ужаса, който обзе рицаря, когато срещна очите на животното — кървавочервени, те горяха с ледения пламък на зла магия.

Пиката на смъртта бе изпила живота от вените на коня, превръщайки гордото, силно създание в съсухрен скелет — скверно,

неживо чудовище. Господарят му се поколеба само за миг, преди да свали меча от кръста си и да отсече главата му с един замах, после побърза да скочи, докато мъртвото тяло рухваше под него.

Едва бе стъпил на земята, когато усети, че го заобикалят тъмни силуети; до ушите му достигна мекото свистене, с което краката на гущерите се отлепваха от камъните.

Берг'иньон Баенре бавно се приближи към него и като наведе върха на пиката си, слезе от седлото, решен да премери сили с този обитател на Повърхността и да покаже на войните си на какво е способен предводителят им.

Двата му меча, невъобразимо остри и надарени с могъща магия, изскочиха от ножниците си.

Макар и с цяла глава по-висок от противника си, рицарят почувства страх. Той обаче го преглътна и посрещна елфа с гордо вдигната глава и огън в очите.

Рицарят беше добър, беше се обучавал в изкуството на боя, откакто бе станал достатъчно голям, за да държи меч в ръка, ала дори да прекараше всичките години, които му оставаха, в тренировки, пак не би могъл да се изравни с Берг'иньон и десетилетията, през които елфът бе овладявал тънкостите на бойното изкуство.

Рицарят беше добър. Той живя почти пет минути.

* * *

Алустриел усети хладния, влажен допир на някакъв клон върху лицето си и се насили да отвори очи. Трескаво се опита да овладее падащата колесница и почувства тялото си сковано от болка.

Беше ранена, застигната както от магиите, така и от оръжията на враговете си, и сега одеждите ѝ бяха напоени с кръв... нейната собствена кръв!

Какво ли ще каже светът, ако загина тук, помисли си тя. Надменните управници на повечето от големите градове на Царствата несъмнено смятаха тази война за незначителна, просто поредната битка, която не можеше да промени историята, а имаше значение единствено за дребните кралства, които засягаше. Битка, в която

господарката на Града на сребърната луна, не би трябвало да се намесва.

Лейди Алустриел отметна от лицето си дългата си, сребриста коса, сега напоена с кръв. Спомни си какво бе станало, когато получи молбата на Бруенор за помощ, и в гърдите ѝ отново се надигна гняв. С изключение на Фрет, никой от съветниците ѝ не искаше и да чуе, че могат да се отзоват, и тя се бе видяла принудена да води дълги и изтощителни спорове, за да получи дори двестата рицари, които бе изпратила в Митрил Хол.

Какво ставаше с града ѝ, за кой ли път се запита тя, докато се носеше над разрухата на Четвъртия връх. Градът на сребърната луна бе прочут със своето благородство, славеше се като защитник на слабите и потиснатите, отстояваше доброто и се бореше за справедливост. Рицарите на драго сърце бяха откликнали на призива за помощ, ала това не я учудваше — не в тях се коренеше проблемът.

Проблемът, осъзнаваше Алустриел, бяха управниците — заели удобните си, топли местенца на върха, те постепенно бяха станали прекалено сигурни в положението си и бяха започнали да поставят собственото си спокойствие и благополучие пред всичко останало. Това си мислеше Сребърната лейди, докато отчаяно се мъчеше да овладее магическата си колесница в небето над бойното поле.

Тя можеше да прозре в сърцата на Бруенор и храбрите му поданици; възхищаваше се на рядкото благородство на Дризт, виждаше и достойнствата на варварите от Заселническа твърдина. Те всички заслужаваха да бъдат защитени, убедена бе тя, та дори тази война да донесеше гибел на Града на сребърната луна. Защото именно така щеше да бъде запомнен градът, именно с това щеше да остане в анализите на историята — с благородството, което го правеше велик и го издигаше над толкова много себични кралства.

Ала какво се случваше с града сега, натъжено се питаше Алустриел, откъде бе дошло злото, което като тумор растеше сред приближените ѝ? Да, тя щеше да се върне и веднъж завинаги да спре заразата.

Но не сега, сега искаше единствено да си почине. Беше изпълнила задачата си, беше дала всичко от себе си... навярно дори повече, осъзна тя внезапно, когато остра болка прониза изнуреното ѝ тяло.

Мнозина крале щяха да оплакват смъртта ѝ; загуба, щяха да я нарекат, укорително поклащайки глава — според тях незначителната война за Митрил Хол не си струваше такава жертва.

Ала щяха да сгрешат, твърдо вярваше Алустриел, защото не по техните дребни мерки щяха да бъдат съдени делата на Града на сребърната луна и благородната му подарка.

Някак си успя да приземи колесницата върху една широка скална тераса и се претърколи тъкмо навреме, преди тя да се стопи във въздуха.

После остана да седи там, опряла гръб о студения камък и с поглед вперен в битката, която кипеше далече под нея. Нейното участие във войната бе свършило, но тя бе сторила онова, заради което бе дошла.

Сега можеше да умре спокойно.

* * *

Берг'иньон Баенре мина през редиците на своите войни, гордо вдигнал окървавените си мечове. Строени зад него, Мрачните се промъкваха от колона до колона, разделяйки бойното поле на две, после пак и пак. В началото подвижността и бързината на конете дадоха предимство на рицарите, ала то бързо им бе отнето от хитрата стратегия на елфите.

И все пак, въпреки смазващото числено превъзходство и невероятното умение на противника, бойците от Града на сребърната луна продължаваха да се държат, даже нещо повече — на всеки паднал техен другар, се падаше един от нашествениците. Ала дори така редиците им бързо орediaваха.

Надеждата дойде в лицето на пълничък магьосник. Възседнал причудливо животно — Полукон, полужаба — той се присъедини към тях, водейки след себе онези от защитниците на южните склонове, които бяха оцелели — стотици мъже, идващи от една битка, за да се хвърлят веднага в друга.

Отрядът на Берг'иньон бързо бе изтласкан назад към северната стена на долината и Сребърните ездачи препуснаха, освободени от обръча им.

Ала освен подкрепления, от юг връхлетяха и нови врагове — многочислена потеря от елфи и човекоподобните им съюзници, както и онези от магьосниците, които лейди Алустриел не бе успяла да погуби.

Защитниците бързо стегнаха редиците си: варварите се събраха зад Берктгар; войните на Беснел се обединиха с рицарите, които от самото начало бяха отишли в Стражев дол; бойците на Дългата седловина се подредиха зад Регуелд, а двамата конници от Несме (единствените оцелели) се присъединиха към събратята си, идващи от запад.

Припламваха магии, дрънчаха мечове, агонизиращи викове отекваха в мрака. Мъглата натежа от пот, кръв оплиска каменистата почва на долината.

Защитниците искаха да оформят единна отбранителна линия, ала разбираха, че това би ги направило твърде уязвими за атаките на мрачните магьосници, затова последваха освирепелия Берктгар и се вклиниха в противниковите редици, всявайки пълен хаос.

Берг'иньон накара гущера си да се изкатери по северната стена, високо над котловината, откъдето можеше да види разрухата на бойното поле в цялото ѝ ужасяващо великолепие. В гърдите му нямаше и капка жал за умрелите му съюзници, не го трогна дори гледката на десетките елфически трупове, осеяли долината.

Битката щеше да бъде спечелена с лекота, сигурен бе Повелителят на меча, и тогава той лично щеше да въведе войните си през западните порти на Митрил Хол.

За чест и слава на дом Баенре.

* * *

Когато напусна Подземния град и се изкачи до западната порта, Стъмпет Рейкингклоу остана изумена — не от мълвата за ужасяващото клане в Стражев дол, а от факта, че пазачите на портата не се бяха притекли на помощ на храбрите защитници.

Стражите бяха получили недвусмислени заповеди: да останат вътре и да охраняват тунелите, а ако врагът превземе вратата — да ги срутят отгоре им. Дадени лично от генерал Дагна, тези нареждания не бяха предвидили битката в Стражев дол.

Бруенор бе назначил Стъмпет за първи свещенослужител на Митрил Хол, като се бе погрижил да го стори съвсем официално и с нужната тържественост, за да избегне всякакво объркване по отношение на ранга ѝ във войската и правото и да издава заповеди. Тази му навременна постъпка сега бе повече от добре дошла за Стъмпет — без да се поколебае и за миг, тя промени нарежданията, а петстотинте джуджета, които до този момент бяха наблюдавали кървавата сеч в котловината, обхванати от безпомощен ужас, ѝ се подчиниха на драго сърце.

Из Стражев дол отекна глух тътен, после цялата падина потрепери, сякаш някъде дълбоко земните пластове се бяха разместили. Вкопчен във врата на гущера си, с надеждата, че лепливоногото влечуго няма да падне, Берг'иньон се вслуша внимателно в ехото, което още отскачаше от стена на стена, и обърна поглед на югоизток.

Ослепителна светлина раздра нощния мрак и западните двери на Митрил Хол зейнаха широко.

Сърцето на младия Баенре пропусна един удар. Джуджетата бяха отворили пътя!

С песен на уста наизскачаха те, стотици войни, яростно удрящи с брадви и чукове по блестящите си щитовете, бързащи да се притекат на помощ на своите съюзници. Като буйна река, придошла от топенето на снега през пролетта, се стичаха джуджетата в долината, оставяйки зад себе си вратата, която вече не бе тайна. Много скоро достигнаха редиците на нашествениците и се врязаха дълбоко в тях, покосявайки с еднаква лекота гоблини, коболди и елфи.

— Глупци! — подигравателно прошепна Берг'иньон.

Дори хиляда, не, две хиляди джуджета да дойдеха в долината, пак нямаше да обърнат хода на битката. И все пак те бяха тук, защото така им повеляваше сърцето. Бяха изоставили сигурната си защита, защото не можеха да слушат безучастно предсмъртните викове на войните, даващи живота си заради тях.

Колко слаби бяха обитателите на Повърхността, помисли си злият елф — в Мензоберанзан никога не бъркаха съчувствието със смелостта.

Свирепите джуджета се хвърлиха в бой с всепомитаща жар, водени от Стъмпет Рейкингклоу, току-що дошла от битката в

Подземния град. Не ѝ бяха останали повече магически снаряди, ала вместо това, тя издигна глас към своя бог и начена вълшебство, което трябваше да пръсне светлина над Стражев дол. Както очакваше, Мрачните отвърнаха с кълба черна тъма, ала призоваването ѝ неминуемо ги откъсваше от битката, пък било то и само за миг-два. Силата на Морадин, Думатоин и Клангедон струеше свободно през нея и се изливаше наоколо; тя вече не бе обикновена жрица, а живата връзка на боговете с Материалната равнина.

Останалите джуджета се скупчиха около нея, вдъхновени от гръмките молитви, които тя от все сърце отправяше към боговете. Другите защитници също се събраха край тях и много скоро започнаха да настъпват. Неочаквано възможността да образуват единна отбранителна линия вече не изглеждаше толкова немислима.

Застанал високо на северната стена Берг'иньон избухна в ехиден смях, развеселен от напразните им усилия. Той знаеше, че това бе само временен поход, един последен, обречен порив на защитниците. Те всички бяха излезли навън и въпреки това нашествениците все още имаха огромно числено превъзходство.

Младият Баенре се спусна на земята и събра елитните войни около себе си. Дошло бе време веднъж завинаги да спрат противника. Когато Стражев дол паднеше, западната порта щеше да бъде превзета за броени минути.

А Стражев дол, увери Берг'иньон бойците си, щеше да падне до час.

ГЛАВА 26

ГРУБА СИЛА

Основните тунели, отвеждащи към долната порта на Митрил Хол, бяха срутени и запечатани, ала нашествениците бяха очаквали нещо подобно. Дори и след като най-големият батальон от армията им бе принуден да пъпли едва-едва из коридорите край портата, положението на джуджешката твърдина си оставаше крайно тежко. И макар да нямаше никакви вести за онова, което се случваше отвън, Утегентал лесно можеше да си представи сечта, оплискала с вражеска кръв планинските склонове. Джуджетата и слабите хора несъмнено гинеха като мухи, двете порти на Залите трябва да бяха паднали, а ездачите на Берг'иньон навярно вече кръстосваха надлъж и нашир горните тунели.

Тази мисъл тревожеше свирепия Повелител на меча повече, отколкото му се искаше да си признае. Ако съперникът му от дом Баенре бе успял да проникне в Митрил Хол и Дризт До'Урден също бе някъде там, то нищо чудно изменникът да паднеше от ръката на Берг'иньон. Тласкан от тези опасения, Утегентал, заедно с шестимата елитни бойци, се зае да открие тесните проходи, които трябваше да ги отведат в същинските Сребърни зали. Очакваше, че те ще са отворени, отдавна разчистени от елфите, проникнали през Подземния град.

Не след дълго се озоваха в пещерата, която непосредствено преди войната бе служила като команден пост на Бруенор, а сега бе изоставена — само тук-там по пода се търкаляха забравени пергаменти и следи от правените съвсем наскоро магии. По всичко личеше, че след срутването на тунелите и рухването на част от Галерията на Тънълт (както и на доста от страничните проходи, в това число и главния коридор, отвеждащ до Галерията) долните отряди на Бруенор бяха разпръснати и оставени без единно командване.

Утегентал мина през празното помещение, без да му обърне внимание, и пое на изток толкова бързо, колкото му позволяваха криволичещите тунели. Не след дълго той и шестимата му спътници достигнаха широко разклонение, край което забелязаха костите на

двуглавия етинг, убит не от кого да е, а от самия Бруенор преди много, много години. Това, което тревожеше патрона на втория дом обаче, не беше купчината изсъхнали кокали, а въпросът накъде да поеме оттук нататък.

Раздразнен от поредното забавяне, той изпрати съгледвачи в двете посоки, а сам, заедно с останалата част от малкия си отряд, пое по десния тунел, който според него отиваше на изток.

Най-сетне видя вратата, която търсеше, и от устните му се откъсна въздишка на облекчение. Няколко мига по-късно се появи и съгледвачът, когото бе изпратил да провери другия коридор, а с него дойде и една жрица.

— Добра среща, Повелителю на меча на Втория дом — поздрави го тя, доста по-почтително, отколкото обикновено се държеше с мъжете.

— Защо си тук? — направо попита Утегентал. — Все още сме далече от Подземния град.

— Дори по-далече, отколкото си мислиш — отвърна жената и хвърли недоволен поглед на изток, към дългия тунел, в края на който тъмнееше вратата към Митрил Хол. — Пътят още не е освободен.

Утегентал изръмжа разярено. Подземният град трябваше вече да е превзет, а коридорите дотам — разчистени. Той направи крачка напред и жрицата ясно видя гневната му гримаса.

— Няма да успееш — предупреди го тя и гордият мъж я изгледа разлютено, сякаш го бе зашлевила през лицето. — Вече повече от час се опитваме да разбием вратата — обясни жената, — но ще ни трябва цяла седмица, за да я превземем. Джуджетата я охраняват твърде добре.

— Ултрин Саргтлик! — изрева Утегентал, напомняйки й титлата, която си бе извоювал и която никой не можеше да му оспори — той не бе какъв да е войн, той бе Върховният войн!

Въпреки респектиращия му ранг, жрицата не изглеждаше особено впечатлена:

— Стотина бойци, петима магьосника и десет жрици не успяха да се справят — спокойно отвърна тя. — Джуджетата отвръщат на нашите заклинания с огромни копия и горящ катран. А и тунелът, отвеждащ до вратата е тесен и осеян с капани, защитата му е сигурна като тази на дом Баенре. Двадесет минотаври водехме с нас, но те едва

съумяха да избегнат клопките... само за да бъдат спрени от внезапно наизскочилите войни, скрити до този миг в тайни ниши. Двадесет минотаври рухнаха мъртви пред очите ни само за няколко минути. Никога няма да превземеш вратата — увери го тя, ала думите ѝ не прозвучаха обидно — просто му съобщаваше фактите такива, каквито бяха. — Нито пък ние. Не и докато онези, които са в Подземния град, не ни се притекат на помощ и не нападнат отвътре.

Утегентал изгаряше от желание да се нахвърли отгоре ѝ, най-вече защото разбираше, че е права.

— И защо изобщо искаш да влезеш? — неочаквано попита тя, при което Повелителят на меча я изгледа подозрително, сякаш се чудеше дали не поставя под съмнение храбростта му — не беше ли естествено да копнее за още битки?

— Говори се, че търсиш Дризт До'Урден — продължи жената и Утегентал усети как го обзема любопитство. — Говори се също така, че изменникът броди из тунелите извън Митрил Хол. Ловувал със своята пантера. Казват, че вече бил убил немалко от нашите.

Повелителят на меча прокара пръсти през късата си, щръкнала коса и се обърна на запад, към плетеницата от коридори, която бе оставил зад гърба си. Усети как по тялото му плъзва приятна възбуда, мускулите му се напрегнаха, безжалостна гримаса изкриви лицето му. И сам знаеше, че след първата битка в галерията със седемте пещери, доста от защитниците кръстосват тунелите извън същинския Митрил Хол. Нещо повече, докато идваха насам, той и придружителите му бяха срещнали и унищожили един такъв отряд.

Сега като се замислеше, наистина му се струваше логично Дризт До'Урден да е някъде там, из коридорите. Много вероятно бе той също да е взел участие в битката в Галерията на Тънълт, а ако беше така, след края ѝ надали бе побягнал обратно в Митрил Хол.

Не, Дризт беше ловец, някогашен водач на патрул, войн, прекарал в безпощадните тунели на Подземния мрак цели десет години съвсем сам, придружаван единствено от магическата си пантера — подвиг, който будеше искрено възхищение у Утегентал.

Да, жрицата несъмнено беше права — Дризт До'Урден бе някъде там, кръстосваше западните тунели и убиваше. Повелителят на меча се изсмя гръмко и, без да каже нищо повече, се запъти обратно към коридора, по който бе дошъл.

Нямаше нужда от обяснения — нито за жрицата, нито за шестимата му спътници, които тръгнаха след него, без да задават въпроси.

Утегентал дел'Армго отиваше на лов.

* * *

— Ние печелим — заяви матрона Баенре.

Никой от онези, които стояха около нея — нито Метил, нито Джарлаксъл, нито матрона Зеерит К'хориларин, повелителка на четвъртия дом, нито Ауро'пол Дир, господарка на рода Аграх Дир, който се бе издигнал до пети дом в йерархията на Мензоберанзан, нито Бладен'Кърст и Куентел Баенре — никой не се осмели да оспори думите ѝ.

Гандалуг Бойния чук, изранен и мръсен, с ръце, стегнати в магически окови, толкова здрави, че и най-силният великан не би могъл да ги строши, се прокашля подигравателно. Тази самоувереност обаче бе само привидна — старото джудже носеше на плещите си тежък товар, който не можеше да забрави нито за миг. Колкото и добра да бе защитата на неговия народ, Мрачните бяха проникнали в Подземния град. Бяха се добрали дотам и виновникът за това бе не друг, а самият той, със своите спомени за всички тайни кътчета на Залите. Да, знаеше, че никой не би могъл да устои на атаките на един илитид, и все пак чувството за вина не го напускаше нито за миг, мисълта, че не е бил достатъчно силен, не спираше да го измъчва.

Куентел, по-бърза дори от злата Бладен'Кърст, яростно го удари с камшика си, оставяйки кървави следи по гърба му.

Гандалуг отново изсумтя, петглавият бич на Бладен'Кърст изплющя и старото джудже рухна на колене.

— Достатъчно! — скара се матрона Баенре на дъщерите си, без да крие раздражението си.

Всички знаеха (дори и тя, въпреки самоуверените си думи), че войната не се развива според техните планове. Съгледвачите на Джарлаксъл бяха докладвали за неуспешните опити на нашествениците да превземат долните двери на Митрил Хол, както и за срутените тунели край източната врата, където бяха загинали голям

брой елфи. Куентел, която през цялото време поддържаше магическа връзка с брат си, бе научила, че по западните и южните склонове на Четвъртия връх кипи люта битка и че западната порта още се държи. Подобни вести имаше и Метил — освен за загубата на двамата свои събрата, убити от Фрет, Белда и Харкъл, той им бе съобщил, че Подземният град също не е превзет.

Въпреки това думите на старата матрона не бяха просто самохвалство, нито пък самоувереността ѝ — само маска. Битката в планината може и да не бе свършила, ала Берг'иньон бе уверил сестра си, че не след дълго и това ще стане... а като знаеше колко многочислена бе армията, която воюваше на повърхността, Куентел нямаше основание да се съмнява, че победата, наистина е въпрос на време.

Да, мнозина бяха загинали в долните тунели, ала те бяха предимно роби, а не елфи. Освен това, след битката в Галерията на Тънълт, оцелелите джуджета бяха принудени да преследват враговете из външните коридори, да се прокрадват тайно и да разчитат преди всичко на изненада — тактика, в която безшумните мрачни елфи бяха много по-опитни от тях.

— Долните тунели скоро ще бъдат прочистени — продължи матрона Баенре, макар това да се разбираше от само себе си — тя и неколцината ѝ придружители отиваха именно натам, а те бяха прекалено ценни, за да рискуват да срещнат какъвто и да е враг.

Елитните бойци, които трябваше да водят и охраняват първата матрона, нямаше да ѝ позволят да направи и крачка, преди да се уверят, че пътят пред тях е напълно безопасен.

— Не след дълго земите около Митрил хол ще бъдат наши — добави старата Баенре, — както и двете порти към Повърхността.

— А тунелите зад тях — срутени — осмели се да вметне Джарлакъл.

— Улавяйки джуджетата в капан без изход — също така бързо отвърна матроната. — Долната порта няма да издържи още дълго, освен това магьосниците и жриците скоро ще открият нови пътища, които да ни отвеждат до вътрешните тунели, в самото сърце на вражеските войски.

Старата Баенре беше права, само че онова, за което говореше с такава сигурност, щеше да отнеме време, а плановите им изобщо не

включваха продължителна обсада. Подобен развой на събитията никак не се нравеше на спътниците ѝ и най-вече на другите две матрони — повелителки. Те бяха тук, единствено защото тя ги бе заставила — не бяха посмели да откажат, въпреки че след последните събития в Мензоберанзан борбата за надмощие бе пламнала по-ожесточено отвсякога. В замяна на участието им в похода, матрона Баенре им бе позволила да оставят по-голямата част от войниците си у дома, докато останалите родове (и особено онези, чиито повелителки участваха в управляващия съвет) бяха принудени да изпратят половината си бойци. Да, четвъртият и петият дом можеха да са спокойни през няколкото месеца, които се очакваше да отнеме завладяването на Митрил Хол.

Само че Зеерит и Ауро'пол си имаха други грижи — неспирната тревога да не бъдат предадени от своето собствено семейство. Йерархията в родовете на Мрачните (освен може би тази в дом Баенре) бе несигурна и двете матрони много добре знаеха, че ако отсъстват твърде дълго, могат да бъдат изместени от престола.

В притеснените погледи, които си размениха след думите на старата Баенре, имаше зле прикрито съмнение... нещо, което наблюдателният Джарлакъл не пропусна да забележи.

Малкият отряд бавно продължи напред — трите матрони седяха на летящите си дискове, до тях, влачейки окования Гандалуг, вървяха Куентел и Бладен'Кърст. Последен идваше Метил, чиито дълги одежди се спускаха досами земята и създаваха впечатлението, че той не ходи, а се плъзга над пода. Не след дълго, уведоми ги матрона Баенре, трябваше да достигнат подходяща пещера, в която да се установят и да ръководят войната.

Което, не пропуснаха да отбележат Зеерит и Ауро'пол, несъмнено означаваше, че войната няма да свърши скоро.

Бладен'Кърст видя смутените им лица и заплашително присви очи.

Всичко това не убягна от вниманието на Джарлакъл — вечно нащрек, той долавяше и най-слабите признаци, вещаещи неприятности за матрона Баенре.

Без да се издаде, че е забелязал притеснението на Зеерит и Ауро'пол, той се поклони и поиска разрешение да се присъедини към своите бойци, за да събере още информация.

Старата матрона го освободи, без да се замисли, ала един от придружителите ѝ имаше друго мнение:

— Ти и твоите наемници ще избягате — неочакваното телепатично съобщение хвана Джарлакъл неподготвен и той не успя да скрие, че мисълта да дезертира наистина му е минавала през ума.

Почти отчаян (нещо, което рядко му се случваше), наемникът хвърли поглед през рамо.

— Баенре ще ти отмъсти жестоко, ако някога се завърне — долетяха следващите думи на Метил, после, с все същото безстрастно изражение, той последва старата матрона.

Щом малкият отряд се скри от погледа му, Джарлакъл спря и се замисли над случилото се. Нещо в начина, по който илитидът се бе обърнал към него, го караше да вярва, че матрона Баенре няма да научи колко струва верността му в действителност.

Сега обаче, наемникът трябваше да реши какво да прави оттук нататък. Не се съмняваше, че ако армията на Мрачните остане обединена, рано или късно ще победят. Да, загубите щяха да бъдат големи, отколкото предвиждаха (те вече бяха по-големи), ала това нямаше да има особено значение, след като сложеха ръка на Митрил Хол и баснословните му съкровища.

И все пак — какво трябваше да стори той? Още размишляваше над това, когато се натъкна на неколцина от своите лейтенанти. Те всички носеха едни и същи новини — долната врата още не бе превзета, а все повече и повече мрачни елфи и роби ставаха жертва на малките отряди, които кръстосваха тунелите извън Митрил Хол.

Джуджетата се бранеха с всички сили.

Джарлакъл най-сетне взе решение и побърза да го съобщи на войниците си, използвайки безмълвния език на знаците. Бреган Д'аерте нямаше да дезертират... още не. Ала повече нямаше да оглавяват атаката, рискувайки живота на своите съгледвачи.

— Избягвайте всякакви битки — нареди Джарлакъл и мъжете кимнаха в знак на съгласие. — Ще стоим настрани и ще наблюдаваме, нищо повече.

— Докато Митрил Хол не падне — отвърна един от бойците.

— Или докато не стане ясно, че усилията ни са обречени — допълни Джарлакъл, а изражението му красноречиво говореше, че подобен развой на събитията съвсем не му изглежда невероятен.

Пуент и неговият отряд кръстосваха тунелите с нарастващо раздразнение — никъде не се виждаха нито елфи, нито гоблини, нито дори жалки коболди, които да разкъсат на парчета.

— Къде, в името на Деветте пъкъла, се намираме? — избухна Тибълдорф.

Не получи отговор, но като се позамисли, разбра, че друго не можеше и да очаква — познаваше тези тунели по-добре от когото и да било от своите войни и ако той не знаеше къде са, то останалите със сигурност нямаха никаква представа.

Не че това го тревожеше. Никой от неудържимите му бойци не се интересуваеше къде са попаднали, стига да имаше с кого да се бият. Истинският проблем всъщност беше отсъствието на каквито и да било врагове.

— Да вдигнем малко шум! — изрева Пуент.

Без да чакат подкана, Изкормвачите въодушевено се хвърлиха към стените и така силно заудряха с чуковете си, че грохотът се разнесе надалече, издавайки присъствието им на всеки, който се намираше в тази част на тунелите.

Горкият Бидърду Харпъл, повлечен от самоубийствения, според него, устрем на най-необуздания отряд в цялата джуджешка армия, стоеше на сред коридора и на светлината от вълшебния скъпоценен камък трескаво прелистваше овъглените страници на книгата с магии, мъчейки се да открие каквото и да е заклинание, което да му е от полза (по възможност — някое, с чиято помощ да се измъкне оттам колкото се може по-бързо!).

Врявата продължи още няколко минути, после, раздразнен, че нищо не се случва, Пуент им даде знак да спрат и да го последват в нов бесен щурм. Минаха под висок, естествен свод, свърнаха зад няколко завоя и се озоваха в началото на широк коридор с гладки, обработени стени и равен под. Тибълдорф доволно щракна с пръсти, разбрал най-сетне къде са — намираха се на югозапад от Митрил Хол, а зад следващия завой ги очакваше една от отбранителните позиции на джуджешката армия. Бесовойнът хукна напред и се изкатери по барикадата, която препречваше пътя и стигаше почти до тавана.

Надяваше се да открие още съюзници, които да причисли към малкия си, ала смъртоносен отряд, но щом се изкачи догоре, се закова на място, а усмивката му се стопи.

От другата страна, наред труповете на гоблини и коболди, лежаха десет мъртви джуджета.

Пуент тупна на земята, претърколи се и скочи на крака, после тръгна между съсечените тела, мрачно клатейки глава. Мястото бе добре укрепено — в единия му край се издигаше висока стена, а в другия, точно където коридорът правеше остър завой наляво, имаше друга, по-ниска, но също толкова здрава преграда.

Отгоре ѝ, току преди страничния проход, който тръгваше оттам, бе закрепено причудливо приспособление — смъртоносен катапулт, с късо, но здраво рамо, което вместо напред, запращаше снаряда настрани. Оръжието бе готово за стрелба, ала мунициите бяха свършили — очевидно джуджетата се бяха отбранявали докрай.

Миризмата на горящите снаряди тегнеше във въздуха, тук-там още тлееха малки огньове. Зад ъгъла, Пуент бе сигурен преди дори да надникне, лежаха още десетки вражески трупове.

— Умрели са като герои — рече той на останалите от малкия отряд, които също се бяха прехвърлили през преградата и сега се разхождаха между телата.

Нападението на противника беше мълниеносно и свършено безшумно — група мрачни елфи се показаха иззад завоя, а в ръцете им проблясваха дълги мечове.

Ако Бидърду не беше нащрек (и ако междуременно не бе успял да открие последната използвана страница от книгата с магии), това щеше да бъде краят на бесовоинския отряд. За щастие, вълшебникът реагира светкавично и ярката светлина, която изригна от ръцете му, заслепи връхлитащите неприятели.

Те се поколебаха само за миг, но и той бе достатъчен, за да могат Изкормвачите да заемат бойна позиция. Обратът беше пълен — елементът на изненада вече го нямаше и петимата мрачни войни изведнъж се оказаха изправени срещу седем джуджета... седем необуздани бесовоини, които, за беда, стояха до труповете на свои другари.

Посипаха се юмруци и ритници, разнесоха се свирепи викове и скърцане на доспехи. Изкормвачите се биеха с невиджана ярост, без да

обръщат внимание на ударите, които получаваха; биеха се, за да накарат своя главатар да се гордее с тях. Хвърлиха се към двама от нашествениците, а едно от джуджетата успя да се откъсне и се втурна към ъгъла с гръмовен рев на уста.

Също толкова настървен, Пуент спря меч на своя противник с металната си ръкавица, като в същото време му нанесе страховит удар в лицето, преди той да успее да вдигне другото си острие, за да се предпази.

Главата на елфа буквално експлодира под тежестта на ошипената ръкавица и юмрукът на Тибълдорф потъна дълбоко в черепа му.

Бесовойнът го удари още няколко пъти, преди да запрати прекършеното тяло на пода, където вече лежаха труповете на останалите четирима нашественици. Когато вдигна поглед към облените с вража кръв Изкормвачи, той не пропусна да забележи, че един от тях липсва. Застанал встрани от битката, Бидърду потръпваше от необуздани конвулсии, а устните му трепереха. Пуент тъкмо се канеше да го попита какво става, когато от страничния коридор долетя писък, който смрази дори неговата кръв.

Разтреперан, той се хвърли натам и надникна зад ъгъла.

Както очакваше, подът на коридора беше осеян с вражески трупове, дори повече, отколкото предполагаше; много от снарядите още тлееха.

В този миг в другия край на тунела изникна тъмен силует на мрачен елф, най-едрият, когото Пуент беше виждал някога. В десницата си гигантът носеше огромен тризъбец, на който бе нанизан изчезналият бесовойн. Още един елф идваше зад Повелителя на меча, ала джуджетото не му обърна внимание, не би забелязал, дори ако насреща му се изпречеше цял отряд от Мрачни.

От устните му се откъсна страховит рев, ала нападение не последва. Този път, както никога досега, разумът надделя над яростта и Пуент отскочи назад.

— Какво има, най-необуздани главатарю? — провикнаха се трима от бойците му в един глас.

Вместо отговор, Тибълдорф скочи в кошницата на катапулта и с помощта на металната си ръкавица срязва въжето, което задържаше рамото.

Утегентал Армго тъкмо беше успял да се отърве от трупа на последната си жертва, когато катапултът се задейства, изпращайки живия снаряд право към него. Очите на елфа се разшириха от уплаха и той изкрещя. Пуент също не можа да сдържи вика си. На Повелителя на меча изведнъж му се прииска да не бе изхвърлял тялото на убитото джудже, за да го използва като щит. Воден от инстинкт за самосъхранение, той сграбчи другаря си за яката и го вдигна пред себе си.

Шипът на островърхия шлем, както и половината от главата на бесовойна, потънаха в тялото на злощастния елф и излязоха от другата страна, одрасквайки смаяния Утегентал.

Повелителят на меча побърза да се измъкне от кървавото меле, същото стори и Пуент. Ръмжейки гърлено, двамата се изправиха един срещу друг, с разкривени от ярост лица. Бесовойнът успя да нанесе няколко удара, на които Утегентал, опитен и невероятно силен, ожесточено отвърна.

Дръжката на тризбеца се стовари върху лицето на Пуент и погледът му се замъгли. Неволно отстъпи назад и миг по-късно с ужас разбра, че току-що сам е осигурил на могъщия си противник достатъчно място, за да го прониже.

Преди обаче елфът да успее да вдигне оръжието си, отгоре му врхлетя огромен сребрист вълк и го повали на земята.

Тибълдорф тръсна глава, за да прочисти мислите си и спря тревожен поглед върху чудовището. Изведнъж до ушите му достигнаха въодушевените крясъци на Изкормвачите и когато се обърна назад, той ги видя възторжено да сочат грамадното животно.

— Бидърду! — промърмори джуджето, досещайки се най-сетне откъде се бе появил страховитият звяр и защо ходи на задните си крака.

Утегентал отхвърли тежкото тяло на върколака от себе си и се надигна. Преди обаче да се изправи напълно, Пуент се озова отгоре му, последван миг по-късно и от останалите бесовойни.

Повелителят на меча изрева свирепо и изведнъж придоби великанска мощ. Тръсна ръце и джуджетата, които висяха по тялото му, се разлетяха на всички страни, сякаш бяха дребни гризачи, които му досаждаха.

Пуент го блъсна в гърдите толкова силно, че ударът можеше да повали дори бик.

Утегентал изръмжа и го зашлеви така, че бесовойнът полетя във въздуха и тупна на няколко метра от него.

— Бива си те! — трябваше да признае разтрепераното джудже, докато мъчително се изправяше на едно коляно.

Огромният елф се запъти към него. За първи път в дългия си, изпълнен с битки и кръвопролития живот (с изключение може би на онзи случай, когато по погрешка бе нападнал Дризт), бесовойнът разбра, че е срещнал противник, който не му е по силите — противник, който не е по силите на целия му отряд! — и видя смъртта да протяга костелива ръка към него. Бойците му лежаха ранени и никой не можеше да спре приближаващия исполин.

Вместо да се опита да стане, Пуент изкрещя и се хвърли напред. Изправи се едва в последната секунда и замахна, влагайки цялата си останала сила в този удар.

Утегентал пресрещна юмрука му и го сграбчи с желязната си длан, принуждавайки джуджето да се закове на място. В същото време стисна лицето му в другата си ръка и бавно започна да превива тялото му назад.

През разперените пръсти, които се впираха в лицето му, Пуент виждаше яростната гримаса на противника си. Някак си успя да събере сили и левият му пестник се стовари върху ръката на елфа.

Утегентал сякаш не усети нищо.

Пуент изскимтя.

Внезапно исполинът отметна глава назад.

Бесовойнът помисли, че се кани да нададе победоносен вик, ала такъв не последва. Вместо това, нещо в гърлото му заклокочи зловещо.

Почувствал как хватката на неприятеля му отслабва, Пуент побърза да се откопчи и направи крачка назад. Разбра какво става миг по-късно — впил зъби във врата му, сребристият вълк висеше на гърба на Утегентал, а под натиска на мощните му челюсти, прешлените на Мрачния се трошаха един по един.

Безмълвният двубой продължи още дълги секунди. Онези от Изкормвачите, които не бяха изгубили съзнание, гледаха занемели, слисани от силата на преобразования Бидърду и от издръжливостта на елфа, който още не бе рухнал.

Най-сетне всичко свърши — разнесе се шумен пукот, главата на Утегентал увисна безжизнено и той се строполи на Земята.

Пуент кимна към огромния вълк, който все още не изпускате тялото на противника си:

— Трябва да го накарам да ми покаже как го направи! — отбеляза той със страхопочитание.

Бидърду, склучил челюсти около гърлото на мъртвия елф, дори не го чу.

ГЛАВА 27

НАЙ-ДЪЛГАТА НОЩ

Белвар чу еката, едва доловимо трептене, заключено толкова дълбоко в сърцето на камъните, че никой обитател на Повърхността не би го усетил. Ала не и гномовете — в непрогледния мрак на земните недра те често общуваха помежду си, използвайки вибрациите на скалите. Това обаче не бе гръмовният тътен, който бе достигнал до ушите им преди няколко часа и в който те безпогрешно бяха разпознали грохота на безброй рухнали тунели. Не, сега ехтежите бяха по-слаби, ала постоянни, и опитните гномове веднага се досетиха какво означава този необичаен ритъм. Някъде съвсем наблизо кипеше люта битка, Белвар и военачалниците, които предвождаха свиърфнебълската армия, час по час се вслушваха в трептенето на скалите, за да решат накъде да поемат. От време на време някой от войните се спираше за миг и леко почукваше по камъните, опитвайки се да прецени плътността им. Да се разгадае ехото съвсем не беше лесно, тъй като плътността на скалите никога не бе еднаква и вибрациите, които гномовете долавяха, често пъти достигаха до тях променени почти до неузнаваемост. Ето как, макар да бяха без съмнение най-изкусните познавачи на ехото в целите Царства, свиърфнеблите на няколко пъти се отправяха в грешна посока.

Непоколебими и търпеливи обаче, те твърдо бяха решили да не се отказват и най-сетне, след дълго и досадно кръстосване на плетеницата от коридори, един от жреците, гном на име Сънтанавик, изтича при Белвар и Фърбъл и уверено заяви, че се намират толкова близо до източника на шума, колкото изобщо бе възможно в тези проходи.

Двамата го последваха до мястото, за което говореше, и на свой ред долепиха ухо до скалата. Да, звукът наистина бе съвсем отчетлив и доста силен (поне според свиърфнебълските представи).

И еднообразен, учудено отбеляза Белвар. Това не бе тътенът на ожесточена битка, не беше непрестанноменящият се екот, който долавяха доскоро или поне не беше само той.

Сънтанавик бе повече от сигурен, че са открили точното място — макар и позаглушен от непознатия звук, шумът от битката все още се чуваше достатъчно ясно, за да не остави и капка съмнение у тях.

Надзирателят вдигна очи към Фърбъл, който кимна безмълвно, после докосна стената и отстъпи назад, давайки възможност на Сънтанавик и останалите жреци да се доближат.

Без да чакат подкана, те подеха заклинание, като от време на време някой от тях хвърляше шепа мокра пръст срещу скалата.

Постепенно ниският, дрезгав напев премина в кресчендо. Сънтанавик се втурна към стената, протегнал допрените си една о друга длани. С екзалтиран вик, той заби пръсти в камъка и го раздели на две, сякаш отмяташе лека завеса, после отскочи назад; останалите жреци също се отдръпнаха.

Екотът изведнъж отстъпи място на страховит грохот, безброй ситни капчици ги обляха от глава до пети и пред очите им изникна плътната стена на мощен водопад.

— Повърхността! — ахна Фърбъл, останал без дъх от изумление.

И наистина, това бе Повърхността, ала внушителната водна стена, изпречила се пред тях, нямаше нищо общо с разказите, които свиърфнеблите бяха чували за тези далечни и непознати земи. В този първи миг на изненада, мнозина се поколебаха дали да не се върнат обратно, ала надзирателят, който бе слушал разказите на Дризт за новия му дом, се досети, че това е само едно от многобройните му лица.

Белвар размота въжето, което носеше със себе си и тъй като не можеше да го стори сам, даде знак на Фърбъл да го завърже около кръста му. Съветникът побърза да изпълни молбата му, после здраво стисна свободния край на въжето.

Храбрият надзирател се поколеба само за частица от секундата, после прекрачи през дупката в скалата и пелената от миниатюрни пръски. От другата страна, току пред плътната стена на водопада, имаше малка тераска и там Белвар за първи път съзря звездите.

Стотици, хиляди звезди!

За миг сърцето му сякаш спря, обзеха го страхопочитание и боязън. Това беше Повърхността, най-голямата от всички пещери, огромна й необятна, а сводът, който се скланяше над нея, не можеше да бъде достигнат дори от най-грамадния великан.

Много скоро благоговейното му възхищение бе прогонено от грозния шум на битката. Не бе навлязъл в Стражев дол, ала бе достатъчно близо, за да види светлините от сражението, отблясъците на факлите и сиянието на магиите; звън на оръжие огласяше нощта и се смесваше с виковете на умиращите.

Водени от Белвар, тристате свиърфнебълски войни излязоха от пещерата и поеха на изток. Движеха се бързо и безшумно, а с помощта на земния дух, когото жреците бяха призовали, намираха път дори там, където такъв нямаше. Само след няколко минути бойното поле се простря пред очите им — конници, облечени в блестящи доспехи и мрачни елфи, възседнали лепливоноги гущери, скверни гоблини и коболди и огромни мъже, двойно по-високи от най-едрия гном.

Сега вече Белвар усети колебание — да продължи напред означаваше да поведе тристате си другари в битка, където се сражаваха хиляди, а той дори не знаеше коя от двете страни има надмощие.

— Затова дойдохме — прошепна Фърбъл в ухото му.

Белвар спря изпитателен поглед върху приятеля си, донякъде учуден от тази необичайна проява на храброст.

— Заради Блингденстоун — добави съветникът.

Белвар се хвърли напред.

* * *

Дризт не смееше да диша, те всички стояха като вкаменени, дори Гуенивар сподави ръмженето, което напираше в гърдите ѝ.

Притиснати един до друг, петимата приятели се спотайваха на една тясна тераса и наблюдаваха редиците на Мрачните войни, които преминаваха по просторния коридор пред тях... редици, които сякаш нямаха край.

Колко ли бяха, запита се Дризт. Две хиляди? Пет хиляди? Нямаше как да разбере — бяха твърде много, а и той не можеше просто да надникне в тунела и да започне да ги брои. Едно обаче беше ясно — основната част от вражеската армия се бе обединила и сега отиваше нанякъде, водена от обща цел. Това можеше да означава едно-единствено нещо — пътят им беше разчистен, поне онзи, който отвеждаше до долната порта на Митрил Хол. При мисълта за портата и

многобройните изкусни капани, заложили край нея, скиталецът се обнадееди. Дори тази внушителна войска щеше да срещне огромни трудности, когато се опиташе да проникне в Залите — стотици трупове, както елфически, така и джуджешки, щяха да осеят тунелите край долната порта, преди тя да бъде превзета.

Много предпазливо той се осмели да завърти глава, за да погледне към Гуенивар, която се бе долепила до него, и Бруенор, притиснат (при това доста неудобно) между пантерата и стената. Стана му смешно при вида на смръщеното джудже — ако не побързаше да се отмести щом нашествениците отминеха, приятелят му най-вероятно щеше да изхвърли и него, и Гуенивар от терасата.

Усмивката му обаче се стопи още преди да се бе появила на устните му — разяждаха го съмнения. Правилно ли бе постъпил като взе Бруенор със себе си, за кой ли път се зачуди той. Ако бяха тръгнали с джуджетата, които срещнаха преди няколко часа, сега отдавна щяха да са при вратата в долните тунели. Кралят щеше да е при своите поданици, а въодушевяващото му присъствие със сигурност значително щеше да повдигне духа им. Нямаше джудже, което да не запее по-силно и да не се хвърли в бой още по-самоотвержено, когато знае, че крал Бруенор Бойния чук е наблизо и размахва страховитата си секира.

Дризт бе убедил приятеля си да дойде с него и сега се питаше дали не бе постъпил егоистично. Дали изобщо щяха да открият водачите на врага? Върховните жрици най-вероятно бяха скрити на сигурно място, откъдето можеха да насочват войниците си така безстрастно, сякаш не ставаше въпрос за живи същества, а за пионки върху шахматна дъска.

Жената, която оглавяваше похода, била тя матрона — майка или някоя друга могъща жрица, нямаше да се изложи на никаква опасност — в това Дризт, който прекрасно познаваше обичаите на своя народ, бе повече от сигурен.

Изведнъж, както си стоеше приклепнал на тясната тераса, той се почувства като пълен глупак. Бяха тръгнали по следите на водачите, така бе казал на Бруенор, ала това можеше да се окаже прекалено трудно, дори невъзможно. А сега, след като видя огромната армия, която маршируваше към Митрил Хол, Дризт осъзна извън всяко

съмнение, че те петимата никога нямаше да успеят да се върнат в Залите навреме, за да се включат в отбраната на портата.

Скиталецът сведе глава и си пое дълбоко дъх — трябваше да се успокои, не биваше да забравя, че това наистина бе единствената им възможност да победят и че портата в долните тунели рано или късно ще рухне под напора на нашествениците, независимо дали Бруенор е сред защитниците или не. И все пак, дали задачата, с която се бе нагърбил не бе непосилна? С всички тези мрачни елфи наоколо и необятната плетеница от коридори как можеха да се надяват, че изобщо ще открият водачите на вражеската армия?

Онова, което Дризт не знаеше, бе, че още някой беше тръгнал на лов из тунелите.

* * *

— Нямаме никакви вести от Бреган Д’аерте.

Седнала върху светлосиния си диск, матрона Баенре трескаво обмисляше чутото. Куентел се нареди да повтори, ала заплашителният поглед на майка ѝ бе достатъчно красноречив и тя предпочете да замълчи.

Думите ѝ обаче останаха да кънтят в съзнанието на старата матрона — „никакви вести от Бреган Д’аерте“.

Джарлакъл се спотайва, осъзна Баенре. При цялото си перчене, наемникът беше изключително предпазлив и винаги се стараеше да избягва всяка ситуация, която би изложила старателно подбраните му мъже на опасност. Той съвсем не изгаряше от желание да вземе участие в похода срещу Митрил Хол — всъщност бе дошъл единствено, защото не му бяха оставили друг избор.

Също както Триел, собствената дъщеря и най-доверена съветница на старата Баенре, Джарлакъл се бе надявал начинанието им да се увенчае с бърз успех, за да могат да се върнат обратно в Мензоберанзан, където толкова много неотложни въпроси все още чакаха своето разрешение. Разбира се, липсата на новини от Бреган Д’аерте може и да беше най-обикновено съвпадение, ала старата Баенре усещаше, че не е така. Джарлакъл се спотайваше, а при сведенията, които неговите съгледвачи му носеха час по час, това

можеше да означава едно-единствено нещо — и той, също както матроната, усещаше, че моментът е пропуснат и че Митрил Хол няма да падне толкова лесно.

Съсхрената матрона — майка прие тази новина спокойно, убедена, че наемникът ще се завърне в мига, в който везните отново се наклонят в тяхна полза. А дотогава тя отдавна щеше да е измислила подобаващо наказание — наказание, което щеше да му припомни колко страшен може да бъде гневът ѝ, без обаче да я лиши от ценното му съюзничество.

В този момент въздухът в малката пещера, която старата Баенре бе превърнала в импровизирана тронна зала, потрепери, внезапно натежал от енергията на нечие заклинание. Всички присъстващи неспокойно се огледаха и не можаха да сдържат облекчените си въздишки, когато Метил се появи между тях, изникнал сякаш от нищото.

Както винаги, изражението му беше напълно безстрастно, все същият безучастен, ала проникателен поглед, така типичен за представителите на неговата раса. За матрона Баенре тази непроницаемост беше най-дразвестното в отношенията ѝ с илитидите — те никога, нито за миг, не издаваха какви са истинските им намерения.

— Утегентал Армго е мъртъв — долетя телепатичното съобщение на Метил и старата матрона, уверена, че само тя го е чула, се видя принудена също да надене безизразна маска — останалите, и най-вече Зеерит и Ауро'пол, които напоследък бяха започнали да стават все по-неспокойни, нямаше нужда да научават изключително лошата новина.

— Военните действия се развиват добре — продължи илитидът, този път така, че всички в стаята го чуха и лицата им светнаха. — Пътят до долната порта е разчистен и сега войните се събират там и се подготвят за нападение.

Всички закимаха доволно — матрона Баенре нямаше нужда от псионистките умения на Метил, за да прочете мислите, които се въртяха в главите им. Илитидът полагаше големи усилия да повдигне духа им — един от най-несигурните фактори, когато ставаше дума за елфи на мрака. При все това, също както новината (или по-скоро липсата на такава) на Куентел, така и първото съобщение на Метил

остави горчив вкус в устата ѝ. Утегентал Армго — мъртъв! Какво ли щяха да сторят войните на втория дом (а те съставляваха една наистина съществена част от армията), когато научеха, че предводителят им е мъртъв?

Ами Джарлакъл? Ако бе разбрал, че свирепият патрон е мъртъв, странното му мълчание изведнъж намираше своето обяснение — нищо чудно да се боеше, че бойците на втория дом ще напуснат редиците на завоевателната армия, което би било пагубно за войната.

— Джарлакъл още не знае — увери я Метил, очевидно разчитайки мислите ѝ. — Нито пък войниците на Барисон дел'Армго.

Въпреки притесненията, матроната успя да запази доволното си изражение, преструвайки се на въодушевена от новината за напредването на армията. Не можеше обаче да си затвори очите за тумора, който заплашваше да разяде редиците на поданиците ѝ и да подкопае бездруго не особено здравите съюзи, които бе създала. Тумор, който можеше да ѝ отнеме всичко. Струваше ѝ се, че отново се връща назад към времето на абсолютен хаос, когато властта ѝ бе разклатена и Киорл неочаквано бе взела надмощие над нея.

Тогава бе успяла да овладее положението като повали дом Облодра — внушителна демонстрация на могъщество, от каквата имаше нужда и сега, нещо, което да накара останалите да занемаят от ужас и да прогони от главите им всякакви съмнения и мисли за дезертиране. Най-сигурната гаранция за преданост бе и си оставаше страхът. За миг старата Баенре се поколеба дали да не прибегне до нещо подобно и край портата на Митрил Хол, ала бързо разбра, че това е невъзможно — случилото се край Хищния процеп не можеше да бъде повторено. Лолт никога преди не бе идвала така славно и така изцяло в Материалната равнина и навярно нямаше да го стори никога повече (със сигурност не и толкова скоро след първия път!). В деня, когато дом Облодра рухна завинаги, Ивонел Баенре бе получила божествената сила на Лолт.

Това обаче нямаше да се повтори.

Мислите на старата матрона се насочиха в друга посока, към нещо не толкова неудобно и щекотливо.

— Кой го уби? — попита тя наум, знаейки, че Метил ще я „чуе“.

Илитидът нямаше отговора на този въпрос, ала веднага се досети какво се крие зад него — Баенре прекрасно знаеше по чии следи бе

тръгнал Утегентал и срещу кого копнееше да се изправи в двубой на живот и смърт. Дали пък усилията му не се бяха увенчали с успех?

Ако бе така, може би Дризт До'Урден бе в тунелите извън джуджешката твърдина, а не зад барикадите и здравите ѝ порти.

— Поемаш по опасен път — безмълвно я предупреди Метил, още преди да бе измислила какви магии да използва, за да открие изменника.

Старата Баенре отхвърли съвета му, без да се замисли. Тя бе първата матрона в Мензоберанзан, живата връзка на Лолт с Материалната равнина и притежаваше сили, които можеха да погубят, който и да е мрачен елф в града, бил той магьосник, повелител на меча и дори друга матрона — майка. Да, пътят, по който поемаше, наистина бе опасен... опасен за Дризт До'Урден.

* * *

Най-страховито опустошение сееха джуджетата — застанали в средата на отбранителните позиции, те пееха с пълно гърло и, безмилостно поваляха гоблини и орки с тежките си чукове и брадви; не се спираха дори пред огромните минотаври и безстрашно се хвърляха отгоре им така, че зверовете рухваха под тежестта им.

Ала в източния край на Стражев дол натискът на нашествениците бе прекалено голям. Възседнали яките си жребци, рицарите препускаха напред-назад и се притичваха на помощ навсякъде, където редиците на варварите бяха оредели след поредния вражески щурм. Благодарение на навременната им намеса, отбраната още се държеше; въпреки това войните на Берктгар бавно, но сигурно, бяха изтласквани назад.

Трупове на стотици коболди и гоблини покриваха земята в Стражев дол, на всеки убит защитник се падаха по двайсет от злите създания, ала това бяха загуби, които Мрачните преспокойно можеха да си позволят. Нещо повече, те ги бяха предвидили и сега, докато наблюдаваше битката отдалече заедно с останалите от Гущеровия отряд, Берг'иньон със задоволство отбеляза, че часът за последната сеч приближава. Биеха се отдавна и защитниците несъмнено бяха започнали да се уморяват.

Поредният вражески щурм ги накара да отстъпят още няколко крачки... назад към източните стени на Стражев дол, които вече бяха заплашително близо. Когато притиснеха неприятеля в ъгъла, Мрачните щяха да оставят магьосниците да нанесат съкрушителния удар, а войните на Берг'иньон най-сетне щяха да се хвърлят в атака.

И тогава земята на Стражев дол щеше да почервенеет от кръвта на хората, които го бранеха.

* * *

Беснел разбираше, че губят; виждаше, че плащат прекалено висока цена за всеки сантиметър земя, който успееха да отвоюват от скверните създания. Постепенно започна да го обзема примирение пред лицето на гибелта, надвиснала над главите им. Единственото, което му вдъхваше някаква надежда, бе невероятният дух на неговите войни. Никога досега не ги бе виждал да се бият с подобна страст; малките отряди, на които се бяха разделили, непрестанно се хвърляха ту насам, ту натам, притичваха се на помощ навсякъде, където имаха нужда от тях и макар мъжете да бяха така задъхани, че почти не им оставаше глас, който да издигнат в бойна песен, а от устата на конете да капеше гъста пяна, те не спираха нито за миг.

Обзет от мрачно задоволство (и немалка тревога — не само за бойците си, но и за лейди Алустриел, която внезапно бе изчезнала), елфът се обърна към Берктгар и занемя. Огромният му меч, Банкенфуере, свистеше страховито и безпогрешно покосяваше всеки неприятел, имал злощастieto да се озове твърде близо до исполина. Алена кръв (голяма част от нея — неговата собствена) го покриваше от глава до пети, ала дори да изпитваше болка, вождът с нищо не го показваше. Неуморен и безпощаден, той се биеше с името на Темпос на уста, а край него враговете гинеха с десетки.

Колко жалко, помисли си Беснел — ако Мрачните победяха и завземеха Митрил Хол, подвизите на Берктгар Храбри щяха да останат невъзпети!

Мощен взрив от светлина нейде наблизо го извади от мислите му и го накара да обърне поглед на другата страна. Недалече от него стоеше Регуелд, а в краката му тлееха дузина обгорени гоблинови

трупата. Магьосникът и необичайното животно, което той яздеше, също бяха обгърнати от високи зелени и червени пламъци, ала те очевидно не можеха да им навредят и всъщност бяха най-страшното им оръжие, сякаш яростта на Регуелд бе добила външен израз в тях. С един-единствен скок „жребецът“ се озова пред двама огромни минотаври, дълги огнени езици се протегнаха към тях и ги обвиха в изпепеляваща прегръдка. Регуелд накара вярното животно да подскочи право нагоре така, че да се изравни с лицата на гнусните чудовища, после извади магическата си пръчка и изпрати мощна вълна от вълшебна енергия срещу тях.

Миг по-късно от минотаврите бе останала само една голяма, димяща купчина, а Регуелд вече бе пришпорил Скокльо към следващата си жертва.

— За спасението на всички добри раси! — провикна се Беснел и вдигна меча си.

Войните от малкия му отряд веднага се строиха около него и с гръмовен тътен препуснаха право към голяма група коболди. Разпръснаха ги само за миг и продължиха напред, към гъстите редици на по-едрите чудовища, които идваха след тях. Без да слизат от седлата, Сребърните рицари размахаха блестящите си оръжия и започнаха да посичат враг след враг.

Беснел бе щастлив. По тялото му се разля вълна на тихо задоволство, завладя го чувство за изпълнен дълг. С цялото си сърце вярваше в Града на сребърната луна и неговите идеали и наистина бе готов да умре за спасението на всички добри раси.

Усмивката му не угасна, дори когато едно гоблиново копие намери пролука в ризницата му, мина между ребрата и прободе дробовете му. Той се олюля на седлото, но някак си успя да отклони вражеското острие.

— За спасението на всички добри раси! — с мъка рече елфът, а лицето му се изкриви от болка, когато се опита да отбие връхлитащия меч на противника.

Обзе го немощ, сковаващ студ го стисна в смъртоносната си прегръдка и той дори не усети как оръжието падна от ръката му и тупна на земята.

При следващия удар на гоблина изкованият от Мрачни майстори меч проби доспехите му и потъна дълбоко в бедрото му.

При вида на шурналата кръв гнусното създание нададе тържествуващ вик, ала миг по-късно рухна, докосено от Банкенфуере.

Без дори да погледне посеченото чудовище, Берктгар улови свличащия се от седлото Беснел със свободната си ръка. Чувстваше се странно откъснат от заобикалящата го битка, сякаш той и доблестният елф бяха съвсем сами, някъде много, много далече. А всъщност, едва на няколко крачки от тях Сребърните рицари продължаваха да удържат вражеския шурм и прииждащите чудовища.

Беснел вдигна внезапно помътнелите си кехлибарени очи към варварина и се опита да каже нещо:

— За спасението на всички добри раси! — едва-едва прошепна той, ала по милостта на Темпос или на онзи от боговете, чийто взор следеше битката в Стражев дол, Берктгар чу всяка негова дума.

Той нежно го положи на земята и кимна безмълвно.

После се изправи и, обзет от сляпа ярост, се хвърли в битката, посичайки десетки от скверните чудовища с всеки замах на огромния си меч.

* * *

Регуелд Харпъл никога досега не бе изпитвал подобно вълнение. Обгърнат от пламъци, които изпепеляваха всеки враг, изпречил се на пътя му, без ни най-малко да навредят на него самия, той се грижеше да попълва празнините в южните редици на защитниците. Магиите му бързо се изчерпваха, ала той изобщо не се тревожеше, уверен, че непременно ще открие начин да бъде полезен, да унищожи колкото се може повече от скверните създания, дошли, за да превземат Митрил Хол.

Група минотаври се приближиха към него, насочили дългите си копия напред така, че да се опазят от огнените езици.

По устните на Регуелд плъзна доволна усмивка и като пришпори причудливия си „жребец“, го накара да скочи високо над главите на чудовищата, там, където дори копията им не можеха да го достигнат.

Пламъците протегнаха изгарящи ръце към минотаврите и Регуелд нададе тържествуващ вик, после обаче внезапно млъкна, поразен от мощна мълния.

Миг по-късно двамата със Скокльо вече се премяха във въздуха и бързо пропадаха все по-ниско и по-ниско, макар и в различни посоки.

Втората мълния долетя от другаде, последва я и трета, разклонена така, че да застигне и двете си жертви.

След още няколко удара Регуелд и конят му се строполиха на земята и останаха да лежат там свършено неподвижно.

Мрачните магьосници се бяха включили в битката.

Нашествениците изреваха гръмогласно и така устремно се хвърлиха в атака, че дори Берктгар, освирепял от ярост заради смъртта на Беснел, не успя да спре отстъплението на мъжете си. Ездачите от Гущеровия отряд също се включиха в сражението и с дългите си пики постепенно започнаха да изтласкват защитниците все по-назад и по-назад.

* * *

Берг'иньон беше сред първите, които видяха поредния обрат в хода на сражението. След като нареди на един от войните си да се покатери до върха на близката каменна колона, за да види какво се случва на бойното поле, той се обърна към останалите от отряда и посочи северния край на долината.

— Идете там — безмълвно заповяда той на неколцина от бойците. — Минете зад редиците на врага и се изкачете нависоко, та да ги залеее със смъртоносен порой, когато ги притиснем до стената.

Всички закимаха одобрително, ала внезапният вик на мрачния елф, долетял откъм върха на каменната колона, бързо изтри усмивките от злите им лица.

Обикновената на пръв поглед скала неочаквано бе оживяла, превръщайки се в огромен земен дух. Берг'иньон и другарите му безпомощно гледаха как чудовището плясва с ръце, смазвайки до смърт злощастния елф и гущера му.

В този миг от запад, някъде иззад редиците им се разнесе оглушителен шум, наред който ясно проехтя думата „биврип“ — заклинанието, с което Белвар Дисенгалп отключваше вълшебството, скрито в магическите му „ръце“.

Доста време мина преди Берктгар и останалите войни около него да разберат, че откъм запад идват подкрепления. Най-сетне мълвата за неочакваната помощ стигна и ѝ източния край на долината, вдъхвайки нова надежда на защитниците и всявайки ужас в сърцата на нашествениците. Гоблините и мрачните елфи, които се биеха там, неспокойно започнаха да се оглеждат назад, чудейки се дали не е настъпил сетният им час.

Сега Берктгар, който бе оглавил оцелелите хора и елфи (две трети от неговите варвари, по-малко от стотина от Сребърните рицари, двадесетина от Дългите ездаци и само двама от войните на Несме), най-сетне успя да оправи редиците им. Да, бяха понесли жестоки загуби, ала бойният им дух отново се бе завърнал и те не само спряха отстъплението, но дори съумяха да се приближат малко до джуджешката армия, която се биеше в средата на Стражев дол.

Много скоро и последното подобие на ред изчезна от бойното поле. Навсякъде кипяха ожесточени схватки — в западната част на долината свиърфнебълските жреци се бореха с Мрачните, докато Белвар и останалите гномове се нахвърлиха върху войниците. Извечната битка между елфи на мрака и свиърфнебли — врагове, между които още от древността властваше непримирима ненавист — се разгоря отново... този път, както никога досега, под открито небе. Нещо подобно се случваше и на изток, където джуджета и гоблини се избиваха с не по-малка ненавист.

Битката продължи цяла нощ, една дълга и жестока нощ на болка и смърт. Берг'иньон и елитните му войни се държаха встрани от сраженията, използвайки чудовищата, които бяха довели със себе си, за да изтощят врага, без те самите да се излагат на ненужна опасност. Дори и след неочакваното пристигане на малобройния, но силен свиърфнебълски отряд, нашествениците бързо си възвърнаха изгубеното за известно време надмощие.

— Победата ще бъде наша! — заяви младият Баенре на войните, които се бяха събрали около него. — И тогава няма да има кой да защитава западните порти на Митрил Хол!

ГЛАВА 28

ОТКРОВЕНИЕ

Куентел Баенре стоеше срещу малка ниша в импровизираната тронна зала и се взираше във вътрешността на гадателския съд. Неволно присви очи, когато спокойната повърхност на водата изведнъж грейна, сякаш някой бе запалил огън в самото ѝ сърце. Не много далече оттам, на изток от Четвъртия връх се съмваше.

Куентел прехапа устни, за да не нададе отчаян вик.

В другия край на залата майка ѝ също бе погълната от магическите си занимания. С помощта на няколко заклинания тя създаде малко или повече вярна карта на местността, после подхвърли едно перце над нея и лекичко духна отгоре му, прошепвайки името на изменника.

След това духна отново и по лицето ѝ се разля тържествуваща усмивка — перцето бавно докосна пергаментата с картата, а връхчето му съвсем ясно сочеше група тунели недалече оттам.

Предположението ѝ се бе оправдало — Дризт До'Урден наистина кръстосваше коридорите извън Митрил Хол.

— Да тръгваме — гласът ѝ прозвуча неочаквано силно в смълчаната зала и стресна всички.

Куентел нервно погледна през рамо, уплашена да не би по някакъв начин майка ѝ да е успяла да надзърне в гадателския съд. Бързо се успокои, когато видя, че това е невъзможно — недалече от нея, изцяло скривайки я от погледите на останалите, стоеше Бладен'Кърст и с обичайното си свирепо изражение се взираше някъде встрани от сестра си.

— Къде отиваме? — попита Зеерит — повече от очевидно бе, че се надява матрона Баенре да е открила някакъв изход от задънената улица, в която бяха попаднали.

Свъсеното изражение на Зеерит и съмнението в гласа ѝ накараха старата Баенре да се замисли сериозно. Не беше сигурна какво точно очакват да чуят двете матрони (Ауро'пол бе не по-малко намръщена и скептично настроена) — дали, че пътят към Митрил Хол е чист, или че

нападението се отменя. Матрона Баенре ги гледаше изпитателно — две от най-високопоставените участнички в похода — и не знаеше дали предпочитат победа или отстъпление.

Да, съюзът ѝ наистина се крепеше на съвсем тънка нишка, болезнено ясно осъзна тя и изведнъж усети, че я обзема гняв. Гореше от желание да им каже да се махат, дори още по-добре — да нареди да ги екзекутират, тук и сега. Знаеше обаче, че не може да го стори. Една такава постъпка би имала пагубен ефект върху бойния дух на армията, освен това държеше двете матрони (или поне едната от тях) да станат свидетелки на триумфа ѝ, да видят как Дризт До'Урден бива принасян в жертва на Лолт.

— Ти ще слезеш при долната порта — остро нареди Баенре на Зеерит, — ще поемеш контрола над войската там и ще подсилиш нападението. А ти — обърна се после към Ауро'пол, — ти ще дойдеш с мен.

Двете матрони — майки на всяка цена трябваше да бъдат разделени, иначе рано или късно Баенре щеше да си има сериозни неприятности с тях.

Ауро'пол не посмя да зададе въпроса, който очевидно напираше на устните ѝ, ала на старата матрона не ѝ бе никак трудно да го отгатне по мрачното ѝ изражение.

— Трябва да свършим нещо във външните тунели — благоволи да „обясни“ тя.

— При Берг'иньон много скоро ще се съмне — безмълвно рече Куентел на сестра си, при което Бладен'Кърст, вечно гневна, а сега направо кипяща от ярост, се извърна от нея и от гадателския съд с неговите неканени образи и се вгледа в старата матрона.

Преди да успее да каже каквото и да било, до съзнанието ѝ долетя телепатично съобщение:

— Не подлагайте на съмнение планове на майка си — обърна се Метил към двете сестри. — Ауро'пол и Зеерит вече обмислят дали да не дезертират.

На Бладен'Кърст ѝ трябваха само няколко секунди, за да осъзнае какво би могло да ѝ се случи, ако се осмели да протестира и реши да запази възраженията за себе си.

И така, малкият отряд се раздели на две — придружавана от група елитни бойци, Зеерит пое на изток към Митрил Хол, а старата

матрона поведе Куентел, Бладен'Кърст, Метил, Ауро'пол и шест опитни жени — войни, както и окования Гандалуг, на юг... там, където, според омагьосаното перце се намираше Дризт До'Урден.

* * *

В една друга Равнина, наскре тинята, гъстата сива мъгла и непоносимата смрад на Бездната, Ерту внимателно следеше как се развива войната за Митрил Хол.

Гигантският танари съвсем не беше доволен от онова, което виждаше в омагьосаното от Лолт гъбено пънче. Матрона Баенре се бе впуснала по следите на Дризт До'Урден, а когато го откриеше (това, убеден бе Ерту, беше само въпрос на време), нищо не можеше да ѝ попречи да свърши с него веднъж завинаги.

Порой необуздани проклетия изригнаха от кучешката паст на демона, всички до едно насочени срещу Лолт, която му бе обещала свобода... свобода, която единствено скиталецът можеше да му върне.

Гневът на Ерту прерасна в свирепа ярост миг по-късно, когато матрона Баенре отвори портал между Материалната равнина и Бездната и повика на помощ един могъщ глабрезу. Сам той неимоверно подъл и зъл, и поради това изпълнен с грозни подозрения и към другите, демонът веднага реши, че Мрачната матрона има за цел единствено да го измъчва, да вземе един от събратята му по раса и с негова помощ да сложи край на надеждата му скоро да се завърне в Материалната равнина. Такива бяха всички обитатели на Бездната, такава бе и Лолт — нямаха доверие никому, също както никой, освен най-безмозъчният глупак, нямаше доверие в тях. Освен това те всички до един бяха неимоверно себични, никой и нищо, освен тях самите нямаше значение. В очите на Ерту всичко в света се въртеше около него; всяка чужда постъпка, жест, мисъл, бяха насочени срещу него и затова сега той нито за миг не се усъмни, че действията на матрона Баенре съвсем не са случайни — това бе нож в гърба, забит от ръката на невярната Лолт.

Трябваше му само миг, за да се озове до междупространствения портал. Ала дори да не бе заточен в пределите на Бездната, той пак не би успял да прекрачи в Материалната равнина — матрона Баенре бе

прибегнала до заклинание, което пропускаше един-единствен вид танари. Само че и Ерту не бе глупав и когато чудовището се показва от кълбящата се сива мъгла, той вече го очакваше.

Призованият от Баенре демон се хвърли с главата напред към пламтящия портал, ала в този миг изплющя камшик и се уви около рамото му. Не по-малко могъщ от нападателя си, звярът рязко се извърна, но спря, когато видя, че балорът не се кани да го нападне.

— Това е измама! — изрева Ерту.

Размахвайки нетърпеливо огромните си щипци, четириметровото чудовище се приведе към него.

— Аз трябваше да отида в Материалната равнина — продължи да негодува Ерту.

— Ти си прокуден — спокойно му напомни чудовището.

— Лолт обеща да сложи край на изгнанието ми! — изрева Ерту и другият звяр отстъпи крачка назад, сякаш очакваше, че може да последва нападение.

Ерту обаче бързо се опомни и добави много по-спокойно:

— Обеща ми, че ще се завърна там, водейки армия от демони със себе си.

Импровизираше, ала в главата му постепенно се оформяше план.

Призивът на Баенре долетя отново, по-силен от предишния път, и чудовището трябваше да впрегне цялата си воля, за да не скочи в портала.

— Тя ще ти даде една-единствена жертва — подметна Ерту, виждайки колебанието му.

— Една е по-добре от нищо — отвърна другият демон.

— Дори ако това ще ми попречи да нахлуя в Материалната равнина? — не се отказваше толкова лесно Ерту. — Само си представи колко смърт и разруха можем да посеем двамата сред слабите раси там, ако доведем със себе си цяла армия танари?

Призивът откъм портала отново долетя, ала този път на чудовището не му бе толкова трудно да го пренебрегне.

Ерту му даде знак да го почака за минута-две и потъна в сивата прегръдка на мъглата, за да донесе нещо, което бе получил неотдавна от един по-низш демон, спомен от Смутното време. Когато се върна, в ръцете си носеше метално ковчеже, в което имаше искрящ черен сапфир. В мига, в който го извади и го вдигна над главата си,

междупространственият портал се стесни, а пламъците, които го обрамчваха, почти угаснаха. Ерту побърза да прибере камъка обратно в сандъчето и се обърна към другото чудовище:

— Извади го, когато настъпи моментът — заръча той. — Извади го, ако искаш да върлуваш из Материалната равнина начело на група свирепи танари.

После му подхвърли ковчежето, макар никой от двамата да не бе сигурен какво точно ще се случи, когато бъде отворено там. Само че Ерту нямаше какво повече да направи — наистина, можеше да попречи на този глабрезу да се притече на помощ на матрона Баенре, ала какво щеше да спечели от това? Могъщата матрона надали имаше нужда от помощници, за да се справи с Дризт До'Урден, един най-обикновен войн.

Призивът откъм портала долетя отново и този път демонът, към когото бе отправен, се подчини. Без да каже нищо повече, той прекрачи вратата между измеренията, за да се присъедини към хайката на матрона Баенре.

Разкъсван от безсилна ярост, Ерту гледаше как порталът бързо се затваря и изчезва... поредната изгубена връзка с Материалната равнина, поредната врата, затръшната пред жадната му паст. Сега поне бе сторил всичко по силите си, макар все още да не знаеше дали то ще бъде достатъчно. Толкова много бе заложено на карта, а той не можеше да прави нищо друго, освен да седи в трона си, да наблюдава и да чака.

И да се надява.

* * *

Бруенор се бе върнал назад в спомените си. В тишината на тунелите, където не срещаха ни враг, ни приятел, осмият крал на Митрил Хол крачеше безмълвно и мислеше. Навън навярно скоро щеше да съмне, щеше да настъпи поредният ясен, хладен ден. Ала дали това нямаше да е последният ден в историята на рода Боен чук?

Бруенор се вгледа в лицата на приятелите си, които бяха насядали около него и хапваха набързо, почивайки си за малко от дългите кръстосвания из безконечните тунели. Никой от тях не принадлежеше към неговата раса, нито един.

И въпреки това Бруенор Бойния чук нямаше по-скъпи приятели от тях четиримата — Дризт, Кати-Бри, Риджис и, да, дори Гуенивар. За първи път, откакто се помнеше, това му се видя някак странно.

Макар и да не стигаха до крайности, джуджетата обикновено предпочитаха да си нямат много вземане-даване с другите раси. Ето например, генерал Дагна — стига да му се удадеше възможност, той с удоволствие би изритал Дризт от Митрил Хол, а Таулмарил би взел от Кати-Бри, за да го окачи в Залата на Думатоин. Той просто нямаше доверие на никой, който не принадлежеше към собствената му раса.

И все пак сега петимата бяха заедно... заедно в решаващата и навярно най-опасна битка за спасяването на Сребърните зали.

Мисълта за приятелите му сгря сърцето на старото джудже, но събуди и едно друго, много по-различно чувство.

Нямаше как да не си спомни за Уолфгар, варварина, който му бе като син и който след сватбата си с Кати-Бри щеше да стане принц на джуджешкото кралство. Бруенор никога не бе изпитвал по-жестока болка от агонията, която едва не го прекърши след трагичната гибел на младежа и, макар да му оставаха повече от сто години живот, в онези дни смъртта му се струваше не само близка, но и желана.

Това вече бе минало. Да, все още скърбеше за Уолфгар — мисълта за доблестния варварин винаги щеше да извиква сълзи в очите му — ала той беше крал, достойният предводител на горд и силен род. Мъката оставаше, ала отчаянието си бе отишло, отстъпвайки място на леден гняв. Мрачните елфи, същите, по чиято вина бе загинал Уолфгар, отново бяха тук. Поклонници на злата Лолт, те бяха дошли, за да убият Дризт и да завладеят Митрил Хол.

През тази нощ на безмилостна сеч, брадвата на Бруенор неведнъж бе опитвала кръвта на скверните създания, ала това ни най-малко не бе уталожило яростта в гърдите му. Тъкмо напротив, тя бавно и неумолимо се разгаряше и сега бушуваше по-силно отвсякога. Дризт му бе обещал, че ще открият предводителя на армията на Мрачните, жрицата, която стоеше зад всичко това. Обещание, което старото джудже трябваше да види изпълнено.

Не беше говорил много по време на приготовленията за надвисналата война; мълчеше си и докато кръстосваха тунелите, водени от скиталеца и пантерата.

Сега, докато си отдъхваха за миг, Бруенор честичко улавяше приятелите си да му хвърлят напрегнати погледи — очевидно се тревожеха, че унинието отново го завладява и убива желанието му да се бори за кралството си. Нищо не би могло да бъде по-далече от истината! Незначителните схватки, в които бяха попадали досега, не означаваха нищо за старото джудже — дори да убиеше хиляда мрачни елфи, болката и гневът му нямаше, да се уталожат. Виж, ако можеше да се добере до жрицата, която стоеше зад всичко това, да я открие и да я убие със собствените си ръце...

Тогава армията на Мрачните щеше да бъде обезглавена, а Бруенор най-сетне щеше да намери покой.

Не, осмият крал на Митрил Хол не бе изпаднал в униние. Той просто изчакваше да настъпи неговият час, а огънят в гърдите му бавно, но неумолимо се разгаряше. Бруенор Бойния чук се подготвяше за мига, в който разплатата щеше да бъде най-сладка.

* * *

Групичката на Баенре, следвана от повикания от Бездната глабрезу, едва-що бе тръгнала към тунелите, където според заклинанието на старата матрона се намираше изменника, когато Метил безмълвно съобщи на господарката си, че Зеерит и Ауро'пол замислят как да се разправят с нея. Ако не успееше да проникне през долните порти на Митрил Хол, Зеерит възнамеряваше да даде заповед за отстъпление, а Ауро'пол, твърдеше илитидът, дори и в този момент се колебаела дали да не привлече армията на своя страна и да си тръгне, изоставяйки я на произвола на съдбата.

— Кроят ли планове да ме убият? — попита направо Баенре.

— Не — все така телепатично отвърна Метил. — Ала ако нещо се случи с теб, те начаса ще поемат към Мензоберанзан, доволни, че им се удава възможност да изградят нова йерархия в града.

Всъщност, старата матрона съвсем не беше учудена. Нямаше нужда да чете мисли, за да забележи тревогата и тихата ярост, изписани по лицата на Зеерит и Ауро'пол — през целия си дълъг живот се бе сблъсквала с омразата на околните, пък били те и нейни съюзници, като Мез'Барис Армго и дори собствените й дъщери. Това

бе цената, която трябваше да плати всяка матрона, застанала начело на място като Мензоберанзан — град, раздиран от вечни междуособици и подвластен на хаоса и завистта.

Не, Ивонел Баенре не беше изненадана от мислите, които се въртяха в главата на Ауро'пол и все пак, когато се увери в тях извън всякакво съмнение, в гърдите ѝ лумна страховита ярост. Та това не бе каква да е война, гневеше се тя. Такава бе волята на Лолт, а тя бе нейното оръжие. Това бе връхната точка на нейното могъщество, кулминацията на дадената ѝ от Кралицата на паяците сила. Как се осмеляваха Зеерит и Ауро'пол да хранят подобни богохулни мисли?

Баенре хвърли свиреп поглед на Ауро'пол, която просто изсумтя и извърна очи — навярно най-глупавото нещо, което можеше да стори в този момент.

Старата матрона даде безмълвните си заповеди на Метил, който на свой ред ги съобщи на демона. Куентел и Бладен'Кърст свърнаха зад поредния завой и двете матрони тъкмо се канеха да го последват, когато чифт гигантски щипци се склупиха около кръста на Ауро'пол, издърпаха я от летящия диск и я вдигнаха във въздуха.

— Какво е това? — викна тя, мъчейки се да се отскубне от желязната хватка на чудовището.

— Искаш да ме видиш мъртва — без заобикалки отвърна матрона Баенре.

Усетили, че нещо не е наред, Куентел и Бладен'Кърст дотичаха обратно, изумени, че майка им се е осмелила да се надигне така открито срещу съюзницата си.

— Иска ѝ се да бях мъртва — обясни им старата матрона. — Двете със Зеерит смятат, че за Мензоберанзан ще бъде по-добре, ако матрона Баенре я няма.

Ауро'пол хвърли зъл поглед на Метил (очевидно бе кой я е издал), същото сториха и двете дъщери на Баенре, които по време на този дълъг и опасен поход неведнъж бяха таили подобни мисли.

— Матрона Ауро'пол не подлага на съмнение властта ти — намеси се Куентел. — Тя ще види погубването на изменника и ще се убеди, че Лолт подкрепя делото ни.

Ауро'пол видимо се успокои при тези думи и, изключително самоуверена, дори в момент като този, дръзко срещна заплашителния поглед на старата матрона. Куентел беше права, каза си тя, Баенре

наистина имаше нужда от нея, а и като я вземаше със себе си, правеше всеки заговор невъзможен. Ивонел Баенре бе невъобразимо жестока, ала освен това бе и прекалено пресметлива, за да застраши властта си, по какъвто и да е начин. Ето например, Гандалуг Бойния чук все още бе жив, макар че през всички тези столетия мъчителката му неведнъж бе изпитвала желание собственоръчно да изтръгне сърцето от гърдите му.

— Матрона Зеерит ще се зарадва, когато ѝ съобщя, че Дризт До'Урден е мъртъв — рече Ауро'пол и почтително сведе очи, убедена, че тази проява на покорство ще ѝ бъде повече от достатъчна.

— След като види главата на наемника, Зеерит няма да има нужда от друго доказателство за смъртта му — отвърна Баенре.

Ауро'пол я погледна слисано, недоумение се четеше и в очите на Куентел и Бладен'Кърст.

Без да им обърне никакво внимание, старата матрона даде телепатичната си заповед на Метил, който побърза да я съобщи на демона. Начаса, гигантските щипци започнаха да се стягат около кръста на Ауро'пол.

— Не можеш да го сториш! — изкрещя тя, борейки се за въздух при всяка дума. — Лолт ме подкрепя! Така вредиш на собствените си планове!

Куентел бе напълно съгласна с нея, ала мъдро предпочете да замълчи — чудовището все още имаше един свободен чифт щипци.

— Не можеш да ми причиниш това! — гневеше се Ауро'пол. — Зеерит ще... — думите ѝ преминаха в протяжно, агонизиращо стенание.

— Дризт До'Урден те е убил, преди да го надвия — спокойно обясни Баенре. — Звучи съвсем убедително, а и така смъртта му ще ни се стори още по-сладка.

И тя кимна на демона, давайки му знак да приключва с всичко това.

Куентел извърна очи, когато огромните щипци се впиха в плътта и започнаха да трошат костите на злощастната матрона, но жестоката Бладен'Кърст се усмихна с явна наслада.

Ауро'пол се опита да каже още нещо, да отправи последно проклятие към старата Баенре, ала така и не успя — гръбнакът ѝ се

прекърши на две и силите я напуснаха. Чудовището разхлаби хватката и безжизненото тяло се свлече на земята.

Бладен'Кърст нададе ликуващ вик, възхитена от могъществото и железния контрол, които майка ѝ за пореден път демонстрираше. Куентел обаче беше бясна. Баенре бе прекрачила една много опасна граница — беше убила друга матрона — повелителка и го бе сторила единствено заради собствената си облага, застрашавайки по този начин успеха на цялата война.

Напълно предана на Лолт, Куентел не можеше да понесе подобна глупост и в този миг мислите ѝ по нищо не се различаваха от онези, които бяха подписали смъртната присъда на Ауро'пол.

Досещайки се, че Метил със сигурност знае какво се върти в главата ѝ, тя го изглежда заплашително. Дали щеше да я издаде?

— Това не е по волята на Лолт! — телепатично отсече тя. — Кралицата на паяците вече не стои зад действията на майка ми.

За Метил, посланик на своя народ в Мензоберанзан, а не слуга на матрона Баенре, това означаваше много повече, отколкото Куентел подозираше и тя въздъхна с облекчение, когато разбра, че няма да бъде предадена.

* * *

Гуенивар присви уши назад; на Дризт също му се стори, че чува далечен писък. Вече няколко часа не бяха срещнали никого, бил той приятел или враг, и скиталецът вярваше, че в следващия отряд на Мрачни, който видят, най-вероятно ще открият и предводителката на похода.

Като даде знак на приятелите си да се движат колкото се може по-тихо, той пое натам, откъдето бе долетял звукът. В този момент Дризт отново се бе превърнал в ловеца, оцелял в безмилостните дебри на Подземния мрак повече от десет години. Когато поглеждаше назад към своите приятели обаче, скиталецът с мъка успяваше да скрие притеснението си — въпреки че се промъкваше възможно най-тихо, за неговия остър слух те вдигаха шум, почти колкото цяла, въоръжена до зъби армия. Това силно го тревожеше, тъй като прекрасно знаеше

колко неуловимо тихи са събратята му. За миг се поколеба дали да не избърза напред заедно с Гуенивар и сам да продължи лова си.

Бързо се отказа от тази идея — това бяха неговите приятели, най-добрите съюзници, за които един боец би могъл да мечтае.

Свърнаха в поредния коридор и не след дълго се озоваха в просторна галерия. Стената насреща им не бе особено далече, ала наляво и надясно залата се разширяваше значително. Таванът също бе по-висок, отколкото в тунелите, но на няколко места от него висяха гигантски сталактити, които стигаха почти до пода, Гуенивар не бе направила и крачка навътре, когато отново присви уши и се закова на място. Дрифт, който я следваше по петите, се спря до нея, обзет от същото тревожно чувство.

Врагът бе наблизил, съвсем наблизил. Изострен до краен предел, войнският му инстинкт недвусмислено нашепваше, че неприятелят вече е тук. Без да губи и миг, скиталецът даде знак на тримата си другари, после двамата с Гуенивар бавно и много предпазливо се запромъкнаха покрай дясната стена.

Щом достигна входа на галерията, Кати-Бри застана на едно коляно и вдигна Таулмарил, готова за стрелба. С помощта на Котешкото око, което правеше и най-непрогледния тунел да изглежда облян в мека звездна светлина, тя бързо огледа помещението, взирайки се особено внимателно в надвисналите сталактити.

Миг по-късно Бруенор се озова до нея, появи се и Риджис, който веднага се насочи към малката ниша, която забеляза съвсем наблизил.

Изведнъж ярка зелена светлина заля залата и разпръсна тъмнината. Голяма дупка зейна в отсрещната стена и оттам, седнала върху летящия си диск, и следвана от дъщерите си, от Гандалуг и от илитида, влезе матрона Баенре.

Дрифт я позна начаса и разбра, че този път врагът е твърде многочислен и твърде могъщ. За момент се поколеба дали да не се нахвърли върху нея, ала бързо се отказа, когато с крайчеца на окото си зърна движение между сталактитите и осъзна, че двамата с Гуенивар съвсем не са сами в тази част на галерията.

Сребърната стрела на Кати-Бри полетя право към старата матрона, ала вместо да я пронигне, тупна на земята във водопад от пъстроцветни искри, спряна от невидимата магическа защита, с която Баенре се бе обградила.

Риджис успя да се добере до нишата, но щом пристъпи там, изкрещя от болка — мощна електрическа вълна се стовари отгоре му и го разтърси от глава до пети, оставяйки го миг по-късно проснат в безсъзнание на пода.

Гуенивар се хвърли надясно, разкъсвайки жената, която тъкмо се спускаше от сталактитите. Дрифт отново се поколеба дали да не нападне матрона Баенре, ала изведнъж се оказа обграден от трима мрачни войници. Не, тръсна глава той, това не можеше да се случва! Планът им се обръщаше срещу тях; този път изненаданите не бяха враговете им, а те самите. Неприятелят ги очакваше, нещо повече — сам беше тръгнал по петите им. И този неприятел беше не друг, а самата матрона Баенре!

— Бягайте! — изкрещя той. — Бягайте оттук!

ГЛАВА 29

КРАЛ СРЕЩУ КРАЛИЦА

Нощта наближаваше своя край, а Мрачните отново бяха взели предимство в битката за Стражев дол. Берг'иньон бе на път да се окаже прав — дори след като получиха подкрепления от джуджетата и от свиърфнеблите, защитниците изглеждаха обречени. Нашествениците постепенно бяха погълнали редиците на гномовете, след което отново се заеха да притиснат противника до стената на дола.

Ала после стана нещо неочаквано.

След като се бяха били цяла нощ, след като часове наред бяха държали сражението под контрол, използвайки магьосниците и елитните гущерови ездачи в най-подходящите моменти, без нито за миг да ги излагат на ненужна опасност, мрачните пълководци изведнъж видяха как изпитаните им до най-малката подробност планове се провалят с гръм и трясък.

Небето на изток ненадейно изсветля, обагриха го първите утринни лъчи. За елфите и останалите обитатели на Подземния мрак това бе може би най-значимото събитие от началото на битката.

Един от мрачните магьосници прекъсна заклинанието за гръм, с който възнамеряваше да погуби враговете наоколо, и вместо това запрати кълбо магически мрак към върха на слънчевия диск, който тъкмо изплуваше над хоризонта. Разбира се, не успя да угаси светлината и докато наблюдаваше как малкото черно петънце (единственият резултат от усилието му) се стопява в утринния въздух, той се разсея за миг — напълно достатъчно, за да могат най-близките му противници да го посекат на парчета.

Друг от Мрачните, напълно погълнат от двубоя със своя противник, когото почти бе надвил, дори не забеляза изгрева... поне докато първият сноп слънчеви лъчи не прониза чувствителните му очи. Заслепен и ужасен, той отчаяно размаха ръце, ала оръжията му срещнаха само въздух.

После го заля пареща болка.

Разбира се, елфите и преди бяха виждали предмети в нормалния спектър, ала никога така ясно, с такава ярка светлина и толкова наситени цветове. Е, да, и преди бяха чували за ужасяващите лъчи на слънцето (Берг'иньон дори ги бе виждал, макар и през рамо, докато заедно с отряда Мрачни войни, с които бяха излезли да плякосват на Повърхността, бързаше да се завърне обратно към спасителния мрак на тунелите). Сега обаче всичко беше много различно и нито синът на Баенре, нито мъжете му знаеха какво да очакват. Дали безмилостното слънце нямаше да ги изгори живи, така както ослепяваше очите им? Наистина, по-възрастните ги бяха уверили, че нищо такова няма да се случи, ала освен това ги бяха предупредили, че светлината ще ги направи много по-уязвими, а на враговете им ще вдъхне нови сили и увереност.

Берг'иньон събра войните от отряда около себе си и се опита да ги регрупира. Все още можеха да спечелят, сигурен бе той, макар че този неочакван обрат несъмнено щеше да струва живота на не един и двама от мъжете му. Не, не слепотата притесняваше Повелителя на меча (в крайна сметка, всички мрачни войници можеха да се бият и със затворени очи). Как обаче щеше да се отрази всичко това на куража и желанието им за победа, безпокоеше се той. Слънчевите лъчи, огрели склоновете на планината, бяха напълно различни от всичко, което бяха виждали някога. И ако недосегаемият звезден покров ги бе стреснал с мекия си зрак, то слънчевото зарево ги ужаси.

Берг'иньон привика магьосниците около себе си и трескаво започна да се съвещава с тях — може би все пак имаше някакъв начин да спре изгрева. Вместо да го успокои обаче, онова, което научи, го уплаши повече и от страховитата светлина. Заклинателите в Стражев дол следяха не само битката в долината, но и цялата война и именно от тях младият Баенре чу мълвата, че събратята му напускат долните тунели и че онези, които бяха спрени в проходите край източната порта, се оттеглят от Залите и се насочват към дълбоките коридори в източната част на Четвъртия връх. Повече от очевидно бе какво става — те бягаха към Мензоберанзан.

Берг'иньон прекрасно разбираше какви ще са последствията от това. Съюзите между сънародниците му винаги бяха крехки и нестабилни и той не можеше да не се запита докъде ли се е разпрострял процесът на дезертьорството. Въпреки изгрева и

първоначалната уплаха, младият Баенре вярваше, че мъжете му могат да спечелят битката за Стражев дол и да превземат западната порта. Какво обаче щяха да открият там?

Матрона Баенре и съюзниците й? Крал Бруенор и изменника Дризт, заедно с цял полк джуджета, въоръжени до зъби и готови да защитават дома си с цената на живота си? Тази мисъл никак не се понрави на бездруго разтревожения Повелител на меча.

Ето как се получи, че не с числено превъзходство бе спечелена битката в долината; не безстрашието на Берктгар Храбри и решителният устрем на Белвар Дисенгалп и неговите гномове, нито пък мъдростта и уменията на Стъмпет Рейкингклоу обърнаха везните в полза на защитниците. Онова, което ги спаси, бе зората и недоверието на Мрачните един към друг, липсата на сплотеност и съвсем основателният страх, че подкрепления така и няма да пристигнат — всички, от Берг'иньон до обикновените редници, знаеха, че другарите им изобщо не биха се поколебали да ги изоставят, дори това да ги обричаше на сигурна смърт.

Затова, когато Берг'иньон Баенре нареди на войниците си да се изтеглят от долината, никой не попита защо, нито пък помисли да протестира. Ездачите от Гущеровия отряд (все още повече от триста на брой) се отправиха на север, изоставяйки както битката, така и съюзниците си.

Скръб и ярост тегнеха над Стражев дол, ала изведнъж всичко бе обгърнато от зловеща тишина, изпълнена с напрежение и тревога. Единственият звук, който я нарушаваше от време на време, бе агонизиращият вик на някой умиращ боец. Берктгар Храбри, Стъмпет Рейкингклоу и Териен Дукард, новият предводител на Сребърните рицари, стояха един до друг и чакаха; строени зад тях, с гордо вдигнати глави и блясък в очите, чакаха и доблестните им бойци.

На няколко метра оттам, прегърнал изстиващото тяло на Фърбъл, стоеше Белвар Дисенгалп и също чакаше, заобиколен от храбрите си войни. Мнозина свиърфнебли бяха паднали тази нощ, защитавайки дома си, макар от Блингденстоун да ги делиха много мили.

Двуметровият варварин и дребничкият гном не знаеха какво да мислят един за друг — никой от тях не говореше езика на другия, нямаха дори общи жестове, с които да изразят добронамереността си.

Ала, макар да бяха непознати и напълно различни, в този миг едно нещо ги свързваше по-силно от векове крепка дружба — трупите на омразните врагове и на скъпите приятели, които покриваха земята на Стражев дол.

* * *

Вълшебен огън обгърна тялото на Дризт и го превърна в лесна мишена за нападателите му. Без да губи и миг, той призова кълбо магически мрак, опитвайки се да отнеме преимуществото на тримата си противници.

Двата ятагана изскочиха от ножниците и той се смая от жадния порив на един от тях — не на Сиянието, а на острието, което бе взел от пещерата на Смразяващия. Оръжие, изковано от незнаен древен майстор, за да сее смърт сред създанията на огъня.

Сега то бе гладно — много, много отдавна Дризт не бе усещал такава жар у него.

Всъщност, припомни си той с яснота, която го накара да простене, от деня, когато се изправи срещу демона Ерту. Това можеше да означава едно-единствено нещо.

Ивонел Баенре бе довела подкрепления.

* * *

Кати-Бри запрати втора стрела срещу ехидно усмихнатата матрона, ала и този път единственото, което последва, бе фойерверк от красиви и напълно безполезни искри. На младата жена не й оставаше друго, освен да се подчини на Дризт и, като хвана баща си за ръката, тя се намери да побегне.

Само че Бруенор не помръдна. Погледът му не се отделяше от лицето на съсухрената матрона, в съзнанието му имаше една-единствена мисъл — най-сетне я бе открил, нея, виновницата за това кръвопролитие; жената, заради която бе изгубил момчето си. В този миг кралят забеляза старото джудже, което стоеше зад злата жрица и го

позна. Дълбоко в сърцето си, въпреки че не разбираше какво става, Бруенор Бойния чук разпозна основоположника на своя род.

— Да бягаме! — викът на Кати-Бри го извади от унеса и той се обърна към нея и тунела зад гърба ѝ.

Някъде там, не чак толкова далече, кипеше битка.

В този миг Куентел завърши магията си и в тесния коридор лумнаха пламъци, отрязвайки пътя за отстъпление. Без дори да трепне, Бруенор се освободи от ръката на Кати-Бри и отново се обърна към матрона Баенре... към злата жрица, която бе погубила момчето му.

Без да отделя поглед от лицето ѝ, той направи крачка напред.

Ивонел Баенре избухна в ехиден смях.

* * *

Дризт спря оръжията на враговете си и сам нанесе няколко бързи удара. После, използвайки прикритието на магическия мрак, отстъпи встрани толкова мълниеносно, че жената, която се прокрадваше зад гърба му, изобщо не разбра какво става и с все сила заби острието си в гърдите на предишната му противничка.

Щом чу звука от удара, скиталецът светкавично се върна и отново замахна. Неприятелката му успя да спре първото нападение, справи се и с второто, третото и четвъртото.

Само че Дризт нямаше намерение да се отказва толкова лесно. Знаеше, че яростта може да му изиграе лоша шега — ако насочеше цялото си внимание към сегашната си противница, рискуваше да не съумее да се защити от третия враг, който още се криеше в кълбото мрак. Ала наред с това, скиталецът нито за миг не забравяше, че приятелите му имат нужда от него — докато той се биеше със стражите на Баенре, тя всеки миг можеше да довърши и спътниците му, и него самия с някоя от могъщите си магии.

Противничката му с лекота спря петата атака (широка дъга, при която леденият ятаган долетя отляво), справи се и със следващата — мощен десен удар. Дризт обаче не се отказваше и продължаваше да я притиска с нови и нови атаки. И двамата знаеха, че единственият ѝ шанс е съюзничката ѝ, която се спотайваше някъде в мрака, да ѝ се притече на помощ.

Задавен вик, последван от глухото ръмжене на пантера, набързо сложи край на тази надежда.

Дризт се хвърли още по-настървено и противничката му инстинктивно отстъпи назад в мрака. Обхваната от неочаквана паника, тя се блъсна в един сталактит, който би трябвало да забележи, ако невероятно острите ѝ сетива не бяха притъпени от страх. Бързо се съвзе и вдигна меч си, за да спре връхлитащото оръжие на скиталеца.

И пропусна.

Сиянието обаче, точно както винаги, намери целта си, прониза ризницата ѝ и потъна дълбоко в гърдите ѝ.

Без да я погледне повече, Дризт измъкна острието от тялото ѝ и се обърна назад...

... където го очакваше огромният демон.

* * *

Бруенор направи още една крачка напред, после се затича. Кати-Бри не можа да сдържи отчаяния си писък, когато видя високи пламъци да изригват от пода току пред краката му.

Обзета от сляпа ярост, тя отново опъна тетивата на Таулмарил, ала и този път стрелата бе спряна от магията, с която Баенре се бе защитила. Сълзи на отчаяние изпълниха очите ѝ и тя едва забеляза, че Бруенор се пребори с огнената преграда и пак се хвърли напред...

... само за да бъде спрял миг по-късно от Бладен'Кърст, която обгърна тялото му в пелена от прозрачно лепкаво вещество. Той упорито се опита да продължи, ала движенията му бяха толкова бавни, че щяха да му трябват часове, за да достигне ехидно смеещите се жрици.

Поредната сребърна стрела на Кати-Бри полетя във въздуха и като потъна дълбоко в магическото вещество, увисна над главата на пленения Бруенор.

Погледът на младата жена трескаво се премести от баща ѝ към Дризт и ужасяващото четириметрово чудовище, изникнало сякаш от нищото, после се спря и върху Риджис, който стенеше и напразно се мъчеше да изпълзи от нишата. Усети топлината на пламъците, които

бушуваха в тунела зад гърба ѝ; чу и шума от битката, която се водеше някъде там.

Трябваше им чудо, някакъв неочакван обрат, който да отнеме смазващото превъзходство на враговете им. Изведнъж Кати-Бри почувства как я обзема надежда — привършила с последната си жертва, Гуенивар изръмжа и приклепна, готова да скочи върху демона.

Въодушевлението на Кати-Бри изчезна миг по-късно, когато една от жриците вдигна ръка и хвърли нещо във въздуха. Тялото на пантерата начаса избледня и се стопи в сива мъгла. Гуенивар бе отпратена обратно в Звездната равнина.

— И тук свършва нашата история — прошепна Кати-Бри — този път врагът беше прекалено силен.

Въпреки това тя пусна Таулмарил на пода и откачи Казид'еа от кръста си. Пое дълбоко дъх и като си напомни, че откакто бе станала достатъчно голяма, за да участва в битките наравно с баща си, непрекъснато си играеше със смъртта, се нареди да се хвърли в атака, та дори това да бе последната атака в живота ѝ.

Изведнъж между нея и лепкавото вещество, обгърнало Бруенор, се появи някакъв силует и тя с огромна погнуса видя как едно отвратително, октоподоглаво създание се материализира от пода и бавно се понася към нея, без дори да стъпва по земята.

Напук на ужаса, Кати-Бри вдигна Казид'еа, ала после се закова на място, спряна от нещо, каквото не бе срещала досега — мощна псионистка вълна.

Метил се нахвърли отгоре ѝ.

* * *

Когато най-после спряха, за да оправят редиците си, войните на Берг'иньон отдавна бяха оставили далече зад себе си Стражев дол и битката, която кипеше там. Сега им оставаше само да се доберат до тунелите, които щяха да ги отведат обратно в Подземния мрак. Наоколо започнаха да се отварят междупространствени портали и ездачите от Гущеровия отряд, магьосниците, както и онези елфи, които се намираха достатъчно близо, прекрачиха от другата им страна. Всички, които бяха имали нещастieto да изостанат — повечето от

пехотата, заедно с гоблините и останалите чудовища, доведени от Мрачните на този поход, също се хвърлиха към спасителните портали, ала напразно. Теренът от тази част на планината бе твърде тежък за тях, а Берг'иньон изобщо не се интересуваше дали те ще се спасят или не.

Слънцето бързо се изкачваше по небосвода и онези, които успяха да се измъкнат от Стражев дол, обърнаха очаквателни погледи към своя предводител.

— Майка ми сгреши — рече той. Това бе откровено богохулство, като се имаше предвид, че за всеки мрачен елф думите на една матрона — повелителка бяха закон, на който трябва да се подчиняват безпрекословно, като да бе дошъл от устата на самата Лолт.

Въпреки това никой не се възмути и когато Берг'иньон пое на изток, към изгряващото слънце, те го последваха, победени и унили, без дори да се опитат да протестират.

— Повърхността не е за нас — подхвърли Повелителят на меча на една от своите съветнички, която яздеше наблизко. — Никога повече няма да се завърна тук.

— Ами Дризт До'Урден? — попита тя, — за никого не бе тайна, че матрона Баенре горещо желае синът ѝ да погуби изменника.

Берг'иньон се изсмя подигравателно — много отдавна, още докато учеше заедно с Дризт в Академията, бе разбрал, че за нищо на света не би искал да се изправя срещу него.

* * *

Дризт не виждаше нищо друго, освен огромния глабрезу, противник, за какъвто изобщо не бе подготвен. Този път смъртта изглеждаше неминуема.

А дори ако демонът не го убиеше, със сигурност щеше да го забави достатъчно дълго, за да даде възможност на матрона Баенре да довърши и него, и четиримата му приятели!

Скиталецът усети жаждата на своя ятаган, изкован, за да се бори именно с такива чудовища, ала удържа ръката си — сега трябваше да намери начин да заобиколи ужасяващите щипци на демона.

С крайчеца на окото си забеляза как Гуенивар изчезва, отпратена от някоя от жриците. Един съюзник по-малко.

Битката бе свършила още преди да е започнала. Бяха убили неколцина елитни стражи и това бе всичко. В тази галерия бе съсредоточено цялото могъщество на Мензоберанзан — те се бяха хвърлили с главата напред, изправили се бяха срещу най-страховитите жрици на Лолт и бяха изгубили. За миг Дризт усети, че го връхлитат угризения, ала бързо ги прогони — беше дошъл, защото вярваше, че това е единствената надежда на Митрил Хол. Дори да знаеше, че матрона Баенре лично предвожда похода към Залите, пак нямаше да постъпи по друг начин, нито пък щеше да поиска от приятелите си да не идват с него.

Да, бяха изгубили, ала нямаше да се дадат току-така.

— Бий се, изчадие на преизподнята! — изръмжа той в лицето на чудовището и приклезна, вдигнал оръжия над главата си — леденият ятаган най-сетне щеше да утоли жаждата, която го изгаряше от мига, в който звярът пристъпи в галерията.

Демонът се изправи и вдигна причудливо метално ковчеже.

Без да изчака да види какво ще стане, скиталецът неволно унищожи единствения шанс, който имаха, и докато противникът се канеше да отвори ковчежето, той се хвърли в атака, избегна наведените щипци и заби оръжието си дълбоко в корема на демона.

Мощен прилив на енергия се разля по тялото му, когато магическият ятаган най-сетне вкуси кръвта на могъщия глабрезу.

* * *

Кати-Бри бе прекалено объркана, за да нанесе удар; прекалено зашеметена дори за да извика, когато Метил протегна гнусните си пипала и докосна лицето ѝ. Изведнъж, през пелената на вцепенението и ужаса, до съзнанието ѝ достигна ясен глас:

— Давай! — подкани я Казид'еа.

Тя го послуша и макар ударът ѝ да не бе съвсем точен, острието на меча ѝ се стовари върху рамото на Метил и едва не отсече ръката му.

Кати-Бри усети как погледът ѝ се прояснява и със свободната си ръка отмахна пипалата на илитида от лицето си.

Едва се бе съвзела, когато я връхлетя нова вълна от псионистка енергия. Силите я напуснаха, колената ѝ омекнаха и тя се олюля. Докато младата жена се мъчеше да се задържи на крака, тялото на Метил потрепери конвулсивно и той рухна на земята, а зад него, с окървавен боздуган в ръка и коса, все още щръкнала от токовия удар, се показва Риджис.

Залитайки, той се наведе над илитида и отново замахна. Това със сигурност щеше да бъде краят на крадеца на мисли (след като и Кати-Бри се съземеше достатъчно, за да се притече на помощ на приятеля си), ако той не бе предвидил подобно развитие на нещата и не бе съхранил достатъчно псионистка енергия, за да се измъкне от битката. Риджис отново вдигна боздугана си, но в този миг тялото на Метил сякаш се разтвори във въздуха и изчезна. Полуръстът извика стреснато, а оръжието му глухо издрънча, когато се удари в каменния под.

* * *

Всичко стана само за миг, една-единствена секунда, в която горкият Бруенор не се бе приближил дори с милиметър към подигравателно усмихващите се врагове.

Един миг, в който демонът, раздиран от болка, каквато не помнеше да е изпитвал някога, спокойно можеше да свърши с Дризт. Цялото му същество го караше да смаже дръзкия елф и да сложи край на агонията, ала нещо го спираше, нещо по-силно и от болката, и от инстинктите му на безмилостен убиец — страхът от отмъщението на Ерту, което щеше да се стовари отгоре му, щом се завърнеше в Бездната. А с раната, която жестокият ятаган бе пробол в тялото му, звярът съвсем ясно усещаше, че всеки миг може да се озове там.

Отчаяно копнееше да се разправи със скиталеца, ала бе дошъл тук с друга цел и знаеше, че Ерту няма да търпи никакъв провал. С гневно ръмжене и като се утешаваше с мисълта, че Ерту много скоро ще се върне и лично ще се погрижи за изменника До'Урден, демонът отвори ковчежето и извади черния сапфир.

Изведнъж жадният плам на ледения ятаган угасна; краката на Дризт вече не се движеха толкова бързо.

Смутното време бе отминало, ала из Царствата все още имаше ниши, където магията не действаше. Наричаха ги мъртви зони и именно отрицателната енергия на една такава зона бе заключена в сърцевината на сапфира. Тя притежаваше способността да изпива всяко вълшебство, до което се докоснеше, и нито ятаганите на Дризт, нито магическите предпазители, които носеше около глезените си, нито Казид'еа, нито дори заклинанията на мрачните жрици можеха да се преборят с нея.

Всичко трая само миг, тъй като антимагията прекъсна и връзката, която задържахше демона в Материалната равнина и той бе принуден да се върне обратно в Бездната, отнасяйки сапфира със себе си.

Само за миг пламъците в тунела зад Кати-Бри угаснаха. Само за миг оковите, които стягаха ръцете и краката на Гандалуг, изгубиха силата си. Само за миг лепкавото вещество, което обгръщаше Бруенор, изчезна.

Само за миг, ала и той бе повече от достатъчен на Гандалуг, в чиито гърди кипеше вековна ярост, за да разкъса веригите; достатъчен бе и на Бруенор, за да се хвърли напред — когато лепкавото вещество отново се появи, той вече беше далече от него и със свиреп вик на уста тичаше право към матрона Баенре.

Самата тя пък седеше на земята, а вълшебният диск, който също бе изчезнал за миг, сега се рееше над главата ѝ.

Юмрукът на Гандалуг се стовари върху лицето на Куентел и ударът я заправи към стената; после старият крал се нахвърли върху Бладен'Кърст и сграбчи змиеглавия ѝ бич, без да обръща внимание на остриите зъби, които се впиха в ръката му.

Въпреки болката, той не отслаби хватката си и като се протегна над рамото ѝ, хвана дръжката на камшика и го усука около врата ѝ.

Вкопчени в двубой на живот и смърт, двамата рухнаха на земята.

* * *

Никой в Царствата не бе обграден с повече магии от матрона Баенре; дори драконите със своите здрави брони не бяха защитени от

вражески удари по-сигурно от нея. Ала повечето от тези вълшебства изчезнаха в мига, в който черният сапфир унищожи всяка магия в галерията. А никой в Царствата не можеше да изпитва по-свирепа ярост от онази, лумнала в гърдите на Бруенор при вида на старото, изтерзано джудже, което му бе така познато. Ярост, подклаждана от мисълта, че дори и все още да не са мъртви, скъпите му приятели и обичната му дъщеря навярно съвсем скоро ще се простят с живота си. Ярост, насочена към съсухрената Мрачна жрица, която в неговите очи възпламваше черното зло, погубило момчето му.

Митрилната брадва, осеяна с безброй резки, се вдигна над главата му и със страховита мощ полетя надолу. Светлосиният диск се пръсна на хиляди късчета, а острието продължи да се спуска все по-ниско и по-ниско. Бруенор усети как оръжието сякаш пламва при досега с един от малкото оцелели магически щитове на матроната; мощен прилив на енергия се вля в ръката му и плъзна по цялото му тяло.

Брадвата позеленя, после се обагри в оранжево, а накрая засия в синьо, докато упорито разсичаше щит след щит. Сляпа ярост се изправяше срещу Мрачна магия. Жестока болка сковаваше тялото на Бруенор, ала той стискаше зъби и сякаш не я усещаше.

Секирата посече крехката ръка, която матрона Баенре бе вдигнала в отчаян опит да се защити, вряза се в черепа ѝ, разполови главата и потъна дълбоко в гърдите ѝ.

* * *

Куентел тръсна глава, за да се съвземе от удара на Гандалуг и инстинктивно направи крачка към сестра си. В този миг майка ѝ рухна мъртва и вместо да се притече на помощ на сестра си, Куентел хукна към стената и зеления портал, който отвеждаше в коридора от другата страна. Щом прекрачи прага, се обърна и го посипа със сребрист прахец, който трябваше да затвори портала и отново да направи стената съвършено гладка.

Отворът бързо започна да се стеснява и не след дълго там, където допреди малко зееше врата, сега имаше плътна скала.

Единствено Дризт До'Урден, с помощта на магическите ленти, които опасваха глезените му, успя да се шмугне в тунела, преди порталът да изчезне напълно.

* * *

Джарлакъл и войниците му не бяха далече. Бяха научили, че група свирепи джуджета заедно с огромен, сребрист върколак, са пресрещнали отряд от елитните бойци на Баенре някъде наблизо; знаеха също така, че сънародниците им са победени и сега джуджетата и вълкът бързо приближават към галерията.

Скрит в малка ниша високо в тунела зад галерията, наемникът се досещаше, че брадатите войни са закъснели — битката вътре беше свършила и без тях. В мига, в който Куентел изскочи в коридора, следвана от Дризт До'Урден, Джарлакъл разбра, че това е краят на похода срещу Митрил Хол.

Един от бойците му вдигна малкия си арбалет и се прицели в скиталеца, без да може да повярва на прекрасната възможност, която му се откриваше. Напълно погълнат от преследването на бягащата жрица, Дризт не забелязваше нищо друго — всичко щеше да свърши, преди дори да е разбрал какво става.

Неочаквано, Джарлакъл хвана ръката на боеца и го накара да сведе оръжие. После безмълвно кимна към тунелите зад тях и тихичко тръгна натам, следван от донякъде обърканите си, ала безрезервно предани войници.

Докато се отдалечаваха, до ушите им достигна предсмъртният вик на Куентел:

— Измяна! — крещеше тя и макар да имаше предвид убиеца си, вероотстъпника Дризт До'Урден, думите ѝ спокойно можеха да се отнасят и за Джарлакъл.

Така да бъде, безразлично сви рамене той.

* * *

Утринният въздух бе ясен, ала студен и ставаше все по-мразовит, докато Стъмпет и Териен Дукард бавно се изкачваха по стръмното планинско било.

— Сигурен ли си? — не можа да се стърпи Стъмпет.

Териен, полуелф с гъста, кестенява коса и черти, прекалено красиви, за да бъдат помрачени дори от трагедията, разиграла се тази нощ в Стражев дол, не си направи труда да отговори, само кимна едва-едва — през последните двадесетина минути, Стъмпет го бе питала същото поне десет пъти.

— Това ли е стената, която търсим? — продължаваше да задава ненужните си въпроси джуджешката жрица.

— Вече сме съвсем близо — увери я Териен.

Стъмпет се покатери върху неголямата скална тераса, изпречила се на пътя им, и се прехвърли от другата ѝ страна. Погледът ѝ се зарея към долината, която се простираше на повече от шестдесет метра под нея. Там долу, при десетките ранени, я чакаше страшно много работа, но пък ако Териен беше прав, ако лейди Алустриел наистина беше паднала някъде тук, това щеше да бъде най-важната задача, с която Стъмпет се бе нагърбвала през живота си.

Чу как Териен се мъчи да се качи при нея и като се надвеси от скалата, тя с лекота го издърпа нагоре. Запъхтени, двамата се облегнаха на каменната стена зад себе си и се загледаха в облачетата пара, които излизаха от устата им.

— Удържахме долината — весело проговори жрицата, мъчейки се да прогони угнетеното изражение от лицето на спътника си.

— Щеше ли да се радваш на победата в битката, ако Бруенор Бойния чук бе загинал в нея? — горчиво попита полуелфът, а зъбите му потракваха от студ.

— А кой казва, че лейди Алустриел е мъртва! — сопна се Стъмпет и като свали раницата от гърба си, нетърпеливо се залови да рови из нея.

Беше възнамерявала да поизчака, преди да направи онова, което се канеше да стори сега, с надеждата да се приближи още малко до мястото, където бяха видели да пада Сребърната лейди.

Явно обаче бе дошло време да действа и като извади малка митрилна купа, тя вдигна манерката си над нея.

— Най-вероятно е замръзнала — обади се съкрушеният Териен и посочи към манерката.

Вместо отговор, жрицата изсумтя презрително. Джуджешката светена вода не замръзваше... не и тази, която тя вареше — в нея винаги имаше по няколко капки силен, деветдесетградусов спирт, за „оправяне на вкуса“. Без да губи време в обяснения, Стъмпет махна запушалката на манерката и като поде ритмичен напев, бавно започна да налива от течността в митрилната купа. Това се казва късмет, помисли си тя — макар образът, който заклинанието ѝ извика, да бе доста неясен и да изчезна само след миг-два, тя знаеше къде се намира това място и как да стигне до него.

Тръгнаха колкото се може по-бързо (Стъмпет дори не си направи труда да прибере купата и манерката). Териен неведнъж се подхлъзваше опасно, само за да бъде уловен съвсем навреме от спътницата си; често пъти пък бързите му реакции и ловкостта, с която си служеше с въжето, спасяваха Стъмпет от лоши падания.

Най-сетне достигнаха тераската, която заклинанието им беше посочило, и откриха лейди Алустриел да лежи там студена и неподвижна. Единствено обгорената земя наоколо говореше, че магическата ѝ колесница се бе разбила тук — създадена изцяло с вълшебство, тя не бе оставила нищо друго след себе си.

Териен се втурна към своята повелителка и нежно повдигна главата ѝ. Стъмпет извади малко огледалце от пояса си и го поднесе до устните ѝ.

— Жива е! — доволно оповести тя миг по-късно и хвърли раницата си на полуелфа.

Думите ѝ го извадиха от вцепенението и като положи главата на господарката си върху, скалата, той трескаво започна да рови в раницата. Измъкна няколко дебели одеяла и плътно уви вкочаненото тяло на Алустриел после се зае да разтрива премръзналите ѝ ръце. Докато той се мъчеше да сгрее припадналата жена, Стъмпет неуморно редеше молитви към своите богове, просейки лек и топлина. Всичката енергия на неуморната джуджешка жрица сякаш се вливаше в тялото на Алустриел, прекрасната повелителка на Града на сребърната луна, която я заслужаваше до последната частица.

Само след няколко минути лейди Алустриел отвори красивите си очи и, потрепервайки от студ, промълви нещо, което нито Стъмпет,

нито Териен успяха да доловят. Полуелфът се приведе над нея и този път съвсем ясно чу:

— Победихме ли?

Рицарят гордо вдигна глава и по лицето му се разля усмивка:

— Стражев дол е наш! — доволно заяви той и очите на господарката му блеснаха.

Сега вече лейди Алустриел можеше да се отпусне в прегръдките на съня — сигурна бе, че джуджешката жрица няма да позволи на студа и раните да я надвият. А и каквато и да беше нейната съдба, едно бе сигурно — целта ѝ бе изпълнена, а доброто, за което бе дошла — сторено.

За спасението на всички добри раси.

ЕПИЛОГ

Берг'иньон Баенре никак не се изненада, когато откри Джарлакъл и войниците му да го чакат далече от Митрил Хол и тунелите, където се бяха водили битките. Още щом научи, че все повече и повече от сънародниците му дезертират, младият Баенре се досети, че наемникът няма как да не е сред тях.

Макар че Метил вече го бе предупредил за приближаването на Берг'иньон, Джарлакъл доста се учуди, когато видя, че и той, синът на матрона Баенре и повелител на първия дом, също бяга. Нима нямаше да вземе участие в битката за Митрил Хол и да умре, както бе умряла и майка му?

Безсмислено.

— Загубихме — лаконично отбеляза Берг'иньон и хвърли колеблив поглед към Метил.

Не бе очаквал да го види тук, далече от матрона Баенре и останалите високопоставени жрици. Безжизнената ръка и дупката в главата на илотида, от която се процеждаше тънка струйка мозък, също го хванаха неподготвен — не бе предполагал, че някой би могъл да рани Метил толкова сериозно.

— Майка ти е мъртва — безцеремонно съобщи Джарлакъл и Берг'иньон се обърна към него. — Както и двете ти сестри и Ауро'пол.

Повелителят на меча кимна, но по нищо не пролича да е изненадан от тази новина.

Наемникът се зачуди дали да спомене, че не друг, а матрона Баенре бе убила Ауро'пол, но реши засега да си замълчи. Не бе изключено след време да използва тази информация срещу Берг'иньон.

— Матрона Зеерит К'Хорларин поведе отстъплението на войските, които обсаждаха долните порти на Митрил Хол — каза той вместо това.

— Ние пък, докато идвахме насам, се натъкнахме на отряда, който безуспешно се опита да превземе източните двери — добави

Берг'иньон.

— Наказахте ли ги? — поиска да узнае Джарлакъл — все още не можеше да разбере какво мисли младият Баенре за всичко това и дали на Бреган Д'аерте нямаше да им се наложи да водят битка срещу Гущеровия отряд.

Повелителят на меча само изсумтя подигравателно, когато се заговори за наказание, и наемникът въздъхна облекчено.

И така, те поеха на път заедно, обратно към мрака и злите порядки на Мензоберанзан, които познаваха и с които бяха свикнали. Не след дълго към тях се присъедини и Зеерит със своите бойци, срещнаха и много други отряди, както от Мрачни, така и от останалите им съюзници. В крайна сметка се оказа, че са загинали повече от две хиляди елфи (предимно войници на дом Баенре) и поне четири хиляди роби, повечето от тях — по южните склонове на Четвъртия връх и в Стражев дол. Поне още четири хиляди от робите бяха избягали след битката — част от тях бяха останали на Повърхността, други бяха навлезли в плетеницата от тунели около Залите. Всички те хиляди пъти предпочитаха опасностите на живота под открито небе или пък в безмилостните дебри на Подземния мрак, пред това да се върнат обратно към изпълнения с мъчения робски живот в Мензоберанзан.

Нещата съвсем не се бяха развили така, както матрона Баенре очакваше.

По време на дългия път към дома, Берг'иньон поизостана, оставяйки матрона Зеерит да води колоната.

— Дълги години ще минат, преди да се съвземем от безразсъдството на майка ти — подхвърли Джарлакъл, когато по-късно същия ден, докато отдъхваха от изморителния път, се натъкна на младия Баенре в една странична галерия.

Берг'иньон посрещна думите му спокойно — нямаше как да не признае правотата им. И сам разбираше, че проблемите едва сега започват и че за дом Баенре предстоят тежки дни. Зеерит кипеше от ярост, а щом науче за катастрофата, Мез'Барис Армго и останалите матрони също щяха да побеснеят.

— Предложението ми все още е в сила — рече Джарлакъл и излезе от галерията, оставяйки Берг'иньон сам с мислите му.

Не, това надали щеше да бъде краят на рода Баенре, каза си Повелителят на меча. Триел щеше да оглави дома и, макар да бяха

изгубили петстотин опитни бойци, пак им оставаха още близо две хиляди, в това число и повече от триста от прословутите гущерови ездаци. А и матрона Баенре се бе погрижила да си създаде солидна мрежа от съюзници извън дома си, така че дори този провал и смъртта ѝ нямаше да съсипят рода.

Ала неприятности със сигурност щеше да има. Досега матрона Баенре се бе грижила за това семейството да бъде обединено, поне доколкото бе възможно в град като Мензоберанзан. Какво ли щеше да стори непредсказуемият Громф сега, когато нея вече я нямаше?

А и Триел, какво ли можеше да се очаква от нея, запита се Берг'иньон. Къде беше неговото място в планове на сестра му? След като се възкачеше на престола, тя щеше да си роди и отгледа свои собствени деца. Първородният ѝ син щеше да бъде подготвен или за магьосник на дома или за Повелител на меча, длъжността, която Берг'иньон заемаше.

Колко ли му оставаше още, зачуди се той. Петдесет години? Сто години? Доста кратък период за дълголетните елфи на мрака.

Погледът му неволно се зарея към тунела, по който си бе тръгнал Джарлакъл и той сериозно се замисли над предложението на наемника да се присъедини към Бреган Д'аерте.

* * *

В Митрил Хол царяха смесени чувства, а радостните възгласи и наздравници нерядко се сменяха със сълзи по загиналите в битката. Всички скърбяха за Беснел и Фърбъл, за Регуелд Харпъл и десетките храбреци, паднали в боя. И всички ликуваха за крал Бруенор и могъщите му приятели, за Берктгар Храбри и лейди Алустриел, която все още не бе напълно излекувана, и за Стъмпет Рейкингклоу, героиня от схватката в Подземния град и от сраженията в Стражев дол.

И разбира се, за Гандалуг Бойния чук, патрона на рода Боен чук, завърнал се, както им се струваше, от гроба. Бруенор още се сепваше лекичко при вида на своя праотец, сякаш статуята от Залата на кралете неочаквано бе оживяла!

Сега двете джуджета бяха заедно в тронната зала, разположена в горните нива на Митрил Хол. От едната им страна седеше Берктгар

Храбри, а от другата — лейди Алустриел (край която бе коленичила Стъмпет и непрекъснато ѝ мърмореше да се пази и да си почива).

Навсякъде в Залите — от Подземния град до тронната зала — кипяха празненства. Това бяха дни на сбогувания и на запознанства и именно тогава Бруенор Бойния чук и Белвар Дисенгалп най-сетне се срещнаха. С малко магия лейди Алустриел премахна езиковите пречки и така двамата успяха да положат основите на крепко съюзничество между Митрил Хол и Блингденстоун, което щеше да просъществува векове наред. Освен това страшно им харесваше да си разказват истории за общия си приятел, особено когато той бе наблизо и можеше да ги чуе.

— Котката! — изсумтя веднъж Бруенор на висок глас. — Проклетата котка, тя ме притеснява най-много.

Дрифт се приближи нехайно и като постави крак върху платформата с трона, се приведе към Белвар.

— Гуенивар неведнъж го е правила за смях — обясни той на своя език, който Белвар поназнайваше. — Да знаеш само колко обича да си поспива върху него.

Бруенор, естествено, веднага се досети, че говорят за него и понеже не разбираше и думичка от речта на Мрачните (магията на лейди Алустриел не я превеждаше), шумно възнегодува. Гандалуг, който също бе понаучил това-онова от езика на елфите, побърза да се присъедини към веселбата:

— Какво! — възкликна той, при което Бруенор запротестира още по-гръмогласно. — Да не искаш да кажеш, че оназ' котка използва главата на сина на сина на сина на сина на сина на сина на сина ми за възглавница? Че тя е корава кат' камък!

— Морадин ми е свидетел — призна се за победен Бруенор, — трябваше да си тръгна заедно с Мрачните!

Думите му повлияха на Гандалуг като студен душ и усмивката му се стопи.

Така, със смесени чувства, празнуваха в Митрил Хол, непрекъснато разкъсвани между веселие и тъга.

Кати-Бри наблюдаваше всичко отстрани и не можеше да се отърси от усещането, че е откъсната от всички и че мястото ѝ не е там. Не че не се радваше заради победата, тъкмо напротив; освен това ѝ бе много интересно да понаучи повече за свиърфнеблите, които бе

срещнала за първи път, когато слезе в Подземния мрак, за да открие Дризт. Още по-интересно ѝ бе да си говори с Гандалуг, прародителя на баща ѝ, завърнал се като по чудо сред тях. Ала наред с това, младата жена бе изпълнена с чувство за завършеност, сякаш нещо отдавна започнато най-сетне бе достигнало своя край. Този път Мрачните бяха прогонени от Митрил Хол завинаги, а между джуджешката твърдина и съседите ѝ, в това число и Несме, щеше да бъде изковано ново, още по-крепко съюзничество. Бруенор и Берктгар се държаха като отколешни приятели, на няколко пъти кралят дори бе намекнал, че може да даде Щитозъб на варварина.

Кати-Бри се надяваше и вярваше, че няма да се стигне чак дотам. Всъщност, почти бе сигурна, че баща ѝ си позволява подобни щедри предложения, единствено защото знае, че това са само думи и няма да му струват нищо. След подвизите на Берктгар в Стражев дол неговото оръжие, страховитият Банкенфуере, също се бе покрило със слава и бе на път да се превърне в легенда за войните от Заселническа твърдина.

Колкото и геройства да бе извършил Берктгар обаче, в очите на Кати-Бри Банкенфуере никога нямаше да може да се мери с Щитозъб.

Макар да бе умълчана и замислена, младата жена не беше изпаднала в униние. Както всички останали в Залите, и тя бе изгубила скъпи приятели във войната, ала освен това бе достатъчно калена от битки и изпитания, за да знае, че в живота често става така и че жертвата на загиналите не е била напразна. Тя се смя с глас, когато видя неколцина свиърфнебли да изскубват и малкото коса, която имаха, докато се мъчеха да научат група пийнали джуджета да долавят и разбират вибрациите на скалите. Смя се и когато Риджис се отби в тронната зала, помъкнал купища храна със себе си, макар вече да се бе натъпкал така, че копчетата на жилетката му се пръскаха.

Смя се, и още как, когато Бидърду Харпъл профуча покрай нея, преследван от Тибълдорф Пуент, който лазеше на четири крака и упорито му се молеше да го ухапе!

Ала въпреки това се чувстваше странно самотна, сякаш мислите ѝ я обграждаха със стена и я отделяха от останалите, а онова усещане за нещо, достигнало своя край, не спираше да я потиска, нея, младата жена, която едва сега започваше да живее.

Насред тинята и изпаренията на Бездната, балорът Ерту със затаен дъх гледаше как привидно крехката жена, събрала сякаш цялата красота и всичката злина на Равнините, се приближава към гъбения му престол.

Двамата със собствените си очи бяха видели катастрофата и сега демонът не знаеше какво да очаква.

Очите му се присвиха заинтригувано, когато я видя да се показва от сивите валма на мъглата, повела след себе си окован пленник. По устните ѝ играеше усмивка, ала никой не бе в състояние да отгатне какво точно вещае усмивката на Лолт, Повелителката на хаоса.

Ерту гордо вдигна глава и се приготви да я посрещне, уверен, че съвсем точно е изпълнил указанията ѝ. Щеше да се брани, ако Лолт се опиташе да стовари вината за неуспеха върху него, макар че ако бе узнала отнякъде за сапфира...

— Носиш ли отплатата ми? — попита той и още повече се изпъчи, опитвайки да си придаде по-внушителен вид.

— Разбира се, Ерту — отвърна Лолт и демонът наклони огромната си рогата глава на една страна, мъчейки се напразно да открие каквато и да било следа от измама или лицемерие, докато тя побутваше пленника към него.

— Изглеждаш доволна — отбеляза балорът.

Усмивката на гостенката му стана още по-широка и той най-сетне разбра. Тя наистина беше доволна! Кралицата на паяците, това въплъщение на злото, най-жестоката сред жестоките, бе доволна от изхода на войната! Матрона Баенре си бе отишла, а с нея си бе отишъл и редът в Мензоберанзан. В града на Мрачните щеше да се възцари невиждан досега хаос; борбата за надмощие между домовете щеше да бъде по-ожесточена отвсякога; мрежите на измяна и черно съзаклятие щяха да оплетат всички в лепкавите си паяжини.

— Още от самото начало знаеше, че походът ще се провали! — обвинително рече демонът.

Лолт се изсмя:

— Не, не очаквах такъв изход — увери го тя. — Изобщо не подозирах, че Ерту може да бъде толкова находчив, когато иска да

спаси някого... особено когато този някой е единственият, който може да сложи край на изгнанието му.

Очите на балора се разшириха и големите му, ципести крила се увиха около тялото — недвусмислен, макар и символичен опит да се защити.

— Не се страхувай, мой демонични съюзнико — измърка Лолт. — Ще ти дам възможност да поправиш грешката си.

Ерту изръмжа гърлено. Какво ли щеше да поиска от него Кралицата на паяците този път?

— Боя се, че през следващите десетилетия ще бъде доста заета — продължи тя, — докато се опитвам да сложа край на хаоса в Мензоберанзан.

— Никога не би го направила — насмешливо подхвърли Ерту.

— Е, добре — съгласи се Лолт. — Ще бъде заета да наблюдавам хаоса.

После добави, сякаш едва сега й бе хрумнало:

— Както и теб, за да видя как се справяш със задачата, която ще ти възложи.

Балорът отново изръмжа.

— Когато си възвърнеш свободата, Ерту — рече Кралицата на паяците, — когато безмилостният ти бич се увие около тялото на Дризт До'Урден, моля те, убий го бавно и мъчително. Убий го така, че да мога да се насладя на всеки негов вик!

Едва завършила, Лолт вдигна ръце и изчезна сред сноп от черна енергия.

Зла усмивка разкриви лицето на Ерту. Погледът му се спря върху окаения пленник, с чиято помощ щеше да пречупи волята и сърцето на Дризт До'Урден. Понякога, каза си той, Кралицата на паяците не искаше никак много.

* * *

Две седмици след победата, празненствата в Митрил Хол все още продължаваха. Гостите бяха започнали да се разотиват — първи си заминаха двамата бойци от Несме, както и Дългите ездачи, заедно с Белла и Харкъл (Бидърду обаче най-сетне отстъпи пред увещанията на

Пуент и склони да поостане още малко). След тях лейди Алустриел поведе седемдесет и петимата си оцелели рицари към дома, готова да посрещне предизвикателствата на своите политически съперници, убедена, че е постъпила правилно, като се притече на помощ на крал Бруенор.

За разлика от тях, свиърфнеблите изобщо не бързаха да се прибират — прекарваха си повече от добре в компанията на рода Боен чук. Варварите от Заселническа твърдина пък се бяха зарекли да останат, докато не пресушат и последната капка медовина в Митрил Хол.

В същото време, насред едно студено, ветровито плато в подножието на планината, възседнала красив дорест жребец, принадлежал доскоро на един от убитите Сребърни рицари, Кати-Бри се вираше назад към Залите, а в гърдите си усещаше тъпа болка. Погледът ѝ обходи скалистите пътеки, които тръгваха от портите на Митрил Хол и тя не можа да сдържи усмивката си, когато забеляза един конник да се спуска към нея.

— Знаех си, че ще ме последваш — рече тя, когато Дризт се приближи.

— Всеки от нас си има своето място — отвърна той.

— И моето не е в Митрил Хол! — решително отсече тя. — Няма да промениш решението ми!

Вместо отговор, скиталецът се взря в нея.

— Говори ли с Бруенор? — попита той накрая.

— Разбира се! — сопна се Кати-Бри. — Нима смяташ, че ще си тръгна без благословията на баща си?

— Неохотно дадена благословия, без съмнение — отбеляза Дризт.

Кати-Бри се изправи в седлото и вирна глава:

— Бруенор има да свърши толкова много неща — отсече тя. — А и нали има Риджис и теб... — изведнъж погледът ѝ попадна върху голямата раница, завързана за седлото му и у нея се прокрадна неочаквано подозрение. — Както и Гандалуг и Берктгар — довърши тя: — Та те двамата още не са решили кой ще, управлява, макар че според мен по-разумно е Бруенор да си остане крал.

— Да, така наистина би било най-добре — съгласи се Дризт, после и той, и Кати-Бри замълчаха.

— Берктгар вече на няколко пъти подхвърли, че може да си тръгне — обади се скиталецът след малко. — Обмисля дали да не се завърнат в Долината на мразовития вятър и да заживеят както преди.

Младата жена кимна — тя също бе чула нещо подобно.

Между двамата отново настъпи неловка тишина. Най-сетне Кати-Бри не издържа и сведе поглед. Струваше ѝ се, че приятелят ѝ я осъжда; раздираха я съмнения и тя не можеше да се отърве от усещането, че постъпва като лоша дъщеря, лоша и себична.

— Баща ми не се опита да ме спре — рече тя рязко, — и ти също няма да успееш!

— Никога не съм казвал, че искам да ти попреча — спокойно отвърна Дризт.

Кати-Бри не каза нищо, ала изобщо не се изненада. Когато за първи път каза на Бруенор, че иска да си тръгне, че иска да напусне Митрил Хол за известно време и да пообиколи света, свадливото джудже нададе такъв рев, че тя се уплаши да не би таванът да се срути отгоре им.

Срещнаха се два дни по-късно, когато ефектът на безчетните кани светена вода, с които баща ѝ се наливаше напоследък, бе отминал, и тогава, за нейно облекчение и изненада, той се бе държал много по-разумно и сговорчиво. Беше я уверил, че прекрасно я разбира и, макар гласът му да бе насечен от вълнение и тъга, ѝ бе казал да последва сърцето си, да тръгне по белия свят и да открие своето място под слънцето. Още тогава обикновено свадливият ѝ баща ѝ се бе сторил необичайно сговорчив и разумен, но едва сега, докато гледаше топло усмихнатия Дризт, тя най-сетне разбра кой трябва да му бе нашепнал онези мъдри думи.

— Той ли те изпрати? — подозрително попита тя.

— Не мога ли и аз да си тръгна като теб? — засмя се елфът.

— Просто не мога да прекарам остатъка от дните си в тунелите — почти умолително рече младата жена, сякаш искаше да се оправдае, да се отърве от угризенията, които я измъчваха, от мига, в който реши да напусне дома си.

Погледът ѝ се зарея към хоризонта и тя добави:

— Сърцето ми нашепва, че там ме очакват още толкова много неща. Нашепва ми го още откакто Уолфгар...

Тя въздъхна и безпомощно вдигна очи към приятеля си.

— Мен също — усмихна се той дяволито. — И двамата ни очакват още толкова много неща.

Кати-Бри хвърли поглед през рамо, на запад, където слънцето бавно пълзеше към своя заник.

— Дните са кратки — отбеляза тя. — А пътят е дълъг.

— Само толкова, колкото ние решим — отвърна Дризт и младата жена се обърна към него. — А дните са толкова кратки, колкото ние им позволим.

Кати-Бри го изглежда любопитно, чудейки се какво ли има предвид.

Обзет от същото приятно очакване, елфът се усмихна широко:

— Един мой приятел, първият ми приятел на Повърхността, веднъж ми каза, че ако яздиш на запад достатъчно бързо и достатъчно дълго, слънцето никога няма да залезе.

Още преди скиталецът да довърши, Кати-Бри обърна жребеца си и препусна на запад през замръзналата равнина, към Несме и Дългата седловина, към Града на бездънните води и Саблен бряг. Приведена ниско над шията на коня, тя се носеше като вихър, наметката ѝ плющеше зад нея, подхваната от вятъра, а буйните ѝ червеникавокафяви къдри се развяваха около лицето ѝ.

Дризт отвори малката кесийка, която висеше на пояса му и се вгледа в ониксовата статуетка. Никой не можеше и да мечтае за подобри спътници, каза си той и с един последен поглед към джуджешката твърдина, където царуваше скъпият му приятел, скиталецът пришпори жребеца си и препусна след Кати-Бри.

Широкият свят ги очакваше.

Издание:

Р. А. Салваторе. Обсадата на мрака

Редактор: Ангелина Вълчева

Дизайн на корицата: Бисер Тодоров

Предпечатна подготовка: Таня Петрова

ИК „Инфо дар“, София, 2004

ISBN 954–761–161–5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.